

TWO Chapter 351 100,000 แต้มแห่งความเจ็บปวด

แล้วมันจะไม่ทำให้กิจกรรมการจับสลากของแดงที่โกอาผลักดัน ไม่เป็นที่นิยมได้
อย่างไร?

หลังจากที่ได้อ่านคำอธิบายแล้ว ทุกคนต่างก็คาดหวังว่าจะได้รับสิ่งที่ดี

ปิงเอ๋เองก็มีปฏิกิริยาในทันที

เด็กน้อยนี้เล่นกับเด็กๆอยู่ข้างนอก อย่างไรก็ตาม หลังจากที่เธอได้ยินประกาศ
เธอก็รีบวิ่งมาหาโอหยางโซวทันที จากนั้น เธอก็แบมือและกล่าวว่า “พี่ชาย ของแดง
ของข้าอยู่ไหน?”

“เด็กน้อย เจ้าต้องการอะไรหรือ?”

โอหยางโซวสงสัย เด็กน้อยนี้เอาทุกอย่างที่เธอต้องการในเมืองซานไห่ จากนั้น จี๋อูที่
ติดตามเธอจะเข้าไปจ่ายค่าสินค้าที่เธอเอาไป ดังนั้น ปิงเอ๋จึงไม่จำเป็นต้องพกเงิน
ใดๆ

“การจับสลากของแดง!”

โอหยางโซวเกือบจะเป็นลม กิจกรรมนี้ดึงดูดผู้คนทุกเพศทุกวัยจริงๆ

อย่างช่วยไม่ได้ โอหยางโซวมอบเงินให้เธอ 100 เหรียญทอง เนื่องจากเธอยังเด็กอยู่ โอหยางโซวจึงไม่ต้องการให้เธอถือเงินในมือมากเกินไป

ปิงเอ๋ไม่ได้กล่าวอะไร เธอส่งเงินทั้งหมดที่โอหยางโซวมอบให้เธอให้กับโกอาในทันที

สำหรับตัวโอหยางโซวเอง หลังจากที่ได้พิจารณาสิ่งต่างๆ แล้ว เขาก็ส่งเงินไป 500 เหรียญทอง เขาไม่ได้คาดหวังรางวัลใหญ่ เขาเพียงแค่อยากจะเข้าร่วมกิจกรรมเท่านั้น

ด้วยค่าสถานะโชคดีของเขา โอกาสที่เขาจะได้รับแจ็คพ็อตแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย

มู่หลานเยว่ไม่ได้คิดอะไรมากนัก เธอส่งเงินไปแบบสบายๆ เงินที่เธอใช้นี้ เธอได้รับมาจากกำไรในส่วนของเธอจากรัฐบาลมู่หลาน ดังนั้น ในถุงเก็บของของเธอตอนนี้ จึงเต็มไปด้วยเงินจำนวนมาก

หลังจากที่ช่องเปิดได้ไม่ถึง 10 นาที ก็มีรายชื่อคนจำนวนมากที่ได้ส่งเงินอย่างน้อย 500 เหรียญทอง ปรากฏขึ้น อย่างไรก็ตาม มันไม่สามารถมองเห็นได้ว่าใครส่งเงินไปมากนั้นหรือไม่

ด้วยเหตุนี้ ไกอาก็เพิ่มช่องพิเศษสำหรับคนที่ส่งเงินตั้งแต่ 1,000 เหรียญทอง เพิ่มขึ้น
ไป นี่เป็นครั้งแรกที่ไกอาเปลี่ยนกฎอย่างฉับพลัน

ความแข็งแกร่งของผู้เล่นในภูมิภาคจีนนั้นน่าตกใจมาก

เวลา 21.50 น. เสียงประกาศจากระบบดังขึ้นอีกครั้ง

“ประกาศระบบ : กิจกรรมการจับสลากของแดงในวันปีใหม่ของภูมิภาคจีน ได้ปิดรับ
สมัครอย่างเป็นทางการแล้ว มีช่องแดงทั้งสิ้น 87,503,472 ช่อง และมีเงินรวม
158,236,550 เหรียญทอง 72 เหรียญเงิน เงินทั้งหมดจะถูกแจกจ่ายแบบสุ่มให้กับผู้
เล่นที่เข้าร่วม และตัวจับสลากก็จะถูกแจกในเวลาเดียวกันนั้นด้วย”

ขณะที่ประกาศดังขึ้น ผู้เล่นทั้งหลายก็มองไปที่กล่องจดหมายของพวกเขา

โอหยางโซวทำการคำนวณอย่างรวดเร็ว จากสถิติที่ไกอาระบุไว้ มีผู้เล่นในภูมิภาคจีน
เข้าร่วมกิจกรรมนี้เกือบ 90% เฉลี่ยแล้ว พวกเขาส่งเงินไปถึงคนละ 2 เหรียญทอง

จำนวนเงินที่มากเช่นนี้ อาจทำให้ผู้เล่นที่ชนะการจับสลาก ได้รับซูเปอร์แจ็คพ็อตเป็น
รางวัลได้

ขณะเดียวกัน โอหยางโซวก็เต็มไปด้วยความผิดหวัง ขณะที่เขาได้ยินเสียงแจ๊สเตือนจากระบบดังขึ้นในหูของเขา

“แจ๊สเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ สำหรับการได้รับซองแดง และตัวจับสลากระดับเหล็กดำ ขอขอบคุณสำหรับการเข้าร่วมและสุขสันต์วันปีใหม่อจีน!”

โอหยางโซวยิ้มอย่างขมขื่น เขาส่งเงินไปถึง 500 เหรียญทอง แต่ได้กลับมาเพียงตัวจับสลากระดับเหล็กดำเท่านั้น เขาช่างโชคร้ายจริงๆ เขาไม่ได้คาดหวังเงินที่อยู่ในซองแดงนี้เลย

เขาถอนหายใจ และเปิดซองแดง ก่อนจะพบว่า ภายในนั้นมีเพียงเหรียญทองแดงชิ้นสนิม 1 เหรียญเท่านั้น

เหรียญทองแดงนี้เป็นเหมือนกับไม้ที่พุ่งเข้ามาทิ่มแทงหัวใจของเขาโดยตรง

ไม่มีอะไรจะเลวร้ายไปกว่านี้อีกแล้ว

‘ข้าคงไม่ใช่คนที่โชคร้ายที่สุดใช่ไหม?’

‘โกอา! พระเจ้า!’

‘เหตุใดท่านถึงได้พาลใส่ข้าเช่นนี้ อ้ากกก!!!’

‘เราไม่สามารถเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันได้เลยหรือ?’

โอหยางโซวู้สึกอยากจะร้องไห้จริงๆ เขารู้สึกเหมือนมีตัวอัลปาก้า นับแสนตัว วิ่งผ่านหน้าเขาไป

โอหยางโซวู้สึกเจ็บปวด เขาริบเก็บซองแดงลงในถุงเก็บของของเขาทันที เพื่อไม่ให้ใครเห็นมัน ถ้ามีใครเห็นมันเข้า เขาคงจะเสียหน้าอย่างมาก

สิ่งต่างๆ ไม่ได้เกิดขึ้นตามที่เขาต้องการเลย

มู่หลานเยว่ เด็กสาวที่อยู่ข้างๆ เข้านี้

เธอเปิดซองแดงของเธอ และเต็มไปด้วยความปิติยินดี เห็นได้ชัดว่าเธอคงจะได้รับสิ่งดีๆ เธอหันมามองโอหยางโซวู ขณะที่เขากำลังริบเก็บซองแดงใส่ในถุงเก็บของของเขา ก่อนจะถามว่า “พี่ชายห่วยี่ ท่านได้รับเงินเท่าไรหรือ? ข้าได้รับตัวเงิน 5,000 เหรียญทอง!”

‘5,000 เหรียญทอง! 5,000 เหรียญทอง! 5,000 เหรียญทอง!’

โอหยางโซรู้สึกเหมือนว่า เขากำลังวิ่งไปชนเข้ากับกำแพง ความแตกต่างระหว่างพวกเขามีมากมายขนาดนี้เลยหรือ?

“แค่! แค่!” โอหยางโซสงบสติอารมณ์ เขาฝืนยิ้มออกไป และกล่าวว่า “ยินดีด้วย เยว่เยว่ ข้าไม่ได้โชคดีมากนัก ข้าได้รับกลับมาเพียง 100 เหรียญทองเท่านั้นเอง”

ขณะที่เขาโกหก สีหน้าของเขาไม่ได้เปลี่ยนไปเลยแม้แต่หน่อย จึงยากนักที่ใครจะจับได้ว่าเขากำลังโกหกอยู่

“อันที่จริง 100 เหรียญทองก็ไม่ได้แย่นัก ตราบเท่าที่มันไม่ใช่เหรียญทองแดง ใครจะรู้ว่า อาจจะมีคนโง่ที่โชคร้ายบางคนได้รับเงินเพียง 1 เหรียญทองแดงก็ได้”

‘คนโง่ที่โชคร้าย... คนโง่ที่โชคร้าย...’

“แค่! แค่!” ใบหน้าของโอหยางโซแข็งค้าง “ใช่ ก็คงจะมีคนเช่นนั้นอยู่จริงๆ”

‘เยว่เยว่ อา... คนโง่ที่โชคร้ายที่เจ้ากำลังกล่าวถึง นั่งอยู่ข้างๆเจ้านี่ไง!’

‘โอหยางโชวู้สึกว่า เขาได้รับแต้มแห่งความเจ็บปวดถึง 100,000 แต้ม

นี่มันปีใหม่ไม่ใช่หรือ เหตุใดมันถึงได้เจ็บปวดเช่นนี้กัน? เหตุใดมันถึงไม่สนุกสนาน?’

โอหยางโชวู้สึกเจ็บแค้นต่อกิจกรรมการจับสลากเป็นอย่างมาก

มู่หลานเยว่ไม่รู้เลยว่า พี่ชายของเธอกำลังเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส เธอจึงหยิบตัวจับสลากที่เธอได้รับออกมาให้เขาดูอย่างมีความสุข ซึ่งมันได้แทงใจเขาอีกครั้ง “แล้วก็นี่ ด้วย พี่ชายห่วยๆ ข้าได้รับตัวเงิน 1 ใบ และตัวจับสลากระดับทองคำอีก 1 ใบ แล้วท่านล่ะ?”

“...”

โอหยางโชวกลายเป็นสิ้นหวัง เขาหยิบตัวจับสลากของเขาออกมา “ข้ามีเพียงตัวจับสลากระดับเหล็กดำที่ไร้ประโยชน์เพียง 1 ใบเท่านั้น”

“...”

เมื่อเห็นเช่นนั้น มุกลายเยว่ก็กลายเป็นตกตะลึง เธอไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี “พี่ชายอย่าได้กังวลไปเลย ไม่แน่ว่าตัวจับสลากระดับเหล็กดำของท่านนี้อาจจะทำให้ท่านได้รับไอเท็มระดับทองคำก็ได้ล่ะ”

ขณะที่เธอกำลังออกมา แม้แต่ตัวเธอเองก็ยังไม่เชื่อเช่นนั้น

“ฮ่าๆ ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร แค่นี้ได้เข้าร่วมกิจกรรมสนุกๆ ก็เพียงพอแล้ว!” ในเวลานี้ โอหยางโซวได้ปรับความคิดของเขาเกี่ยวกับค่าโชคลีของเขา

ในขณะนั้นเอง เสียงประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่น ถงหยาน สำหรับการได้รับซองแดง 10,000 เหรียญทอง!”

...

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่น เฟิงยี่ สำหรับการได้รับซองแดง 20,000 เหรียญทอง!”

...

ผู้เล่นที่ได้รับรางวัลมากกว่า 10,000 เหรียญทอง จะได้รับการประกาศจากระบบ

“ไว้ว พวกเขาช่างโชคดีจริงๆ!”

เพียงในขณะนั้นเอง เสียงประกาศจากระบบที่น่าตกใจก็ดังขึ้นในภูมิภาคจีน

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่น โอหยางปิง สำหรับการได้รับรางวัล พิเศษ ซองแดง 200,000 เหรียญทอง!”

ในขณะที่ประกาศนี้ดังออกไป ทั้งภูมิภาคจีนก็กลายเป็นเงียบกริบในทันที

หลังจากนั้นชั่วครู่ ทุกคนก็เข้าไปพูดคุยกันในช่องระดับประเทศอย่างคึกคัก

“โอ้พระเจ้า ใครคือโอหยางปิง?”

“ผู้หญิงคนนั้นโชคดีโคตรๆ ทำไม่ซ้ำไม่เป็นอย่างนั้นบ้างกัน?”

“200,000 เหรียญทอง ผู้เล่นที่ร่ำรวยที่สุดได้กำเนิดขึ้นมาแล้ว!”

“การร่ำรวยเพียงชั่วข้ามคืน ไม่ใช่แค่ตำนานอีกต่อไป!”

“โอหยางปิง ให้ข้าเป็นเพื่อนกับท่านนะ!”

.....

บรรดาผู้ที่รู้จักอัตลักษณ์ของปิงเอ๋อต่างก็ตกใจกันถ้วนหน้า

ปฏิกิริยาแรกของโอหยางโชวก็คือ มีผู้เล่นคนอื่นที่มีเชื้อเดียวกันกับปิงเอ๋อหรือไม่?

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ เขาก็ตระหนักว่า มันคงจะเป็นไปไม่ได้ เกมส์ไม่อนุญาตให้ทำเช่นนั้น

พลังแห่งความโชคดีของปิงเอ๋อ ทำให้คนอื่นๆ สิ้นหวังได้จริงๆ

พวกเขาเป็นพี่น้องกัน แต่ความแตกต่างของโชคดียะหว่างพวกเขานั้น กว้างใหญ่ราวกับสวรรค์และโลก

ตั้งแต่ที่พวกเขาตั้งดินแดนของเธอในหยาใจแล้ว ที่ทำให้โอหยางโชวตกตะลึง เขา
ไม่ได้คาดหวังเลยว่า ตอนนี้ เขาจะตกตะลึงกับเธออีกครั้ง

ด้วยค่าสถานะของเธอ ปิงเอ๋อมีนาคตที่ไร้ขีดจำกัด

นอกเหนือจากโอหยางโชวแล้ว มีเพียงไม่กี่คนที่รู้จักอัตลักษณ์ของเธอ เช่น หลินชิง,
ซุนเสี่ยวเยว่ และซ่งเจี๋ย แม้แต่ไปฮั่วและคนอื่นๆในพันธมิตรก็ยังไม่รู้แน่ชัด พวกเขา
เพียงว่า น้องสาวของโอหยางโชวถูกเรียกว่าปิงเอ๋อ

แน่นอนว่ามู่หลายเยว่ก็รู้ เธอตกใจมากจนพูดไม่ออก

“โชวน้อย เจ้าให้เงินปิงเอ๋อเข้าร่วมกิจกรรมหรือ?” เมื่อเห็นระเบิดลูกใหญ่ น้ำของเขา
ก็อดไม่ได้ที่จะถามออกไปโดยตรงผ่านช่องพันธมิตร

“ใช่”

“...”

ทันใดนั้น ช่องพันธมิตรก็ระเบิดขึ้นทันที

ทุกคนเป็นคนฉลาด พวกเขาคาดเดาได้ทันทีว่า โอหยางโซวก็คือน้องสาวของโอหยางโซว

โอหยางโซวไม่ได้กังวลเกี่ยวกับความวุ่นวายในช่องพันธมิตร ตอนนี้เขาต้องการจะไปหาปิงเอ๋อ เมื่อเขาคิดถึงเงิน 200,000 เหรียญทองแล้ว เขาก็รู้สึกตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

หลังจากปิงเอ๋อมารับซองแดงของเธอแล้ว เธอก็หายตัวไปในทันที

ขณะที่โอหยางโซวกำลังจะออกไปตามหาเธอ เธอก็วิ่งกลับมาหาเขา

“พี่ชาย คุณนี่ พี่สาวโกอาให้ข้าหละ!”

โอหยางโซวตั้งใจเพ่งมอง และเห็นว่ามันมีตัว 2 ใบในมือของเธอ

เธอวิ่งมาพร้อมส่งตัวทั้ง 2 ใบนั้นให้กับเขา

“พี่ชาย เอานี้ ข้าให้ท่าน!”

โอหยางโชวรับมันมา ตัวโบแรกเป็นตัวเงิน 200,000 เหรียญทอง ส่วนอีกโบหนึ่ง เป็น
ตัวจับสลากระดับทองคำขาว

เมื่อเขาได้เห็นตัวจับสลาก โอหยางโชวก็นึกถึงมีนงเล็กน้อย

แต่เนื่องจากเธอได้รับรางวัลพิเศษ การได้รับตัวระดับทองคำขาวคงจะเป็นเรื่องปกติ

มู่หลานเยว่มองไปที่มัน เมื่อเธอได้เห็นตัวทั้ง 2 โบนั้น เธอก็น้ำลายไหล เมื่อเทียบกับ
โชคของปิงเอ๋อแล้ว มู่หลานเยว่รู้สึกว่ารางวัลของเธอนั้นธรรมดา

“ปิงเอ๋อ เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้าได้รับรางวัลพิเศษ?”

มู่หลานเยว่ถาม ขณะที่เธอปีบแก้มบวมๆที่น่ารักของปิงเอ๋อ “เจ้าช่างโชคดีจริงๆเลย
น่า!”

ปิงเอ๋อหัวเราะ “ข้ารู้ พี่สาวโกอาบอกข้าเอง!”

.....
.....
.....

TWO Chapter 352 ในสถานการณ์ที่โชคร้าย มักจะมีโชคดีหลบซ่อนอยู่

“พี่สาวโกอา?”

โอหยางโซวมีปฏิกิริยาและเขาตระหนักถึงบางสิ่ง que เปลี่ยนประหลาดในคำกล่าวของเธอ

“ใช่!”

ปิงเอ๋อมีใบหน้าสงสัย เธอไม่รู้ว่ามีอะไรผิดปกติ

“เด็กน้อย เจ้าคุยกับโก.. อะแอ้ม อะแอ้ม พี่สาวโกอาหรือ?”

โอหยางโซวเลือกคำถามของเขาอย่างรอบคอบ

ปิงเอ๋อกลอกตาของเธอ เด็กน้อยนี้ไม่ได้โง่เหมือนแต่ก่อน เธอตั้งโอหยางโซวมา และแอบกระซิบว่า “พี่สาวโกอบมักจะคุยกับปิงเอ๋อ อย่างไรก็ตาม บางบอกว่าไม่ให้เข้าบอกใคร ปิงเอ๋อจะบอกเพียงเท่านั้น!”

โอหยางโซวเข้าใจ และลูบหัวของเธอ “เข้าทำดีแล้ว!”

ในฐานะที่เป็นสมองของสกายเน็ต ไกอามีสติปัญญาสูงกว่ามนุษย์มาก มันถูกพิจารณาว่าเป็น **AI** ไม่ใช่เครื่องจักรเลือดเย็นที่ไร้ความรู้สึก

โอหยางโซวไม่รู้ว่ เหตุใดไกอาก็ได้เลือกบิงเอ่อ

และเขาก็รู้ดีว่ มันคงจะดีกว่าถ้าเขาไม่รู้เรื่องนี้

“เด็กน้อย พี่ชายจะทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เจ้าไม่จำเป็นต้องพูดคุยกับพี่ชายเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก โอเคนะ?” โอหยางโซวแนะนำ

“อ้อ!”

“แล้วก็ สำหรับตัวเงินนี้ พี่ชายจะช่วยน้องดูแลมันเอง!”

โอหยางโซวเก็บตัวเงิน 200,000 เหรียญทองไว้ ก่อนหน้านี้ เขากังวลเกี่ยวกับเงินทุนสำหรับหยาโจว แต่ตอนนี้ ปัญหาทั้งหมดได้ถูกแก้ไขเรียบร้อยแล้ว

ขณะที่ 2 พี่น้องกำลังพูดคุยกัน เวลาก็กว่งเลยมาถึง 22.00 น. แล้ว กิจกรรมจับสลากได้เริ่มขึ้นแล้ว

“เด็กน้อย ไปจับรางวัลของเจ้าเถอะ!”

โอหยางโซวคีนตัวจับสลากระดับทองคำขาวให้แก่เธอ

“โอเค!”

ปิงเอ๋อตื่นเต้นมากสำหรับรางวัลที่เธอจะได้รับ

เครื่องปั้นเสมือนปรากฏขึ้นตรงหน้าของผู้เล่น เนื่องจากมันมีไอเท็มจำนวนมากเกินไป ไกอาก็เลือกไอเท็มมาเพียง 12 รายการ ให้ปรากฏขึ้นตรงหน้าผู้เล่น

ของรางวัลที่พวกเขาจะได้รับ จะเป็น 1 ใน 12 รายการนี้เท่านั้น

แน่นอนว่า แต่ละคนจะมีโอกาสได้รับรางวัลที่แตกต่างกัน

“พี่ชาย พี่สาวไกอาบอกว่า ปิงเอ๋อสามารถเลือกได้เพียง 1 จาก 12 รายการนี้!”

ปิงเอ๋อมไม่จำเป็นต้องจับสลาก เธอสามารถเลือกรางวัลได้เลย และเธอยังแอบ
เปิดเผยข้อมูลนี้ให้โอหยางโซวรับรู้

“...”

‘โกอาจะใจดีกับปิงเอ๋อเกินไปแล้ว!’

ไอเท็มทั้ง 12 รายการ มีค่าต่างกัน สำหรับผู้เล่น ไอเท็มบางอันเหมาะสำหรับพวกเขา
แต่ไม่เหมาะสำหรับคนอื่น จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาอยากจะได้ไอเท็มที่เหมาะสม
สำหรับตัวเอง โดยที่ไม่ต้องจับสลาก

ในทางกลับกัน ปิงเอ๋อสามารถเลือกสิ่ง^{ที่}เธอต้องการได้เลย

“เด็กน้อย เจ้าแค่เลือกสิ่ง^{ที่}เจ้าชอบก็พอ ไม่จำเป็นต้องคิดอะไรมากหรอก”

นี่เป็นโชคของเธอ จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะไม่เข้าไปก้าวก่าย

“อ้อ!”

หลังจากนั้น ปิงเอ๋อก็เลือกรางวัลของเธอ เพียงชั่วครู่ หนังสือเล่มหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในมือของเธอ

โอหยางโซวหยิบมันขึ้นมาตรวจสอบ และต้องตกตะลึง มันเป็นคู่มือเทคนิคลับ

ชื่อ : หัวใจพระสูตรหวิโกว

ระดับ : ???

ชั้น : 1/18

สถานะ : สำหรับทุกชั้นที่ทะลุผ่าน โครงสร้างร่างกายจะเพิ่มขึ้น 4 แด้ม, ความเข้าใจจะเพิ่มขึ้น 2 แด้ม และแด้มสถานะอิสระเพิ่มขึ้น 2 แด้ม

ลักษณะพิเศษ : ไม่ช้าใคร, ไม่สามารถทิ้งได้, ไม่สามารถซื้อขายได้

การประเมิน : ไร้สิ่งเจือปน, หัวใจที่บริสุทธิ์และสงบ, เริ่มบ่มเพาะได้เฉพาะเด็ก, ต้องไม่มีความคิดที่ไม่บริสุทธิ์, ร่างกายต้องบริสุทธิ์

หมายเหตุ : เทคนิคการบ่มเพาะนี้ เป็นหัวใจพระสูตรพิเศษ ต้องมีสภาพแวดล้อมที่
บริสุทธิ์ในการบ่มเพาะ

โอหยางโซวประหลาดใจ ดูเหมือนว่าหัวใจพระสูตรนี้จะถูกสร้างขึ้นสำหรับปิงเอ๋อ
โดยเฉพาะ

แม้ว่าจะไม่เห็นระดับของเขา แต่จากสถานะของมัน โอหยางโซวเชื่อว่า มันคงจะมี
ระดับที่สูงกว่าเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองของเขาอย่าง
แน่นอน

โอหยางโซวประเมินว่า หลังจากที่เขาผสมผสานเทคนิคการบ่มเพาะทั้งหมดของเขาเข้า
ด้วยกันได้แล้ว เขาอาจจะสามารถเอาชนะหัวใจพระสูตรหวิโกวนี้ได้

ก่อนหน้านี้ โอหยางโซวกำลังคิดถึงเทคนิคการบ่มเพาะสำหรับปิงเอ๋อ แต่ตอนนี้
ปัญหาได้รับการแก้ไขแล้ว

โอหยางโซวคืนคู่มือนี้ให้กับปิงเอ๋อ และกล่าวว่า “เด็กน้อย เปิดใช้หนังสือเล่มนี้ก่อน
นอนนะ”

ตั้งแต่ที่โกอววางแผนให้ปิงเอ๋อใช้เทคนิคนี้ โอหยางโซวก็ไม่กังวลอะไรอีก

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ โอหยางโซวก็หยิบลูกประคำเียนออกมา แล้วสวมมันไว้ที่คอของเธอ

“พี่ชาย นี่คืออะไรหรือ?”

โอหยางโซวยิ้ม “นี่คือของขวัญปีใหม่สำหรับเจ้า เจ้าชอบมันหรือไม่?”

“ชอบ!”

เด็กสาวตัวน้อยยิ้มจนตาของเธอเหลือลง

ที่ปิงเอ๋อมีความสุขไม่ใช่เพราะลูกประคำเียน แต่เธอมีความสุขเพราะ โอหยางโซวไม่ลืมที่จะมอบของขวัญปีใหม่ให้กับเธอ

เรื่องนี้ทำให้เด็กน้อยคนนี้มีความสุขมาก

โอหยางโซวบีบจมูกของเธอ แน่แน่นอนว่าเขารู้ความคิดของเธอดี

เขารู้สึกอบอุ่นขึ้นในหัวใจทันที

“อ้อ เด็กน้อย ขณะที่เจ้าเลือกรางวัล รางวัลอื่นๆมีอะไรบ้างหรือ?” โยหยางไขว่คว้าไม่ได้ที่จะอยากรู้อยากเห็นว่า สิ่งอื่นๆจะสามารถเทียบได้กับหัวใจพระสูตรหวิโกวได้หรือไม่?

ปิงเอ๋อเกาหัวของเธอ และกล่าวว่า “คู่มือเทคนิคลับเก้าหยาง, คู่มือเทคนิคทานตะวัน อะไรซักอย่างนี้แหละ ข้าจำซื้อไม่ได้ทั้งหมด ยังมีเหรียญการสร้างหมู่บ้าน, กระบี่สมบัติ และประกาศสมบัติ โอ้ ยังมีชุดเกราะสมบัติด้วย ส่วนที่เหลือข้าจำไม่ได้แล้ว”

“...”

“เด็กน้อย อ่า...เจ้ารู้หรือไม่ ทุกสิ่งที่เจ้ากล่าวมานั้น มันสามารถทำให้ผู้เล่นคนอื่นๆ คลั่งได้เลยนะ? ถ้าคนอื่นๆรู้เรื่องนี้ พวกเขาคงจะอิจฉาเจ้าอย่างมาก”

ดูเหมือนว่าปิงเอ๋อจะเลือกหัวใจพระสูตรอย่างไม่คาดฝัน

สำหรับผู้เล่นที่ได้รับรางวัลใหญ่ ไกอาก็ประกาศชื่อและรางวัลของพวกเขาต่อสาธารณชน

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่น จิงหมิงซาน ซางโหยวเหลียงเซ่ง
สำหรับการจับสลากได้กระป๋องระดับทองคำ-กระป๋องเฟิงเย่!”

...

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่น เฟิงหยาน สำหรับการจับสลากได้คู่มือ
เทคนิคลับระดับกษัตริย์-เพลงกระป๋องसानไซ!”

ระบบไม่ได้ประกาศหัวใจพระสูตรหวิโกวที่ปิงเอ๋อได้รับ โอหยางโซวรู้ว่า ไกอาท่าเช่นนี้
ก็เพื่อปกป้องปิงเอ๋อ ถ้าระบบประกาศรางวัลของเธอ มันจะน่าประหลาดใจเกินไป

ถึงตอนนี้ มู่หลานเยว่ก็ได้รับรางวัลแล้วเช่นกัน

“พี่ชายหวิอี้ คุณี่ซี!”

เธอถือกระป๋องอยู่ในมือ

เธอไม่ว่า “นี่คือกระป๋องระดับทองคำ มันชื่อว่ากระป๋องซวงเยว่”

“แล้วอย่างไร เจ้าสามารถใช้มันได้หรือ?” โอหยางโซวล้อเลียนเธอ

“เฮะ เฮะ” มู่หลานเยว่ไม่สนใจ และกล่าวต่อว่า “ข้าไม่สามารถใช้มันได้ แต่ข้าสามารถมอบมันให้กับเพยเซวได้!”

มู่หลานเยว่เป็นเด็กสาวที่ให้ความสำคัญกับมิตรภาพและความเป็นพี่น้องอย่างมาก ตั้งแต่ที่หลี่เพยเซว่มาอยู่กับเธอ เธอก็เต็มใจจะมอบของขวัญอันล้ำค่านี้ให้กับหลี่เพยเซว่อย่างง่ายดาย

“พี่ชายห่วยี่ ท่านยังไม่รับรางวัลอีกหรือ? เร็วๆหน่อย ข้าอยากจะได้เห็นแล้ว!”

โอหยางโซวพุดไม่ออก เด็กน้อยนี้พยายามจะเยาะเย้ยเข้าหรือ?

เขาไม่ได้คาดหวังที่จะได้รับรางวัลใดๆ เขาไม่ได้สนใจขณะที่ตรวจสอบสิ่งที่มีอยู่

เข็มจับสลากเริ่มหมุนอย่างรวดเร็ว ก่อนที่มันจะหยุดลง

โอหยางโซวมองสิ่งที่เขาได้รับและพุดไม่ออก

‘นี่มันอะไรกัน? เข็มหยุดลงที่เหรียญทองแดงที่เป็นสนิมหรือ?’

‘อย่าบอกนะว่า ไก่อาศัยการจะเป็นปักษีต่อข้า!’

‘นี่มันมากเกินไปแล้ว!’

โอหยางโซวโกรธมาก

แม้ว่าเขาจะไม่ได้คาดหวังสิ่งดีๆ แต่มันก็ไม่ควรจะเป็นเหรียญทองแดงเช่นนี้

โอหยางโซวมีกระแสรู้ความคิดที่จะฆ่าตัวตาย ‘พี่สาวใหญ่! ไก่อา พวกเราเป็นพี่น้องกัน เหตุใดท่านถึงได้ปฏิบัติต่อพวกเราแตกต่างกันเช่นนี้?’

เมื่อเหรียญทองแดงปรากฏบนมือของเขา มู่หลานเยวก็หัวเราะออกมาเสียงดัง

“ฮ่าๆ พี่ชายห่วยๆ ท่านได้รับเหรียญทองแดงหรือ? ฮ่าๆ...” ขณะที่เธอหัวเราะ เธอก็เอามือกุมท้องของเธอ “ฮ่าๆ ข้าหัวเราะไม่ไหวแล้ว ท้องของข้าเริ่มเจ็บแล้ว!”

โอหยางโซวขมวดคิ้ว “เยวเยว เจ้าเป็นท่านหญิงนะ รักษาภาพลักษณ์ของเจ้าหน่อย!”

“แต่มันตลกมากเกินไปอะ!” มู่หลานเยว่พยายามสงบตัวเองลง แต่เธอก็อดไม่ได้ที่จะเยาะเย้ยเขา “พี่ชายหวิฐี่ ท่านมีค่าสถานะโชคดีเท่าใดกัน? เหตุใดท่านถึงได้โชคร้ายเช่นนี้?”

“5!”

“...”

มู่หลานเยว่แสดงใบหน้าที่เต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจออกมา และพิมพ์ว่า “ไม่แปลกใจเลย โชคดีต่ำขนาดนี้เอง ถ้าท่านเดินลงมาจากภูเขา หินบนภูเขาอาจจะหล่นมาทับท่านได้เลยนะ”

“แค่ก แค่ก”

ความคิดของเด็กสาวคนนี้ช่างน่ากลัวจริงๆ

“พี่ชาย ปิงเอ๋อก็คิดว่า เหยี่ยวทองแดงนี้น่าเกลียด ทำไมท่านไม่โยนมันทิ้งไปล่ะ?”

เขาไม่ได้หวังเลยว่า น้องสาวตัวน้อยของเขา จะเข้าร่วมการเยาะเย้ยเข้าด้วย

เมื่อโอหยางโซวไฉ่ยินเช่นนั้น เขาก็ต้องการจะโยนมันทิ้งไป

แต่ในวินาทีสุดท้ายนั้น เขาตัดสินใจที่จะลองตรวจสอบสถานะของมันดูก่อน

ชื่อ : เหยี่ยวทองแดงหยินหยาง(หยาง)

ประเภท : ไอ่ทัมพิเศษ

ลักษณะพิเศษ : หลังจากเปิดใช้งานแล้ว สามารถฟื้นคืนกลับมาได้โดยไม่มีบทลงโทษใดๆ

การประเมิน : เหยี่ยวทองแดงหยินหยาง หนึ่งเป็นหยิน และอีกหนึ่งเป็นหยาง

หลังจากที่โอหยางโซวไฉ่ตรวจสอบสถานะของมันแล้ว เขาก็ยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจ
เหยี่ยวทองแดงนี้มีผลพิเศษ เช่นเดียวกับตุ๊กตาตัวแทน

โอหยางโซวไฉ่คิดทันทีเกี่ยวกับเหยี่ยวทองแดงชิ้นสนิมที่คล้ายๆกันนี้ ในช่องแดงของเขา

ขณะที่เขาหยิบมันออกมาตรวจสอบ เขาก็พบว่ามันเป็นเหยี่ยวทองแดงหยิน

ขณะที่เหรียญทั้ง 2 สัมผัสกัน พวกมันก็ผสมผสานเข้าด้วยกัน และสนิมที่เคยเกาะอยู่ก็หายไปทันที ตอนนี้ มันกลายเป็นเหรียญทองแดงที่ดูดีกลับอย่างมาก

มีสำนวนหนึ่งกล่าวไว้ว่า ‘ในสถานการณ์ที่โชคร้าย มักจะมีโชคดีหลบซ่อนอยู่’

มันเป็นความจริง!

‘ดูเหมือนว่าพระเจ้า...ไโกอา จะมีมนตรึมอยู่บ้าง’

ด้วยมีเหรียญทองแดงหยินหยางนี้ โอหยางโชวจึงสามารถมอบตุ๊กตาตัวแทนให้กับปิงเอ๋อได้ ส่วนเขาก็เก็บเหรียญนี้เข้าไว้แทน

เมื่อพวกเขาเห็นว่าเหรียญทองแดงเปลี่ยนไป ปากของมู่หลานเยว่และปิงเอ๋อก็เบิกกว้าง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งปิงเอ๋อที่ไม่เคยเห็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์เช่นนี้มาก่อน การแสดงออกของเธอดูน่ารักอย่างมาก

มู่หลานเยว่เคยเห็นมามากกว่าปิงเอ๋อ เธอจืดจาดเดาไว้ว่า เหรียญทองแดงนี้ จะต้องไม่ธรรมดาแน่ๆ มันจะต้องเป็นอะไรที่พิเศษมากๆ อย่างแน่นอน

“พี่ชายห่วยๆ ให้ข้าดูหน่อยซิ!”

“ไม่!”

“หึ!” ทันใดนั้น เธอก็กล่าวว่า “พี่ชายห่วยๆ เหรียญทองแดงอีก 1 เหรียญ ท่านหยิบออกมาจากซองแดงใช้หรือไม่?”

“...”

“ฮ่าๆ!” เมื่อเธอเห็นการแสดงออกของเขา มู่หลานเยว่ก็ทำเหมือนกับว่าเธอค้นพบทวีปใหม่ “ใช่จริงๆ เช่นนั้น ท่านก็โกหกที่บอกข้าว่าได้รับรางวัลเป็นเงิน 100 เหรียญทอง ซิ นะ!”

“แล้วอย่างไร? มันพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า มันไม่ใช่แค่เหรียญทองแดงธรรมดา!”

“...”

เมื่อได้เห็นความด้านของผิวหน้าโอหยางโชวแล้ว มู่หลานเยว่ก็พูดอะไรไม่ออกจริงๆ

ท่ามกลางเสียงหัวเราะ คืบวันส่งท้ายปีเก่าก็สิ้นสุดลงเท่านั้น

.....

.....

.....

.....

TWO Chapter 353 พิธีบวงสรวง

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 21, วันแรกของปีใหม่จีน

คืนส่งท้ายปีเก่าที่แสนวุ่นวายได้สิ้นสุดลงแล้ว และปีใหม่ได้มาถึงแล้ว

หมอกยามเช้าแพร่กระจายออกไป ภายใต้แรงของลมเหนือ ทำให้เกิดเป็นฉากที่
สวยงามราวกับความฝัน เมื่อรวมกับที่ทั่วทั้งเมืองปกคลุมแสงแดดอ่อนๆ เมืองทั้งเมือง
ดูราวกับอยู่บนสวรรค์

ขณะที่ถนนพาณิชย์ก็ดูราวกับถนนบนสวรรค์ภายใต้ความงดงามของหมอกนี้

ขณะที่เสียงนกดังขึ้น เมืองทั้งเมืองก็ตื่นขึ้นจากการหลับใหล

เมื่อประตูเมืองเปิดออก เหล่าพ่อค้าที่ใช้เวลาเมื่อคืนอยู่ข้างนอก ก็เริ่มกลับเข้ามาในเมือง พร้อมทั้งยังมีประชาชนจากที่ต่างๆ ที่เข้าเมืองมาเพื่อใช้จ่ายในวันปีใหม่

ถนนพาณิชย์สายกลางและใกล้เคียงเริ่มตื่นตัวขึ้น

พ่อค้าและคนงานในร้านค้าต่างๆ เริ่มปลุกจิตวิญญาณของพวกเขา ภายใต้การนำของนายจ้างและหัวหน้าของพวกเขา พวกเขาเปิดประตูร้าน เก็บกวาดทำความสะอาด, จัดเตรียมสินค้า และต้อนรับลูกค้าที่กำลังเข้ามา

ตั้งแต่วันปีใหม่จนถึงวันเทศกาลโคมไฟ เมืองซานไห่จะจัดงานวัดหมาโจ้วเป็นเวลาครึ่งเดือน ทำให้ผู้คนที่มีศรัทธาต่อหมาโจ้วจากฉวนโจว แห่กันมาเข้าร่วมงาน

ไม่เพียงเท่านั้น แม้แต่ประชาชนจากทั่วทั้งมณฑลเหลียนโจว ก็มาเข้าร่วมงานนี้ เพื่อซื้อสินค้าต่างๆ มอบเป็นของขวัญให้กับเพื่อนและครอบครัวของพวกเขา

งานวัดหมาใจัวไม่ได้เป็นเพียงพิธีบวงสรวงเทพธิดาหมาใจัวเท่านั้น แต่มันยังเป็นงาน
ชุมนุมใหญ่ประจำปีของประชาชนในมณฑลเหลียนโจวอีกด้วย มันจะเป็นช่วงเวลา
พวกเขาได้สนุกสนานร่วมกัน

ถนนพาณิชย์สายกลางกลายเป็นถนนที่คึกคักที่สุดของเมือง มีผู้คนมากมายหลั่งไหล
ไปยังที่นั่น

เสียงพ่อค้าขายของ ดังกระจายออกไปทั่วทุกพื้นที่ เหล่าผู้คนค้ำบักทายซึ่งกันและ
กัน เด็กๆวิ่งเล่นอยู่รอบๆ และเหล่าหญิงสาวสนทนากัน พวกเขาทั้งหมดสร้างเป็น
ฉากของถนนที่พลุกพล่าน

เมืองซานไห่ค๋อยๆกลายเป็นสถานที่ที่คล้ายกับเมืองขนาดยักษ์อย่างซ้ำๆ

พิธีบวงสรวงได้กินเวลาตลอดช่วงเช้าของโอหยางโชว

ตอนเช้าตรู่ จื่อซู่ได้ช่วยเขาสวมชุดลอร์ดที่ราชสำนักมอบให้เขา จากนั้น เขาก็รอเข้า
ร่วมพิธีบวงสรวง

หลังจากที่เขาสวมชุดแล้ว บรรยากาศรอบๆตัวโอหยางโชวก็นเปลี่ยนไป ในทันที เขา
ปลดปล่อยกลิ่นอายของลอร์ดออกมา รวมกับผลของจี้หยกมังกรหงส์, ตราประทับ

ทองคำหิน และศักดิ์ศรีจักรพรรดิจากเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของ
จักรพรรดิเหลือง มันช่วยเพิ่มศักดิ์ศรีให้กับเขาอย่างมาก

นี่คือกลิ่นอายของผู้ที่จะเป็นใหญ่ มันไม่ใช่สิ่งใดที่ใครจะละเลยได้

กลิ่นอายของลอร์ดนี้ ทำให้ผู้คนรู้สึกหวาดกลัว

ทุกที่ที่เขาเดินผ่าน ทุกคนในอาณาเขตของลอร์ดจะน้อมศีรษะและกราบคำนับเขา

ถ้าเป็นก่อนหน้านี้ ความกลัวและความเคารพของผู้นับถือโอหยางโชว จะเป็นเพราะ
การตั้งตัวของโกอา แต่ตอนนี้ มันมาจากหัวใจของพวกเขาเอง พวกเขาเคารพลอร์ด
ของพวกเขาอย่างแท้จริง

ในเมืองซานไห่ โอหยางโชวจำเป็นต้องเข้าร่วมพิธีบวงสรวงที่วัดจักรพรรดิเหลือง, วัด
ขงจื้อ, วัดทางทหาร และวัดหมาโจ้ว ขณะที่รัฐบาลซานไห่จะเข้าร่วมพิธีบวงสรวงที่วัด
อื่นๆ เช่น วัดเฉิงหวง และวัดโลก

สถานที่ที่สำคัญในการจัดพิธีบวงสรวงก็คือ วัดจักรพรรดิเหลือง ซึ่งทำหน้าที่เป็นแกน
หลักของพิธีบวงสรวงในครั้งนี้ โอหยางโชวเชิญเจียงซางมาเป็นพิเศษ เพื่อให้เขาเป็น
ผู้นำการดำเนินพิธีครั้งนี้

เหล่าข้าราชการและขุนพลทั้งหลายในดินแดน เข้าร่วมพิธีบวงสรวงครั้งนี้

ในตอนเช้า ทุกคนมารวมตัวกันด้านนอกจัสตริส ที่ด้านหน้าวัดจักรพรรดิเหลือง

เหล่าข้าราชการอยู่ทางซ้าย ขณะที่เหล่าขุนพลอยู่ทางขวา

เวลา 8.00 น. โอหยางโซวปรากฏตัวขึ้นตามเวลาที่นัดหมายไว้

ทหารองครักษ์ที่มาพร้อมกับเขา ตะโกนว่า “ท่านลอร์ดมาถึงแล้ว!”

“ค่านับท่านลอร์ด!!!”

ในทันที ทุกคนคุกเข่าลงกับพื้น เพื่อค่านับเขา

โอหยางโซวเดินผ่านไปตามเส้นทางตรงกลาง

เมื่อเขาเดินมาถึงเวทีชั่วคราวแล้ว โอหยางโซวก็ค่อยๆหันกลับมา แล้วมองไปที่พวก
เขาทั้งหมด ก่อนจะกล่าวว่า “โปรดลุกขึ้นเถิด!”

“ขอบคุณท่านลอร์ด!!!”

ทุกคนลุกขึ้นยืน และเมื่อพวกเขามองไปที่โอหยางโซว ดวงตาของพวกเขาก็เปล่งประกาย

ชุดของลอร์ดที่เขาสวมใส่ ทำให้เขาดูน่าเกรงขามอย่างมาก

ฟานจงหยานรู้สึกมีอารมณ์ขณะที่เขายืนอยู่ด้านล่าง เขามาถึงที่นี่ตั้งแต่ช่วงแรกๆ เขาได้เห็นลอร์ดของเขาค่อยๆ เติบโตขึ้น หลังจากผ่านไป 1 ปี เด็กมือใหม่ในตอนนั้น กลายเป็นลอร์ดแห่งเหลียนโจวที่แท้จริงแล้วในตอนนี้

ในหัวใจของเขา มันเต็มไปด้วยความสุข

พวกเขาทั้งหมดต้องการจะเห็นลอร์ดของพวกเขาเติบโตเป็นผู้ยิ่งใหญ่และทรงอำนาจ

แม้แต่เจียงซางที่อยู่ด้านข้าง ก็รู้สึกมีอารมณ์อย่างมาก ขณะที่เขามองไปที่โอหยางโซว การเติบโตของลอร์ดผู้นี้เร็วกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้มาก

เจียงซางถึงกับถามตัวเองว่า เขาแก่ชรามากเกินไปแล้วหรือไม่

เจ้ากั้วเองก็มีการแสดงออกที่ซับซ้อนเช่นกัน เขาได้ยอมตำแหน่งจากลอร์ด โดยเขา
กลายเป็นรองเจ้ากรมกิจการทหาร และเป็นหัวหน้าฝ่ายสงคราม

เขามีตำแหน่งที่สูงกว่าเจ้ากรมโลจิสติกส์ทางทหาร เกือบหนึ่งเสียงเสียอีก

สำหรับอนาคต เจ้ากั้วมั่นใจมากยิ่งขึ้น

‘ท่านพ่อ คอยดูข้าให้ดี บุตรชายของท่านคนนี้จะกลายเป็นผู้มีชื่อเสียงและทรง
อิทธิพลในดินแดนซานไห่’

หัวใจของเจ้ากั้วคิดเช่นนั้น

ในเวลานั้น เสียงแฉ่งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นที่หูของโอหยางโชว

“แฉ่งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี้ หลังจากผ่านสิ่งต่างๆมา
มากมาย ในที่สุด คุณก็มีกลิ่นอายของลอร์ด ด้วยเหตุนี้ ความจงรักภักดีของประชาชน
และผู้มีความสามารถพิเศษ เพิ่มขึ้น 10%”

โอหยางโซมองไปที่เหล่าข้าราชการ และขุนพลทั้งหลายที่อยู่ด้านล่าง หัวใจของเขา
สงบมาก

พิธีบวงสรวงอันยิ่งใหญ่ได้เริ่มขึ้นหลังจากนั้น

มันกินเวลาตลอดทั้งช่วงเช้า โดยพิธีได้สิ้นสุดลงในตอนเที่ยง

หลังจากที่หยุดพักในช่วงบ่าย โอหยางโซวางแผนที่จะพบกับแขกสำคัญ 2 กลุ่ม

กลุ่มแรกเป็นชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา

มีกลุ่มเผ่าคนเถื่อนภูเขาอาศัยอยู่ในมณฑลเหลียนโจวทั้งหมด 24 เผ่า รวมประชากร
ทั้งสิ้นกว่า 78,000 คน พวกเขากระจัดกระจายกันอยู่รอบๆ และพวกเขาก็เป็นกำลังสำคัญ
ของมณฑลเหลียนโจว

ในวันปีใหม่นี้ หัวหน้าเผ่าต่างๆทั้งหมดได้ซื้อของขวัญมากมายมามอบให้กับลอร์ด

พวกเขาจัดงานชุมนุมที่ห้องโถงใหญ่ โดยมีเจ้ากรมการบริหาร ฟานจงหยานเข้าร่วม
ด้วย

พวกเขาเดินทางมาไกลกว่าจะมาถึงที่นี่ มันเห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้มาแค่ส่งมอบของขวัญเพียงเท่านั้น

พวกเขายังมีปัญหาและคำขอที่ต้องการให้เขาช่วย

นอกเหนือจากการตั้งนิคมครั้งแรกในภาคตะวันออกแล้ว เผ่าอื่นๆที่เพิ่งอพยพลงมาจากภูเขาหลังจากนั้น พลาดฤดูการเพาะปลูกครั้งที่สอง

พวกเขาจึงประสบปัญหาการขาดแคลนธัญพืช

ก่อนหน้านี้ โอหยางโหวงสัญญาว่า ยุงฉางของดินแดนจะช่วยพวกเขาจากวิกฤตนี้ และเมื่อพวกเขาเก็บเกี่ยวธัญพืชในฤดูเก็บเกี่ยวครั้งแรกเสร็จแล้ว พวกเขาจะต้องส่งธัญพืชกลับคืนให้กับยุงฉางของดินแดน

ดังนั้น ตั้งแต่ช่วงต้นปี เผ่าต่างๆจึงได้เริ่มทำการจัดเตรียมพื้นที่เพาะปลูก พวกเขายังได้ทำระบบชลประทาน ให้ทันฤดูเพาะปลูกช่วงหลังปีใหม่จีนนี้ด้วย

ริมแม่น้ำมิตรภาพและแม่น้ำฉิวซุย มีน้ำและดินที่อุดมสมบูรณ์ พื้นที่เหล่านี้ส่วนใหญ่ถูกจัดเตรียมเป็นพื้นที่เพาะปลูก ในช่วงฤดูหนาวที่ผ่านมา พวกเขาได้เตรียมพื้นที่เพาะปลูกไว้แล้วรวมกว่าหลายแสนหมู่

ประชากรเริ่มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เพียงแค่หลังสงครามเปลี่ยนใจ ก็มีเพิ่มเข้ามาแล้ว
กว่า 56,000 คน นี่ยังไม่รวมถึงชนเผ่าเร่ร่อนที่ยอมจำนน ทำให้พวกเขามีคนที่ต้อง
เลี้ยงดูเพิ่มมากยิ่งขึ้น

มันทำให้ดินแดนเริ่มที่จะขาดแคลนธัญพืช จนในทุกๆเดือน กรมการเงินจะต้องซื้อ
ธัญพืชจำนวนมากผ่านหอการค้าต่างๆ

สุดท้าย พวกเขาก็ตอบอนุญาตให้หอการค้าต่างๆเปิดร้านขายธัญพืชของตัวเอง เพื่อให้
พวกเขาขายให้กับประชาชนโดยตรง

หอการค้าบางแห่งที่ได้นำธัญพืชจำนวนมากมาด้วย พวกเขาได้เดินลึกเข้าไปในทุ่ง
หญ้า เพื่อทำการค้าของพวกเขา

เหล่าพ่อค้าใช้ธัญพืชแลกกับขนสัตว์ รวมถึงฝูงสัตว์จากคนเลี้ยงสัตว์

ด้วยเหตุนี้ ฝ่ายธุรกิจจึงไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากกำหนดกฎหมายบางอย่างขึ้น เพื่อ
ความยุติธรรมในการค้า

ถ้าพวกเขาไม่จำกัดหอการค้าเหล่านั้นไว้ ด้วยกำไรจำนวนมหาศาลนั้น ใครจะรู้ว่าพวกเขาจะทำอะไรบ้าง

เนื่องจากการขาดแคลนธัญพืช โอหยางโซวจึงเรียกหัวหน้าฝ่ายการเกษตร ชุนหยานหนง เข้ามาพบเป็นพิเศษ

เขาสั่งให้ฝ่ายการเกษตรทำให้แน่ใจว่า ดินแดนจะเลี้ยงตัวเองได้ หลังจากผ่านฤดูเก็บเกี่ยวในครั้งที่ 2 เพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่ต้องซื้อธัญพืชจากในตลาด

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น กรมการเงินจึงได้เตรียมเงินถึง 10,000 เหรียญทอง เป็นเงินทุนสำหรับซื้อเครื่องมือการเกษตร, การเพาะเลี้ยงโค, สร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในระบบชลประทาน และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้

โอหยางโซวไม่ได้รับเงินแม้แต่เหรียญทองเดียวจากรายได้เดือนแรกของปี

ผู้นำเผ่าต่างๆมาที่นี่เพื่อหวังว่า ฝ่ายการเกษตรจะเข้าไปช่วยพวกเขา ในการจัดการพื้นที่เพาะปลูกของพวกเขา

เมื่อได้ฟังคำร้องขอความช่วยเหลือจากผู้นำเผ่าต่างๆแล้ว โอหยางโซวก็ตอบรับในเชิงบวก เขาสัญญาว่าจะเตรียมเมล็ดพันธุ์, เครื่องมือ และโคให้กับพื้นที่เพาะปลูกของพวกเขา

พวกเขายินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับสัญญาจากลอร์ด

“ขอบคุณท่านลอร์ด!”

โอหยางโซวพยักหน้า อย่างไรก็ตาม การแสดงออกทางสีหน้าของเขาไม่ได้เปลี่ยนไป เขาถือโอกาสนี้ในการเสนอบางอย่างกับพวกเขา

“ท่านผู้นำเผ่าทั้งหลาย! ข้ามีบางสิ่งจะเสนอ ข้าหวังว่าพวกท่านจะคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้!”

“โปรดกล่าวมาเถิด!”

เมื่อพวกเขาได้รับความช่วยเหลือจากลอร์ดแล้ว พวกเขาจึงตอบรับกันอย่างเป็นธรรมชาติ

“กล่าวตามจริง ถ้าพวกท่านต้องการจะรวมเข้ากับระบบของมณฑลเหลียนโจวจริงๆ พวกท่านต้องใส่ใจงานของพวกท่านให้มากขึ้น ข้าจะไม่วิจารณ์ระบบชนเผ่าของพวก

ท่าน อย่างไรก็ตาม มันไม่เหมาะกับระบบของมณฑลเปลี่ยนใจของพวกเรา” ขณะที่
โอหยางโซวกล่าว คำกล่าวของเขากลายเป็นเหมือนกับเสียงฟ้าผ่า

ทุกคนรู้สึกสั่นสะท้านในใจ ลอร์ดกำลังพยายามจะยึดอำนาจพวกเขาทั้งหมดหรือไม่?

เมื่อเผชิญหน้ากับลอร์ดที่นั่งอยู่ในตำแหน่งสูงกว่า ด้วยศักดิ์ศรีและเจตจำนงของเขา
มันทำให้พวกเขาหายใจลำบาก

โอหยางโซวยิ้ม เขาเข้าใจความคิดของพวกเขา เขาจึงกล่าวว่า “พวกท่านไม่ต้องกังวล
การให้พวกท่านมีสิทธิในการปกครองตัวเองเป็นสัญญาดั้งเดิมของข้า และมันจะไม่มี
การเปลี่ยนแปลง”

“ฟู!”

บรรดาผู้นำเผ่าถอนหายใจโล่งอกออกมา

ตราบเท่าที่เขายังให้ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขามีสิทธิปกครองตัวเอง โดยไม่มีการแทรกแซง
พวกเขาก็ยังคงมีช่องว่างให้พูดคุยกัน

โอหยางโซวกล่าวต่อว่า “สิ่งที่ซ้ำหามาความถึงก็คือ การแยกผู้นำเผ่าและหัวหน้าเผ่าให้ชัดเจน”

นอกเหนือจากเมืองกุ๋ซานแล้ว ผู้นำเผ่าอื่นๆดำรงตำแหน่งหัวหน้าเผ่าในนิคมของพวกเขาเอง

ฟานจงหยานปนเกี่ยวกับเรื่องนี้ ระบบของพวกเขาทำให้ยากต่อการบริหารจัดการ

ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ภาษีหรือเจ้าหน้าที่ทะเบียน พวกเขาทั้งหมดประสบปัญหา ในการหารายละเอียดที่แน่นอนของนิคมต่างๆ

ในนิคม พวกเขาปิดบังจำนวนประชากรและที่ดินแดนของพวกเขา

ปัญหาก็คือ เผ่าต่างๆให้ความสำคัญกับผลประโยชน์ของพวกเขาเองในดินแดน เมื่อพวกเขาเปรียบเทียบกันและเห็นว่าไม่เท่าเทียม ปัญหาของพวกเขา ก็จะปะทุขึ้น

ฟานจงหยานจึงได้เสนอให้มีการเปลี่ยนการบริหารจัดการบางอย่าง

โอหยางโซวได้รับเอาข้อเสนอแนะเหล่านั้นมา เขารู้อย่างชัดเจนว่า มันมีอุปสรรคและปัญหาที่เขาจะต้องเผชิญ

เขาจึงต้องหาจังหวะดีๆในการเสนอมัน

ตอนนี้ มันเป็นเวลาที่ดีที่สุดแล้ว ทุกเผ่าได้ร้องขอสิ่งต่างๆจากดินแดน นอกจากนี้ ศักดิ์และอำนาจที่เติบโตขึ้นของโอหยางโซว ก็ยังทำให้เหล่าผู้นำเผ่ากลัวเขาด้วย

โอหยางโซวได้ยอมรับคำร้องขอของพวกเขาแล้ว มันทำให้ผู้นำเผ่ามีหนทางให้ถอย

อย่างน้อย ลอร์ดก็ยังขอความเห็นของพวกเขา

นอกจากนี้ นี่ยังไม่ใช่อะไรที่เลวร้าย

ตามที่เขาคาดไว้ หลังจากได้ฟังข้อเสนอของเขา ผู้นำเผ่าต่างๆก็เงยบง พวกเข
ทั้งหมดเป็นคนชั้นสูงของเผ่า พวกเขาจึงรู้ความหมายของคำเหล่านั้นดี

หลังจากนั้นชั่วครู่ ผู้นำเผ่าผู้หนึ่งก็รับหน้าที่เป็นตัวแทน เขายืนขึ้นและกล่าวว่า
“สำหรับข้อเสนอของท่านลอร์ด พวกเราจำเป็นต้องกลับไปปรึกษากับท่านหมอผีของ
พวกเราเสียก่อน แต่ข้าก็เชื่อว่า พวกเราสามารถให้คำตอบที่ดีแก่ท่านได้อย่างแน่นอน”

โอหยางโซวยกหน้า “เช่นนั้น ข้าก็คงไม่ต้องกังวลอะไรแล้ว”

เมื่อฟานจงหยานที่นั่งอยู่ด้านข้าง ได้เห็นลอร์ดของเขาใช้เทคนิคดังกล่าว การ
แสดงออกของเขาก็ซับซ้อนมากขึ้น ในปัจจุบัน ลอร์ดของเขาเติบโตขึ้นอย่างมาก ทั้ง
ด้านศักดิ์ศรีและความสามารถ

นี่เป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากสำหรับคนที่ต้องการจะเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่

.....

.....

.....

.....

The World Online

TWO Chapter 354 แรงจูงใจและบทลงโทษ

หลังจากที่ส่งเหล่าผู้นำเผ่าคนเถื่อนภูเขาลงไปแล้ว โอหยางโซวก็พร้อมสำหรับการพบกับกลุ่มที่สอง

กลุ่มนี้มีอัตลักษณ์ที่พิเศษมากกว่า

พวกเขาเป็นเหล่าผู้นำของชนเผ่าเร่ร่อนบนทุ่งหญ้า นอกเหนือจากเมืองเค่อที่ไม่ได้มาด้วยตัวเอง ด้วยเหตุผลทางสุขภาพแล้ว ผู้นำเผ่าขนาดกลางทั้ง 7 ได้มาที่นี่ทั้งหมด

ในช่วงวันส่งท้ายปีเก่า กองพลทหารที่ 2 ได้เชิญผู้นำเหล่านี้มา

ขณะที่โอหยางโซวกลับมายังเมืองซานไห่ เขายิ่งมากจริงๆ ดังนั้น เขาจึงไม่มีเวลาที่จะพบกับพวกเขาในก่อนหน้านี้

“ค่านับท่านลอร์ด!”

ขณะที่เดินเข้ามาในห้องโถง ทุกคนต่างก็ค้ำับทักทายเขาอย่างพร้อมเพรียงกัน

นี่เป็นช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์

ผู้นำเผ่าเร่ร่อนต่างๆคุกเข่าลง การกระทำของพวกเขาแสดงให้เห็นว่า ชนเผ่าเร่ร่อนบน
ทุ่งหญ้า ได้แสดงความจงรักภักดีต่อดินแดนซานไห่

โอหยางโซวนั่งอยู่บนที่นั่งลอร์ด และกล่าวอย่างไรอารมณ์ว่า “โปรดนั่งในที่ของพวกเขา
ท่านเถิด”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

พวกเขาทั้งหมดไปยังที่นั่งของพวกเขา ส่วนใหญ่มีอาการวิตกกังวลเป็นพิเศษ

ในหมู่พวกเขา ตัวแทนของเผ่าเทียนฉี เป็นลูกชายคนโตของเมิ่งเค่อ จี้ต้า เขาอายุเกือบ
30 ปีแล้ว เมื่อเทียบกับผู้นำเผ่าคนอื่นๆ เขายังคงแสดงความหยิ่งผยองและเชิดหน้า
เขาสวมสร้อยคอขนาดใหญ่ และเหน็บด้วยดาบทองคำ

เมื่อโอหยางโซวเห็นภาพดังกล่าว ช่วยไม่ได้ที่เขาจะรู้สึกขุ่นเคือง

ผู้นำเผ่าคนอื่นก็เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น มันทำให้พวกเขาทั้งหมดโกรธในใจของพวกเขา

เจ้าชายหญิงผยองจริงๆ เขาไม่รู้ถึงฐานะของตัวเองเลย ในขณะนี้ เขายังคงทำตัวเป็นเหมือนกับผู้นำเผ่าที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในทุ่งหญ้า

เมื่อเทียบกับความอบอุ่นและมิตรภาพที่โอหยาบโหดเคยแสดงออกมาต่อชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา ในปัจจุบัน การแสดงออกของเขาเย็นชาเป็นอย่างมาก “ก่อนที่จะพวกท่านทั้งหมดจะยอมจำนน บนทุ่งหญ้า มีผู้นำเผ่าผู้หนึ่งชื่อว่า ต้าเรย์ชิ ได้ยอมจำนนก่อนหน้านี้”

ขณะที่คำกล่าวของเขาดังออกมา พวกเขาก็รู้สึกสั่นสะท้านไปจนถึงกระดูกสันหลัง

ในระหว่างสงครามเปลี่ยนใจ ต้าเรย์ชิได้พยายามช่วยกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน ส่งผลให้เขาถูกจับตัวเข้าคุก ข้างนี้ได้แพร่ออกไปนานแล้ว และมันได้แพร่ไปทั่วทั้งทุ่งหญ้าอีกด้วย

เมื่อลอร์ดแห่งเปลี่ยนใจยกเรื่องนี้ขึ้นมา พวกเขาก็เข้าใจความหมายในทันที

ตามที่คาดไว้ โอหยาบโหดแสดงใบหน้าที่ได้เต็มไปด้วยความโกรธ เขากล่าวว่า “พวกเราไม่เคยปฏิบัติแย่ๆ กับเขา ข้าจึงไม่ได้คาดหวังเลยว่า เขาจะทำตัวทะเยอทะยาน และ

ทฤษฎีพวกเรา สำหรับคนเช่นเขา ข้าจะไม่ให้โอกาสอีกต่อไป ฝ่ายอัยการได้ตัดสินที่จะสำเร็จโทษเขาในปลายวันพรุ่งนี้ บนถนน”

ผู้นำเผ่าต่างๆสิ้นสันทานด้วยความกลัว ก่อนจะกล่าวว่า “ท่านลอร์ดตัดสินใจได้ชาญฉลาดนัก!”

“ข้าจะไม่ปิดบังอะไรจากพวกท่าน ข้าราชการของข้าได้บอกกับข้าว่า ตัวเรียชิเป็นผู้ปกครองที่เป็นแบบอย่างของชนเผ่าเร่ร่อนบนทุ่งหญ้า ดังนั้น กับชนเผ่าเร่ร่อนบนทุ่งหญ้าทั้งหมด ข้าไม่ควรจะแสดงความเมตตาและควรจะตัดรากถอนโคนพวกท่านทั้งหมด เพื่อให้พวกที่เหลือทั้งหมดยอมจงรักภักดี”

โอหยางโซวไม่ได้แสดงอารมณ์ใดๆ แต่คำกล่าวของเขาเต็มไปด้วยความโหดร้ายและกระหายเลือด

“พวกท่านคิดอย่างไร?”

ข้าราชการที่โอหยางโซวกล่าวถึงก็คือ เจ้ากรมกิจการภายใน เทียนเหวินจิง

กรมกิจการภายในได้ดำเนินการจัดการกับตำรวจ หลังจากที่ยื่นหนังสือรายงาน
สถานการณ์ต่อโอหยางโซวแล้ว เขาก็เสนอให้กวาดล้างเหล่าผู้นำและรากเหง้าของชน
เผ่าเร่ร่อนบนทุ่งหญ้า

ในเวลานั้น โอหยางโซวไม่ได้แสดงความคิดเห็นใดๆกับข้อเสนอนี้

แต่เมื่อเทียบกับฆ่าพวกเขาทั้งหมดแล้ว โอหยางโซวต้องการจะจัดการพวกเขาด้วยวิธี
สงบมากกว่า เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความไม่พอใจ เขาจึงไม่ต้องการฆ่าคนชั้นสูง
ทั้งหมดของชนเผ่า

สุดท้าย ตำรวจจึงกลายเป็นการเชือดไก่ให้ลิงดู

ชนเผ่าเร่ร่อนบนทุ่งหญ้าในปัจจุบัน ไม่อาจจะต่อต้านเขาได้อีกแล้ว แม้ว่าพวกเขาจะ
พยายามถึงที่สุดก็ตาม

แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ โอหยางโซวต้องการให้ชนเผ่าเร่ร่อนนี้สนับสนุนเขา เขาจึงต้อง
ปฏิบัติต่อชนชั้นสูงเหล่านี้เป็นอย่างดี

ถ้าไม่อย่างนั้น มันอาจจะมีปัญหาตามมาไม่หยุดหย่อนได้

โอหยางโซวไม่ต้องการจะเห็นชนเผ่าเร่ร่อนสร้างควมวุ่นวายภายใต้การปกครองของ
เขา เป้าหมายของเขาก็คือ การปกครองแ่งเหลียนโจวทั้งหมด และทำให้มันเป็นดัง
ป้อมปราการเหล็ก

ถ้าเขาฆ่าเหล่าคนชั้นสูงของเผ่าต่างๆ ไม่เพียงแต่มันจะส่งผลต่อชนเผ่าเร่ร่อนบนทุ่ง
หญ้าเท่านั้น แต่มันยังจะส่งผลต่อชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาด้วยเช่นกัน

ผู้นำเผ่าต่างๆมองไปที่กันและกัน ใบหน้าของพวกเขาซีดขาว

ขณะที่พวกเขาเฝ้าดูสถานการณ์ ความวิตกกังวลของพวกเขาเพิ่มสูงขึ้น เหล่าผู้นำเผ่า
ไม่สามารถทนอยู่หนึ่งได้อีกต่อไป พวกเขาทั้งหมดยืนขึ้น และให้คำมั่นสัญญาว่าจะ
จงรักภักดี

“ท่านลอร์ด! ท่านลอร์ด!” หนึ่งในพวกเขาก้มหน้าลงกับพื้น และร้องให้ออกมา พวก
เขาไม่มีศักดิ์ศรีและความภาคภูมิใจในฐานะผู้นำเผ่าอีกแล้ว “ท่านลอร์ด ต้าเรี่ยซีไม่
สามารถเป็นตัวแทนของพวกเขาทั้งหมดได้ พวกเราทั้งหมดจริงใจต่อท่าน และจะไม่มี
ความตั้งใจเป็นอื่นแน่นอน!”

“ได้โปรดท่านลอร์ด!”

จากพวกเขาทั้งหมด มีเพียงจี้ต้าที่ไม่ได้คุกเข่าอ่อนน้อม เขายังแสดงความรังเกียจและ
เย้ยหยันการกระทำของผู้นำเผ่าเหล่านั้นด้วย

การกระทำของเขาโดดเด่น แม้ว่าเขาจะไม่ต้องการดึงดูดความสนใจ แต่เขาก็
กลายเป็นจุดสนใจ

“ท่านจี้ต้า ท่านมีความคิดเห็นอื่นหรือไม่?”

โอหยางโซวยังสงบ แต่คำกล่าวของเขาประกอบไปด้วยความโกรธและการขู่

เมื่อจี้ต้าได้ยินเช่นนั้น เขาก็ตอบว่า “นับตั้งแต่โลกนี้เริ่มขึ้น ผู้แพ้ก็น่าตาย คนเช่นต้า
เรียชิสสมควรแล้วที่จะได้รับผลของการกระทำ มันจะไม่เกิดขึ้นกับข้า เพราะเผ่าเทียนฉี
ไม่มีคนชั่วแพะเช่นนั้น”

ดวงตาของโอหยางโซวเปล่งประกาย คำกล่าวของจี้ต้า นุ่มนวลและลึกซึ้งมาก

โอหยางโซวรีบประเมนเขาใหม่ในทันที ดูเหมือนว่าเมื่อก่อนจะเลี้ยงดูลูกชายของเขา
เป็นอย่างดี

โอหยางโซวพยักหน้า และกล่าวว่า “ดี! ตอบได้ดีจริงๆ!”

เขามองไปรอบๆ และกล่าวซ้ำๆแต่ทรงพลังว่า “ในฐานะลอร์ด ข้ามีความรับผิดชอบ
ต่อดินแดนของข้า แต่ข้าก็เป็นคนใจกว้าง ข้ารู้ว่าเมื่อใดควรจะให้ความเมตตา แต่หาก
หนึ่งในพวกท่านพยายามที่จำทำลายกฎหมายและกฎระเบียบของดินแดน ข้าก็จะไม่
ปล่อยไว้!”

เขาปล่อยจิตสังหารและกลืนอายันทรงพลังออกมา ปกคลุมทั่วทั้งห้องโถง

ผู้นำทุกคนคุกเข่าลง ไม่เว้นแม้แต่จิต้า

ทุกคนเงียบ ไม่กล้าส่งเสียงใดๆ มันจึงทำให้ห้องโถงเงียบเป็นอย่างมาก

เมื่อได้เห็นใบหน้าที่หวาดกลัวของพวกเขา โอหยางโซวก็รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง ทุกคน
ที่อยู่ตรงหน้าเขา นี่ เป็นคนระดับสูง พวกเขาเป็นตัวแทนของคนชั้นสูงทั้งหมดของชน
เผ่าเร่ร่อนบนทุ่งหญ้า

ตอนนี้ พวกเขาทั้งหมดอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา โดยที่ไม่กล้าจะกล่าวอะไรออกมา

นี่คือเสน่ห์ของพลังอำนาจ

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เหล่าวีรบุรุษเข้าร่วมสงครามก็เพราะเหตุนี้

บ่ายวันนั้น โอหยางโซวทำสัญญากับพวกเขา

โดยเขาอมให้เหล่าผู้นำและคนชั้นสูงครอบครองทรัพย์สินที่เป็นของพวกเขา และต้องย้ายเข้ามาอยู่ที่เมืองซานไห่

เมืองซานไห่จะจัดพื้นที่เมืองชั้นนอกและสร้างถนนให้กับพวกเขา

ในวันธรรมดา พวกเขาจะไม่สามารถเดินทางออกจากบ้านของพวกเขาได้ และพวกเขาก็ไม่สามารถติดต่อกับชาวเผ่าของพวกเขาได้

หากพวกเขาถูกตรวจพบว่าจะมีเชื้อเพลิงดังกล่าว พวกเขาจะถูกลงโทษอย่างหนัก

นอกเหนือจากการถูกลงโทษแล้ว พวกเขาอาจจะทำให้ชาวเผ่าของพวกเขาถูกลงโทษด้วย

การลงโทษสถานเบาก็คือ การริบทรัพย์สินของพวกเขา ขณะที่การลงโทษสถานหนักก็คือ การถูกใช้แรงงานอย่างหนัก

แต่ถ้าใครคนใดคนหนึ่งพยายามปลุกระดมความไม่สงบ ทั้งเผ่าของพวกเขาจะถูก
สังหาร

.....

ไกอ่า ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 22, วันที่สองของปีใหม่จีน

ในวันนี้ โอหยางโซวได้พักเรื่องต่างๆไว้ก่อน เพื่อพบกับเหล่าผู้นำรัฐบาลและผู้พิทักษ์
เมือง ในห้องอ่านหนังสือของเขา

ผู้นำรัฐบาลทั้ง 4 และผู้พิทักษ์เมืองอีก 1 ได้ถูกเรียกตัวมาโดยเขา

โอหยางโซวพบกับพวกเขาทีละคน เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับเป้าหมายของพวกเขา คนที่
สำคัญที่สุดก็คือ ผู้นำรัฐบาลดาบหัก โจวไห่เฉิน

แม้ว่าปาเตาจะมีกองทัพที่อ่อนแอ แต่เขาก็มีรากฐานที่แข็งแกร่งมาก

จากรายงานของเขา เมืองดาบหักมีประชากรรวมถึง 210,000 คน ซึ่งเทียบได้กับ 2
เท่าของจุดสูงสุดเมืองขนาดกลางระดับ 3

พื้นที่ปกครองของรัฐบาลดาบหักจึงกลายเป็น พื้นที่ที่มีประชากรมากที่สุด รองจากพื้นที่ของรัฐบาลซานไห่

แม้แต่พื้นที่ของรัฐบาลมู่หลานก็ยังน้อยกว่า

สำหรับประชากรกลุ่มใหญ่ดังกล่าว มันจะต้องใช้เวลาอย่างมาก กว่าดินแดนซานไห่จะรวบรวมมาได้ รัฐบาลดาบหักจึงกลายเป็นตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด หลังจากที่โอหยางโชวเริ่มโครงการเลี้ยงแมลงพิษ

นอกจากนี้ พวกเขายังมีแหล่งความมั่งคั่งที่สำคัญอย่างเหมืองทอง

คล้ายกับเหมืองแร่กลางซาน เหมืองทองแห่งนี้ถูกเรียกว่า เหมืองแร่เป่ยซาน เหมืองมีขนาดใหญ่มาก และปาเตาได้ดำเนินการไปเพียงบางส่วนเท่านั้น

โอหยางโชวสัญญาทันทีว่า จะมอบเหมืองทองนี้ให้อยู่ภายใต้รัฐบาลดาบหัก เขาหวังว่าพวกเขาจะใช้มันเพื่อแก้ไขสถานการณ์ทางการเงินของพวกเขา

ขณะที่ปาเตายังปกครองอยู่ เขาได้ใช้เงินมากกว่า 90% ไปกับกองทัพ ที่เหลือสำหรับการใช้จ่ายภาครัฐเกือบจะเป็น 0

รัฐบาลดาบหักถึงต้องฟื้นฟูสภาพอย่างสิ้นเชิง

จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะมอบเหมืองแร่เป่ยซานให้กับรัฐบาลดาบหัก คฤหาสน์ของ
ลอร์ดไม่ได้สนใจมันมากนัก แต่พวกเขาก็ต้องส่งมอลก้าไรตามอัตราส่วนด้วยเช่นกัน

โอหยางโซวยังสั่งให้เหมืองแร่กลางซาน ส่งผู้เชี่ยวชาญไปยังเหมืองแร่เป่ยซาน ซึ่งจะ
ช่วยเพิ่มทักษะและประสิทธิภาพให้กับคนงานที่นั่นได้ สุดท้าย โอหยางโซวบอกความ
ต้องการของเขา 3 ประการ แก่โจวให้เงิน

ประการแรก รัฐบาลดาบหัก จำเป็นต้องสร้างกองทัพที่เหมือนกับกองพันทหารเรือ
ทะเลสาบสีหลา เพื่อกวาดล้างโจรสลัดที่อยู่รอบๆทะเลสาบในพื้นที่ของพวกเขา
ผลิตภัณฑ์จากน้ำ และไข่มุกจะเริ่มตื้นขึ้นที่นั่น เช่นเดียวกับที่ทำในทะเลสาบสีหลา

ประการที่สอง เมืองต่างๆภายใต้รัฐบาลดาบหัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมืองสาขาชั้นรอง
ประชากรทั้งหมดของพวกเขาจะถูกย้ายไปอยู่ที่เมืองหลัก

ประการที่สาม แผนการสร้างกำแพงชั้นนอก จะต้องดำเนินการอย่างรวดเร็ว ก่อนถึง
ฤดูการเพาะปลูกในฤดูใบไม้ผลิ พวกเขาจะต้องจัดการมันให้เรียบร้อย เพราะหากไม่
ทันการ พวกเขาจะต้องเลื่อนมันออกไปหลังฤดูเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ผลิ ถึงจะ
ดำเนินการต่อได้

นอกจากนี้ โอหยางโซวยังสั่งให้กรมกิจการทหาร รับผิดชอบในการจัดตั้งกรมทหาร
ป้องกันเมืองดาบหัก

เมื่อเทียบกับเมืองกุ๋ซานแล้ว เมืองดาบหักตั้งอยู่ใกล้กับเทือกเขาซีหวนต่ำซาน
มากกว่า

ในอนาคต เมืองจะทำหน้าที่เป็นแนวหน้า คอยเผชิญหน้ากับเมืองซีไหว

หลังจากที่โอหยางโซวอธิบายบทบาทของพวกเขา เหล่าผู้นำรัฐบาลก็กลับไปยังพื้นที่
รับผิดชอบของพวกเขา

ฤดูใบไม้ผลิเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดของปี ในฐานะผู้นำรัฐบาล พวกเขาไม่มีเวลา
มากพอให้ทำตัวเกียจคร้านได้ แม้แต่ซูยโซวสีก็มีเวลาพบปะกับซูยหิงหยูเพียง
เล็กน้อยเท่านั้น ก่อนที่เขาจะเดินทางกลับไป

ก่อนที่โจวไห่เจินจะกลับไป โอหยางโซวได้มอบเหรียญการสร้างหมู่บ้านให้กับเขา มัน
เป็นเหรียญการสร้างหมู่บ้านที่ได้ผสานเข้ากับเหรียญการรวมดินแดนแล้ว ซึ่งมันจะ
ช่วยฟื้นฟูความสามารถในการพัฒนาตัวเองของเมืองดาบหักให้กลับมาอีกครั้ง

หลังจากที่มอบให้กับโจวไห่ฉินแล้ว ตอนนี้ โอหยางโซ่วยังเหลือเหรียญการสร้างหมู่บ้านที่ผสานแล้วอีกเพียง 3 เหรียญเท่านั้น ในถุงเก็บของของเขา

.....

TWO Chapter 355 เซ็นจวน ก้าวไปข้างหน้า

ไกอ่า ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 23, วันที่สามของปีใหม่จีน

ในวันนี้ โอหยางโซ่วมีตารางเวลาที่แน่นขนัด

ในช่วงเช้า เขาได้พบกับเจ้ากรมทั้ง 3 รวมถึงผู้ปกครองเมืองหยงเย่ เซินจู้ย

หลังจากที่ชนเผ่าเร่ร่อนบนทุ่งหญ้าอุดมจำนวน ดินแดนซานไห่ก็ต้องการที่จะสร้างเมืองขึ้นบนทุ่งหญ้า เพื่อเสริมสร้างการปกครองของพวกเขาบนทุ่งหญ้า โชคดีที่เมืองมิตรภาพยังมีเหรียญการสร้างหมู่บ้านสาขาชั้นรอง 3 เหรียญ ที่ยังไม่ได้ใช้

โอหยางโซ่วจึงวางแผนที่จะสร้างเมืองเซินจวนไว้ที่ริมทะเลสาบเซินจวน นอกจากนี้ เขายังสร้างเพิ่มอีก 2 เมือง ทางตะวันออกและตะวันตกของทุ่งหญ้า

โดยใช้เมืองทั้ง 3 เป็นฐาน พวกเขาจะก่อตั้งรัฐบาลเซินจวนขึ้นมา

ในอนาคต รัฐบาลเซ็นจวนแห่งนี้จะกลายเป็นรัฐบาลที่ใหญ่ที่สุดในมณฑลเหอหลินโจวทั้งหมด

สำหรับคนที่将被เลือกเป็นผู้นำรัฐบาล แน่นอนว่าโอหยางโซวเลือกเฉินจู้ย

โอหยางโซวมีความคาดหวังในตัวเฉินจู้ยสูงมาก เขาได้ฝึกฝนในกรมคลังวัสดุ และยังได้มีประสบการณ์เป็นผู้ปกครองเมืองมาแล้ว ตอนนี้ เขามีความสามารถและประสบการณ์เพียงพอแล้วที่จะเป็นผู้นำรัฐบาลเซ็นจวน

ในทางตรงกันข้ามกับรัฐบาลอื่นๆ รัฐบาลเซ็นจวนจะต้องเริ่มใหม่ตั้งแต่ต้น

ในช่วงเช้านี้ โอหยางโซวและเจ้ากรมทั้ง 3 เริ่มวางแผนให้กับรัฐบาลเซ็น ซึ่งมีข้อกำหนดทิศทางการพัฒนาทั้งสิ้น 4 ประการ

ประการแรก ทุกเผ่าบนทุ่งหญ้าจะต้องย้ายเข้ามาอยู่เมืองทั้ง 3 ที่จะถูกจัดตั้งขึ้นนี้

บนทุ่งหญ้า รวมเผ่าเทียนเฟิงแล้ว มีเผ่าขนาดใหญ่ 1 เผ่า และเผ่าขนาดกลางรวม 8 เผ่า มีประชากรรวมกันทั้งสิ้น 130,000 คน แต่หลังจบสงครามเหอหลินโจว ไม่รวม

ทหารที่เสียชีวิต และทหารม้าที่ถูกนำไปจัดระเบียบกองทัพนใหม่ พวกเขาจะเหลือไม่ถึง 100,000 คน

รัฐบาลเซ็นจอนมีพื้นที่ขนาดใหญ่ แต่กลับมีประชากรน้อย การทำฟาร์มปศุสัตว์เป็น การดำรงชีวิตของพวกเขา พวกเขาจะต้องรวบรวมฝูงสัตว์เข้ามา เพื่อที่จะยุติการ กระจายกระจายที่ไร้ระบบในปัจจุบัน โดยพวกเขาจะเปลี่ยนไปสร้างฟาร์มขนาดใหญ่ และทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์แทน

ประการที่สอง การสร้างกำแพงเมือง

ในอนาคต รัฐบาลเซ็นจอนจะเป็นสถานที่ที่ชนเผ่าเร่ร่อนบนทุ่งหญ้า และชนเผ่าอื่นๆ อยู่ร่วมกัน สิ่งที่สำคัญสำหรับการสร้างเมืองก็คือ การสร้างกำแพงเมืองที่มั่นคง

ไม่มีทรัพยากรไม้บนทุ่งหญ้ามานัก และยังมีทรัพยากรหินอีกด้วย ดังนั้น การสร้าง กำแพงเมืองที่นี่จึงเป็นบททดสอบที่สำคัญ โชคดีที่ทุ่งหญ้ามีโคลนสีแดงอยู่มากมาย ซึ่งมันสามารถนำมาทำเป็นอิฐก้อนใหญ่ได้

กำแพงเมืองของรัฐบาลเซ็นจอน หลักๆแล้วจะถูกสร้างขึ้นมาจากโคลนสีแดงนี้ ใน ขณะเดียวกัน ชั้นนอกของกำแพง จะได้รับการปกคลุมโดยอิฐสีเขียว

สิ่งก่อสร้างในเมืองส่วนใหญ่จะมีโครงสร้างหลักเป็นอิฐ รวมถึงสิ่งก่อสร้างพิเศษที่เป็นของชนเผ่าเร่ร่อนเองด้วย

การผสมผสานสองวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน จะเป็นลักษณะเฉพาะในอนาคตของรัฐบาลเซ็นจู

ในขณะเดียวกัน มันก็เป็นการทดสอบที่ยิ่งใหญ่สำหรับเซ็นจูด้วย

โอหยางโซวได้แนะนำให้เขาเลือกผู้มีความสามารถพิเศษที่เหมาะสม ที่จะทำหน้าที่ในรัฐบาลและเมืองทั้ง 3

ซึ่งรวมถึงเหล่าคนชั้นสูงบางคนที่เป็นชาวเผ่าเร่ร่อนบนทุ่งหญ้า ที่อาศัยอยู่ในเมืองซานไห่ เพราะถ้าพวกเขามีความสามารถที่ดี พวกเขาก็สมควรได้รับตำแหน่งที่เหมาะสม

และยังช่วยให้การทำงานของรัฐบาลเซ็นจูเชื่อมโยงกับเผ่าต่างๆได้อย่างใกล้ชิดอีกด้วย

สำหรับงานนี้ของเซ็นจู เขาจำเป็นต้องทำงานร่วมกับกรมการบริหาร และกรมกิจการภายในด้วย

แน่นอนว่าคนที่ถูกเลือกจะต้องถูกส่งไปยังมหาวิทยาลัยสีหนานก่อน เพื่อเข้ารับการฝึกอบรมเป็นเวลา 3 เดือน หรือครึ่งปี หลังจบการศึกษาแล้ว พวกเขาถึงจะได้รับการแต่งตั้ง และมีบทบาทหน้าที่

ประการที่สาม การพัฒนาอุตสาหกรรมในทุ่งหญ้า

การทำฟาร์มปศุสัตว์เป็นแกนหลักของทุ่งหญ้า แต่มันก็ยังคงไม่เพียงพอที่จะรองรับเศรษฐกิจของรัฐบาลจีนจน ขณะที่สงครามเหลียนโจวสิ้นสุดลง หอการค้าต่างๆ ได้หันไปให้ความสนใจทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่นี้

พ่อค้าซื้อขนสัตว์และฝูงสัตว์จากคนเลี้ยงสัตว์ ในราคาต่ำ

แน่นอนว่าไอบียงโซวไม่อนุญาตให้พวกเขาทำเช่นนั้นอีกต่อไป

การเพิ่มงานและอุตสาหกรรมที่หลากหลาย เป็นหนทางเดียวที่จะทำให้ทุ่งหญ้าเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาได้

ไม่ว่าจะเป็นหนังสัตว์, ขนแพะ, นมแพะ พวกมันทั้งหมดมีค่า ขนแพะสามารถนำไปทำพรมได้, หนังสัตว์สามารถนำไปทำเสื้อคลุมหรือรองเท้าบูทได้

แม้แต่คนก็สามารถนำไปทำเป็นเนยแข็งหรือผลิตภัณฑ์อื่นๆได้

ประการที่สี่ การป้องกันสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ พวกเขายังต้องทำให้แน่ใจว่า
ม้าฉิ่งฟู่จะยังคงเจริญเติบโตและแข็งแรงตามที่ควรจะเป็น

การมีส่วนร่วมที่สำคัญที่สุดของรัฐบาลจีนจวนในดินแดนก็คือ ม้าฉิ่งฟู่ โอหยางโซวจะ
ใช้ประโยชน์จากพวกเขาในการบำรุงรักษาและพัฒนาม้าฉิ่งฟู่ในระดับกลยุทธ์

จีนจำเป็นต้องรวบรวมม้าฉิ่งฟู่ทั้งหมด แล้วสร้างฟาร์มเพาะพันธุ์ม้าขนาดใหญ่ขึ้นมา

ฟาร์มเพาะพันธุ์ทะเลสาบจีนจวน จะเป็นฟาร์มขนาดใหญ่ ซึ่งจะใหญ่ยิ่งกว่าคอกม้า
หุบเขาจีเฟิงมาก

เพื่อให้แน่ใจว่ามีจำนวนม้าฉิ่งฟู่ที่เพาะเลี้ยงได้มากพอ พวกเขาคงปกป้อง
สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการเจริญเติบโตของพวกมัน การพัฒนาและการ
ก่อสร้างโครงการต่างๆของรัฐบาลจีนจวน จะต้องทำโดยไม่ส่งผลกระทบต่อ
สิ่งแวดล้อม

หลังจากกำหนดทิศทางการพัฒนารัฐบาลจีนจวนให้กับจีนแล้ว โอหยางโซวจะไม่
เข้าไปแทรกแซงอีก เขาจะช่วยเพียง สมาชิกที่จะพาไปด้วย, ทรัพยากรที่จำเป็นและ

ค่าใช้จ่ายต่างๆเท่านั้น แล้วเข็ญยั้งต้องไปประสานงานกับกรมต่างๆด้วยตัวเอง
ด้วย

ก่อนที่จะเขาจะออกไป โอหยางโซวได้มอบเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับเหล็กดำ 3
เหรียญ ให้กับเขา

เหรียญทั้ง 3 นี้ ไม่ได้ผสานเข้ากับเหรียญการรวมดินแดน มันเป็นเหรียญที่ได้รับมา
จากเมืองมิตรภาพโดยตรง

เมื่อมาถึงจุดนี้ เหรียญการสร้างหมู่บ้านสาขาชั้นรองทั้ง 9 ได้ถูกนำออกมาจากเมือง
สาขาทั้งหมดแล้ว

โดยเหรียญทั้ง 3 จากเมืองเป่ย์ไห่ ถูกใช้กับเมืองเทียนเฟิง, เมืองยี่ซู่ย และเมืองดาบ
หัก, จากเมืองมิตรภาพทั้ง 3 เหรียญ ถูกใช้กับเมืองทั้ง 3 ของรัฐบาลเซินจวน ขณะที่
จากเมืองฉิวซู่ย ทั้ง 3 เหรียญยังคงอยู่ในถุงเก็บของของโอหยางโซว

กว่าจะเสร็จสิ้นเรื่องนี้ เวลาก็ล่วงมาถึงช่วงเที่ยงแล้ว

โอหยางโซวออกจากห้องอ่านหนังสือ และเดินไปในพื้นที่ชั้นใน เพื่อทางอาหาร
กลางวัน

“พี่ชาย ท่านกลับมาแล้ว!”

ปิงเอ๋กำลังรอท่านอาหารพร้อมเขา หลังจากที่ย่ำเฝ้าหัวใจพระสูตรหู่โกว มันไม่มี
ความแตกต่างที่สามารถสังเกตเห็นได้เลย นอกเหนือจากความอยากอาหารที่เพิ่มมาก
ขึ้นของเธอ

โอหยางโซวไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับหัวใจพระสูตร

เขาจึงทำได้เพียงสังเกตการณ์อย่างเงียบๆเท่านั้น

นอกเหนือจากทานอาหาร 3 มื้อต่อวันแล้ว ปิงเอ๋ยังทานเค้กด้วย แต่ถึงอย่างนั้น ใน
บางครั้ง เธอก็ยังคงบ่นว่าหิว

อย่างไรก็ตาม เธอยังคงรอจนกว่าโอหยางโซวจะกลับมาทานอาหารพร้อมกับเธอ

อย่างช่วยไม่ได้ โอหยางโซวทำได้เพียงหยุดงานของเขาไว้ตามเวลาเท่านั้น

หลังจากทานอาหารเสร็จแล้ว โอหยางโซวก็กลับไปห้องเพื่อจับหลับเล็กน้อย

ในช่วงบ่ายยังมีการประชุมที่สำคัญ เขาจึงต้องพักผ่อนอย่างเต็มที่

เวลา 14.00 น.

ณ ห้องโถงหลัก

เจ้ากรมทั้ง 3 และหัวหน้าฝ่ายทั้ง 12 รวมแล้วมีข้าราชการเข้าร่วมประชุมทั้งสิ้น 15 คน

โอหยางโซวนั่งอยู่บนที่นั่งของลอร์ด นี่เป็นการจัดการประชุมครั้งแรกหลังปีใหม่จีน

นี่เป็นการประชุมการปกครองของดินแดน

ความแตกต่างของชื่อการประชุมเพียงเล็กน้อย ได้เปลี่ยนความหมายทั้งหมด

‘การปกครอง’ มันมีความหมายว่า ข้าราชการที่เข้าประชุมครั้งนี้ พวกเขามีสถานะและอำนาจแยกจากกิจการทางทหารทั้งหมด

ในเวลาเดียวกัน มันยังเป็นการประกาศว่า อำนาจและศักดิ์ศรีของลอร์ดกำลังเติบโตขึ้น

มันแสดงให้เห็นว่า โอหยาางโซวได้แยกตำแหน่งของเขาในฐานะลอร์ด และกลุ่มข้าราชการให้อยู่ในระดับที่แตกต่างกัน

เมื่อเทียบกับการประชุมก่อนหน้านี้ การประชุมการปกครองครั้งนี้ แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

ประการแรก จำนวนกรมและฝ่ายที่ต้องทำงานร่วมกันมีเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่ดินแดนขยายใหญ่ขึ้น บางสิ่งบางอย่างที่ต้องจัดการ มันเกินกว่าที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือกรมใดกรมหนึ่งจะสามารถจัดการได้

ตัวอย่างเช่น การสร้างเครือข่ายของถนนในมณฑลเหลียนโจว มันจะประกอบไปด้วย ฝ่ายก่อสร้าง, ฝ่ายตรวจสอบบัญชี และธนาคารสี่สมุทร

ฝ่ายก่อสร้างรับผิดชอบการวางแผนและควบคุม, ฝ่ายตรวจสอบบัญชีคำนวณค่าใช้จ่าย ส่วนธนาคารสี่สมุทรจะจัดหาเงินทุน และท่านำดำเนินการ

นอกจากนี้ ยังมีฝ่ายอื่นๆอีกที่ถูกดึงเข้ามาเกี่ยวข้อง ตัวอย่างเช่น การก่อสร้างสถานีวิทยุตามถนน จะต้องดึงฝ่ายกฎหมายและกฎระเบียบ รวมถึงฝ่ายการศึกษาและวัฒนธรรมเข้าร่วมด้วย

โดยไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงว่ามีนิคมอยู่เป็นจำนวนมาก ถนนที่จะก่อสร้างจะต้องตัดผ่านนิคมเหล่านั้นทั้งหมด ทำให้มันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ ในการคำนวณคำนวณค่าใช้จ่ายและดำเนินงานก่อสร้าง

ในขณะเดียวกัน มันก็เป็นบททดสอบข้าราชการต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มันเป็นการทดสอบที่สำคัญสำหรับเจ้ากรมทั้ง 3

ในขณะที่มันมีความซับซ้อนมากขึ้น ความกังวลเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องก็มากขึ้น

ในระหว่างการประชุมการปกครอง โอลิเวียจะรับบทบาทเป็นผู้ฟังเกือบตลอดการประชุม เขาจะไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นของเขามากนัก

เว้นเสียแต่ว่า มันจะเป็นการจัดสินใจทางยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ในสถานการณ์ปกติ โอลิเวียจะให้เหล่าเจ้ากรมและหัวหน้าฝ่ายตัดสินใจด้วยตัวเอง เขาจะไม่เข้าไปยุ่งกับงานของพวกเขา

ด้วยเหตุนี้ อำนาจของเจ้ากรมทั้ง 3 จึงทะยานสูงขึ้นอย่างมาก

ตำแหน่งของพวกเขา ยังคงต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

ก่อนการประชุมในครั้งนี้ โอหยางโซวได้ตัดสินใจทั้งหมด เหล่าเจ้ากรรมเพียงทำหน้าที่ และปฏิบัติตามคำสั่งของเขาเท่านั้น

โอหยางโซว บดบังเงาและรัศมีของพวกเขา

ในตอนนี พวกเขาสามารถตัดสินใจด้วยตัวเอง และแสดงทักษะของพวกเขาได้อย่าง เต็มที่แล้ว

ฟานจงหยานและเทียนเหวินจิน ได้รับโอกาสในการแสดงทักษะของพวกเขาในที่สุด

ในอนาคต ด้วยการมีพวกเขาเป็นผู้นำ พวกเขาสามารถนำความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ ะไรให้กับดินแดนได้บ้าง?

มีเพียงเวลาเท่านั้นที่จะบอก

สำหรับหัวหน้าฝ่ายต่างๆ ชีวิตของพวกเขา คงจะยากลำบากมากขึ้นเล็กน้อย

อำนาจและความไว้วางใจไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้

ขณะที่โอหยางโซมอบอำนาจให้กับพวกเขามากขึ้น พวกเขาก็จะมีความรับผิดชอบที่ใหญ่มากขึ้น หากพวกเขาล้มเหลว จนส่งผลกระทบต่อผลกำไรและค่าใช้จ่ายของดินแดน แน่นอนว่าพวกเขาจะต้องตอบคำถามเขา

ความผิดพลาดที่ไม่รุนแรงนัก อาจจะส่งผลให้ได้รับการประเมินในระดับต่ำ ในการประเมินประจำปี แต่หากเป็นสถานการณ์ที่เลวร้าย พวกเขาอาจจะถูกปลดออกจากตำแหน่งของพวกเขาได้

จากหัวหน้าฝ่ายทั้ง 12 คน มี 3-4 คน ที่ไม่มั่นคงมากนัก พวกเขาทั้งหมดมีจุดเริ่มต้นเดียวกัน พวกเขาเติบโตขึ้นในเขตทุรกันดาร และมีขีดความสามารถจำกัด จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะเผชิญกับปัญหาและความท้าทาย

หัวหน้าฝ่ายทะเบียนคนปัจจุบัน ตูฉวน, หัวหน้าฝ่ายภาษีอากร เฉียนหลี่เฟย และหัวหน้าฝ่ายธุรกิจ ตูเสี่ยวหลาย พวกเขามีตำแหน่งที่ไม่มั่นคงมากที่สุด

เมื่อถึงเวลาแล้ว โอหยางโซวจะย้ายพวกเขาไปอยู่กับรัฐบาลย่อยบางแห่ง

สำหรับหัวหน้าฝ่ายตรวจสอบพิเศษ ฉินซีเจี้ยน, หัวหน้าฝ่ายการเกษตร ชุนหยานหนง และหัวหน้าฝ่ายก่อสร้าง ฮ่าวเจี้ยนเฉิง ทั้ง 3 คน ยังคงอยู่ภายใต้การประเมินของเขา

สำหรับอีก 6 คน ไม่ว่าจะเป็นความสามารถหรือประสบการณ์ พวกเขาต่างก็ยอดเยี่ยม และในตอนนี้ พวกเขาก็กังคงทำหน้าที่ได้ดี

.....

TWO Chapter 356 ขุนพล

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 24, วันที่สี่ของปีใหม่จีน

เป็นอีกวันที่เหน็ดเหนื่อยสำหรับโอหยางโซว

เมื่อวานนี้ เขาได้จัดประชุมการปกครอง ในวันนี้ เขาจะจัดประชุมทางทหาร

สถานที่ประชุมก็คือ ห้องโถงประชุมหลัก

เมื่อเทียบกับข้าราชการพลเรือน เหล่าขุนพลเป็นเหมือนกับกลุ่มดวงดาว

คู่หูอยู่ยเป็นเจ้ากรมกิจการทหาร และยังมีคนสำคัญของกรมอย่างเจ้ากั้ว, เก่อหงเหลี ยง และซ่งซาน, ยังมีไป่ฉี และนายพลแห่งกองพลทหารทั้ง 4 นอกจากนี้ ยังมีซุนปิ่น,

ฟานหลี่ฮั่ว, ไตฉิน และหลินยี่ รวมถึงผู้การแห่งกรมทหารองครักษ์ที่เพิ่งจะเทเลพอร์ตกลับมาจากเมืองหยาซาน เพื่อเข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้

จากดวงดาวทั้งหลายนี้ มีเพียงผู้เดียวที่รู้สึกไม่ค่อยสบายใจและไม่อยากอยู่ที่นี่

เขาก็คือ หัวหน้าฝ่ายช่างกรอง ช่งसान

ถ้ามีคนกล่าวว่า เกอหงเหลียงมีทักษะเพียงเล็กน้อย จึงทำได้เพียงนั่งอยู่ด้านหลังของตู่หฺวู่ฮุย ช่งसानก็คงรู้สึกต่ำต้อย เมื่อต้องเผชิญหน้ากับขุนพลในตำนาน

นอกจากนี้ ฝ่ายช่างกรองยังเป็นหนึ่งในฝ่ายที่สำคัญที่สุดของกรมอีกด้วย

ตอนนี้ ช่งसानรู้สึกเหมือนกับว่า เขานั่งอยู่บนเข็มที่แหลมคม

ถ้าเป็นไปได้ ช่งसानต้องการจะลาออกจากตำแหน่งนี้ แล้วกลับเข้ากองทัพ จากความสามารถและประสบการณ์ของเขา เขาคงจะเป็นผู้การได้ไม่ยาก ซึ่งตำแหน่งนั้นคงจะช่วยให้เขาผ่อนคลายลงมาก

แม้แต่หลินยี่และหวังเฟิงที่เป็นนายทหารศักยภาพสูง เอาจริงๆแล้ว พวกเขาก็ยังคงกังวลเกี่ยวกับการเข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้

ในปีนี้ หลินยี่ได้เข้าร่วมการสู้รบมากมาย ตอนนี้ เขาใกล้จะเลื่อนเป็นนายทหารชั้นสูงแล้ว และเขาจะกลายเป็นนายทหารชั้นสูงคนแรกในหมู่ทหารพื้นเมืองที่เติบโตขึ้นที่นี่

สำหรับหวังเฟิง และเจ้าชีฮู พวกเขายังห่างไกลจาก นายทหารชั้นสูงอีกมาก

ส่วนนายทหารคนอื่นๆ ไม่จำเป็นจะต้องกล่าวถึงเลย พวกเขาแทบจะไม่มีโอกาสเลื่อนเป็นนายทหารชั้นสูงเลย

นายทหารบางคน ไม่มีความหวังแม้แต่จะเลื่อนเป็นนายทหารชั้นกลางด้วยซ้ำ

ความยากลำบากในการเลื่อนชั้นเป็นนายทหารชั้นสูงเป็นสิ่งที่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน

ในชีวิตที่แล้วของเขา ดินแดนบางแห่งต้องรวมขอมเนื่องจากขาดนายทหารชั้นสูง กองพลทหารของพวกเขาไม่อาจหานายพลที่เหมาะสมได้ สุดท้าย ลอร์ดจึงต้องรับตำแหน่งนั้นเสียเอง แล้วส่งมอบหน้าที่ให้กับรอนายพลเป็นผู้ดูแลกองพลทหาร ในกรณีนี้ มันก็เหมือนกับว่า รอนายพล เป็นในพลที่แท้จริงของกองพลทหารนั้น

มันคล้ายกับกองพลทหารป้องกันเมือง ที่รองนายพลอย่างเจ้าชีฮูเป็นผู้ดูแลกองพลทหารนี้

ในฐานะที่เป็นนายทหารของกองพลทหารป้องกันเมือง เจ้าชีฮูจึงไม่มีสิทธิเข้าร่วมการประชุมครั้งนี้

เจ้ากั๋ว, ซุนปิ่น, ฟานหลี่ฮั่ว และไต้ฉิน ได้เข้าร่วมการประชุมเป็นครั้งแรก

ดังนั้น ก่อนที่จะเริ่มประชุม โอหยางโชวจึงตัดสินใจให้พวกเขามาก่อนเวลาครึ่งชั่วโมง

เขาตั้งใจจะให้พวกเขาทำความรู้จักซึ่งกันและกันก่อน

จากพวกเขาทั้ง 4 เจ้ากั๋วอาจจะถือได้ว่าเป็นคนที่ค่อนข้างคุ้นเคย ในระหว่างสงคราม ซางผิง นายทหารและขุนพลหลายนายในกองทัพซางไห่ ได้ปะทะกับกองกำลังของเจ้ากั๋ว

ในช่วงเวลานั้น เขาเป็นขุนพลหนุ่มที่มีความทะเยอทะยาน

ตอนนี้ เขายินดีที่จะทำงานในกรมกิจการทหาร

ในหมู่ขุนพล ไปฉีเป็นคนที่คุณเคยกับเจ้ากั้วมากที่สุด

แม้ว่าพวกเขาจะคุ้นเคยกัน แต่พวกเขาก็ไม่อาจนับได้ว่าเป็นสหายกัน ขณะที่พวกเขาพบกัน มีบ่อยครั้งที่พวกเขารู้สึกอึดอัดใจ

แน่นอนว่านี่เป็นการคิดเกินจริงของเจ้ากั้วเป็นส่วนใหญ่

สำหรับไปฉี ไม่ว่าจะเป็นแผนที่สมรภูมิหรือแผนที่หลัก เขามองว่าเจ้ากั้วเป็นเพียงขุนพลตัวเล็กๆเท่านั้น แม้ว่าเขาจะมีศักยภาพมาก แต่เขาก็ยังคงห่างไกลเกินกว่าจะเป็นคู่แข่งของไปฉีได้

สำหรับการที่ลอร์ดวางเจ้ากั้วเป็นหัวหน้าฝ่ายสงคราม ไปฉีมองว่ามันเป็นการเคลื่อนไหวตามจังหวะที่ดี

ด้วยความสามารถของเจ้ากั้ว ฝ่ายสงครามเหมาะสมที่สุดแล้วสำหรับเขา

สำหรับการแข่งขันระหว่างเขาและกรมกิจการทหาร ไปฉียังคงสงบเกี่ยวกับเรื่องนี้ ตราบเท่าที่ลอร์ดยังเชื่อถือเขา และวิธีการจัดการของเขา เขาก็ไม่จำเป็นต้องคัดค้านแผนการหรือการเตรียมการใดๆ

การขาดความไว้วางใจจากลอร์ดต่างๆหาก ที่เป็นสิ่งที่ทำให้ขุนพลหวาดกลัว

การให้คนอื่นเป็นผู้ล้อมกรอบเขา เป็นการพิสูจน์ว่า ลอร์ดเชื่อถือเขามาก

จากผู้มาใหม่ทั้ง 4 ซุนปิ่นเองก็เป็นคนแปลกหน้า แต่เขาก็ถือว่าเป็นคนที่มีชื่อเสียง

นอกจากเอ๋อหลายแล้ว ขุนพลทั้งหมดมาจากช่วงเวลาหลังยุคของซุนปิ่น

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ในฐานะขุนพลที่แท้จริง จะมีใครบ้างที่ไม่เคยอ่านศิลปะสงครามของซุนปิ่น?

ซุนปิ่นยังเป็นผู้คิดค้นขบวนทัพที่เจ้ากั๋วใช้ในสงครามซางผิงอีกด้วย

ไม่ว่าจะเป็นไป๋ฉีหรือซีหวนซู่ย พวกเขต่างก็ให้ความเคารพต่อซุนปิ่น

ชายหนุ่มเพิ่งจะเข้ามาในเมืองซ่านไห่ และแม้ว่าเขาจะไม่ได้ทำอะไรมากนัก แต่เขาก็ได้สร้างศักดิ์ศรีและอำนาจในหมู่นายทหารและขุนพลของกองทัพซ่านไห่แล้ว

สำหรับศักดิ์ศรีในกองทัพ มันสามารถสร้างขึ้นได้เฉพาะในการสู้รบที่แท้จริงเท่านั้น

เนื่องจากเขาเป็นคนที่มีความเสี่ยง จึงมีทุนพลจำนวนมากเข้าไปพูดคุยกับเขาในห้องโถง
ประชุมหลัก

สำหรับตัวทุนปินเอง เขารู้สึกประหลาดใจที่ได้เห็นทุนพลที่มีความเสี่ยงเหล่านี้

เมื่อถึงจุดนี้ เขาเข้าใจแล้วว่า ปู่ของเขาทำอะไรกับเขาในก่อนหน้านี้

มันทำให้เลือดของเขาเดือดพล่านในเวลาเดียวกันนั้น

เมื่อคิดเกี่ยวกับทุนพลที่มีความเสี่ยงจำนวนมากเหล่านี้แล้ว ความฝันของเขาก็มีโอกาสที่
จะเป็นจริงขึ้นมาได้

ปู่ของเขาบอกว่าได้ถูกต้องแล้ว ดินแดนซานไห่เป็นสถานที่ที่ดีที่สุดสำหรับเขาจริงๆ

แม้ว่านี่จะเป็นครั้งแรกที่เขาเข้าร่วมประชุม แต่เขาก็รู้เรื่องบางอย่างของกองทัพซานไห่
มาบ้างแล้ว

หลังจากที่พบกันครั้งแรก โอหยางไชวได้พบกับทุนปินอีกครั้งก่อนหน้านี้ และพวก
เขาได้พูดคุยกันอย่างลึกซึ้ง

ไม่มีใครรู้เกี่ยวกับรายละเอียดการสนทนาของพวกเขา

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ มีบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับการประชุมทางทหารในวันนี้

ตอนที่พวกเขาคุยกัน ซุนปิ่นยังไม่มั่นใจมากนัก แต่หลังจากที่เขาได้พบกับเหล่าขุนพล
ที่ห้องโถงประชุมหลักในวันนี้ หัวใจของซุนปิ่นก็ค่อยๆสงบลง

ในเร็ววันนี้ เขาจะได้นำกองทัพขนาดใหญ่แล้ว

จากทั้ง 4 คน ขุนพลหญิงเพียงคนเดียวอย่างฟานหลี่ฮั่ว ดูไม่ค่อยพอใจนัก

ไม่กี่วันมานี้ ฟานหลี่ฮั่วได้ตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหญิงน้อยของเธอ และ
ลอร์ดแห่งเหลียนโจว ดังนั้น เธอจึงเข้าใจแล้วว่า เธอจะต้องเข้าร่วมกับระบบของ
ดินแดนซานไห่

แน่นอนว่าในหัวใจของเธอ เธออยากใกล้ชิดกับโอหยางปิง ผู้ซึ่งเป็นเจ้าหญิงน้อยของเธอ

เมื่อต้องมาอยู่ร่วมกับคนอื่น เธอจึงไม่พอใจมากนัก

ในช่วงไม่กี่วันมานี้ ปิงเอ๋อไม่ได้ออกไปเล่นมากนัก ภารกิจของเธอก็คือ พาพี่สาวคนนี้
ของเธอ ไปทัวร์รอบๆเมืองซานไห่

ทำให้ฟานหลี่ฮั่วได้เห็นถึงความมั่นคงของเมืองซานไห่

แน่นอนว่าขุนพลหญิงอย่างฟานหลี่ฮั่วได้เห็นโลกมามาก แม้ว่าเมืองซานไห่จะมั่งคั่ง
แต่มันก็ยังคงห่างไกลจากเมืองฉางอานมาก

ฟานหลี่ฮั่วไม่ได้รู้สึกกระวนกระวายใจ อย่างไรก็ตาม เธอไม่ได้รู้จักใคร เธอจึงแสดง
ความเย็นชาออกมาเล็กน้อย

มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เข้ามาพูดคุยกับเธอ

นั่นก็คือ 1 ใน 4 วีรสตรีในประวัติศาสตร์จีน มู่กุ้ยหยิง

พวกเธอต่างก็เป็นลูกศิษย์ของอาจารย์คนเดียวกัน

เมื่อเธอเห็นว่าฟานหลี่ฮั่วยังคงสงบและไม่ได้เข้าไปพูดคุยกับเหล่าขุนพลของดินแดน
มู่กุ้ยหยิงก็เริ่มที่จะเข้าไปหาเธอ

พวกเธอทั้ง 2 เป็นดั่งดอกไม้ทองคำของกองทัพซานไห่

ระหว่างทั้ง 2 พวกเธอมีความคล้ายคลึงกันเป็นอย่างมาก

พวกเธอทั้ง 2 เป็นลูกสะใภ้ของขุนพลที่มีชื่อเสียง สามี่ของพวกเธอถูกจับในสงคราม ทำให้พวกเธอเป็นม่าย อย่างไรก็ตาม พวกเธอทั้ง 2 ได้รับชัยชนะในสงครามครั้งใหญ่ และได้รับรางวัลจากราชสำนัก มันทำให้พวกเธอกลายเป็นขุนพลที่มีชื่อเสียง

ด้วยผ่านสถานการณ์ที่เหมือนกันมา มันทำให้พวกเธอใกล้ชิดซึ่งกันและกัน

แม้ว่าทั้ง 2 จะได้พบกันเป็นครั้งแรก แต่พวกเธอก็รู้สึกเหมือนว่า เป็นพี่สาวน้องสาวกันจริงๆ

สำหรับคนสุดท้าย ไตฉินมีความรู้สึกที่คล้ายกับซ่งसान เขาไม่สบายใจจริงๆ

เมื่อมาถึงจุดนี้ หลังจากที่เขาได้เข้ามาในห้องโถงประชุมหลัก ในที่สุด ไตฉินก็มีความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับกองทัพซานไห่ เมื่อคิดถึงความมั่นใจในขณะที่เขาพยายามจะโจมตีที่นี่ มันทำให้เขารู้สึกอับอาย

เห็นได้ชัดว่ากองทัพซานไห่ ไม่ได้ปฏิบัติกับกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนในฐานะคู่
ต่อสู้ที่แท้จริง พวกเขาสนใจเฉพาะกองทัพของพันธมิตรหยานหวงเท่านั้น

ไต้ฉิงได้เข้ามาอยู่ในเมืองซานไห่ระยะหนึ่งแล้ว

ในการเตรียมการของลอร์ดสำหรับชาวเผ่าเร่ร่อนในทุ่งหญ้า เขาเคยได้ยินมาบ้าง พูด
ตามความจริง ในขณะที่ก่อตั้งเป็นพันธมิตร เขาได้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการของ
กองทัพ

แต่ลึกๆลงไปในหัวใจของเขา เขาไม่ได้รู้สึกว่าการยอมจำนนต่อดินแดนซานไห่ เป็น
เรื่องที่ไม่ดีเลย

มันคงจะไม่ดีถ้าคุณเป็นคนชั้นสูง แต่ถ้าคุณเป็นเพียงชาวไร่หรือคนเลี้ยงสัตว์ คุณ
อาจจะถูกนับว่าโชคดีได้

เมื่อได้เห็นถึงความมั่งคั่งของเมืองซานไห่ และพัฒนาการของพวกเขา ไต้ฉิงตระหนัก
ได้ถึงมาตรฐานการดำรงชีวิตที่ตกต่ำของชาวเผ่าเร่ร่อน

แม้ว่าเขาจะคิดเช่นนั้น แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่า ชาวเผ่าเร่ร่อนจะเชื่อเขา

สำหรับพวกเขา พวกเขาเชื่อในสิ่งที่พวกเขาเห็นเท่านั้น

เดิมพวกเขาเชื่อถือไต่ฉิน พวกเขาจึงส่งลูกชายและสามีของพวกเขาไปเป็นทหาร และ
สิ่งที่พวกเขาได้รับกลับคืนก็คือ ศพเย็นๆเท่านั้น

ไต่ฉินยังได้ยินมาอีกว่า ในทุ่งหญ้า มีข่าวลือที่ไม่ดีมากมายเกี่ยวกับเขา

มีบางคนกล่าวว่าเขาเป็นเพียงคนอ่อนหัด และเขาควรจะถูกใช้ให้กับทุ่งหญ้า

บางคนกล่าวว่า เขาเป็นคนโง่ เพื่อซื้อเสียงเงินทองแล้ว เขาได้ยอมจำนนต่อศัตรู เขา
ไม่สมควรจะได้รับเกียรติเป็นลูกหลานของทุ่งหญ้า

นับตั้งแต่ไต่ฉินยอมจำนน เขายังไม่เคยได้พบกับเมิ่งเค่อเลย

แต่นั้นก็อาจจะดีที่สุดแล้ว

ไต่ฉินไม่อาจจะจินตนาการได้ว่า มันจะเป็นเช่นไรหากเขาได้พบกับเมิ่งเค่อ

แม้ว่าเขาจะไม่ได้รู้สึกผิดใดๆในใจ เขาก็ไม่สามารถซ่อนความเศร้าได้

ไต่จันต้องการจะนำกองกำลังออกไปสู้รบด้านนอก ออกไปจากสถานที่ที่น่าเศร้านี้

ในความเป็นจริง โอหยางโซวชื่นชมไต่จันอย่างมาก

ตั้งแต่ที่เขากลับมาถึงเมืองซานไห่ เมื่อเขาได้พูดคุยกับไป๋ฉีและตู่หลูฮู่ย พวกเขาดูต่างก็
สรรเสริญไต่จันอย่างมาก ทุกคนต่างก็บอกว่าเขาเป็นนายทหารที่น่าทึ่ง

ไม่มีนายทหารพื้นเมืองคนใดจะเทียบเท่ากับเขาได้

ขณะที่หลาคเซินมีความเกลียดชังอย่างมากต่อโอหยางโซว หลังจากที่ถูกกองทัพ
พันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนยอมจำนน เขาไม่ได้เลือกจะเข้ากองทัพ แต่เขาตัดสินใจที่จะ
กลับไปยังทุ่งหญ้า

หลาคเซินตัดสินใจที่จะกลายเป็นคนเลี้ยงสัตว์ธรรมดา สำหรับช่วงชีวิตที่เหลือของเขา

ทุกคนมีความทะเยอทะยานของตัวเอง โอหยางโซวจึงไม่ได้เก็บหลาคเซินไว้ และเขา
ไม่ได้ทำอะไรกับหลาคเซิน ก่อนหน้านี้อโอหยางโซวเป็นเหตุให้เกิดเหตุการณ์ที่น่าเศร้า
กับเขา

ท่ามกลางความโกลาหลนั้น ในที่สุดมันก็จบลงเช่นนี้

TWO Chapter 357 เกียรติยศคือชีวิตของข้า

การมาถึงของโอหยางโซว เป็นจุดเริ่มต้นของการประชุมทางทหาร

หัวข้อหลักของการประชุมในวันนี้ชัดเจนมาก นั่นคือ การบริหารหรือเกี่ยวกับการจัดตั้งกองพลทหารใหม่ทั้ง 3 กองพล

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การแต่งตั้งนายพลทั้ง 3

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ดินแดนในตอนนี้อย่างจะเพิ่มกองพลทหารอีกถึง 3 กองพล ซึ่งเมื่อรวมกับกองพลทหารเดิมอีก 4 กองพลแล้ว ตอนนี้อย่างพวกเขามีความสามารถมากพอที่จะจัดตั้งกองทัพทหารขึ้นมาได้แล้ว

จากโครงสร้างกองทัพทหาร 4 กองพลทหาร จะรวมตัวกัน จัดตั้งเป็น 1 กองทัพทหาร โดยกองทัพทหารนี้แตกต่างจากกองพลทหารเพราะไม่มีหน่วยย่อย มีเพียงขุนและกองพันทหารองครักษ์ของขุนพลเท่านั้น

อาจกล่าวได้ว่า กองพลทหารเป็นเสาหลักของกองทัพทหาร ขณะที่กองทัพทหารเป็น
ตัวแทนของกองทัพที่แท้จริง นอกจากกลุ่มกองทัพแล้ว กองทัพทหารถือเป็นหน่วยทาง
ทหารที่สูงที่สุดแล้ว

จากสถานการณ์ปกติ กลุ่มกองทัพจะเกิดจากการรวมกองทัพทหารหลายกองทัพอเข้า
ด้วยกันในช่วงเวลาสงคราม

ดังนั้น ในระหว่างช่วงเวลาธรรมดา กองทัพทหารจึงถือเป็น หน่วยทางทหารที่สูงที่สุด
แล้ว

โดยปกติแล้ว เพียงกองทัพทหาร 1 กองทัพ ก็มากพอจะควบคุมและเปลี่ยนกระแส
ของสงครามได้แล้ว

ในการจัดตั้งหน่วยทางทหารขนาดใหญ่และสำคัญเช่นนี้ พวกเขาจึงจำเป็นต้องระ
มัดระมัดระวังเป็นอย่างมาก

เพราะอาจกล่าวได้ว่า การจัดตั้งกองทัพทหาร เป็นช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์สำหรับ
เหล่าทหาร

สำหรับการสร้างกองทัพทหารในครั้งนี้ โอหยางโซวมีแผนไว้แล้ว

ก่อนเริ่มการประชุม โอหยางโชวตัดสินใจที่จะเก็บเป็นความลับไว้ก่อน โดยยังไม่ประกาศออกไปตรงๆ

ในกองทัพ มีกองกำลังพิเศษหนึ่งที่อยู่ในระดับสูงสุดเสมอ สถานะของพวกเขาไม่อาจ
สันคลอนได้ พวกเขาก็คือ ทหารองครักษ์ของลอร์ด

ทหารองครักษ์เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการปกป้องดินแดน

ในชีวิตที่แล้วของเขา ลอร์ดบางคนให้คำนิยามกับกองกำลังนี้ว่า ‘ทหารองครักษ์คือ
คมกระบี่ในมือของลอร์ด เพื่อแพร่กระจายชื่อเสียงและเกียรติยศของพวกเขาออกไป’

‘เกียรติยศคือชีวิตของข้า’ วลีนี้ใช้เพื่อขับเคลื่นเหล่าทหารองครักษ์

กรมทหารองครักษ์ในปัจจุบันใกล้จะเป็นเช่นนั้นแล้ว

หากไม่รวมกองกำลังป้องกันเมืองทั้งหลาย ในตอนนี้ ดินแดนมีกองกำลังทหารเกือบ
100,000 นายแล้ว ด้วยการมีกองทัพขนาดใหญ่เช่นนี้ การมีเพียงกรมทหารองครักษ์
จึงดูไม่เหมาะสมนัก

ดังนั้น โหหยางโซวจึงจำเป็นต้องปรับโครงสร้างของทหารองครักษ์

วาระแรกของการประชุมก็คือ กรมทหารองครักษ์

โหหยางโซวสั่งให้เปลี่ยนชื่อกรมทหารองครักษ์เป็นองครักษ์ราชวัง จากโครงสร้างใหม่ พวกเขามีกำลังทหารทั้งสิ้น 3,000 นาย ผู้บัญชาการของพวกเขาจะถูกแต่งตั้งเป็น ขุนพลราชวัง โดยเขาจะดำรงตำแหน่งอยู่ในระดับเดียวกับนายพลแห่งกองพลทหาร

โดยหวังเฟิงได้เป็นขุนพลราชวังคนแรกที่ได้รับการแต่งตั้ง

ไม่มีใครในกองทัพที่คัดค้านการแต่งตั้งนี้

ตั้งแต่การจัดตั้งหน่วยทหารองครักษ์ขึ้น จากกองพันจนเป็นกรมทหาร หวังเฟิงมี บทบาทในการเป็นองครักษ์ส่วนตัวของโหหยางโซวมาโดยตลอด

จึงเป็นธรรมดาที่ตำแหน่งขุนพลราชวังจะเป็นของเขา

องครักษ์ราชวังจะเป็นทหารองครักษ์ส่วนตัวของโหหยางโซว

ในช่วงเวลาสงคราม พวกเขาจะเป็นกองกำลังส่วนตัวของเขา ไม่ว่าโอหยางโซวจะไปไหน พวกเขาจะติดตามไปด้วยอย่างใกล้ชิด

โครงสร้างขององค์กรราชวังไม่ได้เปลี่ยนเพียงแค่นี้

โอหยางโซวได้ตั้งข้อกำหนดบางประการขึ้นมาด้วย เช่น สมาชิกทุกคนจะต้องได้รับการฝึกอบรมเช่นเดียวกับกองกำลังพิเศษ และต้องผ่านการทดสอบอีกหลายครั้ง

องค์กรราชวังนี้จะเป็นกองกำลังพิเศษของกองทัพ

ทหารของกรมทหารองครักษ์ในปัจจุบัน จะต้องเข้ารับการทดสอบใหม่ พวกเขาไม่สามารถเข้าไปเป็นองครักษ์ราชวังได้ทันที นอกเหนือจากการฝึกอบรมกองกำลังพิเศษแล้ว โอหยางโซวยังมีข้อกำหนดอีก 2 ประการ

ประการแรก ทหารที่จะเข้าร่วมจะต้องเป็นทหารสงครามชั้นสูงชั้น 10 เป็นอย่างน้อย

ประการที่สอง ศักยภาพของพวกเขาจะต้องไม่ต่ำกว่าระดับ B

ด้วยมาตรฐานที่สูงเช่นนี้ มันจะช่วยเพิ่มศักดิ์ศรีและเกียรติยศให้กับองค์กรราชวังอย่างมาก

ในการจัดตั้งองค์กรราชวังนี้ โอหยางโซวเข้มงวดมาก

ในอนาคตอันใกล้ เมืององค์กรราชวังมีครบ 3,000 นาย ทหารนายอื่นๆจะเข้าร่วมได้
ก็ต่อเมื่อ สมาชิกในตอนนั้นได้รับบาดเจ็บรุนแรงหรือเสียชีวิตเท่านั้น

เป้าหมายของโอหยางโซวไม่เพียงแค่ต้องการให้องค์กรราชวังมีสถานะเช่นเดียวกับ
กองพลทหารเท่านั้น แต่เขายังต้องการให้ความแข็งแกร่งของพวกเขาอยู่ในระดับ
เดียวกันด้วย

ข้อกำหนดก็คือ ทหารองค์กรราชวังทุกนายจะต้องสามารถจัดการทหารทั่วไปด้วย
ตัวเองได้ 4 นาย

เมื่อวันก่อน ผู้อพยพกลุ่มที่ 2 ได้ไปถึงหยางโจวแล้ว

สมาชิกของกรมทหารองค์กรราชวังจะเดินทางกลับมาพร้อมกับกองทัพเรือเป่ย์ไห่ เพื่อรับ
การทดสอบของพวกเขา

ภารกิจหลักของพวกเขาก็คือ การฝึกอบรมกองกำลังพิเศษ

แล้วสมาชิกที่ถูกคัดออกจะไปไหน?

พวกเขาจะกลายเป็นองครักษ์ชั้นรอง ในการจัดโครงสร้างกองทัพของโอหยางโซว

โอหยางโซวสั่งให้จัดตั้งกองพลทหารองครักษ์ขึ้นมา

โดยกองพลทหารองครักษ์นี้จะอยู่ภายใต้โอหยางโซวโดยตรง โดยปกติแล้ว พวกเขาจะรับผิดชอบการป้องกันเขตเมืองหลวง พวกเขาจะเป็นแนวป้องกันสุดท้ายของดินแดน

ในช่วงสงคราม พวกเขาจะทำหน้าที่เป็นกองกำลังหลักในการสู้รบ

ทหารขององครักษ์ราชวังจะถูกแทนที่โดยทหารจากกองพลทหารองครักษ์นี้ ส่วนสมาชิกของกองพลทหารองครักษ์ จะถูกคัดเลือกเช่นเดียวกับกรมทหารองครักษ์เดิม พวกเขาจะถูกคัดเลือกมาจากกองพลทหารต่างๆ

มาตรฐานการคัดเลือกจะเป็นเช่นเดียวกับการคัดเลือกกรมทหารองครักษ์ก่อนหน้านี้

ถ้ามีคนกล่าวว่า องครักษ์ราชวังเป็นองครักษ์ส่วนตัวของเขา กองพลทหารองครักษ์ก็จะเป็นกองทัพส่วนตัวของเขา

เมื่อมีกองกำลังทั้ง 2 นี้ มันจะช่วยเพิ่มความแข็งแกร่งและอิทธิพลของกองกำลังทหาร
องครักษ์ได้มากยิ่งขึ้น

ในความเป็นจริง แผนการจัดโครงสร้างนี้ได้ช่วยยกระดับทหารองครักษ์ให้สูงขึ้น

ทหารของเขาในปัจจุบัน ยังไม่สามารถผ่านข้อกำหนดการเป็นทหารองครักษ์ได้มาก
พอ เขาจะต้องรอจนถึงเวลาที่เหมาะสม

สำหรับนายพลแห่งกองพลทหารองครักษ์ เขาเลือกหลินยีมารับตำแหน่งนี้อย่างน่า
ตกใจ

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า จากกองพลทหารทั้งหมด กองพลทหารองครักษ์จะโดดเด่นที่สุด

บางคนไม่เข้าใจว่าเหตุใด โอหยางไชวถึงได้แต่งตั้งนายทหารที่ยังไม่ได้เลื่อนเป็น
นายทหารชั้นสูงเช่นหลินยี

ขณะที่โอหยางไชวประกาศออกไป ห้องโถงก็เต็มไปด้วยการพูดคุยที่ร้อนแรง

เหล่าขุนพลไม่ได้มีข้อคัดค้านในการจัดตั้งกองพลทหารองครักษ์ อย่างไรก็ตาม พวก
เขาไม่เข้าใจการเลือกนายพลของโอหยางโซว

เพราะทุกคนเองก็สนใจตำแหน่งนี้เช่นกัน

แม้แต่ขุนพลชั้นพิเศษอย่างซีหวนชู่และอ้อหลายก็ยังสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอ้อ
หลาย

อย่างไรก็ตาม ในสายตาของไป่ฉีและตู๋หฺวู่ยู่ สิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นเพียงเรื่องธรรมดา

สำหรับกองกำลังทหารองครักษ์ ไม่ว่าจะเป็นขุนพลราชวังแห่งองครักษ์ราชวัง หรือ
นายพลแห่งกองพลทหารองครักษ์ พวกเขาเพียงแค่อำนาจในการจัดการกองกำลัง
ประจำวันเท่านั้น

ในช่วงสงคราม ลอร์ดจะเป็นผู้นำกองกำลังเหล่านั้นโดยตรง

ดังนั้น แม้ว่าตำแหน่งทั้ง 2 นี้จะดูดี พวกเขาก็ขาดโอกาสที่จะได้แสดงความสามารถ
การแต่งตั้งขุนพลหนุ่มทั้ง 2 เช่นนี้ จึงเป็นไปตามที่พวกเขาคาดเอาไว้แล้ว

ไม่เพียงแค่มันจะเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับลอร์ดในการควบคุมกองกำลังทหาร
องครักษ์เท่านั้น แต่มันยังเป็นการฝึกฝนขุนพลหนุ่มทั้ง 2 อีกด้วย

นี่เป็นการยิงปืนนัดเดียวได้นก 2 ตัว ไม่ใช่หรือ?

ในความเป็นจริง โอหยางโชวต้องการจะเลือกตัวซีลิน

ไม่เพียงแต่เขาจะกล้าหาญในสงครามเท่านั้น เขายังมีศีลธรรมสูง เขาจึงเป็นตัวเลือกที่
เหมาะสมอย่างมาก

น่าเสียดายที่เขาผ่านการทดสอบกองพลทหารแล้ว ดังนั้น ตัวซีลินจึงไม่สามารถออก
จากกองพลทหารของเขาได้ ไม่อย่างนั้น มันคงทำให้ทุกอย่างที่เขาทำมาสูญเปล่า

เพื่อให้ทุกอย่างสมดุล โอหยางโชวจึงตัดสินใจเลือกหลินยี

หลังจากที่เขาได้รับการแต่งตั้ง หลินยีทั้งดีใจและกระวนกระวายใจในเวลาเดียวกัน

ภายใต้การจ้องมองของเหล่าขุนพลที่อยู่รอบๆ มันทำให้หลินยีสึกอึดอัด

แม้กระนั้น หลินยี่ก็ยังคงขอบคุณที่ลอร์ดไว้วางใจเขา สำหรับข้อสงสัยของขุนพลทั้งหลาย วิธีเดียวที่จะพิสูจน์ได้ก็คือ การสู้รบในสงคราม

มันเป็นสิ่งที่ใช้แทนคำกล่าวของเหล่าทหาร

หลังจากที่จัดตั้งกองพลทหารองครักษ์แล้ว จึงเหลืออีก 2 กองพลทหารเท่านั้น ที่จะถูกจัดตั้งต่อไป

สำหรับกองพลทหารทั้ง 2 นี้ โหหยางไชวก็มีแผนสำหรับพวกมันแล้วเช่นกัน

โหหยางไชวประกาศว่า กองพลทหารที่ 1, 2, 3 และ 4 จะถูกจัดตั้งขึ้นเป็นกองทัพนักรบ

กองทัพนักรบจะเป็นกองทัพทหารแรกของดินแดนซานไห่

กองทัพนักรบในอนาคตจะเป็น กองทัพเสือดาว, พยัคฆ์, อินทรี, หงส์ และที่คล้ายๆกันนี้

กองทัพนักรบในกองทัพนักรบ แต่ละกองทัพจะได้รับชื่อที่เป็นเอกลักษณ์

หลังจากที่ผ่านการทดสอบกองทัพทหารแล้ว แต่ละกองทัพทหารก็ได้จะได้ดังที่เป็น
เอกลักษณ์ของตัวเอง

ตามที่คาดไว้ โอหยางโซวได้แต่งตั้งไปฉี เป็นขุนพลแห่งกองทัพมังกร สำหรับนายพล
ทั้ง 4 พวกเขายังคงอยู่ในตำแหน่งเดิมของพวกเขา

เมื่อมาถึงจุดนี้ อาจถือได้ว่าไปฉีเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในกองทัพซานไห่

ชื่อของขุนพลจะแสดงถึงความแข็งแกร่งของกองทัพทหาร

กองทัพมังกรจะมีฐานหลักตั้งอยู่ที่ฐานที่มั่นมู่หลาน

กองทัพมังกรมีหน้าที่สำคัญ 2 ประการ ได้แก่ ประการแรก พวกเขาจะรับผิดชอบดูแล
มณฑลเหลียนโจว และประการที่สอง พวกเขาจะเผชิญหน้ากับกลุ่มกบฏไท่ผิงและ
เมืองซีไห่หว

เมื่อมณฑลเหลียนโจวเติบโตและสงบมากขึ้นในอนาคต กองทัพมังกรจะมุ่งเน้นไปทาง
เหนือมากขึ้น

นี่เป็นเหตุผลหลักที่โอหยางโซวให้พวกเขาไปอยู่ที่ฐานที่มั่นมู่หลาน

ฐานที่มั่นมูลานเป็นแนวหน้าทางเหนือและตั้งอยู่ห่างไกลจากเมืองหลัก

หลังจากที่เขาแต่งตั้งไปฉีแล้ว กรมกิจการทหารจะต้องคิดแผนการป้องกันใหม่ในพื้นที่
รับผิดชอบเดิมของกองพลทหารทั้ง 4

กองพลทหารที่ 3 และ 4 จะตั้งค่ายอยู่ในฐานที่มั่นเป็นหลัก กองพลทหารที่ 3 เป็นกอง
พลทหารราบทั้งหมด ดังนั้น พวกเขาจึงเป็นทหารที่ดีที่สุดสำหรับการป้องกันฐานที่มั่น

สำหรับกองพลทหารที่ 1 ที่นำโดยซีหวนชู่ พวกเขาจะเข้าไปรับผิดชอบในส่วนของ
กองพลทหารที่ 3 เพื่อป้องกันภาคตะวันออก

กองพลทหารที่ 1 ประกอบด้วยทหารราบเบาและทหารม้าเบา พวกเขามีความ
คล่องตัวสูง ดังนั้น เพียงแค่พวกเขาก็เพียงพอที่จะป้องกันภาคตะวันออกและภาค
ตะวันตกแล้ว เป้าหมายหลักของพวกเขาก็คือ เพื่อก่อกวนซีหวนต้าซานที่อยู่ภาค
ตะวันออก

ตามแผนกรมทหารม้าของกองพลทหารที่ 1 จะลาดตระเวนอยู่ที่ภาคตะวันตก ส่วนอีก
4 กรมทหาร จะตั้งแนวป้องกันอยู่ตามแนวเทือกเขาซีหวนต้าซาน

สำหรับกองพลทหารป้องกันเมืองซานไห่ พวกเขาจะทำหน้าที่ป้องกันด้านนอก ขณะที่
กองพลทหารองครักษ์จะทำหน้าที่ป้องกันด้านใน

กำแพงชั้นนอกมีกำหนดจะแล้วเสร็จในอีก 1-2 เดือน

เมื่อสร้างกำแพงชั้นนอกเสร็จแล้ว เมืองหลักก็ไม่จำเป็นต้องกังวลอะไรอีกต่อไป

.....
.....

TWO Chapter 358 กองทัพพยัคฆ์

นอกเหนือจากการจัดตั้งกองทัพมังกรแล้ว โหหยางโชวยังได้จัดตั้งกองทัพบทหารที่ 2
ด้วย นั่นก็คือ กองทัพพยัคฆ์

โหหยางดโชวได้ออกคำสั่ง แต่งตั้งให้ซุนปินเป็นขุนพลแห่งกองทัพพยัคฆ์ ทำให้เขา
เป็นขุนพลที่มีอำนาจเป็นอันดับที่ 2 รองจางไปฉี

ซุนปินเป็นคนที่ 2 ต่อจากไปฉีที่ได้รับตำแหน่งนี้ ไปฉีได้รับฉายาว่าจอมพล ขณะที่
ซุนปินได้รับฉายาว่ายอดขุนพลผู้ยิ่งใหญ่

ในปัจจุบัน กองทัพพยุหค์มีเพียง 2 กองพลเท่านั้น

โดยกองพลทหารที่ 1 จะมีฟานหลี่ฮั่วเป็นนายพล กำลังพลหลักของกองพลนี้เป็นเชลยจากกองทัพพันธมิตรหยานหวง หลักๆแล้วเป็นกองพลผสมระหว่างทหารม้าและทหารราบ

กองพลทหารที่ 2 จะมีไต้ฉิงเป็นนายพล กำลังพลหลักของกองพลนี้เป็นเชลยจากกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน และทั้งหมดเป็นทหารม้า

ทั้ง 2 กองพล คล้ายกับกองพลทหารที่ 1 และ 2 ของกองทัพมังกร

กรมกิจการทหารรับผิดชอบในการจัดโครงสร้างเชลย นอกเหนือจากทหารแล้ว ในหมู่ นายทหารยังพอจะมีนายทหารชั้นกลางอยู่บ้าง บางส่วนมาจากกองทัพพันธมิตรหยานหวง และบางส่วนมาจากกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน

โอหยางโซวมีแผนการเฉพาะสำหรับคนกลุ่มนี้

หลักๆแล้วพวกเขาจะถูกส่งไปรับผิดชอบกองกำลังที่อยู่ตรงกันข้ามกับตัวเอง

ตัวอย่างเช่น ผู้การจากกองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพมังกู ชุนเถิงเจียว และเฮยฉี จะถูกย้ายไปเป็นผู้การในกองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพพยัคฆ์

สำหรับขุนพลทั้ง 7 นาย ของกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อน คนหนึ่งตาย, คนหนึ่งบาดเจ็บสาหัส และอีกคนหนึ่งไม่เหมาะสมจะเป็นผู้การ

จึงเหลืออยู่เพียง 4 นายเท่านั้น โดย 3 นาย ถูกจัดให้เป็นผู้การในกองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพมังกู ในขณะที่คนสุดท้ายจะถูกส่งไปที่กองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพมังกู ภายใต้ไต้ฉิน

ส่วนผู้การอีก 2 นาย ในกองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพพยัคฆ์ จะได้รับการคัดเลือกจากนายทหารที่ยอมจำนนจากกองทัพพันธมิตรหยานหวง

ในทำนองเดียวกัน กองพลทหารที่ 1 ของทั้งกองทัพมังกูและกองทัพพยัคฆ์จะมีการโยกย้ายนายทหาร เช่น เจ้าจางและหลี่หมิงเหลียงจะย้ายไปอยู่ที่กองทัพพยัคฆ์

โดยนายทหารที่ยอมจำนนจะถูกเลือกให้เติมเต็มตำแหน่งที่ยังว่างอยู่ นายพันแห่งกองทัพทหารองครักษ์ทั้ง 3 อย่าง ก้าวเหลียง, ชุนหวัง และเหลียวไค่ ทั้งหมดได้รับการเลื่อนตำแหน่งเช่นนั้น

การเลื่อนตำแหน่งให้กับนายทหารดั้งเดิม ทำให้โอหยางโซวควบคุมกองทัพทหารทั้ง 2
ได้มากขึ้น

ฐานหลักของกองทัพยศไม่ได้ตั้งอยู่ที่ มณฑลเหลียนโจว แต่ตั้งอยู่ที่เมืองหยางชาน
บนเกาะฉีอ๋องโจว

เมื่อกองทัพเรือเป่ย์ไห่กลับมาถึง พวกเขาจะถูกส่งไปยังหยางโจวพร้อมกับผู้อพยพกลุ่ม
ที่ 3

เกาะฉีอ๋องโจวจะเป็นสนามรบของพวกเขา

ซุนปิ่นและไต้ฉิงต้องการจะพิชิตหยางโจว ซึ่งมันยังเป็นสถานที่ที่ฟานหลี่ฮัวต้องการจะ
ปกป้องด้วยเช่นกัน

มันเป็นแผนการที่ยอดเยี่ยม

ไม่นานหลังจากที่เริ่มก่อตั้งเมืองหยางชาน ก็มีกองพลทหารที่แข็งแกร่งถึง 2 กองพลไป
ประจำการที่นั่นแล้ว

โอหยางโซวเชื่อว่า ชนเผ่าพื้นเมืองจะไม่กล้าเผชิญหน้ากับเมืองหย่าซาน เมืองกองทัพ
พยัคฆ์ไปถึงที่นั่น เมืองจะเข้าสู่ช่วงการพัฒนาที่เฟื่องฟู

เมื่อถึงจุดนี้ การปรับโครงสร้างกองทัพก็จบลง

หลังจากที่โอหยางโซวแต่งตั้งบุคลากรและโครงสร้างแต่ละกองกำลังเสร็จแล้ว เขาก็ส่ง
เรื่องที่เหลือให้กรมกิจการทหารจัดการ

ในช่วงบ่าย โอหยางโซวเริ่มที่จะพักผ่อน

ตั้งแต่วันแรกหลังปีใหม่จีน เขายุ่งมากจนแทบจะไม่มีเวลาพักผ่อนเลย

ตอนนี้ ในที่สุด เขาก็สามารถหาเวลาให้กับตัวเองได้ครึ่งวัน

พรุ่งนี้ เขายังมีเรื่องมากมายที่ต้องจัดการ สมาชิกของพันธมิตรซานไห่จะมารวมตัวกัน
ที่เมืองซานไห่ สำหรับงานฉลองประจำปี

นอกเหนือจากลอร์ดแล้ว โอหยางโซวยังได้เชิญผู้นำกิลด์ที่เป็นพันธมิตรอย่าง กลุ่ม
ทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ, ศาลาชิงเฟิง, ถึงหยู และกลุ่มทหารรับจ้างแรท
เทิลสเน็ค

ถึงหยุดเป็นกิลด์ที่ทำงานร่วมกับเฟิงฉิวฮวงอย่างลับๆ

หลังจากที่เมืองหงส์สาบสูญอัฟเกรด เฟิงฉิวฮวงก็ประกาศความสัมพันธ์ของเธอกับผู้นำกิลด์ถึงหยุด เจี้ยนฉีเล่ย์หยิน โดยการอาศัยความแข็งแกร่งของถึงหยุด ดินแดนของเฟิงฉิวฮวงจึงอัฟเกรดได้ก่อนดินแดนของไปฮั่ว

ตั้งแต่ก่อนที่ตระกูลเฟิงจะแตก เฟิงฉิวฮวงได้แอบให้เงินสนับสนุนพวกเขาอย่างลับๆ

เนื่องจากความเกลียดชังที่มีต่อผู้นำกิลด์เจี้ยนฉีจ้งเหิง ยี่เจี้ยนสี่หลาย เจี้ยนฉีเล่ย์หยินจึงออกจากเจี้ยนฉีจ้งเหิง และต่อต้านพวกเขา

ขณะที่เจี้ยนฉีเล่ย์หยินตั้งกิลด์ใหม่ มันเป็นเรื่องยากสำหรับเธออย่างมาก เพราะเธอเป็นเพียงเด็กสาวคนหนึ่งเท่านั้น เฟิงฉิวฮวงเป็นคนฉลาด แม้ว่ามันจะเป็นครั้งแรกที่เธอเล่นเกมส์ แต่เธอก็มองเห็นอนาคตของการลงทุนได้เป็นอย่างดี

เฟิงฉิวฮวงไปหาเจี้ยนฉีเล่ย์หยิน จากนั้น เธอก็บอกเจี้ยนฉีเล่ย์หยินว่า จะช่วยสนับสนุนกิลด์ถึงหยุดของเธอ

นี่เป็นตอนที่ทั้ง 2 ได้เริ่มทำงานร่วมกัน

แม้หลังจากที่ตระกูลเฟิงแตกแล้ว เจี้ยนฉีเลยหยินก็ไม่ได้ทอดทิ้งเฟิงฉิวฮวง

ทั้ง 2 ผ่านการทดสอบที่ยากลำบากมา และความสัมพันธ์ของพวกเขาก็เติบโตมากยิ่งขึ้น

เฟิงฉิวฮวงเข้าหาเธอด้วยเหตุผลเดียวกับที่เธอเข้าหาโอหยางโซว เพื่อหลุดพ้นจากการควบคุมของตระกูล และสะสมความแข็งแกร่งของตัวเอง

เวลาได้พิสูจน์แล้วว่า การตัดสินใจของเธอ ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก

ต้องยอมรับว่า เธอมีความสามารถด้านนี้จริงๆ ในชีวิตที่แล้วของโอหยางโซว มันทำให้เธอได้ชื่อว่าเป็นหญิงงามอันดับ 1 ไม่ใช่เพียงเพราะรูปลักษณ์ที่งดงามของเธอเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

.....

ณ สวนในพื้นที่ชั้นใน โอหยางโซวได้นั่งพักผ่อนอยู่ในศาลา

บนสนามหญ้าด้านข้าง ปิงเอ๋อกำลังเล่นไล่จับกับกลุ่มเด็กๆ อยู่

ในหมู่เด็กๆ เหล่านั้น บางส่วนเป็นชาวพื้นเมือง ขณะที่บางส่วนเป็นผู้ลี้ภัย

โลกของเด็กๆ แตกต่างจากผู้ใหญ่โดยสิ้นเชิง

พวกเขาไม่ได้แบ่งแยกชาวพื้นเมือง พวกเขาทั้งหมดต่างก็เป็นเพื่อนที่ดีต่อกันและกัน

หากมีเด็กคนใดแสดงการดูถูกพวกเขา มันคงจะเป็นผลมาจากคำสอนของพ่อแม่

เมื่อเขาเห็นว่าปิงเอ๋สามารถหาเพื่อนได้ โอหยางโซวก็รู้สึกมีความสุขอย่างมาก

ในขณะที่เขาวางในช่องบ้าย โอหยางโซวยอมให้ปิงเอ๋พาเพื่อนๆ ของเธอเข้ามาเล่นที่สวนในพื้นที่ชั้นใน และเล่นอยู่ที่นี่ได้ ในสวน นอกเหนือจากจะมีทิวทัศน์ที่สวยงามแล้ว จ๊อชวยังได้เตรียมผลไม้และเค้กหลากหลายรูปแบบให้เด็กๆ ได้เลือกทานอีกด้วย

สำหรับเด็กๆ แล้ว มันเป็นเรื่องที่ดีมากๆ ที่สามารถเข้ามาเล่นในอุทยานของลอร์ดได้

โดยปกติ สวนในพื้นที่ชั้นใน จะเป็นพื้นที่ที่ถูกจำกัดไว้

“พี่ชาย!”

ปิงเอ๋อว่างมาหาเขา บนใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยเหงื่อ ในขณะที่แก้มของเธอแดง ดูน่ารักเป็นอย่างมาก

“เด็กน้อย เจ้าเหนื่อยแล้วหรือ?”

โอหยางโซวหยิบผ้าเช็ดหน้าส่งให้เธอ เพื่อให้เธอเช็ดเหงื่อ

“ข้ายังไม่เหนื่อย!”

เธอเช็ดหน้าด้วยตัวเองเล็กน้อย และเตรียมจะวิ่งกลับไปเล่นอีกครั้ง เธอช่างเหมือนกับ
ลิงตัวน้อยจริงๆ

โอหยางโซวหัวเราะออกมาอย่างสนุกสนาน เขาหยุดเธอไว้ และกล่าวว่า “พวกเจ้าเล่น
กันมานานแล้ว ทำไมเจ้าไม่บอกให้เพื่อนๆ ของเจ้ามาพักก่อนล่ะ? พี่สาวจื่อซู่ได้เตรียม
ผลไม้และขนมไว้ให้พวกเจ้าแล้ว”

“ตกลง!”

เด็กน้อยวิ่งกลับไปที่สนามหญ้า เพื่อเรียกเพื่อนๆของเธอ

ทันใดนั้น เด็กๆมากกว่า 10 คน ก็วิ่งมาหาเขา

เด็กน้อยที่อายุมากที่สุด อายุเพียง 10 ขวบเท่านั้น ส่วนคนที่อายุน้อยที่สุด อายุประมาณ 6-7 ขวบ ขณะที่พวกเขาวิ่งเข้ามา พวกเขาไม่ลืมที่จะทักทายโอหยาางไซว

คำทักทายของพวกเขาอันหลากหลาย

“ท่านลุง!”

“พี่ชาย!”

“ท่านลอร์ด!”

คนที่เรียกเขาลอร์ด เป็นเด็กชาวพื้นเมือง

เมื่อพ่อแม่ของพวกเขาเห็นว่า เจ้าหญิงน้อยได้เรียกลูกๆของพวกเขาเข้าไปในคฤหาสน์ของลอร์ด พวกเขารู้สึกเป็นเกียรติอย่างมาก และได้บอกกล่าวเพื่อนบ้านของพวกเขาทั้งหมด

ก่อนที่เด็กๆจะเข้ามาในคฤหาสน์ของลอร์ด พวกเขากำชับให้ลูกๆของพวกเขาคำนับ
ท่านลอร์ดด้วย

โอหยางโซวพยักหน้าและทักทายเด็กๆทีละคน

ในช่วงอายุของปีงเอ้อ มุมมองที่มีต่อโลกเพิ่งจะเริ่มขึ้น โอหยางโซวจึงอนุญาตให้เธอ
เล่นกับเพื่อนๆของเธอได้ ถ้าเขาไม่ทำเช่นนั้น มันอาจจะมีผลที่ไม่ดีสำหรับเธอ หรือ
แม้แต่อาจจะทำให้เธอไม่พอใจได้

ตามที่คาดไว้ เมื่อเธอได้เห็นพี่ชายของเธอต้อนรับเพื่อนๆของเธอ เธอก็หัวเราะออกมา
อย่างน่ารักอยู่ด้านข้าง

มีสาวน้อยคนหนึ่งอายุเพียง 6 ขวบ เธอมีแก้มป่องและตาโต พร้อมกับมีขนตายาวที่
สวยงาม เธอดูน่ารักเป็นอย่างมาก เมื่อโอหยางโซวเห็นเธอ เขาก็อดไม่ได้ที่จะอุ้มเธอ
ขึ้นมา

เด็กน้อยคนนี้ไม่กลัวคนแปลกหน้า เธอยังคงหัวเราะออกมาอย่างสนุกสนาน

เสียงหัวเราะที่สดใสของเธอ ทำให้เขารู้สึกผ่อนคลาย มันได้ชะล้างความเหนื่อยล้า
ทั้งหมดของเขาออกไป

ใครก็ตามที่ได้เห็นความน่ารักของเด็กๆ เหล่านี้ ปัญหาและความกังวลทั้งหมดของพวกเขา
เขาคงจะจางหายไป

ขณะที่พวกเขากำลังเล่นอย่างสนุกสนาน จี๋ซู่ก็เดินเข้ามา

“ท่านลอร์ด ท่านหลินเยว่ขอพบท่านค่ะ!”

“อ้อ?” โอิหยางโซวคิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ และคาดเดาเหตุผล เมื่อเขาได้คิดถึงเวลาที่ผ่าน
มานับตั้งแต่ตอนนั้น เปียนเฉว่คงจะทำยาเสร็จแล้ว และคงมอบให้หลินเยว่ทาน
เรียบร้อยแล้ว

เหตุผลที่เขาไปที่นั่นคงเป็นเพราะ เปียนเฉว่ได้รักษาอาการเจ็บป่วยของเขาหายแล้ว
ดังนั้น เขาจึงมาเพื่อขอบคุณโออิหยางโซว

“พาเขาเข้ามา!”

โอหยางโซวไม่ต้องการกลับไปห้องอ่านหนังสือ ตอนนี้ เขาอยากจะอยู่ในสวนมากกว่า

“คะท่านลอร์ด!”

หลังจากนั้นชั่วครู่ หลินเยว่ก็เข้ามาในสวน

เมื่อเขาเห็นว่าลอร์ดของเขากำลังเล่นอยู่กับเด็กๆ หลินเยว่ก็ตกใจเป็นอย่างมาก ในสายตาของเขา ลอร์ดเป็นคนที่ลึกลับ มันเป็นเรื่องยากอย่างมากที่จะได้เห็นด้านที่มีชีวิตชีวาของเขา

“พี่ชายหลินเยว่ เชิญทางนี้!”

เมื่อหลินเยว่ได้ยินเช่นนั้น เขาก็ยังลงอย่างกังวล ด้วยสถานะของลอร์ด คงมีไม่กี่คนที่ได้นั่งตรงข้ามกับเขาเช่นนี้ หลินเยว่บอกกับตัวเองว่า พวกเขาไม่ได้อยู่ในระดับเดียวกัน

แม้ว่าปิงเอ๋อจะกำลังเล่นอย่างสนุกสนาน เธอก็ยังคงมีมารยาทดี

เด็กๆ น้อยๆ เพื่อนๆ ของเธอไปเล่นที่ศาลาอื่น

“เจ้าหญิงน้อยช่างเฉลียวฉลาดนัก!”

หลินเยว่อดไม่ได้ที่จะยกย่องเธอ

โอหยางโซวส่ายหัวและยิ้ม “นางเพียงแค่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรก็เท่านั้น และข้าก็ไม่อาจจัดการกับนางได้เลย!”

หลินเยว่ไม่ได้กล่าวอะไรออกมา เขาลุกขึ้น ก่อนจะคุกเข่าลงกับพื้น

“ขอบคุณท่านลอร์ดสำหรับความเมตตาของท่าน!”

เมื่อโอหยางโซวเห็นการกระทำของหลินเยว่ เขาก็ช่วยประของหลินเยว่ให้ลุกขึ้น และกล่าวว่า “พี่ชายหลิน ท่านไม่จำเป็นจะต้องทำเช่นนั้น”

หลินเยว่คำนับโอหยางโซว และกล่าวว่า “ข้าโชคดีจริงๆ ท่านเปียนเฉว่สามารถรักษาข้าได้สำเร็จแล้ว ท่านลอร์ดได้ช่วยชีวิตข้าไว้จริงๆ”

“นี่เป็นสิ่งที่ดี เราคงจะต้องฉลองกันเสียหน่อย จื้อชู่ ไปนำเหล้ามา!”

“คะท่านลอร์ด!”

ครู่ต่อมา ก็มีการนำอาหารว่างเล็กๆน้อยๆมาวางบนโต๊ะพร้อมกับเหล้า

โอหยางโซวยกจอกเหล้าขึ้น และกล่าวว่า “พี่ชายหลิน ข้าขอแสดงความยินดีที่อาการเจ็บป่วยของท่านหายขาด!”

เมื่อหลินเยว่เห็นการกระทำของลอร์ด เขาก็มีอารมณ์มากขึ้นและสั่นสะท้าน ขณะที่เขายกจอกเหล้าขึ้น แม้ว่าเขาจะเป็นบุรุษ เสียงที่เขาเปล่งออกมาก็แหบเล็กน้อย ในตอนนี้ มันเป็นเสียงแห่งความกตัญญู และความสุขที่อาการเจ็บป่วยได้รับการรักษา “ขอบคุณขอรับท่านลอร์ด!”

เมื่อกล่าวเสร็จ เขาก็ดื่มเหล้าเข้าไปทันที

.....

TWO Chapter 359 งานชุมนุม 19 คน

“ความเจ็บป่วยของพี่ชายหลินได้ผ่านพ้นไปแล้ว ท่านสามารถฟื้นตัวได้อย่างราบรื่นดีหรือไม่?” โอหยางโซวถามด้วยความห่วงใย

หลินเยว่ความคุ้มครองของตน และกล่าวว่า “แม้ว่าพิษจะถูกถอนออกไปแล้ว แต่ในวันนี้อากาศหนาวเย็น ร่างกายของข้าก็ยังคงเจ็บปวดอยู่ โชคดีที่ท่านเปียนเฉวได้ให้ใบสั่งยาแก้เข้ามา ดังนั้น หลังจากนั้น 1-2 เดือน ข้าก็คงจะสามารถฟื้นฟูร่างกายได้ทั้งหมด”

โอหยางโซวพยักหน้า “คุณหาสน์ของลอร์ดมียาบำรุงบางอย่าง ข้าจะให้คนส่งมันให้กับท่าน”

สมุนไพรที่มีค่าบางส่วนได้รับมาจากชาวคนเถื่อนภูเขา ส่วนที่เหลือหອກการค้ำต่างๆจะรับซื้อไป

เมื่อเขาเห็นว่าหลินเยว่ต้องการจะปฏิเสธ โอหยางโซวก็กล่าวขึ้นทันทีว่า “พี่ชายหลินอย่าได้ปฏิเสธความตั้งใจของข้าเลย นอกจากนี้ การทิ้งยาเหล่านี้ไว้ในคุณหาสน์ของลอร์ดก็มีแต่จะไร้ประโยชน์ การให้ท่านใช้พวกมันย่อมดีกว่ามาก”

เมื่อเขากล่าวเช่นนั้น หลินเยว่จึงไม่อาจปฏิเสธได้

“ขอบคุณขอรับท่านลอร์ด!”

โอหยางโซวพยักหน้า และหยิบถ้วยชาขึ้นมาวางบนโต๊ะ

หลินเยว่เข้าใจความหมาย เขาบอกลาโอหยางโซวและกลับออกไปทันที

ตั้งแต่ต้นจนจบ พวกเขาไม่ได้พูดคุยกันถึงการย้ายศิลปะการต่อสู้ ปาจีฉวน เข้าไปใน
นิยายกระบี่ตงหฺลีเลย หลินเยว่เป็นคนฉลาด โอหยางโซวเชื่อว่า เมื่อเขาฟื้นตัว
เรียบร้อยแล้ว เขาจะให้คำตอบที่น่าพึงพอใจแก่โอหยางโซว

หลังจากที่หลินเยว่ออกไป โอหยางโซวก็เห็นว่าปิงเอ๋อกำลังเล่นอย่างสนุกสนาน ดังนั้น
เขาจึงไม่ได้เข้าไปรบกวนเด็กๆ และมุ่งหน้าไปที่คอกม้าแทน

คอกม้าส่วนตัวของโอหยางโซว ตั้งอยู่มุมหนึ่งของคฤหาสน์ของลอร์ด

เดิมมีเพียงวายุดำและม้าฉิงฟู่ชั้นสูงอยู่ข้างในนั้น

แต่ตอนนี้ นอกเหนือจากพวกมันแล้ว ยังมีม้าที่สวยงามและน่าเกรงขามอีกตัว มันเป็น
ม้าฉิงฟู่ แต่มันตัวใหญ่กว่าม้าฉิงฟู่ชั้นสูง โดยรวมแล้ว มันดูลึกลับเป็นอย่างมาก

เมื่อผู้นำเผ่าต่างๆ ในทุ่งหญ้าเข้ามาเยี่ยมเยือนโอหยางโซวในวันปีใหม่จีน เป็นธรรมดา
ที่พวกเขาจะนำของขวัญมามอบให้เขาด้วย

ในบรรดาของขวัญทั้งหมด ของขวัญจากเผ่าเทียนฉีมีค่าอย่างแท้จริง

ของขวัญนั้นก็คือ ราชาแห่งม้าฉิงฟู่

ราชาแห่งม้าฉิงฟู่เป็นผู้นำม้าฉิงฟู่ในทุ่งหญ้า และเมืองเค่อก็เป็นกึ่งรักษามันไว้ เพื่อป้องกันทรัพย์สินอื่นๆของเขา เขาจำใจต้องมอบมันให้กับโอหยางโซว

โอหยางโซวยินดีเป็นอย่างยิ่ง ในตอนนั้น โอหยางโซวจึงได้แต่งตั้งให้ลูกชายของเมืองเค่อ จี้ต้า ทำงานในรัฐบาลเซ็นจวน ทำให้จี้ต้าไม่จำเป็นจะต้องย้ายมาอยู่ที่เมืองซานให้เหมือนกับคนอื่นๆ

เมื่อจี้ต้าได้ยินเรื่องนี้ เขาก็รู้สึกมีอารมณ์อย่างมาก เรารู้ในทันทีว่าการเดิมพันของเขา นั้นถูกต้อง

ในความเป็นจริง เส้นห์ของราชาแห่งม้าฉิงฟู่ตัวนี้ เป็นอันตรายต่อเหล่าขุนพลอย่างมาก

โอหยางโซวตั้งชื่อมันว่า ‘ฉิงเตียน’ ในทันทีที่เขาได้สัมผัสตัวมัน

ชื่อ : ราชาแห่งม้าฉิงฟู่(สัตว์ร้ายจิตวิญญาณ)

สมณานาม(ชื่อเรียก) : ฉิงเตียน

น้ำหนัก : 200 กิโลกรัม

ความเร็ว : 120 กิโลเมตร/ชั่วโมง

การบริโภค : 10 หน่วย/วัน

สกล : กายสิทธิ์(เต็มไปด้วยจิตวิญญาณ), รวดเร็วจุดสายฟ้า(ความเร็วในการเคลื่อนที่ เพิ่มขึ้น 50% เป็นเวลาครึ่งชั่วโมง)

การประเมิน : ตามตำนาน มัจฉาเป็นลูกหลานของเทพฉิงฟูโบราณและน้ำป่า ดังนั้นมันจึงสืบสายเลือดของเทพฉิงฟู และกลายเป็นน้ำศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงที่ยอดเยียมที่สุด

โอหยางโซวให้ความสนใจฉิงเตียนอย่างมาก ไม่ว่าเขาจะยุ่งแค่ไหน เขาจะหาเวลามาให้อาหารฉิงเตียนด้วยตัวจริง เพื่อเพิ่มความใกล้ชิดกับมัน

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าฉิงเตียนนั้นหึงผยองอย่างแท้จริง

ก่อนหน้านี้เมิ่งเค่อเป็นผู้เลี้ยงมัน หลังจากที่มันถูกเปลี่ยนที่อยู่อย่างฉับพลัน มันไม่ได้แสดงถึงความสนใจต่อโอหยางโชวเลย

ไม่กี่วันมานี้ โอหยางโชวยังไม่มีโอกาสได้ขี่มันเลย

ถ้าโอหยางโชวใช้เทคนิคการทำให้สัตว์เชื่องกับมัน จิงเตียนอาจจะไม่ยอมกินอาหารที่โอหยางโชวมอบให้มัน และมันอาจจะตายได้

ขณะที่โอหยางโชวมาที่คอกในครั้งนี้

ไม่ว่าจะเป็นวายุดำหรือม้าฉิงฟูชั้นสูง ทั้ง 2 ตัวก็มีความยินดี

เฉพาะจิงเตียนเท่านั้น ที่จ้องมาที่โอหยางโชว มันพนมมหายใจออกมา ก่อนที่กลับไปสนใจแฉงคอกของตัวเอง

‘เพื่อนตัวนี้ช่างหยิ่งผยองเสียจริง’

โอหยางโชวไม่ได้คิดอะไรมากนัก เขายังคงให้อาหารทั้ง 3 ตามปกติ หลังจากที่ได้ให้อาหารพวกมันแล้ว เขาก็ช่วยแปลงขนให้กับจิงเตียน เพื่อสร้างความสัมพันธ์ให้ลึกซึ้งมากขึ้น จากนั้นครึ่งชั่วโมง เขาก็ออกจากคอกม้าไป

ขณะที่เขากลับมาที่สวนในพื้นที่ชั้นใน เวลาก็ล่วงเลยมาถึง 17.00 น. แล้ว

เมื่อฟ้าเริ่มมืด เด็กๆก็เริ่มบอกลากัน เพื่อกลับบ้านของตนเอง

เมื่อโอหยางโซวเห็นเช่นนั้น เขาก็บอกให้ทหารองครักษ์ไปส่งเด็กๆกลับบ้าน

กฎหมายและกฎระเบียบในเมืองซานไห่ นั้นยอดเยี่ยมอยู่แล้ว ที่โอหยางโซวออกคำสั่ง
เช่นนี้ ก็เพื่อให้หน้าแก่ปิงเอ้อ ขณะที่ทานอาหารเย็น ความร่าเริงของเธอแสดงให้เห็น
ว่า มันมีความหมายต่อเธอมากเพียงใด

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 25, วันที่ห้า ของปีใหม่จีน

ก่อนเวลา 9.00 น. โอหยางโซวได้พามูลห่านเยว่มาขึ้นรออยู่ด้านข้างประตูเทเลพอร์ต
เพื่อต้อนรับพันธมิตรของพวกเขา

การชุมนุมของพันธมิตรชนไห่ครั้งนี้ ถือได้ว่าเป็นการชุมนุมครั้งแรก สำหรับการ
ปรึกษาหารือเกี่ยวกับความร่วมมือภายในพันธมิตร มันเป็นเรื่องระหว่างผู้เล่น ดังนั้น
พวกเขาจึงไม่ได้นำบุคคลทางประวัติศาสตร์ติดตามมาด้วย

ในฝั่งของดินแดนชนไห่ โอหยางโชวก็ไม่ได้ให้ฟานจงหยานเข้าร่วมด้วยเช่นกัน

บุปผาทั้ง 4 แห่งสอดคล้องได้มารวมตัวกัน ซึ่งมันทำให้พวกเธอดูงดงามเป็นพิเศษ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งจื่อลั่วหลาน การปรากฏตัวของเธอทำให้ทุกคนตกตะลึงเป็นอย่าง
มาก เมื่อเทียบกับเธอแล้ว มู่หลานเยว่ก็เป็นเพียงเด็กสาวตัวน้อยเท่านั้น

ในฟอรัม จื่อลั่วหลานมีกลุ่มแฟนคลับที่เรียกเธอว่า แม่มดสีม่วง

ที่มาพร้อมกับพวกเธอก็คือ พี่ชายของไป่ฮั่ว ผู้นำกิลด์ศาลาชิงเฟิง แสงจันทร์เหนือ
แม่น้ำ

แม้ว่าเขาจะอายุมากกว่าไป่ฮั่วเพียง 2 ปี แต่เขาก็ดูแก่กว่าเธอมาก ถ้าคนอื่น ๆ เห็นเขา
พวกเขาคงจะคิดว่า เขาเป็นเพียงชายวัยกลางคน อย่างไรก็ตาม เขามีบุคลิกที่กล้า
หาญอย่างมาก

พวกเขาได้ยินจากจื่อลั่วหลานว่า แสงจันทร์เหนือแม่น้ำกำลังไล่ตามหงหยิงอยู่ มันทำให้พวกเขาตกใจกันมาก

กล่าวตามตรง กับคนที่อยู่ราบข้างน้องสาวของเขา ไปฮั่ว ถ้าแสงจันทร์เหนือแม่น้ำเลือกที่จะไล่ตามหญิงสาวเจ้าเสน่ห์อย่างจื่อลั่วหลาน หรือหญิงสาวบริสุทธิ์น่ารักและออกแบบอย่างทซิงยี่ พวกเขายอมเชื่อว่ามันเป็นไปได้

ใครจะรู้ว่า เขาจะตกหลุมรักเด็กสาวที่ดูคล้ายกลับเด็กหนุ่มอย่างหงหยิง?

ไม่มีใครรู้ว่า หงหยิงผู้ประกาศว่าจะไม่มีแฟน จะยอมรับรักเขาหรือไม่?

ต่อจากพวกไปฮั่ว เฟิงฉิวฮวงนำฉิงหลวน และผู้นำกิลด์ถึงหยู เจี้ยนฉีเลยหยินมาพร้อมกับเธอ

สาวงามทั้ง 3 มีบุคลิกที่แตกต่างกัน

เฟิงฉิวฮวงให้ความรู้สึกรักของหญิงสาวสูงศักดิ์, ฉิงหลวนตัวเล็กและน่ารัก ขณะที่เจี้ยนฉีเลยหยินดูเย็นชาเป็นอย่างมาก

มีข่าวลือว่า เจียนฉีเล่ย์หยินเป็นหญิงงามอย่างแท้จริง และเธอก็มีชื่อเสียงมากในเรื่องนี้

น่าเสียดาย นับตั้งแต่ที่เธอมีปัญหาเกี่ยวกับเจี้ยนฉีหลาย บุคลิกของเธอก็บิดเบี้ยว เธอเริ่มกลายเป็นคนที่ไม่สนใจโลก

แม้ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ เธอก็ปล่อยกลืนอายแห่งความเย็นชาออกมา ทำให้ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้เธอ

มีข่าวลืออีกว่า เจียนฉีเล่ย์หยินได้ประกาศว่า ผู้ชายทุกคนเป็นคนไม่ดี

ผู้หญิงที่เข้าใจนั้นน่ากลัวมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้หญิงแข็งแกร่งที่เข้าใจ มันยิ่งทำให้พวกเธอน่ากลัวมากยิ่งขึ้น พวกเธอสามารถทำลายโลกได้เลยทีเดียว

จากเมืองซุนหลิงและเมืองหิน ซุนหลงเตียนเซวและหวู่ฟู่มาพร้อมกัน จากปฏิสัมพันธ์ของพวกเขา ทั้ง 2 เริ่มใกล้ชิดกัน และกลายเป็นเพื่อนสนิทกันไปแล้ว

จากเมืองสิงโตหิมะ กงเจิงซีมาพร้อมกับเพื่อนสนิทของเขา เสืออ้วน

ถ้าใครบอกว่า กิงเจ็งซีมักเดินทางไปหาความตาย เสืออ้วนก็เป็นดังทารกที่มีชีวิต

ไม่รู้ว่ทั้ง 2 อยู่ร่วมกันได้อย่างไร

มีข่าวลือออกมาว่า เมืองสิงโตหมีพืกำลังกลายเป็นวุ่นวาย เนื่องจากการกระทำของทั้งคู่

จูโซวต้องคอยจัดการเก็บกวาดปัญหาให้กับพวกเขาทุกวัน เป็นผลให้ชายชราคนนั้นที่เคยทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด ถึงกับบ่นออกมา และเขาประกาศว่า “ข้าไม่สามารถทำมันได้อีกต่อไปแล้ว ข้าต้องการจะจากไปแล้ว!”

คำกล่าวนั้นทำให้หัวใจเล็กๆของกิงเจ็งซีหวาดกลัว เขาอ่อนวอนและสาบานต่อสวรรค์

จูโซวเป็นผู้จัดการทั้งเรื่องใหญ่และเรื่องเล็กทั้งหมดในเมืองสิงโตหมีพื ไม่ว่าจะเป็นการทหารหรือการปกครอง หากจูโซวจากไป เมืองสิงโตหมีพืคงจะต้องพังทลายอย่างแน่นอน

กิงเจ็งซีสาบานต่อสวรรค์ต่อหน้าเขา เพื่อโน้มน้าวให้จูโซวลดความโกรธและความต้องการที่จะจากไปลง

หลังจากที่จุโจวทำให้เขาต้องตกใจแล้ว กิงเจ็งซึกิก็เริ่มประพฤติตัวดีขึ้น และซื่อสัตย์มากขึ้น

จากเมืองเทียนชวง ช่งเหวินมาพร้อมกับช่งหวู่

เมื่อเทียบกับความสงบของช่งเหวิน ช่งหวู่ดูกระตือรือร้นอย่างมาก โชคดีที่เขาไม่พบตัวคืบในการนำกองทัพ เขาจึงสามารถนำกองพลทหารป้องกันเมือง ที่เพิ่งจะถูกจัดตั้งขึ้นมาได้เป็นอย่างดี

สำหรับกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ไชสี่หยุนและหลินซิงเข้ามาอย่างสงบ

ในขณะที่ผู้เล่นนักผจญภัยเริ่มเป็นที่สนใจมากขึ้น สถานะของทั้ง 2 ก็เพิ่มสูงขึ้น ชื่อเสียงของพวกเขาถูกเปรียบเทียบกับไป๋ฮั่วและเฟิงฉิวฮวง

ไม่เพียงแต่ทั้ง 2 คนเท่านั้น เจียนฉีเล่ย์หยิน และผู้นำกิลด์เส้นใจ ฉิงซือโค่ว ก็มีชื่อเสียงเพิ่มขึ้นอย่างมาก พวกเขาเป็นดั่งวีรสตรีทั้ง 4 ของผู้เล่นนักผจญภัย

หลินซิงมีชื่อเสียงมากที่สุดจากทั้ง 4 คน

เหตุผลหลักๆก็คือ เธอเป็นผู้ครอบครอง 1 ใน 10 กระบี่ที่มีชื่อเสียง

หลังจากที่เธอได้รับอาวุธระดับพระเจ้าแล้ว ความแข็งแกร่งของเธอก็พุ่งสูงขึ้น
หลังจากผ่านไปสั้นๆ 2 เดือน เธอก็ประสบความสำเร็จในการทำหายจอมยุทธ์จากโลก
ยุทธภพหลายคน ในทันที แม้แต่ผู้เล่นชั้นชั้นนำอย่างการผจญภัยสี่เลือดก็ถูกทำลาย

โชคดีที่ในช่วงเวลาที่สำคัญนั้น การผจญภัยสี่เลือดได้นำกองกำลังชั้นสูงของกิลด์ทหาร
รับจ้างอสูรโลหิต ประสบความสำเร็จในการผ่านพื้นที่ลึกลับ โดยเขาได้เปิดพื้นที่ลึกลับ
นี้ จากม้วนกระดาษพื้นที่ลึกลับที่เขาได้มาจากการประมูล

มันเป็นพื้นที่ลึกลับแรกที่ผู้เล่นผ่าน

ในพื้นที่ลึกลับนั้น การผจญภัยสี่เลือดได้รับรางวัลมากมาย ไม่เพียงแต่เขาจะได้ฝึกฝน
เทคนิคลับดาบโลหิต ซึ่งเป็นเทคนิคลับระดับจักรพรรดิเท่านั้น แต่เขายังได้รับอาวุธ
ระดับทองคำขาว ดาบโลหิตอีกด้วย

เมื่อได้ทั้ง 2 อย่างนี้มา ความแข็งแกร่งของการผจญภัยสี่เลือดก็พุ่งสูงขึ้น มันทำให้เขา
รักษาตำแหน่งของเขา ในฐานะผู้เล่นนักผจญภัยอันดับ 1 ไว้ได้

ด้วยชื่อเสียงที่เพิ่มขึ้นของหลินชิง กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะเองก็ได้รับ
ประโยชน์เช่นกัน กลุ่มผู้เล่นหญิงได้ไล่ตามชื่อเสียงของเธอ และย้ายจากเมืองหลวง
อื่นๆมาอยู่ที่เซียนเย่ เพื่อเข้าร่วมกิลด์ของเธอ

เพียงระยะเวลาสั้นๆ เพียง 2 เดือน พวกเขาได้เปิดสาขาเพิ่มขึ้นอีกถึง 2 สาขา และมัน
ก็กำลังเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

สุดท้าย ที่ถูกเชิญมาเป็นพิเศษก็คือ ผู้นำกลุ่มทหารรับจ้างเวทเทิลส์เน็ค แบล็คแมม
บ้า เขายังคงแสดงโปรไฟล์ต่ำตามปกติ ครั้งนี้ เขามาเยือนเมืองซานไห่ตามลำพัง

ทั้ง 19 คน เป็นสมาชิกของพันธมิตรซานไห่

หลังจากที่ทุกคนมาถึงแล้ว โอหยางโซวก็เรียกการประชุมในครั้งนี่ว่า ‘งานชุมนุม 19
คน’

.....

+100%-

TWO Chapter 360 แลกเปลี่ยนความร่วมมือ

เนื่องจากมันไม่ใช่การประชุมอย่างเป็นทางการ โอหยางโซวจึงเลือกสวนในพื้นที่ชั้นใน
เป็นสถานที่จัดงานชุมนุม

มีบ่อน้ำเล็กๆที่มุมตะวันออกเฉียงใต้ของสวน รอบๆที่นั่นมีนกและปลาจำนวนมาก กำลังเล่นน้ำอยู่

ศาลา 3 แห่ง เรียงเป็นสามเหลี่ยมรอบๆบ่อน้ำ

มีทางน้ำเล็กๆล้อมรอบศาลา น้ำใสๆไหลผ่านไปมา ทำให้บรรยากาศสดชื่นเป็นอย่างมาก

สถานที่แห่งนี้ถูกสร้างขึ้นตามจำนวนเก่าแก่ของชุมชนลิวซาง ซึ่งกล่าวว่า การดื่มน้ำจากลำธาร จะช่วยชะล้างสิ่งชั่วร้าย สถานที่เช่นนี้เป็นสถานที่ที่ดีที่สุดสำหรับการรวมกลุ่มเพื่อนๆและใช้เวลาอยู่ร่วมกัน

“ชุมชนลิวซางหรือ? พี่ชายหู่ยี่สง่าผ่าเผยยิ่งนัก!”

แม้แต่หู่ฟู่ยังอดไม่ได้ที่จะยกย่องเขา

ถึงแม้ว่าหู่ฟู่จะกล่าวออกมาเพียงไม่กี่คำ แต่เขาเป็นนักอ่าอย่างแท้จริงและเป็นผู้ที่ชื่นชมในวัฒนธรรมจีน ดังนั้น เขาจึงพึงพอใจกับการจัดเตรียมนี้ของโอหยางโชวเป็นอย่างมาก

โอหยางโชวอี้ม “เชิญนั่ง!”

ศาลาทั้ง 3 แห่ง มีชา, ผลไม้ และเค้กจัดเตรียมไว้อย่างพร้อมเพรียงบนโต๊ะ

หลังจากที่โอหยางโชวแนะนำพวกเขา สาวใช้ก็เริ่มวางจอกเหล้าที่ต้นทางน้ำ ขณะที่มันไหลมาตามน้ำ ผ่านศาลาแต่ละแห่ง หากมันไปหยุดอยู่ตรงหน้าใครก็ตาม คนๆ นั้นจะต้องดื่มหยิบมันมาดื่ม

โอหยางโชวเชิญช่งเหวิน, แสงจันทร์เหนือแม่น้ำ, แบล็คแมมบ้า, ไซสียุน, ไปฮัว และเฟิงฉิวฮวง มานั่งที่ศาลาแรก

มู่หลานเยวซึ่งได้รับพิจารณาว่าเป็นลอร์ดครึ่งตัว ได้เชิญ หลินชิง, เจียนฉีเล่หยิน, จิงหลวน, จื่อลั่วหลาน, หงหยิง และทซิงยี มานั่งที่ศาลาที่สอง กลายเป็นเหล่า 7 สามงามนั่งด้วยกัน

ส่วนซุนหลังเตียนเซว, หวู่ฟู, เสืออ้วน, กิงเฉิงซี และช่งเหวิน นั่งอยู่ที่ศาลาสุดท้าย

จากศาลาทั้ง 3 ศาลาที่โอหยางโชวอยู่ เป็นศาลาที่สำคัญที่สุด

ที่ช่งเหวินได้รับเชิญก็เพราะเขาเป็นพี่ชายของช่งเจีย

แน่นอนว่า เมื่องานเลี้ยงเริ่มขึ้น ทุกคนก็เดินไปรอบๆ พวกเขาไม่ได้นั่งอยู่กับที่ตลอด

การจัดเรียงดังกล่าวทำให้ ไปฮั่วและคนอื่นๆ รู้สึกได้ว่าตัวเองเป็นวีไอพี

ในช่วงเช้า พวกเขามีบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการกัน

มีบางคนถือโอกาสนี้ พูดคุยเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างกัน

โอหยางโซวเองก็ถือโอกาสนี้ พูดคุยกับเฟิงฉิวฮวง เกี่ยวกับความร่วมมือเรื่องถ่านหิน

โรงถลุงเหล็กกล้าขนาดใหญ่ที่หิลวี่ไม่เป็นคนจัดการได้สร้างขึ้นเสร็จแล้ว มันตั้งอยู่ที่
ปลายหุบเขาในเขตฉิวซู่ย ตรงข้ามกับท่าเรือของเมืองซานไห่

พวกเขาเลือกสถานที่ดังกล่าว เพราะมันมีแหล่งน้ำและไม้ที่อุดมสมบูรณ์ ก่อนที่ถ่าน
หินจะถูกนำมาใช้ พวกเขาต้องใช้ไม้เป็นเชื้อเพลิงหลัก

นอกจากนี้ การสร้างมันไว้ใกล้แม่น้ำ ยังจะทำให้การขนส่งเหล็กกล้าสะดวกมากยิ่งขึ้น

ขณะที่ได้รับคำสั่งซื้อขนาดใหญ่เบื้องต้น แน่ใจว่าเฟิงฉิวฮวงอดไม่ได้ที่จะแสดง
ความตื่นเต้นออกมา

เป็นดังที่โอหยางโซวคาดการณไว้ ดินแดนหงส์สาบสูญเต็มไปด้วยแหล่งถ่านหิน
หลังจากอัฟเกรดดินแดนแล้ว เธอกำลังกังวลเกี่ยวกับแหล่งรายได้ที่พอดี

จากการประเมินของหลิวโม ตั้งแต่เดือนหน้าเป็นต้นไป ดินแดนซานไห่จะซื้อถ่านหิน
มูลค่าไม่น้อยกว่า 1,500 เหรียญทอง/เดือน

“หวู่ยี่ ท่านเป็นเทพแห่งโชคลาภจริงๆ!”

หลังจากที่ทั้งสองลงนามระหว่างกัน เฟิงฉิวฮวงก็หัวเราะคิกคักขณะที่กล่าว

ไปฮั่วที่นั่งอยู่ด้านข้าง ตัดสินใจที่จะเข้าไปร่วมวงกับพวกเขา เมื่อเธอเห็นว่าพวกเขา
พูดคุยเรื่องอะไร เธอก็กล่าวว่า “เฟิงหวู่ เจ้าได้ถูกเขาโกงแล้วนะ!”

“ฮั่ว?” เฟิงฉิวฮวงไม่เข้าใจ

ไปฮั้วสายหัว “อะไรคือเป้าหมายที่ห่วยี่ลงทุนในโรงผลิตเหล็กกล้า?” โดยไม่รอคำตอบของเฟิงฉิวฮวง ไปฮั้วกล่าวต่อในทันที “มันไม่ใช่เพื่อให้ได้เหล็กกล้าที่ดีขึ้นสำหรับอาวุธที่ดีขึ้นหรือ?”

หลังจากที่ได้ยินไปฮั้วกล่าว หากเฟิงฉิวฮวงไม่เข้าใจ เธอก็คงจะไม่ใช่เฟิงฉิวฮวงแล้ว

ถูกต้องแล้ว อาวุธและอุปกรณ์ของดินแดนซานไห่จะถูกขายให้กับพวกเขา

สุดท้ายแล้ว พวกเขาก็จะเป็นเหมือนผู้ออกเงินทุนให้กับโรงผลิตเหล็กกล้าเสียเอง

พวกเขาไม่สามารถปฏิเสธอาวุธและอุปกรณ์ที่ดินแดนซานไห่ขายได้เลย

นั่นทำให้เธอรู้สึกทราบดีว่า เธอกลายเป็นคนงานถ่านหินให้กับโอหยางโซวฟรีๆ

หลังจากที่เข้าในสถานการณ์ เฟิงฉิวฮวงก็หดหู่เล็กน้อย

โอหยางโซวยิ้มอย่างขมขื่น การจับคู่ของคนฉลาดทั้ง 2 นี้ทำให้เขาไม่รู้ว่าตัวเองควรจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี

“เฟิงหวู่ อย่าไปฟังไปฮั่วเลย ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เจ้าก็ยังคงมีรายได้ ถูกต้องหรือไม่?”

เฟิงฉิวฮวงส่ายหัวและถอนหายใจ “ข้าคงทำได้เพียงคิดเช่นนั้น”

“ไหนๆก็กล่าวถึงเรื่องอาวุธและอุปกรณ์แล้ว หวู่ยี่ สิ่งที่ท่านสัญญาไว้กับพวกเราอยู่ที่
หรือ?” ไปฮั่วถือโอกาสเข้าเรื่อง การซื้อขายอาวุธและอุปกรณ์

เฟิงฉิวฮวงเองก็ให้ความสนใจกับเรื่องนี้มากเช่นกัน

ในพันธมิตร นอกเหนือจากดินแดนซานไห่แล้ว ความแข็งแกร่งของดินแดนสอดคัล้อง
และดินแดนหงส์สาบสูญเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

แม้ว่าพวกเขาจะไม่อาจเทียบเท่ากับดินแดนซานไห่ซึ่งเป็นผู้สร้างทั้ง เรือรบ, ธนูแข็ง, ดาบ
ถึง, ทวนบนหลังม้า, ชุดเกราะปูहेรินและชุดเกราะหมีกง พวกเขายังสามารถสร้าง
อาวุธและอุปกรณ์ที่ยอดเยี่ยมอื่นๆของตัวเองได้อีกด้วย

ในขณะที่ดินแดนสอดคัล้องสามารถสร้างอาวุธปิดล้อมและไล่ได้

ส่วนดินแดนหงส์สาบสูญก็สามารถสร้างชุดเกราะเหล็กฟู่ถู่และกระบี่หนักได้

อาวุธและอุปกรณ์ทั้ง 4 นี้ เองก็มีความจำเป็นสำหรับดินแดนซานไห่ด้วยเช่นกัน

อาวุธปิดล้อมไม่ต้องกล่าวถึง โอหยางโซวสนใจเกี่ยวกับเครื่องยิงลูกหินอย่างมาก

ในระหว่างสงครามเปลี่ยนใจ พันธมิตรหยานหวงได้นำเครื่องยิงหินมาด้วยจำนวนมาก ส่งผลให้ดินแดนซานไห่ได้รับความเสียหายไม่น้อยเลยจากพลังของมัน

โล่ที่ดินแดนสอดคลองสร้างผ่านคู่มือเทคโนโลยี ก็ดีกว่าที่โรงผลิตอาวุธของดินแดนซานไห่สร้างขึ้นเองมาก

แม้ว่าชุดเกราะเหล็กฟู่ถู่จะคล้ายกับชุดเกราะหมิงกง แต่ดินแดนซานไห่ก็ยังคงต้องการมัน เพราะชุดเกราะหมิงกงมีต้นทุนสูงมาก มันต้องเสียค่าใช้จ่ายในการสร้างจำนวนมาก มันจึงไม่เหมาะที่จะใช้กับกองทัพขนาดใหญ่

กระบี่หนักรี้ เป็นอาวุธที่ไปฉีเชี่ยวชาญมาก นอกจากนี้ ไปฉียังสามารถใช้มันสร้างกองพันทหารองครักษ์ของตัวเองได้ด้วย

จากความตั้งใจของเขา เขาคงต้องการจะฝึกอบรมกองพันมือกระบี่เถี่ยหยิงขึ้นมาอีกครั้ง

แต่น่าเสียดาย เมื่อเทียบกับดาบถังและทวนบนหลังม้าแล้ว เทคโนโลยีการสร้างกระบี่
หนักของพวกเขาช้าลงอย่างมาก

วิธีที่ดีที่สุดก็คือ ซื้อมันมาจากเมืองหงส์สาบสูญ

ขณะที่แต่ละดินแดนต่างก็มีความเชี่ยวชาญของตัวเอง พวกเขาจึงสามารถ
แลกเปลี่ยนระหว่างกันได้

ถึงแม้จะผ่านไปเพียง 2 เดือน นับตั้งแต่ที่ไปฮั่วได้รับคู่มือเทคโนโลยีไป แต่การมีคู่มือ
เทคโนโลยีนี้ ทำให้การสร้างง่ายขึ้นมาก แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้สร้างโรงผลิตขนาด
ใหญ่ พวกเขาก็ยังคงมีกำลังการผลิตที่ดี

สำหรับดินแดนหงส์สาบสูญ ความแข็งแกร่งของพวกเขายังคงจำกัด ความต้องการชุด
เกราะเหล็กพู่กับม้าศึกจึงมีไม่สูงมากนัก พวกเขาจึงมีสินค้าคงค้างอยู่มาก

หลังจากปีแห่งการพัฒนา อย่างรวดเร็ว โรงงานและโรงผลิตต่างๆในดินแดนซานไห่ก็มี
ความสามารถในการขายสินค้าของพวกเขาแล้ว

ทั้ง 3 คน พุดคุยกัน หลังจากนั้น พวกเขาก็ตัดสินใจแลกเปลี่ยนระหว่างกัน

โอหยางโซวใช้ดาบถึง 10,000 เล่ม แลกกับโล่ 10,000 ชิ้น เขาต้องการมอบโล่เหล่านี้ให้กับทหารราบเกราะหนักทั้ง 2 กรมทหารในกองพลทหารที่ 3 โดยทหารแต่ละนายจะได้รับโล่ 2 ชิ้น

เขาใช้ชุดเกราะปฐุเหริน 800 ชุด แลกกับเครื่องยิงหิน 200 เครื่อง

เขาใช้ดาบถึง 5,000 เล่ม แลกกับกระบี่หนัก 1,000 เล่ม ไปนี้จะใช้มันสร้างกองพันมือกระบี่เถี่ยหยิงของเขาขึ้นมาอีกครั้ง ในทำนองเดียวกัน ทหารแต่ละนายจะได้รับกระบี่หนัก 2 เล่ม

นอกจากนี้ ัชายังใช้ธนูแข็ง 7,000 คน แลกกับชุดเกราะเหล็กฟู่ถู่ 3,000 ชุด

กรมทหารม้าเกราะหนักจะใช้ชุดเกราะนี้

ระหว่างไปฮัวและเฟิงฉิวฮวงก็ทำการแลกเปลี่ยนกันเองด้วยเช่นกัน

ทั้ง 3 เห็นพ้องว่า การแลกเปลี่ยนกันเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด จนกว่าพวกเขาจะเสร็จสิ้นการแลกเปลี่ยนของพวกเขา พวกเขาจะยังไม่ขายสินค้าให้กับคนอื่น ๆ

ความร่วมมือนี้รวมอาวุธและอุปกรณ์ที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม มันเป็นเรื่องจริง
ที่ว่ามันมีความเชื่อมโยงกัน การที่ดินแดนอื่นๆต้องการจะเข้ามามีส่วนร่วมในการ
แลกเปลี่ยนนี้ มันเป็นไปได้เลย

พวกเขาไม่มีทางเลือก ใครบอกให้ดินแดนอื่นๆไม่มีอาวุธและอุปกรณ์ที่สร้างจากคู่มือ
เทคโนโลยีล่ะ?

โอหยางโซวยังคงหวังว่า สมาชิกทุกคนจะได้รับคู่มือเทคโนโลยีเฉพาะของตัวเอง 1-2
ฉบับ

ซึ่งมันจะทำให้ดินแดนของพวกเขาทั้งหมดแข็งแกร่งขึ้นอย่างมาก

เพราะแม้แต่ดินแดนซานไห่เอง ก็ไม่สามารถสร้างอาวุธและอุปกรณ์ได้อย่างครบครัน
ทั้งหมดด้วยตัวเอง

เมื่อเห็นทั้ง 3 คน ทำข้อตกลงกัน ไชสีหยุนก็ไม่สามารถสงบสติอารมณ์ได้อีกต่อไป

อาวุธและอุปกรณ์ที่ดินแดนของลอร์ดสร้างขึ้นมานั้น แม้แต่ผู้นำกิลด์อย่างเธอก็
ต้องการมันมาก

จากประเภทของอาวุธและอุปกรณ์ทั้งหมด ผู้เล่นนักผจญภัยชื่นชอบ โล่, กระบี่หนัก และธนูแข็ง สำหรับชุดเกราะที่ต้องใส่ทั้งตัว ผู้เล่นไม่ค่อยชื่นชอบมันมากนัก เพราะมันยุ่งยากมากเกินไป

เฉพาะผู้เล่นนายทหารเท่านั้น ที่ต้องการพาหนะดีร่วมกับชุดเกราะชั้นยอด

ผู้เล่นนักผจญภัยส่วนใหญ่ชื่นชอบกระบี่มากที่สุด

เมื่อดินแดนสร้างอาวุธและอุปกรณ์ระดับทอง, ทองดำและทองคำขาวขึ้นมาได้ มันจะถูกส่งมอบให้กับ ทหาร, นายทหาร และขุนพล ตามตำแหน่งของพวกเขา

หลังจากผ่านไป 1 ปี อาวุธระดับทองก็ไม่ได้หายากอีกต่อไป ผู้เล่นระดับไฮเอนด์ส่วนใหญ่จะมีอาวุธและอุปกรณ์ระดับทอง 1-2 ชิ้น

สำหรับอาวุธและอุปกรณ์ระดับทองดำ มันยังคงหายากอยู่ เฉพาะผู้เล่นระดับสูงเท่านั้น ถึงจะเป็นเจ้าของมันได้

สำหรับอาวุธและอุปกรณ์ระดับทองคำขาว มีเพียงระดับผู้นำเท่านั้นถึงจะมีมัน

ดังนั้น การใช้ดินแดนสร้างอาวุธและอุปกรณ์ เพื่อมอบให้กับกองกำลังชั้นสูงของกิลด์ จึงมีความสำคัญมาก

เมื่อเทียบกับผู้เล่นลอร์ดแล้ว ผู้นำกิลด์ไม่ได้ขาดแคลนเงิน

ในความเป็นจริง พวกเขาสำรวจกว่าผู้เล่นลอร์ดในแง่กำไรเสียอีก

ขณะที่ระบบคลังสมบัติเติบโตขึ้น สมบูรณ์แบบมากขึ้น ผู้นำกิลด์ก็จะยิ่งได้รับเงินมากขึ้น

ในระหว่างการประมูลครั้งที่ 2 จะเห็นได้ชัดว่าผู้นำกิลด์ต่างๆได้ใช้เงินของพวกเขาไปเป็นจำนวนมาก

เงิน 13,000 เหรียญทอง ที่หลินชิงเย็มจากโอหยางโซว เธอคืนมันให้เขาในระยะเวลาสั้นๆเพียง 2 เดือนเท่านั้น ขณะที่เงิน 10,000 เหรียญทอง ที่ไปฮั่วเย็มเขา เธอยังคงไม่ได้ใช้คืนจนถึงตอนนี้

หากเปรียบเทียบทั้ง 2 แล้ว จะเห็นได้ชัดว่ากิลด์มีความแข็งแกร่งทางการเงินมากเพียงใด

ไม่ใช่ว่าลอร์ดไม่มีเงิน แต่รายได้ที่พวกเขาได้รับมา จะต้องถูกใช้ไปกับค่าใช้จ่ายในการก่อสร้าง และทางทหารเกือบทั้งหมด

หลังจากที่ดินแดนสอดคล้องได้ััพเกรดแล้ว มันทำให้ไปฮั้วต้องใช้เงินทุนเป็นจำนวนมาก

ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงการคืนเงินเลย เพียงแค่ไปฮั้วไม่ยืมเงินจากธนาคารที่สมุทรเพิ่ม ก็ถือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว นี่คงจะเป็นเพราะพวกเขาได้รับการสนับสนุนจากศาลาฉิงเฟิง

TWO Chapter 361 ระบบความร่วมมืออุตสาหกรรมทางทหาร

เมื่อไซสีหยุนยกเรื่องการซื้อ ธนูแข็ง, โล่ และกระปี่หนัก จากดินแดนทั้ง 3 ขึ้นมา ไอ่หยางไชวก็ตระหนักถึงความจำเป็นในการมีระบบความร่วมมืออุตสาหกรรมทางทหาร

ด้วยการเข้าร่วมของไซสีหยุน, แสงจันทร์เหนือแม่น้ำ, แบล็คแมมบ้า และซ่งเหวิน มันทำให้การพูดคุยของพวกเขาเริ่มยุ่งเหยิง ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เจี้ยนฉีเล่ย์หยิน ซึ่งอยู่อีกศาลาเองก็ต้องการจะเข้าร่วมด้วยเช่นกัน

ในฐานะผู้นำพันธมิตร โอหยางโซวต้องทำให้ทุกอย่างยุติธรรม

กฎที่ตั้งขึ้นมา จะเรียงลำดับความสำคัญของการซื้อสินค้า นอกจากนี้ คำสั่งซื้อขนาดเล็กยังจะได้รับการยอมรับก่อนคำสั่งซื้อขนาดใหญ่ หากต้องการใช้คำสั่งซื้อขนาดใหญ่ พวกเขาจะต้องแยกย่อยมันเป็นคำสั่งซื้อขนาดเล็ก เพื่อให้ง่ายต่อการได้รับตอบรับในแต่ละเดือน

โอหยางโซวเสนอไอเดียของเขา และวางแผนให้กับทุกคน

“ข้าเห็นด้วย!”

เฟิงฉิวฮวงเป็นคนแรกที่แสดงความคิดเห็นออกมา กระบี่หนักและชุดเกราะเหล็กฟู่ดูที่ดินแดนหงส์สาบสูญเป็นผู้ผลิต ได้รับความนิยมนทั้งในหมู่ลอร์ด และผู้นำกิลด์ พวกเขาถือเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมทางทหารอันดับที่ **2** ของพันธมิตร

“ข้าก็เห็นด้วยเช่นกัน!”

ไปฮั่วตามมา ทั้งดินแดนและกิลด์จำเป็นต้องใช้อาวุธปิดล้อม และโล่ที่ดินแดนสอดคล้องเป็นผู้ผลิตเช่นกัน อย่างไรก็ตาม พวกเขาผลิตอาวุธปิดล้อม

ได้ในจำนวนจำกัด เนื่องจากความต้องการไม่ได้สูงมากนัก

สำหรับอาวุธปิดล้อม นอกเหนือจากสงครามขนาดใหญ่แล้ว ปกติพวกมันไม่ได้ถูกใช้งานมากนัก

ในทางตรงกันข้าม ดินแดนสอดคลองเป็นผู้นำเข้าอาวุธและอุปกรณ์ทางทหารกลุ่มใหญ่ ดังนั้น การตั้งระบบความร่วมมืออุตสาหกรรมทางทหารจึงเป็นประโยชน์ต่อพวกเขาอย่างมาก

แน่นอนว่าทุกอย่างจะเปลี่ยนไปในอนาคต ไม่มีใครรู้ว่า พวกเขาจะได้รับคู่มือเทคโนโลยีแบบไหนต่อจากนี้ ดังนั้น มันจึงดีที่สุดแล้วที่พวกเขาจะสร้างระบบนี้ขึ้นมาในตอนนี้

เมื่อเห็นว่าทั้ง 2 เห็นด้วยแล้ว โอหยางโซวก็กล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้น เราจะแต่งตั้งผู้ติดต่อ รับผิดชอบด้านการติดต่อที่เฉพาะเจาะจง พวกเจ้ามีตัวเลือกที่เหมาะสมหรือไม่?”

เฟิงฉิวฮวงส่ายหัว “ข้าไม่มีหรอก ข้ามีเพียงฉิงหลวนเป็นผู้ช่วยเพียงคนเดียวเท่านั้น”

ขณะที่โอหยางโชวและเฟิงฉิวฮวงมองไปที่เธอ ไปฮัวก็หัวเราะออกมา เมื่อคิดถึงเรื่องนี้แล้ว เธอก็กล่าวว่า “เช่นนั้น ให้จื่อลั่วหลานทำหน้าที่เป็นผู้ติดต่อเป็นอย่างไร นางรับผิดชอบด้านนี้ในดินแดนของพวกเราอยู่แล้วด้วย”

“เยี่ยม จื่อลั่วหลานเป็นทางเลือกที่ดี”

โอหยางโชวพยักหน้ายอมรับ

“ใครเรียกข้าหรือ?”

ในขณะนั้นเอง จื่อลั่วหลานก็เดินเข้ามาพร้อมกับจอกเหล้าในมือ

โอหยางโชวยังสงบ หลังจากที่เขาได้พบกับสาวงามอย่างช่งเจี๋ยและมู่หลานเยวี่ในทุกๆวันแล้ว เขาก็มีภูมิคุ้มกันเป็นอย่างดี ในฐานะคนร่ำรวย ช่งเหวินเองก็เคยพบกับสาวงามมามากเช่นกัน

แบล็คแมมบ้าเป็นทหารรับจ้าง เหล้าและสาวงามเป็นยาบำรุงสำหรับพวกเขา หลังจากที่ทำภารกิจเสร็จ ในขณะที่ แสงจันทร์เหนือแม่น้ำสนใจเพียงหงหยิงเท่านั้น

หลังจากที่เห็นว่าชายทั้ง 4 ด้านหน้าเธอไม่ได้มีปฏิกิริยาใดๆต่อการมาของเธอเลย จี้อลั้วหลานก็รู้สึกเหมือนว่าเธอเดินไปชนกับกำแพง เธอหล่นตาลง ลึกๆในหัวใจของเธอเต็มไปด้วยความหดหู่

ไปฮั้วมองไปอย่างขบขัน ไม่บ่อยนักที่เธอจะเห็นใบหน้าที่หดหู่ของจี้อลั้วหลาน

“มานั่งนี่ก่อน พวกเรามีเรื่องต้องคุยกัน!”

ไปฮั้วแนะนำเธอสั้นๆเกี่ยวกับระบบความร่วมมืออุตสาหกรรมทางทหาร

หลังจากได้ฟังแล้ว จี้อลั้วหลานก็กรอกตาของเธอ และบ่นว่า “ท่านลอร์ดหวู่ยิ่งใหญ่ นี่เป็นความคิดของท่านไม่ใช่หรือ? ท่านปฏิบัติราวกับข้าเป็นจับกัง ท่านควรจะเอาอะไรออกมา เพื่อแสดงความจริงใจของท่านนะ ข้ากล่าวถูกต้องหรือไม่?”

โอหยางโชวยังคงสงบ เขากล่าวว่า “ไปฮั้วเป็นคนแนะนำเจ้านะ ถ้าเจ้าต้องการของตอบแทน ก็ไปขอกับนางซี!”

“ท่าน!” จี้อลั้วหลานโกรธ “ข้าไม่สน ถ้าไม่มีของตอบแทน ข้าก็จะไม่ทำมัน!”

ดูเหมือนว่าเธอตั้งใจจะขอกันกว่าเธอจะได้สิ่งที่เธอต้องการ

เมื่อสาวงามต้องการเช่นนั้น แม้แต่พระเจ้าก็ไม่สามารถหยุดยั้งเธอได้ ดังนั้น โอหยาง
โชวจึงทำได้เพียงขอความช่วยเหลือจากไปฮั่ว

ไปฮั่วทำราวกับว่าเธอไม่เห็นอะไร เธอเพียงถ่วงขาขึ้นมาจิบเบาๆ การกระทำของเธอ
เต็มไปด้วยไหวพริบที่ดูสง่างาม

‘เจ้าข้าหวู่ยี่ เจ้าต้องการจะใช้ข้าเป็นโล่ แล้วตอนนี้ กลับต้องการความช่วยเหลือจาก
ข้า? ไม่มีทางเสียหรอก!’

สำหรับคนอื่นๆ พวกเขาเพียงเฝ้าดูการแสดงอย่างสนุกสนานเท่านั้น

โอหยางโชวรู้ว่าเลียงไม่ได้แล้ว

เนื่องจากเธอต้องสิ่งที่เป็นรางวัล ของขวัญธรรมดาคงจะไม่เพียงพอ

หลังจากที่คิดถึงเรื่องนี้ โอหยางโชวก็นึกบ่ล่องไม้เล็กๆออกมาจากถุงเก็บของของเขา
และมอบมันให้กับจื่อลั่วหลาน

“นี่คืออะไร? ท่านเอากล่องไม้ๆราคาถูกละออกมา และคิดว่ามันเพียงพอแล้วหรือ?”

นี่คือบุคลิกที่แท้จริงของจื่อลั้วหลาน คำกล่าวของเธอเที่ยงตรงและหนักแน่น ใน
สายตาแฟนคลับ ของแม่มดสีม่วง มันเป็นเรื่องที่พวกเขาปรารถนา

“เจ้าจะรู้เองเมื่อเปิดมัน”

เมื่อจื่อลั้วหลานเปิดกล่องไม้ แสงสีขาวอ่อนโยนก็เปล่งออกมาจากภายใน เมื่อมองเข้าไป
ไปจะเห็นผ้าไหมสีเหลืองสวยงามเป็นฐานของกล่อง บนผ้าไหม วางอยู่ด้วยสร้อย
ไข่มุกที่ประกอบด้วยไข่มุก **24** เม็ด แต่ละเม็ดมีขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือ มันมีเส้นไหมและ
สมบูรณ์แบบ มันเป็นไข่มุกที่หาได้ยากอย่างมาก

“ว้าว สวยมากเลย!”

เฟิงฉิวฮวงอุทานออกมาเสียงดัง พร้อมกับดวงตาที่ส่องประกาย

หญิงสาวเช่นเธอไม่อาจต้านทานความงามของสร้อยไข่มุกนี้ได้

ถ้ามันอยู่ในโลกจริง สร้อยไข่มุกนี้คงจะเป็นดังสมบัติล้ำค่า

“ท่านมอบมันให้กับข้าหรือ?” จี๋ลั่วหลานถามอย่างตะกุกตะกัก เธอถามถึงผลตอบแทน เพื่อกวนและหยอกล้อโอหยางโซวเท่านั้น เธอไม่ได้คาดหวังเลยว่า เขาจะทำให้เธอต้องประหลาดใจเช่นนี้

“แน่นอน มันเป็นของเจ้า เจ้าพอใจกับมันหรือไม่?”

ไข่มุกเหล่านี้มาจากทะเลสาบสีหลา มันเป็นไข่มุกคุณภาพสูงสุดที่เก็บเกี่ยวได้จากฟาร์มไข่มุก หลังจากที่อยู่โซวเหรินมาเยือนเมืองซานไห่ในช่วงวันส่งท้ายปีเก่า เพื่อพบโอหยางโซว เขาได้มอบมันเป็นของขวัญให้กับโอหยางโซว

เดิมโอหยางโซวต้องการจะมอบมันให้กับซ่งเจี๋ย

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ จี๋ลั่วหลานจะกลายเป็นผู้ติดต่อสำหรับอุตสาหกรรมทางทหาร เธอจะต้องทำงานให้กับพวกเขาหนักอย่างมาก ในฐานะผู้นำพันธมิตร เขาจึงต้องมอบรางวัลให้แก่เธอ ดังนั้น เขาจึงตัดสินใจมอบสร้อยไข่มุกนี้ให้กับเธอ

อย่างไรก็ตาม ตราบเท่าที่เขายังมีฟาร์มไข่มุก เขาก็ไม่จำเป็นต้องกังวลว่า จะไม่มีสร้อยไข่มุกดี ๆ มอบให้กับซ่งเจี๋ย

“สิ่งนี้มีค่ามากเกินไป ข้าไม่สามารถรับมันได้”

จื่อลั่วหลานอายเล็กน้อย และเธอพยายามจะคืนมันให้กับโอหยางโซว

โอหยางโซวโบกมือให้เธอและหัวเราะ “รับมันไปเถอะ! และเมื่อเจ้ายอมรับรางวัลนี้แล้ว เจ้าจะต้องทำงานให้ดีที่สุด”

เหตุผลที่โอหยางโซวกล่าวเช่นนั้น ก็เพื่อไม่ให้จื่อลั่วหลานรู้สึกอึดอัด

จื่อลั่วหลานยังคงเป็นหญิงสาว เมื่อเธอได้ยินเช่นนั้น เธอจึงยอมรับสรว้อยไข่มุกนี้อย่างมีความสุข

หลังจากยอมรับมันแล้ว จื่อลั่วหลานก็กระตือรือร้นทันที เธอออกไปจากศาลา เพื่อไปหาเจี้ยนฉีเล่ย์หยิน และพวกขุนหลงเตียนเซว่ เพื่อหารือเกี่ยวกับความต้องการอาวุธ และอุปกรณ์ทางทหารของพวกเขา

หลังจากที่จื่อลั่วหลานออกไปแล้ว เฟิงฉิวฮวงก็ขยับเข้ามาข้างๆโอหยางโซว และกล่าวว่า “หวู่ยี่ ท่านยังมีมันอีกหรือไม่? มอบให้ข้าซักเส้นนะ!”

แม้แต่ไปฮั่ว ถึงเธอจะไม่ได้ถามออกมาตรงๆ แต่เธอก็ยังคงแอบมองมายังโอหยางโซว

โอหยางโซวู้สึกปวดหัวในทันที เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า สร้อยไข่มุกจะทำให้เกิดปัญหาเช่นนี้

“ข้าจะไม่ปิดบังเจ้า สร้อยไข่มุกนั้นทำมาจากไข่มุกคุณภาพสูงสุดจากฟาร์มไข่มุกในทุกๆ 3 เดือน ถ้าเจ้าไม่กลัวที่จะต้องรออีกประมาณ 1 ปี มันก็ไม่มีปัญหาอะไร!”

“นานเกินไปหรือไม่?” เฟิงฉิวฮวงรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย

“มันเป็นไข่มุกคุณภาพสูงสุดนะ เจ้าคิดว่ามันเป็นกระหล่ำปลีหรืออย่างไร?”

“ตกลง ข้าจะรอ แต่ท่านต้องเก็บมันไว้ให้ข้านะ!”

“ .. ”

โอหยางโซวู้ไม่คิดเลยว่า เฟิงฉิวฮวงจะดันทุรังอย่างมากกับสร้อยไข่มุกนี้

.....

หลังจากจบเรื่องเล็กๆน้อยๆ ศาลาก็กลับมาคึกคักอีกครั้ง

ในขณะนั้นเอง แบล็คแมมบ้ากล่าวขึ้นว่า “พวกเจ้าจำผู้เล่นลีกลับที่ชื่อไอเท็มในงาน
ประมูลของระบบได้หรือไม่?”

“ทำไมจะจำไม่ได้ล่ะ?”

“มันเหมือนกับเพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อวานเลยล่ะ!”

“ท่านมีข่าวกรองเกี่ยวกับมันหรือไม่?”

“ถูกต้อง จากข่าวที่ข้าได้รับมา ชื่อของเขาคือ สิงเจ๋อจื่อเฉิน เขาเป็นลูกหลานของ
ตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนอยู่ เมื่อ 2 วันก่อน เขาได้ปรากฏตัวขึ้นที่ชิงตู ขณะที่เป็นผู้บ่มเพาะ
ซี เขาตั้งกิลด์ใหม่ขึ้นมา ชื่อว่า ‘พันธมิตรดวงดาว’ ”

“ตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนอยู่มีอยู่จริงหรือ?” แสงจันทร์เหนือแม่น้ำไม่อยากจะเชื่อ

“ถูกต้อง” เฟิงฉิวฮวงออกมาเป็นพยาน

“แล้วเหตุใดคนชั้นสูงเหล่านี้ถึงต้องทำตัวลับๆล่อๆด้วยเล่า?”

เฟิงฉิวฮวงเกิดมาในตระกูลชั้นสูง ดังนั้น เธอจึงได้รับข่าวดังกล่าวดังเช่นกัน สำหรับข่าวนี้ แม้แต่คนร่ำรวยอย่างซว่เหวินก็ยังไม่รู้

เธอหัวเราะและกล่าวว่า “จริงๆ แล้ว ตั้งแต่เริ่มแรก โลกภายนอกเข้าใจผิดเกี่ยวกับตระกูลชั้นสูงที่ซอ่ยอยู่ พวกเขาไม่ใช่ตระกูลที่แข็งแกร่งอะไรขนาดนั้น”

ทุกคนเงยบลง

นั่นคือความจริง ความลึกลับของพวกเขามาจากข่าวลือที่ผู้คนแพร่กระจายออกไปเอง เกี่ยวกับพวกเขา

“ตระกูลชั้นสูงที่ซอ่ยอยู่ในปัจจุบัน คือลูกหลานของบรรดาขุนนางหรือขุนพลชั้นสูงในอดีต บางคนก็มีเชื้อสายราชวงศ์ พวกเขาหนีไปนอกประเทศในช่วงสงคราม แล้วกลับมาหลังจากนั้น แน่นอนว่าตระกูลชั้นสูงบางตระกูลยังคงมีมรดกหลงเหลืออยู่บ้าง”

เฟิงฉิวฮวงได้เปิดเผยหน้ากากลึกลับเกี่ยวกับตระกูลชั้นสูงที่ซอ่ยอยู่

“พวกเขามีจุดพิเศษ 2 ประการ ประการแรก ตระกูลของพวกเขาได้เก็บตัวภายในพื้นที่ของพวกเขาเมื่อนานมาแล้ว ดังนั้น พวกเขาจึงยังคงเก็บรักษาประเพณีบางส่วน ของตระกูลชั้นสูงยุคเก่าไว้ได้, ประการที่สอง พวกเขามักแสดงโปรไฟล์ต่ำมาก เพื่อ รักษาประเพณีให้คงอยู่มาหลายร้อยปี พวกเขาจึงไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับราชวงศ์ ถ้า ไม่อย่างนั้น พวกเขาคงจะถูกลงโทษ และสูญสิ้นตระกูลไปแล้ว”

“ด้วยเหตุผลเหล่านี้ มันทำให้พวกเขาบางส่วนมีทรัพยากรมาก เนื่องจากพวกเขามี ระยะเวลาการคงอยู่ที่ยาวนาน เป็นผลให้เครือข่ายเพื่อนพ้องของพวกเขาซับซ้อนมาก อย่างไรก็ตาม ส่วนใหญ่แล้วพวกเขาจะสับสนวุ่นวาย เนื่องด้วยเหตุผลอื่นๆ พวกเขา แทบจะไม่เหลือรอดเลย ตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนอยู่บางตระกูลเหลือคนเพียงกลุ่มเดียว เท่านั้นที่ยังอยู่ ในสามชั่วอายุคน พวกเขามีทายาทเพียงคนเดียว สิ่งเดียวที่พิสูจน์ ความรุ่งเรืองในอดีตของพวกเขาก็คือ หนังสือและเรื่องราวของตระกูล”

ข่าวนี้ทำให้ทุกคนประหลาดใจมาก

“เออล่ะ” แสงจันทร์เหนือแม่น้ำยังไม่เข้าใจ “เมื่อสิ่งเจ๋งคือเงินเป็นสมาชิกในตระกูล ชั้นสูงที่ซ่อนอยู่ เขาก็ไม่ควรจะมีโปรไฟล์ต่ำและลึกลับเช่นนี้ ใช่หรือไม่?”

“นั่น ข้าก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน”

แบล็คแมมบ้าเพียงแค่นี้ได้รับข้อมูลดังกล่าวโดยบังเอิญ ระหว่างการสืบสวนของเขา

TWO Chapter 362 พันธมิตรกิลด์

“ที่แย่กว่าก็คือ ไม่ว่าพวกเราจะมองเช่นไร มันก็ยังคงน่าอึดอัดใจ”

แสงจันทร์เหนือแม่น้ำยังคงไม่เข้าใจ “เนื่องจากพวกเขาต้องการที่จะสร้างกิลด์ ด้วยตัวตนของเขาในฐานะนักบ่มเพาะชี และภาพลักษณ์ที่สง่างามของเขาในงานประมูล ตราบเท่าที่เขาโฆษณาได้ดี แน่แน่นอนว่าจะมีผู้เล่นจำนวนมากถูกดึงดูดเข้าไป แล้วเหตุใด เขาก็ยังได้ใช้โปรไฟร์ต่ำ ในขณะที่สร้างกิลด์? ถ้าท่านไม่บอก พวกเราก็คงจะไม่รู้เรื่องนี้”

“นี่เป็นความต้องการที่ไม่เหมือนใครของพวกเขาเด็กชั้นสูงหรือไม่?”

ทั้งซ่งเหวินและเฟิงฉิวฮวงกลายเป็นอยู่ไม่สุข

“พี่ชาย ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นนะ!”

“อา ฮ่าๆ ข้าผิดเอง ข้าผิดเอง...!”

แสงจันทร์เหนือแม่น้ำตกใจขณะที่เขาตระหนักได้ว่าตนกล่าวผิดไป

ไปฮั่วที่อยู่ด้านข้างพูดอะไรไม่ออก เมื่อเธอเห็นว่าพี่ชายของเธอไม่สามารถควบคุมปากของตัวเองได้

โอหยางโซวยังคงเงยบ เขาเดาว่า อาจมีบางตระกูลที่มีอำนาจอยู่เบื้องหลังสิ่งเจ๋งจื่อเงิน ซึ่งไม่ต้องการจะเปิดเผยตัวออกมา นี่จะอธิบายพฤติกรรมแปลกๆของเขาสักอย่างกันได้

“มีบางอย่างที่น่าสนใจมากกว่านั้น!”

แม้ว่าแบล็คแมมบ้าจะไม่รู้เหตุผล แต่เขาก็ได้ข่าวบางอย่างที่ลือไหลออกมา

“อะไรหรือ?”

“ในขณะที่พันธมิตรดวงดาวก่อตั้งขึ้น ตี๋เฉินก็ไปที่นั่นเพื่อแสดงความยินดีกับพวกเขา”

เมื่อเขากล่าวจบ ทั้งศาลาก็เงยบลงทันที

ข่าวที่แบล็คแมมบ้าเปิดเผยออกมานี้ ทำให้ทุกคนอยากรู้อยากเห็นมากขึ้น

ดีเจินและคนอื่นๆวางแผนที่จะร่วมมือกับตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนอยู่หรือไม่? หลังจากความล้มเหลวในสงครามเกลียนโจว พันธมิตรหยานหวงก็ได้เจียบลงโดยสิ้นเชิง ภายใน พวกเขาคงกำลังผิดหวังจากผลดังกล่าวกันอยู่

หากพวกเขาสามารถร่วมมือกับตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนอยู่ได้ มันก็จะเป็นการเคลื่อนไหวที่ดีสำหรับพวกเขา

“พวกเราไม่ควรจะกังวลเรื่องอื่นมากเกินไป เพียงทำทุกอย่างให้ดีก็พอ”

โอหยางโซวอี้มขณะกล่าว

จากความแข็งแกร่งและอิทธิพลของพันธมิตรซานไห่ในตอนนี พวกเขามีพลังอำนาจมากพอที่จะท้าทายทุกคน

“หุ้ย่กล่าวถูกแล้ว สุดท้าย เราก็จะวัดกันด้วยความแข็งแกร่ง”

ทุกอย่างได้ผ่านพ้นไปแล้ว การเคลื่อนไหวเล็กๆน้อยๆของพันธมิตรหยานหวงไม่มีอะไรเลยสำหรับพวกเขา โดยไม่ต้องกล่าวถึงโอหยางโซว แม้แต่ไปฮั่วและเฟิงฉิวฮวงก็ได้รับประโยชน์อย่างมากจากสงครามดินแดนครั้งนี้

จุดอ่อนที่สำคัญที่สุดของพวกเขาก็คือ คะแนนการกุศลของพวกเขา

ถ้าตีเงินและคนอื่นๆยังไม่สามารถเลื่อนตำแหน่งเป็นมาคิสได้ ดินแดนของพวกเขาก็ไม่อาจจะอัฟเกรดได้

“หลังจากได้ฟังเกี่ยวกับพันธมิตรดวงดาว ข้ามีความคิดบางอย่าง”

ไซสียุนกกล่าวต่อว่า “จากกิลด์ **10** อันดับแรก พันมิตรของพวกเราอยู่ถึง **3** นอกจากนี้ พวกเรายังมีกลุ่มทหารรับจ้างเรทเทิลสเน็ค ทำไมพวกเราไม่สร้างพันธมิตรกิลด์ขึ้นมาละ? ด้วยวิธีนี้ พวกเราจะสามารถช่วยกันโจมตี และป้องกัน ในปฏิบัติการของแต่ละกิลด์ได้”

“ข้าเห็นด้วยกับความคิดนี้!” แสงจันทร์เหนือแม่น้ำตอบรับ “ข้าจะไม่ซ่อนอะไรจากทุกคน อันที่จริง ข้าคิดเรื่องนี้มานานแล้ว แต่ข้าไม่มีอำนาจที่จะยกความคิดนี้ขึ้นมา”

“ข้าเองก็เห็นด้วยเช่นกัน!” แบล็คแมมบ้ากล่าว

“เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเราก็เรียกเจี้ยนฉีเลยหยินมาหาหรือด้วยเถอะ!”

“เดี๋ยวกข้าจะไปเรียกนางให้เอง!”

เฟิงฉิวฮวงกล่าวและเดินออกไป

ไซสียุ่ยนเป็นผู้นำในการสร้างพันธมิตรกิลด์ โอหยางโซวไม่ได้แทรกแซงใดๆ ขณะที่เขามองในแง่บวกกับความคิดนี้

ก่อนหน้านี้ กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ และกิลด์อื่นๆสามารถถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งในพันธมิตรเท่านั้น อย่างไรก็ตาม จากข้อจำกัดของระบบ กิลด์และดินแดนไม่สามารถเป็นพันธมิตรกันได้จริงๆ

ความร่วมมือของทั้ง 2 จึงไม่มีสัญญาค้ำประกัน

ดังนั้น ความสัมพันธ์ของกิลด์กับพันธมิตรซานไห่จึงไม่ได้เหนียวแน่นมากนัก

นอกจากนี้ ความร่วมมือภายในพันธมิตรยังจำกัดอยู่เพียงแค่ความร่วมมือระหว่าง
บางดินแดนและบางกิลด์เท่านั้น เช่น กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะและ
ดินแดนซานไห่,

ศาลาชิงเฟิงและดินแดนสอดคัล้อง, ถึงหยูและดินแดนหงส์สาบสูญ

ระหว่างกิลด์ พวกเขายังไม่มีความร่วมมือกันอย่างแท้จริง

ถ้าพวกเขาสามารถสร้างพันธมิตรกิลด์ขึ้นมาภายใต้โครงสร้างของพันธมิตรซานไห่ ทุก
อย่างก็จะเปลี่ยนไป

ความคิดของไซสีหยุนในการสร้างพันธมิตรกิลด์นี้จึงเป็นประโยชน์อย่างมาก

ในขณะที่ผู้เล่นนักผจญภัยเริ่มแข็งแกร่งมากขึ้น ระหว่างกิลด์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิลด์
ในเมืองหลวงเดียวกัน แรงเสียดทานระหว่างพวกเขาจะเพิ่มสูงขึ้น และสงครามกิลด์
เล็กๆก็จะเริ่มเกิดขึ้น ก่อนที่มันจะบานปลาย

ต่อจากสงครามดินแดน สงครามกิลด์จะเริ่มปรากฏขึ้น

เมื่อกล่าวถึงเรื่องนี้ ทุกคนต้องทราบการตั้งค่าของเมืองหลวงก่อน

แม้เมืองหลวงทั้ง 9 นี้ จะตั้งอยู่โดดเดี่ยว แต่สภาพแวดล้อมของของสถานที่นี้สมบูรณ์แบบ

สภาพแวดล้อมด้านนอกของเมืองหลวงจะแบ่งออกเป็น 3 เขต

เขตที่ใกล้กับเมืองหลวงมากที่สุด จะถูกเรียกว่า พื้นที่หมู่บ้าน พื้นที่เหล่านี้นั้นจะเต็มไปด้วยหมู่บ้านของชาวพื้นเมือง

หน้าที่หลักของพวกเขาก็คือ การจัดหาอาหาร และปลูกผักให้แก่ประชาชนชาวพื้นเมืองหรือผู้เล่นนักผจญภัยที่อาศัยอยู่ในเขตทุรกันดารหรือในเมืองหลวง

สำหรับผู้เล่นนักผจญภัย หมู่บ้านชาวพื้นเมืองนี้ เป็นเหมือนกับหมู่บ้านเริ่มต้น

ในหมู่บ้าน พวกเขาสามารถได้รับความสะดวกอย่าง เช่น การล่าสัตว์ หรือการเก็บเกี่ยวผลผลิต

ผู้เล่นวัยกลางคนและผู้เล่นวัยชราเป็นกลุ่มหลักที่อยู่ที่นี่ หากพวกเขาไม่ชอบชีวิตในเมืองหลวง พวกเขาสามารถเลือกมาอยู่อาศัยที่หมู่บ้านชาวพื้นเมือง และใช้ชีวิตเป็นเกษตรกรอยู่ที่นี่ได้

เขตที่สองเป็นพื้นที่ทรัพยากร

ทรัพยากรที่กล่าวถึงนี้ รวมถึงฟาร์มขนาดใหญ่, ทุ่งหญ้า, ไร่นา, สวนผลไม้, ป่า และ
เหมือง

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทรัพยากรเหล่านี้มีไว้สำหรับช่างฝีมือที่อยู่ในเมืองหลวง

เขตนี้เป็นพื้นที่ที่ผู้เล่นอาชีพสายการทำงานชื่นชอบ ผู้เล่นจะได้รับการว่าจ้างให้ทำงาน
ที่นั่น แม้ว่าพวกเขาจะได้รับเงินเดือนเพียงเล็กน้อย แต่พวกเขาจะสามารถพัฒนา
ทักษะของพวกเขาได้อย่างรวดเร็ว

เขตที่สามเป็นสนามรบหลักของผู้เล่นนักผจญภัย นั่นคือ ป่าหนาทึบ, ทุ่งหญ้าที่กว้าง
ใหญ่, ทะเลทราย, สู่สาน, ภูเขา และทะเลสาบ

ยิ่งพวกเขาเดินลึกเข้าไปมากเพียงใด เลเวลของมอนสเตอร์ก็จะสูงขึ้นเท่านั้น

หลังจากที่ผู้เล่นอาชีพสายการทำงานเลื่อนเป็นขั้นกลางแล้ว พวกเขาต้องใช้ทรัพยากร
ในการพัฒนาทักษะของพวกเขาต่อไป ถ้าพวกเขายังอยู่ในเขตที่สอง มันคงยากที่พวกเขา
จะพัฒนาต่อไปได้

เมื่อออกมาจากทั้ง 3 เขต จะเป็นเขตทุรกันดารที่แท้จริง และที่ตั้งดินแดนของผู้เล่น
ลอร์ด

กิลด์ต่างๆจะมุ่งเน้นและต่อสู้ในเขตที่สาม

พวกเขาจะแข่งขันกันอัฟเฟิลเวล และครอบครองทรัพยากรที่หายาก

มันเป็นเรื่องยากสำหรับผู้เล่นเดี่ยว ที่จะอยู่รอดในเขตที่สามได้ ดังนั้น ผู้เล่นนักผจญ
ภัยซึ่งรวมถึงผู้ที่เกลียดการรวมกลุ่ม ก็จำเป็นต้องตั้งกลุ่มเล็กๆของพวกเขาขึ้นมา เพื่อ
ออกผจญภัยในเขตนี้

ก่อนหน้านี้ ขณะที่เลเวลของพวกเขายังต่ำ และไม่มีอาวุธและอุปกรณ์ที่ดี พวกเขา
สามารถอยู่รอดได้ในเขตที่ 1 และ 2 เท่านั้น ขณะที่กองกำลังชั้นสูงของกิลด์ต่างๆ
สามารถอยู่รอดในเขตที่ 3 ได้

1 ปีผ่านไป สถานการณ์ก็เริ่มเปลี่ยนไป

ขณะนี้ผู้เล่นจำนวนมากมีความสามารถในการผจญภัยในเขตที่สามแล้ว

เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะต่อสู้เพื่อทรัพยากรที่ต้องการ

ดังนั้น สงครามกิลด์จึงเริ่มร้อนแรงขึ้น

กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ เป็นกิลด์อันดับ 2 ของภูมิภาคจีน ในเซียนเย่
ตอนนี้ ยังไม่มีกิลด์ใดสามารถสั่นคลอนตำแหน่งของพวกเขาได้

อย่างไรก็ตาม ไซส์หยุนต้องการจะเตรียมพร้อมสำหรับอนาคต

หากมีมดจำนวนมาก มันก็สามารถกัดช้างจนตายได้

หากต้องเผชิญหน้ากับผู้เล่นนับล้าน ความแข็งแกร่งของกิลด์เพียงกิลด์เดียวคงจะไม่
เพียงพอ

คล้ายกับสงครามดินแดน สงครามกิลด์เองก็มีความเป็นไปได้ที่หลากหลาย

หากภายในกิลด์มีกองกำลังชั้นสูงที่น่าสะพรึงกลัว มันก็อาจจะช่วยเปลี่ยนกระแสนะ
สงครามได้

ผ่านพันธมิตรกิลด์ พวกเขาจะสามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้

ขณะที่พวกเขาพูดคุยกัน การก่อตั้งพันธมิตรก็ดำเนินไปอย่างราบรื่น

ทั้ง 4 กิลด์ ได้เป็นพันธมิตรกันอย่างเป็นทางการ ขณะที่พวกเขารวมตัวกัน พวกเขาเป็นดังโรงไฟฟ้าขนาดใหญ่ที่ทรงพลังในภูมิภาคจีน

พันธมิตรกิลด์ได้ระบุไว้ว่า สมาชิกต้องให้ความสนใจคนอื่นๆ และแบ่งปันข้อมูลระหว่างกัน

การมีพันธมิตรกิลด์นี้ จะเป็นประโยชน์อย่างมาก สำหรับการขยายอิทธิพลของพวกเขา

ตัวอย่างเช่น ศาลาชิงเฟิง หลังจากที่เขาเข้าร่วมพันธมิตร พวกเขาก็สามารถใช้มันเป็นโล่ ซึ่งทำให้พวกเขาแข็งแกร่งมากขึ้นและขยายอิทธิพลในต้าหลี่ได้มากขึ้น

หากกิลด์อื่นๆ ในต้าหลี่ต้องการจะรวมกลุ่มกันเพื่อต่อต้าน พวกเขาจะต้องพิจารณาถึงกำลังเสริมของศาลาชิงเฟิงด้วย

เมื่อเขาเห็นว่า การก่อตั้งพันธมิตรเสร็จสิ้นแล้ว โอหยางโชวกิโยนเรื่องหย่าใจออกไป

เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยสนทนารวบรวมในหย่าใจเป็นอย่างมาก

โอหยางโซต้องการเชิญชวนให้กิลด์ต่างๆ ส่งกองกำลังชั้นสูงของพวกเขาไปสำรวจ
เพื่อค้นหาหานี้

หลังจากที่ได้ยินคำอธิบายของเขาเกี่ยวกับหยาโจว ตาของผู้นำกิลด์ทั้ง 4 ก็เปล่ง
ประกาย เพื่อค้นหาหานี้และพื้นที่ลึกลับของภูเขาศิได้นำสนใจอย่างแท้จริง

“โซน้อย เจ้าทำดีจริงๆ ที่เก็บความลับนี้ไว้!”

นี่เป็นครั้งแรกที่โอหยางโซเปิดเผยหยาโจวต่อพันธมิตรของเขา แม้ในระหว่าง
สงครามเกลียดใจ ไปฮัวและคนอื่นๆ ก็ยังไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน

โอหยางโซหัวเราะ แต่ไม่ได้กล่าวอะไรออกมา

หลังจากที่กองทัพพยัคฆ์ถูกส่งไป ตอนนี้ หยาโจวแข็งแกร่งมากพอจะต้อนรับผู้มา
เยือนได้แล้ว

โอหยางโซรู้ว่า สายตาของกลุ่มอำนาจอื่นๆ กำลังจ้องมาที่กิลด์ของพวกเขา ดังนั้น
การเชิญชวนให้กิลด์ต่างๆ เข้าไป ก็เป็นเหมือนการเปิดเผยหยาโจวสู่โลกกว้าง

หากปราศจากการป้องกันที่แข็งแกร่งของกองทัพ แน่นอนว่าโอหยางโซวคงจะไม่ทำ
เช่นนี้

โอหยางโซวยังหวังว่า จะใช้ความแข็งแกร่งของผู้เล่นนักผจญภัย ช่วยกวาดล้างสัตว์
ร้ายให้กับดินแดนของเขา ในขณะเดียวกัน พวกเขาจะช่วยพัฒนาเศรษฐกิจให้กับ
ดินแดนอีกด้วย

ดังนั้น มันจึงเป็นความร่วมมือที่ได้รับประโยชน์กันทั้ง 2 ฝ่าย

เงิน **200,000** เหรียญทอง ที่ปิงเอ๋อได้รับมา เหมือนจะเป็นเงินจำนวนมาก แต่เมื่อ
เทียบกับค่าใช้จ่ายของดินแดนแล้ว มันก็ยังคงถือว่าไม่มากนัก

ไม่ต้องกล่าวถึงสิ่งอื่น เพียงแค่ธัญพืชปริมาณมหาศาลที่พวกเขาต้องบริโภค ก็คิดเป็น
เงินจำนวนมากแล้ว

ราคาธัญพืชในตลาดตอนนี้คือ **12** เหรียญทองแดง/หน่วย

กองทัพยักษ์มีกำลังพล **27,000** นาย เมื่อรวมกับม้าของพวกเขาแล้ว พวกเขาต้อง
บริโภคธัญพืชนับแสนหน่วยในแต่ละวัน

ในทางทฤษฎี เกาะฉีต้องใจสามารถปลูกข้าวได้ 3 ฤดูกาล/ปี เพราะสภาพอากาศที่เหมาะสมของที่นี่ แต่เนื่องจากข้อจำกัดทางเทคโนโลยี พวกเขาจึงไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ชั่วคราว

ดังนั้น พวกเขาจึงยังคงมีเวลาอีก 3 เดือน กว่าที่จะถึงฤดูเก็บเกี่ยวครั้งแรกในเดือนที่ 6

มันจะส่งผลให้พวกเขาต้องจัดเตรียมวัสดุพืชไว้อย่างน้อย 10 ล้านหน่วย เมื่อคำนวณการใช้ประโยชน์อื่นๆจากวัสดุพืชด้วยแล้ว เขาต้องใช้เงินมากถึง 15,000 เหรียญทองกับมัน

เสบียงทหารคิดเป็นสัดส่วนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น โครงการอื่นๆของดินแดน และเงินเดือนของทหารต่างหากที่ต้องใช้เงินจำนวนมากอย่างแท้จริง

ดังนั้น โอหยางโชวจึงต้องใช้ทุกช่วงเวลาในการคิดวิธีหาเงินให้กับดินแดน

.....

The World Online

TWO Chapter 363 ให้อภัย

จากข้อตกลง ในวันที่ 1 ของเดือนที่ 3 ทั้ง 3 กิลด์ จะส่งกองกำลังชั้นสูงของพวกเขา
เทเลพอร์ตไปยังเมืองหยาซาน

กองกำลังชั้นสูงที่จะถูกส่งไป มีมากถึงกิลด์ละ 500 คน เนื่องจากกลุ่มทหารรับจ้าง
แรทเทิลสเน็คมีสมาชิกไม่มากนัก พวกเขาจึงไม่ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมนี้

หลังจากที่พวกเขาพูดคุยเกี่ยวกับหยาใจเสร็จ เวลาก็ล่วงเลยมาถึงช่วงเที่ยงแล้ว โอ
หยางโซวจึงจัดงานเลี้ยงขึ้นที่สวน

หลังจากทานอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็มีเวลาว่าง

พวกเขารวมกลุ่มกัน และไปทัวร์ดินแดนซานไห่ บางคนก็เข้าไปพูดคุยความร่วมมือกับ
อีกคนหนึ่ง

ใครจะรู้ว่าจ๊อลัวหลานกำลังคิดอะไรอยู่ เธอชักชวนมูหลานเยว่ ให้พาสาว ๆ ไปเล่นน้ำทะเลที่อ่าวเป่ย์ไห่ ในช่วงเวลานี้ น้ำเย็นมาก มันไม่เหมาะสำหรับการว่ายน้ำเลย

โชคดีที่ผู้เล่นมีร่างกายที่พิเศษ ดังนั้น พวกเขาจึงสามารถลงน้ำได้สบายๆ

โอหยางโซวประเมินสถานที่ท่องเที่ยวอย่างชายหาดและทะเล เหล่าหญิงสาวคงจะชื่นชอบมัน จากหญิงสาวทั้ง 10 มีเพียงหงหยิงเท่านั้นที่ไม่อยากไป

ที่หงหยิงไม่ไป อาจจะเป็นเพราะ แสงจันทร์เหนือแม่น้ำกำลังจดวงเธออยู่

กงเจิงซี, เสืออ้วน และผู้ชายคนอื่นๆอยากจะทำไปด้วยเช่นกัน แต่พวกเขาก็ถูกปฏิเสธ

“น่ารังเกียจ!”

จ๊อลัวหลานปฏิเสธพวกเขาอย่างโหดร้าย

“...”

การแสดงออกของพวกเขากลายเป็นเหมือนกับคนใกล้ตายในทันที

กงเจิงซีลากเพื่อนสนิทของเขาไปที่หอนางโลม เขายังคงบอกอย่างอายๆว่า เขากำลังพยายามเรียนรู้วงการบันเทิงของดินแดนซานไห่

ซ่งหวู่ก็ตามพวกเขาไปที่นั่นด้วยเช่นกัน

เมื่อเทียบกับซ่งเหวินผู้บริสุทธิ์และสะอาดสะอ้านแล้ว การใช้ชีวิตของซ่งหวู่ไม่ได้ดีนัก เขาเป็นเหมือนกับเพลย์บอยเท่าๆไป และเขามักจะเปลี่ยนแฟนเดือนละครึ่ง

ซ่งเหวินเลือกจะตามซุ่นหลงเตียนเซว่และหวู่ฟู่ไปเที่ยวชมเมือง

มันเป็นดั่งตัวอย่างที่มีค่า เมืองซานไห่มีหลายสิ่งหลายอย่างที่พวกเขาสามารถเรียนรู้และคัดลอกได้ รายละเอียดต่างๆของเมืองสามารถเรียนรู้ได้ เมื่อลอร์ดเข้าไปสัมผัสกับปัจจัยต่างๆของมันเท่านั้น

ขณะที่โอหยางไชวเฉิงแบล็คแมมบ้าไปที่ห้องอ่านหนังสือของเขา

โอหยางไชวซงซาร้อนด้วยตัวเอง ก่อนที่จะผลักมันไปให้แบล็คแมมบ้า “พี่ชายเกี่ยวกับกระบี่โลหิต ท่านพบอะไรหรือไม่?”

ตั้งแต่พวกเขาได้ทำการสืบสวน โอหยางโซวยังไม่ได้ตรวจสอบความคืบหน้าในเรื่องนี้เลย ครึ่งนี้ ที่เขาได้เชิญแบล็คแมมบ้ามาร่วมงานชุมนุมพันธมิตรซานไห่ ก็เพื่อเพิ่มความสัมพันธ์ของพวกเขา และเขายังต้องการสอบถามเกี่ยวกับการสืบสวนด้วย

กลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็ค ได้ทำการสืบสวนมาเป็นเวลา 2 เดือนแล้ว มันถึงเวลาที่จะหยุดได้แล้ว เพราะถ้าพวกเขาลากมันไปเช่นนี้นานๆ มันก็จะมีแต่จะไร้ประโยชน์ หลังจากนั้น ข้อมูลของกระป๋องโลहितก็คงจะถูกล้างออกไปทั้งหมด

“เรื่องนี้เครียดกว่าที่พวกเราคิด” บลัดแมมบ้ากลายเป็นเคร่งขรึมอย่างแท้จริง เขาไม่ค่อยแสดงออกเช่นนี้มากนัก นี่แสดงให้เห็นว่า กระป๋องโลहितน่ากลัวเพียงใด

โอหยางโซวไม่ได้กล่าวอะไรออกไป เขาเพียงยกถ้วยชาขึ้นมาจิบเท่านั้น

ในปัจจุบัน เขาไม่ได้แสดงความกังวลใดๆออกมา คงต้องขอบเทคนิคการบ่มเพาะของเขา

“จากเบาะแสที่เจ้าหมาให้พวกเรา พวกเราได้ะกับสถานที่นัดพบของกระป๋องโลहितในชิงตูจริงๆ แต่น่าเสียดาย พวกเราไปช้าเกินไป เมื่อพวกเราไปถึงที่นั่น ทุกคนก็หายตัวไปกันหมดแล้ว”

แบล็คแมมบ้าค่อนข้างหัดๆ ในการไล่ตามเบาะแสนั้น เขาต้องใช้ทรัพยากรไปเป็นจำนวนมาก แต่กลับกลายเป็นว่ามันไร้ประโยชน์

โอหยางโซวพยักหน้า กระปี่โลหิจคงรู้ดีว่า หลังจากที่มีความพยายามลอบสังหารล้มเหลว โอหยางโซวจะต้องหาทางแก้แค้นพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจึงละทิ้งจุดนัดพบของพวกเขาในชิงตู

มันช่างน่าปวดหัวอย่างแท้จริง ที่ต้องเผชิญหน้ากับศัตรูที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีเช่นนี้

“นอกเหนือจากนี้แล้ว มีข่าวอื่นๆอีกหรือไม่?”

แบล็คแมมบ้าแข็งค้ำ ก่อนจะยิ้มอย่างอึดอัดใจและกล่าวว่า “พวกเราพบโดยบังเอิญว่า พวกเขาได้หยุดคำสั่งฆ่าเจ้าแล้ว”

ในขณะที่พวกเขาได้รับข่าวนี้มาอย่างง่ายดาย แบล็คแมมบ้าสงสัยว่า กระปี่โลหิจตั้งใจมอบข่าวนี้ให้กับพวกเขาหรือไม่

นี่เป็นเรื่องที่น่าสนใจจริงๆ

โอหยางโซวหมวดคิว “พวกเขาอาจจะตั้งใจปล่อยข่านี้ออกมาหรือ? คนของท่านได้รับข่านี้อย่างไรหรือ?”

แบล็คแมมบ้ากล่าวด้วยความมั่นใจ “เมื่อ 10 วันก่อน”

“10 วันก่อน?” โอหยางโซวยิ้ม “เมื่อ 10 วันก่อน สงครามเปลี่ยนใจเพียงจะสิ้นสุดลง ดูเหมือนว่ากระบี่โลหิตจะมีแหล่งข่าวที่รวดเร็วเสียจริง”

“โอ้? ความหมายของเจ้าคือ?”

โอหยางโซวพยักหน้า แต่ไม่ได้อธิบายอะไร

โอหยางโซวสามารถคาดเดาได้ว่า ความแข็งแกร่งที่ดินแดนซานไห่แสดงออกมาใน สงครามเปลี่ยนใจนั้น คงจะทำให้พวกชั้นสูงในกระบี่โลหิตตกตะลึง

และเป็นไปได้ว่า ในกองทัพพันธมิตร จะมีสายลับจากกระบี่โลหิตแฝงตัวอยู่

เมื่อเผชิญหน้ากับฝ่ายตรงข้ามที่แข็งแกร่ง เป็นธรรมดาที่กระบี่โลหิตจะขวนขวายน้อยดี ข้อยเสีย ถ้าพวกเขาต้องมาเป็นศัตรูกับดินแดนซานไห่ และต้องการที่จะลอบสังหารเขา แม้ว่าพวกเขาจะทำมันได้สำเร็จ พวกเขาก็จะไม่ได้อะไรเลย

นอกจากนี้ การสืบสวนของกลุ่มทหารรับจ้างเรทเทิลสเน็ค ก็ทำให้กระบี่โลहितรู้สึกได้ถึง
ถึงความแข็งแกร่งและอิทธิพลของดินแดนซานไห่

แม้ในพื้นที่เป็นกลาง ดินแดนซานไห่ก็มีเส้นสายและพันธมิตรอยู่มาก

การเผชิญหน้ากับดินแดนซานไห่จึงไม่คุ้มค่า

ดังนั้น พวกเขาจึงปล่อยข่าวนี้ออกมา เพื่อบอกความตั้งใจของพวกเขา

โอหยางโซวคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก่อนจะกล่าวว่า “พี่ชาย ท่านสามารถส่งคำกล่าวของข้า
ไปให้กับกระบี่โลहितได้หรือไม่?”

“กล่าวออกมาได้เลย!”

ผลของสงครามเปลี่ยนใจ ไม่เพียงแต่จะทำให้กระบี่โลहितตกตะลึงเท่านั้น แม้แต่แบล็ค
คแมมบ้าที่ทำงานใกล้ชิดกับพวกเขาก็ยังรู้สึกตกตะลึง หลังจากที่ได้รับข่าวนี้

จากมุมมองของคนนอก พันมิตรหยานหวงนั้นทรงอำนาจอย่างแท้จริง

แม้ว่าพวกเขาจะใช้พลังอำนาจทั้งหมกและวางแผนมาเป็นอย่างดี แต่สุดท้าย พวกเขา กลับเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

บางที โหหยางโซวยังคงไม่รู้ว่ คนนอกกลัวดินแดนซานไห่มากเพียงใด

มันยังทำให้แบล็คแมมบ้าให้ความเคารพต่อโหหยางโซวมากยิ่งขึ้นด้วย

โหหยางโซวรู้สึกได้ แต่เขาไม่ได้กล่าวอะไรเกี่ยวกับมัน เขากล่าวต่อว่า “บอกพวกเขา ว่า ข้าต้องการเห็นขุนเขื่นจุนถูกลอบสังหารในที่สาธารณะ เมื่อเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขา ถึงจะได้รับการให้อภัยจากข้า”

กับกระบี่โลหิต โหหยางโซวเองก็ไม่อยากจะเป็นศัตรูกับพวกเขา

ใครจะรู้ว่าในอนาคต เขาอาจจะจำเป็นต้องใช้พวกเขาก็ได้ ตั้งแต่ที่พวกเขาต้องการจะ ทำดีกับเขา โหหยางโซวก็อดไม่ได้ที่จะหาเพื่อนที่แข็งแกร่งเพิ่ม

แม้ว่าขุนเขื่นจุนจะถูกสังหารในระหว่างสงครามเกลียดใจ และแม้กระทั่งทำตรา ทองคำฉีหลินตกไว้ แต่โหหยางโซวก็ยังคงต้องการให้พวกเขาลอบสังหารขุนเขื่นจุนอยู่ ดี

เมื่อแบล็คแมมบ้าได้ยินคำกล่าวของโอหยางโซว เขาก็หัวเราะออกมาเสียงดัง
“ความคิดนี้ยอดเยี่ยมจริงๆ เจ้านี้มันปีศาจชัดๆ!”

การที่โอหยางโซวต้องการให้กระโหลกหิตลอบสังหารซุนเซินจุนนี้ มันเป็นการแสดงให้เห็น
กระป๋องหิตเห็นว่า เขารู้ว่าใครเป็นคนจ้างวานพวกเขาตั้งแต่แรกแล้ว

ในเวลาเดียวกัน โอหยางโซวก็กำลังบอกซุนเซินจุนว่า เขาได้เห็นการแสดงเล็กๆนี้ของ
เขานานแล้ว

สำหรับวิธีที่พวกเขาเลือกในการลอบสังหาร มันจะขึ้นอยู่กับความจริงใจของพวกเขา

คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ เมื่อพวกเขาได้รับข้อความนี้ของโอหยางโซว ใบหน้าของพวกเขาคง
จะน่าสนใจอย่างมาก

“อย่าได้กล่าวถึงพวกเขาอีกเลย” โอหยางโซวโบกมือและกล่าวต่อ “พี่ชาย ท่านคิด
เกี่ยวกับข้อเสนอของข้าแล้วหรือไม่?”

โอหยางโซวเสนอให้คอบร้าและไวเปอร์เข้ารับตำแหน่งในดินแดนซานไห่ โดยคอบร้า
จะเป็นหัวหน้าฝ่ายข่าวกรอง ขณะที่ไวเปอร์จะเป็นผู้นำของฐานฝึกอบรมกองกำลัง
พิเศษ

ก่อนหน้านี้โอหยางโซวได้พูดคุยกับทั้ง 2 คนแล้ว ทั้ง 2 คนมีความยินดีที่จะรับตำแหน่งดังกล่าว เพราะตำแหน่งที่โอหยางโซวจัดให้นี้ มีความสำคัญอย่างมาก

โดยเฉพาะคอบร้า ตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายข่าวกรองนี้ มันได้ดึงดูดเขาอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม ทั้ง 2 เพียงแค่ขอบคุณเขาอย่างสุดซึ้ง เพราะพวกเขาไม่อาจจะทอดทิ้งเหล่าพี่น้องร่วมสงครามได้

แบล็คแมมบ้าเก็บรอยยิ้มของเขา เขารู้สึกขัดแย้งภายในอย่างมากในตอนนี้

ในกลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็ค นอกเหนือจากตัวเขาแล้ว ยังมีสมาชิกหลักอีก 5 คน ซึ่งไวเปอร์และคอบราก็เป็น 2 ใน 5 คนนั้น

หากทั้ง 2 ออกไป มันคงจะส่งผลกระทบต่อกลุ่มทหารรับจ้างของพวกเขาอย่างมาก

แบล็คแมมบ้ายังกังวลด้วยว่า เมื่อถึงช่วงเวลาที่สำคัญ มันจะทำให้พวกเขายากที่จะเดินทางต่อไปได้ในอนาคต

นี่เป็นอันตรายสำหรับพวกเขาอย่างแท้จริง

เมื่อโอหยางโซวเห็นการแสดงออกของแบล็คแมมบ้า เขาก็เข้าใจในทันที

เขารู้ว่าถ้าเขาไม่สามารถหาแนวทางแก้ไขได้ ความฝันนี้ของเขาก็จะล้มเหลว และมันก็จะส่งผลต่อความร่วมมือระหว่างทั้ง 2 ด้วย

เมื่อข้อสงสัยระหว่างกันมีเพิ่มขึ้น มันคงเป็นไปได้ที่พวกเขาจะทำงานร่วมกันได้
อย่างใกล้ชิด

โอหยางโซวคิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก่อนจะตัดสินใจในใจในมือออกไป

เป็นเช่นเดียวกับที่แบล็คแมมบ้ากังวล โอหยางโซวอยากจะเริ่มต้นนำสมาชิก 1-2 คน
ออกจากกลุ่มของพวกเขา ก่อนที่จะกลืนกินทั้งกลุ่ม

คิดถึงเกี่ยวกับมัน ดูเหมือนว่าแผนเดิมจะบกพร่องอยู่

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวต้องการจะดูว่า เขาจะสามารถแก้ปัญหาทั้งหมดในครั้ง
เดียวได้หรือไม่

“ถ้าท่านไม่รังเกียจ ข้าขอถามได้หรือไม่ว่า เป้าหมายของกลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็คคืออะไร?” โอหยางโซวใช้คำถามที่จริงจัง

เมื่อแบล็คแมมบ้าได้ยินเช่นนั้น เขาก็ยิ้มออกมาอย่างขมขื่น

“พวกเราไม่ได้คิดเกี่ยวกับเรื่องจริงๆ เจ้าก็รู้ว่าเป็นกลุ่มทหารปลดประจำการ นอกเหนือจากสงครามแล้ว พวกเราไม่รู้เรื่องอะไรมากนัก ไม่ว่าจะเป็นในโลกจริง หรือในเกมส์ พวกเราก็ทำได้เพียงรับงานเพื่อหารายได้เท่านั้น ใช้เงินเพื่อดื่มกินและผู้หญิง นั่นแหละเป้าหมายของพวกเรา”

โอหยางโซวพยักหน้า แม้ว่าคำกล่าวของเขาจะหยาบคายเล็กน้อย แต่มันก็มีความหมายที่ลึกซึ้ง

“หากเป็นเช่นนั้น เหตุใดท่านไม่ให้ข้าเป็นผู้ว่าจ้างของกลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็คล่ะ?”

“อย่างไร?”

แบล็คแมมบ้ารู้ว่าการที่โอหยางโซวกล่าวออกมาเช่นนี้ เขาจะต้องมีแผนการบางอย่างแน่นอน

“ก็ง่าย ๆ” โอหยางโซวไม่ได้ไม้เกี่ยวกับอะไร เขาเพียงกล่าวออกไปตรงๆเท่านั้น “พวกท่านทั้งหมดย้ายมาอยู่ดินแดนซานไห่ แล้วทำงานให้กับข้า และข้ายังจะเพิ่มค่าจ้างให้เป็น 2 เท่าอีกด้วย”

“ทำไมล่ะ?”

แบล็คแมมบ้ายอมรับว่า โอหยางโซวทำให้เขาตกตะลึงจริงๆ

.....

.....

*

TWO Chapter 364 องค์รักษ์อสรพิษหิมะ

แม้ว่าโอหยางโซวจะเสนอ ข้อเสนอสุดพิเศษ แต่แบล็คแมมบ้ายก็ยังคงลังเลอยู่

“เงินเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น” แบล็คแมมบ้ายหยุดชั่วคราว ก่อนจะกล่าวต่อว่า “สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ พวกเรามักจะใช้เวลาในการเดินทางไปทั่ว พวกเราไม่ค่อยจะอยู่ที่ใดที่เดียววนานมากนัก”

โอหยางโซวพยักหน้า “พี่ชาย ท่านอย่าเพิ่งปฏิเสธช้าเรีวนัก ท่านควรจะวางแผนการของข้าก่อน แล้วค่อยตัดสินใจ”

“เช่นนั้นก็เชิญกล่าวเถิด!”

“เมื่อเข้าร่วมกับดินแดนซานไห่ พวกท่านจะสามารถเลือกงานได้ 4 อย่าง อย่างแรกคือการเป็นสายลับให้กับฝ่ายขาวกรอง, อย่างที่สองคือ การเป็นครูฝึกที่ฐานฝึกอบรมกองกำลังพิเศษ, อย่างที่สามคือ เข้าร่วมกับกองทัพ เพื่อกลายเป็นนายทหาร”

ตำแหน่งผู้การคือเส้นแบ่งที่โอหยางโซวขีดไว้สำหรับพวกเขา เพราะ**NPC**เท่านั้นที่เขาจะยอมให้รับตำแหน่งขุนพลที่แท้จริง ไม่ว่าเขาจะไว้วางใจใครสักคนมากเพียงใด เขาก็ยังคงไม่กล้าเสี่ยงมอบกองกำลังนับหมื่นให้กับผู้เล่นคนนั้น

แบล็คแมมบ้ำรู้ว่ากองทัพซานไห่ในปัจจุบัน ไม่มีผู้เล่นอยู่เลย แต่เพื่อดึงดูดพวกเขาให้เข้าร่วม โอหยางโซวถึงกับยอมที่จะทำลายข้อกำหนดดังกล่าว

เขาได้แสดงความจริงใจออกมาให้เห็น

ที่สำคัญที่สุดก็คือ 3 อย่างที่เขากล่าวออกมานั้น มันครอบคลุมถึง 3 ประเภท นี่จะช่วยให้พวกเขาหาสถานที่ที่เหมาะสมกับพวกเขาแต่ละคนได้

แม้กระนั้น แบล็คแมมบ้าก็ยังคงไม่กล่าวอะไรออกมา

แม้ว่าทั้ง 3 อย่างจะน่าดึงดูด แต่หากต้องการให้พวกเขาทั้งหมดเข้าร่วมกับดินแดน
มันยังคงไม่เพียงพอ

“สุดท้าย มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับท่านโดยตรง”

โอหยางโซวมองแบล็คแมมบ้าและยิ้ม

“เกี่ยวกับข้าหรือ?”

ทันทีที่ได้ยิน แบล็คแมมบ้าก็สนใจในทันที

เหตุผลที่แบล็คแมมบ้าลังเล นอกเหนือจากความจริงที่ว่า สมาชิกทั้งหมดจะกระจัด
กระจายกันออกไปแล้ว จิตใต้สำนึกของเขาเองก็ยังคงปฏิเสธความคิดนี้อยู่

เพราะสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ มันยังคงขาดบางอย่างเกี่ยวกับตัวเขา ในฐานะผู้นำ เขาไม่
อาจยอมรับการสูญเสียอำนาจอย่างฉับพลันได้

“ถูกต้อง” โอหยางโซวพยักหน้า “ท่านคงรู้ว่าดินแดนซานไห่ของเราได้สร้างสำนักงานขึ้นในเมืองหลวงทั้ง ๑ ดุฉิวผิน มันเป็นเพียงแค่จุดติดต่อ แต่ในความเป็นจริงแล้ว มัน

เป็นสถานที่สำหรับรายงานข่าวกรองด้วย”

แบล็คแมมบ้าเข้าใจ การกระทำดังกล่าวเป็นเรื่องปกติทั่วไป ในโลกจริง สถานทูตมักจะทำเช่นเดียวกันนี้

“การสร้างสถานียางงานข่าวกรองเป็นความคิดที่ดี แต่มันก็ยากที่จำดำเนินการผลงานของจำวกเขายังไม่เป็นที่น่าพอใจ พวกเขาไม่ได้ให้ข้อมูลสำคัญกับเรามากนัก”

ขณะที่เขากล่าว โอหยางโซวส่ายหัวและถอนหายใจออกมา ถ้าหากสถานีข่าวกรองต่างๆทำงานอย่างหนัก แล้วสามารถตรวจสอบบางอย่างได้ เขาก็คงจะไม่ต้องขอให้กลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็คช่วย

“เจ้าหมายความว่า เจ้าต้องการจะให้เข้าไปเป็นผู้นำสถานีข่าวกรองหรือ?”

แบล็คแมมบ้ารู้สึกไม่พอใจเล็กน้อย ผู้ดูแลสถานีข่าวกรองเล็กๆ จะเอาไปเปรียบเทียบกับหัวหน้าฝ่ายข่าวกรองได้หรือ?

เขาดูแย่กว่าคอบร้าเช่นนั้นหรือ?

โอหยางโซวหัวเราะ “แน่นอนว่าข้าจะไม่ดูถูกพี่ชายเช่นนั้น ข้าต้องการจะสร้างองค์กรที่ชื่อว่า ‘องค์กรรักษาสรีรพิษทมิฬ’ ขึ้นมา พวกเขาจะใช้สถานีข่าวกรองทั้ง 9 เป็นฐานกระจายตัวกันออกไปทั่วภูมิภาคจีน เพื่อรวบรวมข่าวกรองและวิเคราะห์มัน ท่านสนใจจะเป็นผู้จัดตั้งมันและเป็นผู้นำของมันหรือไม่?”

เมื่อแบล็คแมมบ้าได้ดิน ดวงตาของเขาก็เปล่งประกายขึ้น

จากคำอธิบายของโอหยางโซว องค์กรรักษาสรีรพิษทมิฬจะมีอำนาจมหาศาล พวกเขาอาจจะเทียบได้กับ **CIA** ของอเมริกา ที่รับผิดชอบด้านข่าวกรองในต่างแดน

จากแผนการของโอหยางโซว ฝ่ายข่าวกรอง, องค์กรรักษาสรีรพิษทมิฬ และฝ่ายความปลอดภัยที่ยังไม่ได้สร้างขึ้น จะกลายเป็นองค์กรข่าวกรองทั้ง 3 ที่มีความสำคัญอย่างมากในอนาคต

ฝ่ายข่าวกรองจะรับผิดชอบข่าวกรองทางทหารเป็นหลัก ขณะที่องค์กรรักษาสรีรพิษทมิฬจะรับผิดชอบข่าวกรองต่างแดนเท่านั้น

ส่วนฝ่ายความปลอดภัย จะตรวจสอบกิจกรรมต่างๆภายในดินแดน มันจะมีตำแหน่งที่สูงกว่า ฝ่ายข่าวกรองและองค์กรรักษาสรีรพิษทมิฬ มันจะเป็นองค์กรที่มีความสำคัญมากที่สุด

หากมีฝ่ายความปลอดภัยตรวจสอบสิ่งต่างๆแล้ว โอลิเวียคงจะสามารถผ่อนคลายลงได้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการให้แบล็คแมมบ้าก่อตั้งองค์กรพิชิตหิมะขึ้นมา

เหตุผลที่โอลิเวียยังไม่ก่อตั้งฝ่ายความปลอดภัยขึ้นมา ก็เพราะเธอยังไม่สามารถหาผู้ดูแลที่เหมาะสมได้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มันจะต้องเป็นคนที่โอลิเวียไว้วางใจได้มากที่สุด

ในขณะเดียวกัน เนื่องจากพวกเขาจะต้องคอยตรวจสอบฝ่ายข่าวกรองและองค์กรพิชิตหิมะด้วย ดังนั้น ทักษะของพวกเขาจะต้องดีกว่ามาก สำหรับ **NPC** ในปัจจุบัน เพียงแค่ทำงานในฝ่ายข่าวกรองก็ยากลำบากอยู่แล้ว

ด้วยเหตุนี้ โอลิเวียจึงยังไม่ผลักดันแผนการนี้ของเธอออกไป

ขณะที่ฝ่ายข่าวกรองและองค์กรพิชิตหิมะได้ก่อตัวขึ้นอย่างช้าๆ การก่อตั้งฝ่ายความปลอดภัยจะมีความสำคัญมากขึ้นหลังจากนั้น

ข้อเสนอของโอลิเวียนี้มีความจริงใจอย่างมาก

หลังจากที่ชั่งน้ำหนักข้อดีข้อเสียทั้งหมดแล้ว แบล็คแมมบ้าก็ยอมรับมัน

หลังจากตัดสินใจแล้ว เขาก็ลุกขึ้นและคำนับโอหยางโซว “แบล็คแมมบ้าคำนับท่าน
ลอร์ด!”

โอหยางโซวยอมรับการคำนับของเขา

อสรพิษหิมะจะกลายเป็นชื่อรหัสของแบล็คแมมบ้าในองค์กรอสรพิษหิมะอย่างเป็นทางการ

หลังจากที่เขากล่าวปฏิญาณแล้ว พวกเขาก็ก้าวถึงประเด็นเฉพาะบางประการ

ประการแรก เขาต้องลาออกจากพันธมิตรกิลด์ที่เพิ่งจะก่อตั้งขึ้นใหม่ และยุบกิลด์ของ
พวกเขา

สมาชิกทั้ง 500 คน สามารถเลือกที่จะไปที่ไหนก็ได้ตามที่พวกเขาต้องการ

ตั้งแต่วันนี้ไป กลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็คจะหายไป มันจะกลายเป็นเพียงอีกชื่อที่
ถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์เท่านั้น

ประการที่สอง สมาชิกทุกคนจะได้รับเงินคนละ 200 เหรียญทอง และสมาชิกหลักทั้ง 5 จะได้รับเงินคนละ 1,000 เหรียญทอง

สำหรับแบล็คแมมบ้า เขาจะได้รับเงิน 5,000 เหรียญทอง

ครอบครัวของสมาชิกจะย้ายมาอยู่ที่ดินแดนซานไห่ โดยแต่ละครอบครัวจะได้รับบ้านฟรีๆ รวมถึงสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตด้วย

เพียงเท่านั้น ก็คิดเป็นเงินมากกว่า 120,000 เหรียญทองแล้ว

การใช้จ่ายเงินมหาศาลของโอหยางโซวี่นี้ แบล็คแมมบ้าไม่ได้กล่าวอะไรออกมา

สำหรับโอหยางโซวี่ การใช้จ่ายเงิน 120,000 เหรียญทอง เพื่อบรรลุเป้าหมายทั้งหมดนี้ มันคุ้มค่าเป็นอย่างมาก เมื่อพวกเขาเข้ามาอยู่ในดินแดนซานไห่ พวกเขาจะช่วยพัฒนาดินแดนในหลายๆด้าน

ไม่ต้องกล่าวถึงด้านอื่นๆ เพียงแค่ฝ่ายข่าวกรองพัฒนาอย่างก้าวกระโดดก็คุ้มค่ามากแล้ว

ขณะที่ดินแดนขยายตัวออกไปอย่างต่อเนื่อง สภาพแวดล้อมภายนอกก็เริ่มมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ข่าวกองจึงมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น

แน่นอนว่าโอหยางโชวไม่ใช่คนโง่ มันจึงต้องมีการลงนามในสัญญา

สมาชิกทั้ง 500 จะลงนามการเป็นลูกจ้างและข้อตกลงรักษาความลับ ซึ่งจะมีบทลงโทษที่รุนแรง หากพวกเขาละเมิดสัญญา

ด้วยวิธีนี้ มันจะช่วยป้องกันไม่ให้เกิดการทรยศหักหลังได้

สำหรับแบล็คแมมบ้า นี่เป็นการทดสอบที่สำคัญ

หลังจากที่โอหยางโชวส่งมอบของครักซ์อสรพิษมาให้เขา เขาต้องทำให้สมาชิกซื้อสัตย์ต่อเขา

โอหยางโชวสัญญาว่า ทุกๆเดือนในปีนี้ พวกเขาจะได้รับเงินเดือนละ 3,000 เหรียญทอง

ประสิทธิภาพในการทำงานของพวกเขา จะเป็นตัวกำหนดรายได้ของพวกเขาในปีถัดไป หลักการก็คือ รายได้ของปีถัดไปจะต้องไม่ต่ำกว่าปีนี้

นอกจากนี้ โอหยางโชวยังได้เตรียมเงินอีก 10,000 เหรียญทอง เพื่อเป็นทุนให้
องค์กรรักษาสรีระพิชามิฟ

ด้วยเหตุนี้ ค่าใช้จ่ายทั้งหมดของแผนการนี้จึงน่าตกใจอย่างแท้จริง

อย่างช่วยไม่ได้ โอหยางโชวทำได้เพียงใช้ตัวเงิน 200,000 เหรียญทอง ที่ปิงเอ๋อได้
รับมาเท่านั้น

โชคดีที่เขายังมีกำไรที่ได้จากดินแดนในเดือนที่ 2 อยู่ และกำไรจากความร่วมมือกับ
กิลด์อื่นๆด้วย ในระยะสั้นๆ เขาจะได้รับเงินจำนวนมาก

เมื่อเขามีกระแสดูเงินสด โอหยางโชวก็นำเงินที่เข้าใช้ไปแล้วได้ เงิน
200,000 เหรียญทอง ที่ได้รับมาจากปิงเอ๋อนี้ จะใช้สำหรับสร้างเมืองหยางซาน ดังนั้น
โอหยางโชวจะไม่ไ้มันมั่วซั่ว

หลังจากที่พวกเขาพูดคุยกันเสร็จสิ้น แบล็คแมมบ้าก็ไม่ได้อยู่ต่อ เขารีบกลับไป
เซียนเย่ตันที่ เพราะแบล็คแมมบ้าจะต้องโน้มน้าวให้สมาชิกกลุ่มทหารรับจ้างของเขา
ย้ายมาอยู่ที่ดินแดนซานไห่

หลังจากที่เขากลับไปแล้ว โอหยางโชวก็ออกไปหาหู้ฟู่

เมืองหินของหฺวู่ฟู่ตั้งอยู่ในภูมิภาคชิงตู

โอหยางโซวจึงต้องการจะทำความเข้าใจกับการเคลื่อนไหวของที่ดินผ่านทางหฺวู่ฟู่

จากที่เขากล่าว หลังจากที่เขาสูญเสียใจสิ้นสุดลง ที่ดินก็บริหารจัดการกับดินแดนรอบข้างทันที

ในเวลาไม่ถึง 2 เดือน แอ่งที่เมืองหนานตานตั้งอยู่ ก็ไม่มีดินแดนของลอร์ดคนอื่นเหลืออยู่เลย พวกเขายอมจำนนหรือไม่ก็ถูกทำลาย

แม้ว่าเมืองหนานตานจะยังไม่ได้อัฟเฟกต์เป็นเมืองขนาดใหญ่ พวกเขาก็บรรลุเป้าหมายเชิงกลยุทธ์เช่นเดียวกับดินแดนซานไห่แล้ว

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น มันทำให้เขาขุ่นเคืองเป็นอย่างมาก

มันเป็นไปตามที่เขาคาดไว้ ความสามารถและรากฐานของกลุ่มอำนาจขนาดใหญ่ ไม่สามารถจะดูแคลนได้

อาจเป็นเพราะพวกเขาเลือกสถานที่แห่งนี้ตั้งแต่เริ่มต้น ตระกูลของตีเจินจึงได้วางแผน
สำหรับเรื่องนี้ไว้ล่วงหน้าก่อนแล้ว

การกระทำของพวกเขาในตอนนี้เป็นเพียงการเก็บเกี่ยวผลตอบแทนเล็กน้อยๆของ
พวกเขาเท่านั้น

ตีเจินอาจสังเกตเห็นว่า ภาวนได้สถานการณ์ที่เขายังไม่สามารถอัปเดตเป็นเมือง
ขนาดใหญ่ได้ นี่เป็นวิธีเดียวที่พวกเขาจะป้องกันการโจมตีของดินแดนซานไห่จากการ
เทเลพอร์ตได้

แน่นอน ถ้าตีเจินไม่มีเหรียญการรวมดินแดน และแผนการที่ถูกเตรียมพร้อมสำหรับ
อนาคต มันจะก่อให้เกิดปัญหาขึ้นในภายหลังได้ ตัวอย่างเช่น จำนวนประชากรของ
พวกเขาจะขาดแคลนในภายหลัง

กลุ่มอำนาจเหล่านี้มีการรับสมัครคนที่ดีและน่าดึงดูด สุดท้ายแล้ว พวกเขาคงจะรับผู้
เล่นเข้าสู่ดินแดนของพวกเขา

.....
.....
.....
.....

TWO Chapter 365 เกิดอะไรขึ้นที่หลังหนาน

เมื่อเทียบกับโอหยางโซว ตีเงินสามารถควบคุมผู้เล่นได้ดีกว่า

ตระกูลขนาดใหญ่มีระบบที่ดีในการควบคุมผู้เล่น ในโลกจริง ตระกูลและคนของพวกเขา มีบางคนที่สามารถจัดการด้านนี้ได้อยู่เป็นจำนวนมาก หลังจากที่พวกเขาเข้าสู่เกมส์ พวกเขาจึงสามารถจัดการมันได้ไม่ยาก

ดังนั้น ตีเงินจึงไม่ต้องทำตัวเหมือนโอหยางโซว ที่ต้องระมัดระวังการกระทำของผู้เล่นในดินแดนของตน ตีเงินไม่จำเป็นต้องกลัวการทรยศ และทำในสิ่งที่เขาต้องการได้อย่างเต็มที่

ด้วยการเคลื่อนไหวของตีเงินนี้ โอหยางโซวจึงสามารถคาดเดาการเคลื่อนไหวในอนาคตของจางหลางและคนอื่นๆได้ พันมิตรหยานหวงได้เข้ามาเป็นผู้นำในสงคราม เหลียนโจว จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะคิดว่าโอหยางโซวและพันธมิตรซานไห่จะหาวิธีตอบโต้พวกเขา

หลังจากที่พันธมิตรหยานหวงล้มเหลวหลายครั้ง รากที่ยังลึกของพวกเขาจึงค่อยๆถูกเปิดเผยออกมาอย่างช้าๆ

สำหรับโอหยางโซว ส่วนที่ยังลึกลับของพันธมิตรหยานหวงนี้ คือสิ่งที่น่ากลัวที่สุด
เพราะโอหยางโซวไม่รู้ถึงจำนวนไพล์ที่พันธมิตรหยานหวงได้ซ่อนเอาไว้

เพื่อรวบรวมข้อมูลทั้งหมดมา โอหยางโซวจำเป็นต้องใช้องค์กรกษัตริย์พิชิตมิฟ เข้าไป
สืบสวนและหาข้อมูล

ขณะที่ตำแหน่งของเขาค่อยๆสูงขึ้น มุมมองที่เขามีต่อโลกก็ค่อยๆเปลี่ยนไป เมื่อต้อง
เผชิญหน้ากับกลุ่มผู้เล่นที่แข็งแกร่ง โอหยางโซวเติบโตและมั่นใจมากยิ่งขึ้น

มันเป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะระมัดระวังมณฑลเหลียนโจวเป็นพิเศษ เพราะมันเป็น
พื้นที่หลักของดินแดน อย่างไรก็ตาม สำหรับฉืออ๋องโจว โอหยางโซวสามารถเปิดกว้าง
มันได้มากกว่า

การนำกิลด์ขนาดใหญ่ทั้ง 3 เข้าสู่หยาจิว เป็นเพียงก้าวแรกเท่านั้น

ในอนาคต โอหยางโซวจะติดตามผู้เล่นมายังหยาจิวมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม ความเร็วในการพัฒนาของเมืองหยาจิวยังคงไม่เพียงพอ หากต้องพึ่ง
เพียงผู้อพยพจากดินแดนซานไห่เท่านั้น

เนื่องจากตำแหน่งของปิงเอ๋อ การอัฟเกรดเมืองหย่าซานจึงถูกจำกัด และผู้อพยพจึงถูกจำกัดด้วยเช่นกัน

บริเวณรอบนอกของหย่าโจวเป็นพื้นที่กว้างใหญ่ มันกำลังรอให้โอหยางโซวบุกเบิกและใช้งาน ความมั่งคั่งเต็มอยู่ในผืนดินเหล่านั้น

หลังจากที่พูดคุยกับหวู่ฟู่แล้ว โอหยางโซวก็ไปหาซ่งเหวิน

เมืองเทียนชวงตั้งอยู่ในหลิงหนาน

โอหยางโซวมีแผนบางอย่างเกี่ยวกับหลิงหนาน ดังนั้น เขาจึงต้องเตรียมความพร้อมไว้ล่วงหน้า

และเมืองเทียนชวงก็เป็นตัวเลือกที่ดี

พวกเขามีการเชื่อมโยงกันในระดับครอบครัว ดังนั้น มันจึงส่งผลให้ทั้ง 2 ฝ่าย มีความไว้วางใจกันเป็นพื้นฐาน

“พี่ใหญ่ ท่านคิดว่าในตอนนี้อยู่มีอะไรที่ส่งผลต่อหลิงหนานบ้าง?”

ในฐานะมณฑลที่มั่งคั่ง ความสำคัญของหลิงหนานไม่สามารถคาดเดาได้ อย่างไรก็ตาม มันมีกลุ่มการเงิน 4 กลุ่มตั้งอยู่ที่นั่น ซึ่งตระกูลซ่งและตระกูลหยวนก็เป็นหนึ่งในนั้น แต่ผู้ที่มีอำนาจจริงๆกลับไม่ใช่พวกเขา

ด้วยการที่กลุ่มกบฏไท่ผิงทำการขยายอำนาจอยู่รอบๆกว้างสี่ ลอร์ดในหลิงหนานจึงได้รับประโยชน์อย่างมาก โดยใช้ประโยชน์จากมัน ลอร์ดในหลิงหนานได้เริ่มก่อตั้งพันธมิตรของพวกเขาขึ้นมา

โอหยางโซวไม่รู้รายละเอียดที่เฉพาะเจาะจงของมัน

เขาจะได้ว่า ในชีวิตที่แล้วของเขา กลุ่มการเงินทั้ง 4 ไม่ได้มีชื่อเสียงมากนักในหลิงหนาน แต่มันก็มีพันธมิตรที่เป็นที่รู้จักที่นั่น ชื่อว่า ‘พันธมิตรแดนใต้’ ผู้นำของพวกเขาชื่อว่า ‘เหอฟอ’ และเขามาจากตระกูลชั้นสูง

เมื่อซ่งเหวินไต้ยินโอหยางโซวถามถึงหลิงหนาน เขาก็ตกใจ ในเวลานี้ ความคิดมากมายผุดขึ้นมาในใจของเขา เขากำลังสงสัยอยู่ว่า เหตุใดอยู่ๆโอหยางโซวถึงได้ถามขึ้นมาเช่นนั้น

เขายังคงแสดงท่าทีที่สงบ และกล่าวออกไปว่า “ข้าพจะรู้ถึงสถานการณ์ในหลิงหนานอยู่บ้าง”

“โปรดบอกข้าด้วยเถิด!”

“กลุ่มการเงินทั้ง 4 แบ่งกันเป็น 2 กลุ่มในตอนนี้ ตระกูลใจอยู่ใกล้ชิดกับตระกูลซ่งของพวกเรา ขณะที่ตระกูลเจ้าอยู่ใกล้ชิดกับตระกูลหยวน”

โอโหยางโชวตระหนักว่า การแบ่งกลุ่มของพวกเขา^{นี้} มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขา แผนการ
แต่งงานระหว่างตระกูลชังและตระกูลหยวนไม่ได้เกิดขึ้น มันทำให้ทั้ง 2 ฝ่าย
กลายเป็นศัตรูกัน

“ที่นั่นกลัวไม่ใช่พวกเขา ในหลิงหนานมีพันธมิตรชื่อว่า ‘พันธมิตรแดนใต้’ เพื่อที่จะต่อต้านตระกูลซ่งของเรา หยวนผิงได้เข้าร่วมกับพันธมิตรแดนใต้”

ขณะที่เขากล่าวถึงเรื่องนี้ หัวใจของช่งเหวินก็เต็มไปด้วยความโศกเศร้า

เห็นได้ชัดว่าสถานการณ์ในหลิงหนานของพวกเขาไม่สู้ดีนัก เนื่องจากพวกเขาอยู่ใน
พันธมิตรชานไห่ ทุกคนจึงเลือกที่จะต่อต้านพวกเขาเป็นธรรมดา

เมื่อโอหยางโชวได้ยินเช่นนั้น เขาก็หัวเราะออกมา

ดูเหมือนว่า หยวนผิงจะยังไม่ยอมแพ้ เขาคิดว่าการเข้าร่วมกับพันธมิตรแดนใต้ จะช่วยให้เขาสามารถต่อต้านโอหยางโซวได้

โอหยางโซวไม่ได้สนใจเขามากนัก

อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ของเมืองเทียนชวงทำให้โอหยางโซวขมวดคิ้ว พี่ชายของเขา อาจได้รับการเลี้ยงดูและฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี แต่เขาก็ยังคงขาดจิตวิญญาณของการเป็นเจ้าโลก

สถานการณ์ปัจจุบันของเมืองเทียนชวง มีส่วนเกี่ยวข้องกับการที่ซ่งเหวินไมริเริ่มการเคลื่อนไหวใดๆ

โอหยางโซวได้พูดคุยกับตระกูลซ่งหลายครั้งแล้ว พวกเขาคิดมากเกินไปและไม่ยอมเคลื่อนไหว

พวกเขาคิดว่าดินแดนเป็นเหมือนกับบริษัท แล้วจะให้มันประสบความสำเร็จได้อย่างไร

แม้ว่าตีเจินจะทำผิดพลาดจนมันส่งผลต่อศักดิ์ศรีของเขา แต่เขาก็ยังคงดีกับตัวเองกลับมาได้

ชุมชนนั้นตรงกันข้าม หลังจากสงครามเปลี่ยนใจสิ้นสุดลง ดูเหมือนว่าเขาจะต้องใช้เวลาในการฟื้นตัวอีกนาน

สำหรับเมืองเทียนชวง ในฐานะส่วนหนึ่งของพันธมิตรซานไห่ พวกเขาไม่ควรจะใช้ฐานะทำให้คนอื่นพุ่งเป้ามาที่พวกเขา แต่พวกเขาควรจะใช้มันเป็นอาวุธของพวกเขา

ในด้านนี้ เฟิงฉิวฮวงได้ใช้ประโยชน์จากพันธมิตรได้อย่างสูงสุดโดยไร้ข้อโต้แย้งใดๆ เธอได้สร้างพันธมิตรดินแดน ภายใต้ปีกของพันธมิตรซานไห่ นั่นก็คือ พันมิตรหงส์

โดยดินแดนหงส์สาบสูญจะให้ความช่วยเหลือทุกๆ ดินแดนที่เข้าร่วมพันธมิตร มันทำให้พวกเขาสามารถสร้างอิทธิพลในภูมิภาคของพวกเขาได้

โดยใช้ดินแดนของพวกเขาเป็นหลัก พันมิตรซานไห่จะแผ่อิทธิพลของพวกเขาไปทั่วทั้งภูมิภาคจีน

เฉพาะเมื่อพวกเขาสามารถฝังรากลึกและสร้างเครือข่ายขนาดใหญ่ขึ้นมาได้เท่านั้น พวกเขาถึงจะสามารถเผชิญหน้ากับพันธมิตรหยานหวงได้อย่างแท้จริง

เมื่อเทียบกับเฟิงฉิวฮวงแล้ว ช่งเหวินดูยากกว่ามาก

โอหยางโซวบอกช่งเหวินถึงการกระทำของเฟิงฉิวฮวง และกล่าวว่า “พี่ใหญ่อย่าได้กังวล ข้าไม่เชื่อว่า ลอร์ดของดินแดนเหล่านี้นั้นจะโง่เขลา และไม่รู้ว่าคุณควรจะเลือกใคร ระหว่างพันธมิตรซานไห่และพันธมิตรแดนใต้”

ดูเหมือนว่าโอหยางโซวจะทำให้มันอึดอัดมาก แต่ในความเป็นจริง เขากำลังเตือนช่งเหวินว่า ถ้าพวกเขายังล่าหลังเช่นนี้ต่อไป พวกเขาจะถูกทอดทิ้ง แม้แต่พันธมิตรในปัจจุบันของพวกเขาอย่างตระกูลโจว ก็อาจจะไปเข้าร่วมกับพันธมิตรแดนใต้ได้

เมื่อช่งเหวินได้ยินเช่นนั้น เขาก็แสดงท่าทีอึดอัดใจออกมา

“ไม่ต้องกังวล ข้ารู้ดีว่าคุณจะทำเช่นไร!”

โอหยางโซวพยักหน้า เนื่องจากช่งเหวินเป็นพี่ชายของเขา โอหยางโซวซึ่งไม่สามารถสอนเขาได้มากนัก

แต่โอหยางโซวก็จะไม่ทอดทิ้งให้เมืองเทียนชวงถูกทำลายลงอย่างแน่นอน

เขายังสัญญาด้วยว่า ดินแดนซานไห่จะสนับสนุนการพัฒนาของเมืองเทียนชวงผ่านธนาคารสี่สมุทรอย่างเต็มที่

โอหยางโซวอยากให้ซ่งเหวินก้าวขึ้นมา และใช้ชื่อที่ส่งประกายของพันธมิตรซานไห่
ดึงดูดดินแดนผู้เล่นไปสู่กับพันธมิตรแดนใต้

เขาไม่ต้องการให้หลิงหนานอยู่ภายใต้การควบคุมของกองกำลังอื่นๆ

หากสถานการณ์เหมาะสม และหลังจากที่หย่าจิวมีเสถียรภาพแล้ว ดินแดนซานไห่ก็
จะส่งทหารของพวกเขาไปช่วยเมืองเทียนซวงอีกแรง แต่มันก็ขึ้นอยู่กับความเคลื่อนไหว
ของกลุ่มกบฏไท่ผิงด้วยเช่นกัน

เป้าหมายของเขาคือการยึดเลยโจวที่อยู่ตรงข้ามกับฉีอ๋องโจว

โอหยางโซวต้องการใช้เกาะฉีอ๋องโจวเป็นพื้นที่จำกัดเฉพาะดินแดนของเขาเท่านั้น เขา
จึงไม่ต้องการให้ลอร์ดคนอื่นๆ ใช้เลยโจวเป็นบันไดในการเข้าสู่ฉีอ๋องโจว

หลังจากที่พูดคุยกับซ่งเหวินแล้ว โอหยางโซวก็ไม่ได้เข้าไปพูดคุยกับสมาชิกคนอื่นๆ อีก

เวลา 17.00 น. สาวๆ ทุกคนได้กลับมาจากเมืองเป่ย์ไห่

ตอนกลางคืน โอหยางโซวจัดงานเลี้ยงขึ้นที่คฤหาสน์ของลอร์ด ในระหว่างงานเลี้ยง เขาได้จ้างนักแสดงมาเต้นร้องรำทำเพลง

หลังจากทานอาหารเสร็จแล้ว เขาก็ชวนทุกคนกลับไปพักผ่อนในพื้นที่ชั้นใน เพื่อเข้าร่วม पार्टीแคมป์ไฟ

แผนของเขาก็คือ การทำให้ทุกคนใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น เขาหวังว่าทุกคนจะไม่เป็น เพียงคู่ค้าทางธุรกิจกัน แต่เป็นพี่น้องกันจริงๆ เพราะพวกเขาไม่เพียงแต่จะต้องอยู่ ร่วมกันในเกมส์เท่านั้น แต่พวกเขายังต้องอยู่ร่วมกันที่ดาวเคราะห์ความหวังในอนาคต ด้วย

จากสมาชิกทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่าลอร์ด มันเป็นไปได้ที่พวกเขาจะรู้สึกหดหู่ เพราะต้องพูดคุยกับ **NPC** มาอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน คนอย่างไปฮั่วและเฟิง จิวฮวงที่มีเพื่อนๆ อยู่รอบกายก็คงจะไม่เป็นไร

แต่คนอย่างหวู่ฟู่ และซุนหลงเตียนเซว่นั้นเหงามาก และมันทำให้พวกเขาสนิทกันได้ อย่างรวดเร็ว จนกลายมาเป็นเพื่อนกัน

สำหรับลอร์ด การก้าวมาจนถึงปัจจุบันต้องใช้ความอดทนอย่างมาก

การเป็นลอร์ดไม่ได้น่าสรรเสริญเหมือนกับที่เห็นจากภายนอก

แรงกดดันของพวกเขานั้นสูงเกินกว่าที่ผู้เล่นนักผจญภัยจะจินตนาการได้

แม้แต่กิงเจิงซี ที่ดูเหมือนจะใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว เขาเป็นคนที่พยายามอย่างมาก มันทำให้เขาต้องทำตัวบ้าๆบอๆ เพื่อปลดปล่อยความเครียดในหัวใจของเขาออกมา ถ้าไม่อย่างนั้น จูโซวคงจะทิ้งเขาไปนานแล้ว

โอหยางโซวเพิ่มการสื่อสารระหว่างสมาชิกในพันธมิตรให้มากขึ้น ซึ่งมันไม่เพียงแต่จะช่วยเพิ่มความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาเท่านั้น แต่มันยังช่วยให้แผนของเขาเดินหน้าต่อไปได้อย่างราบรื่นอีกด้วย

แต่เนื่องจากช่องพันธมิตรเป็นช่องสาธารณะ ดังนั้น เขาจึงไม่สามารถพูดคุยเรื่องส่วนตัวในนั้นได้

พระจันทร์ได้แผ่แสงที่สวยงามของมันออกมา ทำให้ช่วงเวลานี้ เต็มไปด้วยความรู้สึกที่อบอุ่นและบริสุทธิ์

ในสวน แคมป์ไฟได้ถูกก่อขึ้น

ทั้ง 19 คน ตื่นและพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน

ขณะที่เธอรู้สึกตื่นเต้นขึ้น จี๋อ้วนหลานเริ่มเต้นรำแบบดั้งเดิมที่แคมป์ไฟ อย่างช่วยไม่ได้ พวกเขายกย่องในความเชื่อกึ่งของเธอจริงๆ

เสน่ห์ของแม่มดสีม่วงได้ถูกปลดปล่อยออกมา และไม่มีใครสามารถจะต้านทานมันได้

ทุกคนส่งเสียงเชียร์ออกมา

“ยอดเยี่ยมไปเลย!”

“พี่สาวจี๋อ ทานเต้นได้สุดยอดมาก!”

“สวยมากๆเลย!”

กงเจิงซีและเสี่ยวอ้วน ทั้ง 2 ผีปากและตะโกนให้ร้องออกมาเสียงดัง

ต้องขอบคุณการแสดงของจี๋อ้วนหลานจริงๆ ที่ทำให้บรรยากาศในแคมป์ไฟอุ่นขึ้น

ถือโอกาสนั้น คู่จิ้นเพียงหนึ่งเดียวกลายเป็นจุดสนใจของทุกคน แสงจันทร์เหนือแม่น้ำ
ภายใต้การช่วยๆของทุกคน เขาได้เชิญหญิงออกไปเต้น

เธอเป็นหญิงสาวที่กล้าหาญ เธอจึงไม่ยอมรับความอับอาย และตอบรับคำเชิญของ
เขา

บรรยากาศในแคมป์ไฟได้ขึ้นไปสู่จุดสูงสุด

กลุ่มคนหนุ่มสาวล้อมรอบแคมป์ไฟ ร้องเพลงและเต้นกันอย่างสนุกสนาน

ในขณะนั้น พวกเขาไม่ใช่ลอร์ดหรือผู้นำกิลด์ พวกเขาเป็นเพียงคนที่พยายามไล่ตาม
ความฝันของพวกเขาเท่านั้น

.....

.....

.....

.....

.....

.....

TWO Chapter 366 การทัวรเหี้ยนใจ

ในวันรุ่งขึ้น สมาชิกทั้งหมดก็ทยอยกลับออกไปจากเมืองซานไห่ทีละคนทีละคน

ก่อนที่จะพวกเขาจะกลับไป โอหยางโซวไม่ลืมที่จะเตรียมของขวัญเล็กๆน้อยๆให้พวกเขาแต่ละคนด้วย

โอหยางโซวหวังว่า การชุมนุมพันธมิตรนี้ จะกลายเป็นงานประจำปีของพวกเขา นอกจากนี้ เขายังอยากให้งานประจำปีนี้ จัดขึ้นที่ดินแดนอื่นๆนอกจากดินแดนซานไห่ด้วย

หลังจากที่สมาชิกส่วนใหญ่กลับไปแล้ว ที่ยังเหลืออยู่ก็มีเพียงไซสี่หยุนแลหลินชิงเท่านั้น ดินแดนซานไห่และกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ยังคงมีข้อตกลงทางธุรกิจที่สำคัญต้องทำเสียก่อน

ในขณะที่กองทัพมังกรและกองทัพพยัคฆ์ได้ถูกก่อตั้งขึ้น กองทัพต้องจัดการกับอาวุธและอุปกรณ์จำนวนมากที่ถูกเปลี่ยนออกมา รวมไปถึงอาวุธและอุปกรณ์ที่พวกเขายึดได้จากสนามรบในสงครามเหี้ยนใจด้วย ปริมาณของพวกมันนั้นมากดุจภูเขาของอาวุธและอุปกรณ์

กรมโลจิสติกส์ทางทหารได้คำนวณคร่าวๆแล้วว่า มีอาวุธมากกว่า 100,000 ชิ้น และ
ชุดเกราะอีกกว่า 90,000 ชุด

หากพวกเขาขายอาวุธและอุปกรณ์เหล่านี้ขึ้นละ 1 เหรียญทอง พวกเขาจะสามารถทำ
เงินได้มากเกือบ 200,000 เหรียญทอง นี่ยังไม่นับรวมว่ายังมีบางส่วนที่เป็นอาวุธและ
อุปกรณ์ชั้นสูงอีกด้วย

ประเมินคร่าวๆ มูลค่าของอาวุธและอุปกรณ์เหล่านี้ คงอยู่ที่ประมาณ 300,000
เหรียญทอง

ในฐานะพ่อค้าหลักของดินแดนซานไห่ กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ จะ
ได้รับผลประโยชน์มากตามไปด้วย เนื่องจากมันมีปริมาณมากเกินไป พวกเขาจึงเอา
ไปเพียงแค่ครึ่งหนึ่งของผลกำไรเท่านั้น

ด้วยการขายอาวุธและอุปกรณ์เหล่านี้เพียงอย่างเดียว โอหยางโซวสามารถทำเงินได้
แล้วถึง 300,000 เหรียญทอง ในความเป็นจริง ผลของมันอาจจะกล่าวได้ว่า เป็นผล
กำไรของโรงผลิตทางทหารทั้ง 4 แห่ง

พวกเขาจำเป็นต้องแทนที่อาวุธและอุปกรณ์ที่ได้รับความเสียหายและด้อยกว่า
มาตรฐาน โรงผลิตทางทหารจึงจำเป็นต้องผลิตสินค้าออกมาให้ได้อย่างต่อเนื่อง และ
คงประสิทธิภาพให้อยู่ในระดับสูงสุดเสมอ

อุตสาหกรรมทางทหารเริ่มส่องประกาย และมันกลายเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่ทำ
กำไรได้สูงที่สุดของดินแดน

ด้วยเงินก้อนนี้เอง ที่ทำให้โอหยางโซ่มั่นใจในการรับเอากลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลส์
เน็คเข้ามา

สำหรับรายได้ของเดือนที่ 2 โอหยางโซ่สั่งให้กรมการเงินไม่ต้องส่งมอบมันให้กับเขา
และโอนพวกมันทั้งหมดให้กับดินแดน

ในขณะที่มณฑลเปลี่ยนใจกำลังก่อสร้างขึ้น โครงการขนาดใหญ่จำนวนมากก็เริ่ม
ดำเนินการขึ้นในเวลาเดียวกัน

ฝ่ายก่อสร้างได้พิจารณาเริ่มการก่อสร้างจำนวนมาก ทั้งในพื้นที่ชั้นนอกของเมืองซาน
ไห่, การสร้างฐานที่มั่นมู่หลาน, การสร้างโครงข่ายถนน และการสร้างเมืองเฉินจวน
ทั้ง 4 เป็นโครงการขนาดใหญ่ที่มีความสำคัญอย่างมาก

แต่ถ้าโครงการมีค่าใช้จ่ายที่ค่าฤหาสน์ของลอร์ดจะต้องจ่ายรวมกันไม่น้อยกว่า 230,000 เหรียญทอง

ในบรรดาโครงการเหล่านั้น การก่อสร้างในพื้นที่เมืองชั้นนอกกลายเป็นหลุมลึก ตามคำกล่าวของเว่ยแหรน ในการสร้างเมืองขนาดยักษ์เหมือนในประวัติศาสตร์ เพียงแค่การสร้างโครงสร้างของมัน ก็ต้องใช้เวลาลดลงทั้งปีแล้ว

ตามการประมาณการณ์ เมื่อเมืองซานไห่เสร็จสมบูรณ์ มันจะสามารถจุคนได้มากถึง 5 ล้านคน

ส่วนใหญ่แล้วรัฐบาลซานไห่จะใช้จ่ายเงินไปกับการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน เช่น ถนน, ท่าเรือ, ศูนย์จำหน่ายสินค้า, สะพาน, สวนสาธารณะ, วัด, หอนาฬิกา, โรงเรียน และอื่นๆ

แค่โครงการนี้เพียงอย่างเดียว ก็ต้องใช้เงินลงทุนมากกว่า 200,000 เหรียญทองแล้ว

จากเงินทุนจำนวนมหาศาลที่ต้องใช้นี้ ค่าฤหาสน์ของลอร์ดจะออกทุนให้เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ขณะที่ส่วนที่เหลือ รัฐบาลซานไห่จะต้องจ่ายด้วยตัวเอง

เพื่อระดมทุน เว่ยแหรนจึงขายที่ดินอีกครั้ง

การกระทำของเว่ยแฮนได้สร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้นำรัฐบาลเฉินจวน เซินจู้ย เขาได้ใช้วิธีเดียวกันนี้ ในการระดมทุนเพื่อสร้างเมืองเฉินจวนขึ้นมา โดยเมืองเฉินจวนจะแบ่งออกเป็นพื้นที่เมืองชั้นในและเมืองชั้นนอก

สำนักงานต่างๆของรัฐบาลทั้งหมดจะอยู่ในพื้นที่เมืองชั้นใน ขณะที่ที่ดินในพื้นที่เมืองชั้นนอกจะถูกขายออกไป

คุณาสน์ของลอร์ดจะช่วยในโครงการ การสร้างฐานที่มั่นมู่หลานและการสร้าง
โครงข่ายถนนเป็นหลัก

ไม่ต้องกล่าวถึงว่า โครงข่ายถนนเหล่านี้จะกลายเป็นสถานที่สาธารณะของมณฑล
เหลียนโจว ฐานที่มั่นมู่หลานเองก็เป็นฐานที่มั่นทางทหารที่สำคัญของมณฑลด้วย
เช่นกัน ดังนั้น พวกมันจึงไม่อนุญาตให้ประชาชนทั่วไปลงทุนและสร้างผลประโยชน์
ให้กับตัวเองได้

จากการคาดการณ์ โครงข่ายถนนจะต้องใช้เวลาก่อสร้างประมาณครึ่งปี และมี
ค่าใช้จ่ายประมาณ 100,000 เหรียญทอง ฐานที่มั่นมู่หลานจะต้องใช้เวลาในการ
ก่อสร้างอีก 3 เดือน และมีค่าใช้จ่ายประมาณ 70,000 เหรียญทอง

โดยพื้นฐานแล้ว ในอนาคตช่วงครึ่งปีนี้ กำไรทางการเงินทั้งหมดของมณฑลเหอเหลียนโจว จะหมดไปกับโครงการก่อสร้างเหล่านี้

ถ้าเขาเพิ่มโครงการขนาดกลางอื่นๆเข้าไปอีก และรวมค่าใช้จ่ายทางทหารจำนวน มหาศาล โอิหยางໄໂจะแทบจะไม่สามารถเก็บสะสมเงินจากปีที่ 2 นี้ได้เลย

ใครจะรู้ว่า โอิหยางໄໂจะต้องคิดวิธีหาเงิน เพื่อชดเชยการขาดดุลทางการเงินเช่นนี้

ไกอ่า ปีที่ 2 นี้ จะเป็นปีที่สำคัญที่สุดในการก่อสร้างมณฑลเหอเหลียนโจว

โออิหยางໄໂกำลังมองไปข้างหน้า เพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจของมณฑลเหอเหลียนโจว และทำให้มันกลายเป็นโล่ที่มั่นคงแข็งแรง ในเวลาเดียวกัน มันก็จะกลายเป็นกระตุก สิ้นหลังของดินแดนเขาด้วย

บ่ายวันนั้น โอิหยางໄໂอยู่ในห้องอ่านหนังสือของเขา เขาได้เรียกตู้หูลู่ฮู่, คอบร้า, ไว เปอร์ และหัวหน้าทีมข่าวกรองทั้ง 3 มาพบ

ซึ่งสถานถูกปลดออกจากตำแหน่งของเขา และได้รับแต่งตั้งใหม่เป็น รองหัวหน้าฝ่าย ข่าวกรอง ในขณะเดียวกัน เขาก็ยังคงเป็นหัวหน้าทีมข่าวกรองเช่นเดิม

คอบร้าออกจากค่ายฝึกอบรมกองกำลังพิเศษ และเข้ารับตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายข่าว
กรองอย่างเป็นทางการ

เหตุผลที่โอหยางโชวจัดตำแหน่งไว้เช่นนี้ ก็เพื่อควบคุมคอบร้า ด้วยมีผู้นำทีมข่าวกรอง
ทั้ง 3 นี้ เป็นคนของเขา เขาจึงไว้วางใจมากขึ้น

สำหรับคอบร้า การที่เขาจะทำอะไรสนุกๆกับฝ่ายข่าวกรองนั้น มันเป็นไปได้เลย

แม้กระทั่งในอนาคต เมื่อสมาชิกของกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลส์เน็คมาเข้าร่วม
ตำแหน่งของพวกเขา ก็ยังคงต่ำกว่าหัวหน้าทีมข่าวกรองทั้ง 3

โอหยางโชวให้ความสำคัญกับฝ่ายข่าวกรองเป็นพิเศษ เป็นการชั่วคราว มันจะมีทีม
ข่าวกรองเพียง 3 ทีมเท่านั้น ยังจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆในช่วงสั้นๆนี้

ในเวลานี้ โอหยางโชวหวังว่า ช่งซาน, เล้งเจียนและเล่ย์สุ่น จะเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว
ภายใต้การนำของคอบร้า

ด้วยวิธีนี้ ฝ่ายข่าวกรองจะยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของเขา

นอกจากนี้ จากฝ่ายทั้ง 4 ภายใต้กรมกิจการทหาร นอกเหนือจากฝ่ายกฎหมายทางทหารแล้ว ฝ่ายอื่นๆจัดตั้งขึ้นเสร็จสมบูรณ์แล้ว

ดังนั้น ตู๋หูฮู่ยี่จึงต้องควบตำแหน่งฝ่ายนี้เป็นการชั่วคราวด้วย

ไม่ว่าจะเป็นเจ้ากั้ว ซึ่งเป็นหัวหน้าฝ่ายสงคราม, เก่อหงเหลียง ซึ่งเป็นเจ้ากรมโลจิสติกส์ทางทหาร หรือคอปร้าซึ่งเป็นหัวหน้าฝ่ายข่าวกรอง พวกเขาทั้งหมด ผ่านมาตรฐานที่โอหยางโซวต้องการในตำแหน่งของพวกเขา

นับตั้งแต่ที่โอหยางโซวแต่งตั้งตู๋หูฮู่ยี่ ขนาดของกรมกิจการทหารก็ขยายขึ้นถึง 4 เท่า ตอนนี้ มันกลายเป็นกรมที่มีความสำคัญมากที่สุดไปแล้ว

นอกเหนือจากคอปร้าแล้ว ไวเปอรียังถูกแต่งตั้งเป็นผู้ดูแลฐานฝึกอบรมกองกำลังพิเศษ เขาดำรงตำแหน่งที่เทียบได้กับตำแหน่งของผู้การในกองทัพ โดยจะมี 5 คนอยู่ภายใต้เขา และตำแหน่งของพวกเขาจะเทียบได้กับนายพันในกองทัพ

ฐานการฝึกอบรมกองกำลังพิเศษ จะกลายเป็นองค์กรหนึ่งของกองทัพ พวกเขาจะอยู่ภายใต้การควบคุมของกรมกิจการทหาร และช่วยในการฝึกอบรมสมาชิกของหน่วยสอดแนม และกองกำลังพิเศษ

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 27, วันที่เจ็ดของปีใหม่จีน

แบล็คแมมบ้า นำกลุ่มทหารรับจ้างเวทเทิลสเน็ค พร้อมกับครอบครัวของพวกเขา
เดินทางมายังเมืองซานไห่

ในวันนั้น พวกเขาทั้ง 550 คน ได้เลือกงานที่พวกเขาต้องการ

สรุปผลแล้ว มี 113 คน เข้าร่วมฝ่ายข่าวกรอง ในฐานะสายลับ, 45 คน เข้าร่วมฐาน
การฝึกอบรมกองกำลังพิเศษ ในฐานะครูฝึก

7 คน เข้าร่วมกองพลทหารและกลายเป็นนายกองแห่งกองร้อยสอดแนม, 15 คน เข้า
ร่วมกองทัพบก และกลายเป็นนายพัน จากบรรดาสมาชิกหลักทั้ง 5 โหหยางโชวได้
แต่งตั้งหนึ่งในพวกเขา ที่ชื่อว่า 'ดอลลาร์สเน็ค' เป็นผู้การ โดยเขาจะเข้าร่วมกับ
กองทัพบกมังกร

ที่เหลืออีก 370 คน ทั้งหมดจะเข้าร่วมกับองค์กรรักษาสันติภาพ ในฐานะกระดุกสัน
หลังขององค์กร

ในอีก 2 วันต่อมา แบล็คแมมบ้าได้วางแผนโครงสร้างพื้นฐานขององค์กรกษัตริษ
ทมิฬขึ้นมา และรายงานมันต่อโอหยางโซว

ที่ตั้งสำนักงานใหญ่ขององค์กรกษัตริษทมิฬจะเป็นอาคารเล็กๆในพื้นที่อยู่อาศัยของ
ข้าราชการ มันจะรับผิดชอบในการรวบรวมข่าวกรอง, วิเคราะห์ข่าว และเลือก
เป้าหมายเป็นหลัก

แบล็คแมมบ้าจะอยู่ที่สำนักงานใหญ่ เพื่อช่วยประสานงานกับสถานีข่าวกรองต่างๆ

สถานีข่าวกรองในเมืองหลวงทั้ง 9 ทั้งหมดจะมีผู้ควบคุม 1 คน ซึ่งจะเป็นผู้รับผิดชอบ
ในภูมิภาคนั้นๆ

ในองค์กรกษัตริษทมิฬ ทุกคนจะได้รับชื่อรหัส นอกเหนือจากผู้นำอย่างแบล็คแมม
บ้าที่ได้รับชื่ออสรพิษทมิฬแล้ว ผู้ควบคุมสถานีทั้ง 9 แห่ง จะได้รับชื่อว่า อสรพิษแดง,
อสรพิษส้ม, อสรพิษเหลือง, อสรพิษเขียว, อสรพิษน้ำเงิน, อสรพิษม่วง, อสรพิษขาว
, อสรพิษหมึก และอสรพิษหยก

สมาชิกที่เหลือจะถูกแยกออกเป็นองค์กรกษัตริษทมิฬและองค์กรกษัตริษอสรพิษ

องค์กรวิชาชีพ หลักๆแล้วจะใช้กำลังในการจับกุมและตรวจสอบ คล้ายกับทีมปฏิบัติการพิเศษของฝ่ายข่าวกรอง ในขณะที่องค์กรวิชาชีพ จะแทรกซึมเข้าไป และล้วงข้อมูลข่าวกรองออกมา เช่นเดียวกับทีมข่าวกรอง

ทั้ง 2 ทีมนี้ จะมีผู้นำ ซึ่งจะถูกเรียกว่า องค์กรวิชาชีพหนึ่ง และองค์กรวิชาชีพหนึ่ง ส่วนที่เหลือทั้งหมดจะได้รับชื่อตามการนับที่เพิ่มขึ้นไป

ผู้นำทีมทั้ง 2 ถูกเลือกมาจากสมาชิกหลัก 2 จาก 5 คน ที่เหลือของกลุ่มทหารรับจ้าง แรทเทิลสเน็ค

ผู้นำองค์กรวิชาชีพชื่อว่า ไปเมย์ฟู และผู้นำองค์กรวิชาชีพชื่อว่า จูเย่ฉิง

โอหยางโชวประหลาดใจอย่างมาก เพราะจูเย่ฉิงเป็นผู้หญิงจริงๆ นอกจากนี้ เธอยังดูเหมือนกับเด็กสาวที่อ่อนแอและน่ารัก อย่างไรก็ตาม ในสายตาของสมาชิกคนอื่นๆ มีเพียงความหวาดกลัวเท่านั้น ขณะที่พวกเขามองไปที่เธอ

ทุกคนรู้ว่า เธอเป็นของจริง ความอ่อนแอและบอบบางเป็นเพียงรูปลักษณะภายนอกของเธอเท่านั้น

ตำแหน่งผู้นำของทั้ง 2 นี้ จะอยู่ภายใต้แบล็คแมมบ้า แต่ก็สูงกว่าผู้ควบคุมสถานีข่าว
กรองทั้ง 9

โอหยางโซวพอใจกับประสิทธิภาพของแบล็คแมมบ้าอย่างมาก

บ่าววันนั้น โอหยางโซวได้มอบเงินทั้งหมดให้กับพวกเขาตามที่สัญญาไว้ รวมถึง
เงินทุนการก่อตั้งองค์กรรักษาสหพิษทมิฬด้วย

องค์กรรักษาสหพิษทมิฬจึงเริ่มดำเนินการอย่างเป็นทางการ

ในดินแดน นอกเหนือจากโอหยางโซวแล้ว มีเพียงเจ้ากรมทั้ง 4 เท่านั้น ที่รู้ถึงการคงอยู่
ขององค์กรรักษาสหพิษทมิฬ

องค์กรเล็กอย่างพวกเขาไม่มีพิธีเปิด และแม้แต่สำนักงานใหญ่ของพวกเขาก็ไม่มีป้าย
มันมีเพียงต้นแอช ที่ถูกปลูกไว้หน้าประตูอาคารเท่านั้น

ในอนาคต อาคารเล็กๆแห่งนี้ จะเป็นที่หวาดกลัวของโลก และจะถูกเรียกว่า อาคาร
แอช

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 2 วันที่ 28, วันที่แปดของปีใหม่จีน

การจัดการกับอาวุธและอุปกรณ์ได้สิ้นสุดลงแล้ว ต่อจากนี้ สมาชิกของกลุ่มทหาร
รับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ จะใช้ถุงเก็บของของพวกเขาขนย้ายสินค้าเหล่านี้ทั้งหมด
กลับไปยังเซียนเย่ เพื่อขายต่อ

เช่นเดียวกับไซส์หยุน หลินชิงก็กลับเซียนเย่ไปพร้อมกับเธอ

หลังจากส่งพวกเธอกลับไปแล้ว โอหยางโซวก็เริ่มออกทัวร์มณฑลเหลียนโจว

เขานำกองกำลังองครักษ์ส่วนหนึ่งไปกับเขา โดยจะเริ่มจากภาคตะวันตก ผ่านเมืองห
ยงเย่ และเมืองกวงซู่ จากนั้น ก็มุ่งหน้าไปยังเมืองเทียนเฟิง ก่อนจะขึ้นเหนือสู่เมืองมู่
หลาน และฐานที่มั่นมู่หลาน แล้ววกกลับไปเมืองดาบหัก, เมืองยี่ซู่ และเมืองกู่ซาน
และสุดท้าย ก็กลับมายังเมืองซานไห่

การทัวร์ของเขาครั้งนี้จะต้องใช้เวลาทั้งสิ้น 25 วันเต็ม ในช่วงที่กองกำลังชั้นสูงจาก
กิลด์ทั้ง 3 ได้เดินทางไปถึงหย่าโจว เขายังคงอยู่ในระหว่างการทัวร์

โอหยางโซวจึงเขียนจดหมายถึงขุนเสี่ยวเยว่ และขอให้เธอเป็นตัวแทนของเขาในการ
ต้อนรับพวกเขา

หลังจากที่กลับมางานวันส่งท้ายปีเก่าแล้ว เธอก็ใช้เวลาของเธอในหยาโจว เพื่อ
ดำเนินงานก่อสร้างต่อไป

**

.....

.....

.....

*

The World Online

TWO Chapter 367 การหยุดนิ่ง

ในขณะที่พันธมิตรซานไห่จัดงานชุมนุมของพวกเขา พันมิตรหยานหวงไม่ได้นั่งอยู่เฉยเฉย

ณ ภูมิภาคชิงตู, เมืองหantan

“ความกระหายของน้องรอนนั้นสูงมากจริงๆ!”

ดีเจินยืนอยู่ข้างหน้าต่าง การแสดงออกของเขาค่อนข้างซับซ้อน

นอกหน้าต่าง หิมะสีขาวปกคลุมไปทั่วทุกพื้นที่

พายุหิมะเมื่อคืนนี้ ได้ทิ้งสิ่งปฏิญ์เอาไว้ให้เก็บกวาด

“ท่านสัญญากับเขาหรือ?”

จู่ๆได้ฟังฮั่วสวมซุดลีขาว และเธอถือถ้วยชาอุ่นๆไว้ในมือ ใต้น้ำจากมันค่อยๆลอยขึ้น
ไปบนอากาศ ก่อตัวขึ้นเป็นหมอกบางๆ

“ข้าสัญญากับพวกเขาหรือ? เป็นไปไม่ได้หรอก!” ตี๋เงินยิ้มอย่างเย็นชา “เมืองหนานตานนี้ข้าเป็นผู้สร้างขึ้นมา ในขณะที่ น้องรองเพียงแค่เฝ้าดูอยู่เฉยๆ แต่กลับต้องการจะฉวยโอกาสขณะที่ข้ากำลังมีปัญหา”

หลังจากที่เขาระบายความรู้สึกหงุดหงิดออกมาแล้ว เขาก็ถอยหายใจ และกล่าวว่า “ข้าทำให้ท่านปวดหัวในหัวข้ามากเลย!”

คำกล่าวของตีเจินทำให้จู่ไต้เฟิงฮั่วคิดถึงชายชราคนหนึ่งที่เคยตก ปกติแล้วเธอจะสงบ แต่เธอกลับสั่นสะท้านเมื่อคิดถึงประสบการณ์บางอย่างที่ทำให้เธอไม่มีความสุข

“จริงๆแล้ว มันไม่ใช่แค่น้องรองเท่านั้น สำหรับพวกเราที่ดำเนินการได้อย่างยากลำบากในแง่เวลานี้ ถ้ามีใครบอกว่ามันไม่มีเบื้องหลังอะไร ข้าจะไม่มีวันเชื่อใครคนผู้
นั้นแน่”

ตีเจินเห็นถึงสถานการณ์ทั้งหมดอย่างชัดเจน เขามั่นใจอย่างมากว่ามันจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหล่าพี่น้องของเขา

คำกล่าวของเขาทำให้जूไต่เฟิงฮั่วตกตะลึง “ท่านกำลังเตรียมจะทำอะไรหรือ?”

“หึหึ!” ตี๋เงินหัวเราะอย่างเยิ่นชา “พวกเขาคิดว่าจะทำตัวลึบๆล่อๆได้ โดยไม่รู้เลยว่าข้ากำลังเล่นตามพวกเขาอยู่ เมื่อถึงเวลา ข้าจะทำให้พวกเขาต้องร้องไห้ออกมาอย่างแน่นอน”

जूไต่เฟิงฮั่วขมวดคิ้ว แต่เธอไม่ได้กล่าวอะไรออกไป

ในปัจจุบัน ตี๋เงินเติบโตและลึกลับมากขึ้น แม้แต่जूไต่เฟิงฮั่วก็ไม่อาจเข้าใจความคิดทั้งหมดของเธอได้

ตี๋เงินเงยหน้าขึ้นไปมองท้องฟ้า และพิมพ์ว่า “ฉีเยว่หฺวู่ยี่ รอข้าก่อนเถอะ สงครามของพวกเรามันยังไม่จบ”

.....

ณ ภูมิภาค เสี่ยงหยาง, เมืองตานหยาง

แตกต่างจากตี๋เงินและพี่น้องของเขา ชุนเซินจุนเป็นทนายทเพียงคนเดียวของตระกูลหลัก นอกจากนี้ การดำเนินการของเขาในการกวาดล้างจิตใจก็เป็นไปอย่างราบรื่น

ถึงแม้ว่าเขาจะไม่มีความสุขก็ตาม

เนื่องจากประเพณีของตระกูล คนที่อยู่ในดินแดนทั้งหมดจึงเป็นสมาชิกบรรดาของตระกูลหรือไม่ก็เป็นคนของตระกูล

สมาชิกชั้นสูงที่แท้จริงของตระกูล จะซ่อนตัวอยู่ที่เมืองหลวงต่างๆ พวกเขาใช้เงินและทรัพยากรของตระกูล เพื่อปิดหอกการค้า

โดยหอกการค้าแต่ละแห่ง จะแบ่งกำไร 30% ให้กับเมืองตานหยาง เพื่อสนับสนุนการพัฒนาของพวกเขา นี่ก็คือเหตุผลที่ว่าทำไม ชุนเฉินจุนถึงได้มีเงินทุนมากนัก

อย่างไรก็ตาม เมื่อสงครามเปลี่ยนใจสิ้นสุดลง ศักดิ์ศรีของเขาก็ได้รับความเสียหายอย่างรุนแรง และความสามารถของเขาก็ได้ถูกตั้งคำถามโดยสมาชิกในตระกูล

ภายใต้การกระทำของเหล่าคนชั้นสูงของตระกูล หอกการค้าบางแห่งเริ่มปลอมบัญชีของพวกเขา เพื่อลดปริมาณเงินที่พวกเขาต้องส่งให้กับเมืองตานหยางลง

“นี่คือสิ่งที่พวกเขาทำ หลังจากที่เห็นพวกเราตกต่ำหรือ!”

เมื่อซุนเฉินจุนได้รับรายงาน เขาก็โกรธเป็นอย่างมาก จนบีบถ้วยชาแตกเป็นเสี่ยงๆ

ในระหว่างสงครามเหี้ยนโจว เมืองตานหยางได้สูญเสียกำลังทหารและนายทหารไปเป็นจำนวนมาก เป็นผลให้พวกเขาจำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมากในการฟื้นฟู อย่างไรก็ตาม เหล่าคนชั้นสูงของตระกูลของเขากลับต้องการจะลดเงินที่ส่งมอบให้กับเขาลง แล้วจะให้เขามีความสุขได้อย่างไร?

“ท่านลอร์ดอย่าได้โกรธเลย!”

พ่อบ้านบอกให้คนรับใช้รีบทำความสะอาด

ซุนเฉินจุนตอนนี้ ดูเย็นชาเป็นอย่างมาก และเขาเริ่มคิดแผนการ เขากัดฟันและกล่าวออกมาว่า “ตั้งแต่ที่พวกเขาไม่เห็นข้าอยู่ในตระกูล ข้าก็จะทำกับพวกเขาเช่นกัน!”

“แผนของท่านคือ?”

“ข้าจะไปพบกับพ่อของข้า และเปิดเผยพวกเขา” ผู้สนับสนุนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเขาก็คือ พ่อของเขาเอง “และข้าจะให้ผู้ตรวจสอบบัญชีคอยตรวจสอบบัญชีของพวกเขาอย่างถี่ถ้วนด้วย”

พ่อบ้านเสนอความคิดเพิ่มเข้ามา “จะดีที่สุดถ้าเราสามารถส่งผู้ตรวจบัญชีไปยังสถานที่ของพวกเขาได้ เพื่อจะได้คอยจับตาดูพวกเขาเอาไว้!”

ด้วยวิธีนี้ หอการค้าต่างๆก็จะมีโอกาสปลอมแปลงบัญชีของพวกเขาได้เลย

“เป็นความคิดที่ดี!”

ซุนเซินจุนมองไปที่พ่อบ้านของเขาและชื่นชม เขาคิดว่ามันยังคงไม่มากพอ สำหรับที่พวกเขาได้ทำกับเขา

“ท่านลอร์ด แม้ว่าหอการค้าทั้งหลายจะยอมจ่ายเงินตามจำนวน แต่พวกเราก็ยังคงขาดเงินอยู่มาก ถ้าเราต้องการจะฟื้นตัวในระยะสั้นๆ มันคงจะเป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก”

แม้ว่าพ่อบ้านคนนี้จะดูเหมือนสุนัขที่คอยติดตามเจ้านาย เขาก็เป็นคนที่มีความทะเยอทะยานอย่างมาก ไม่อย่างนั้น ซุนเซินจุนคงจะไม่ไว้วางใจเขามากเช่นนี้

ซุนเซินจุนขมวดคิ้ว “มากเท่าใด?”

พ่อบ้านเงยหน้าขึ้น และกล่าวว่า “อย่างน้อยก็ 50,000 เหรียญทองขอรับ!”

“50,000 เหรียญทอง! เจ้าแน่ใจหรือว่าไม่ได้คำนวณผิด!” ชุนเฉินจุนตื่นตระหนก

“ข้าได้คำนวณหลายครั้งแล้ว!”

แน่นอนว่าพ่อบ้านไม่ได้บอกชุนเฉินจุนว่า เขาได้แอบหักยอดเงินส่วนหนึ่งจากที่
หอการค้าเหล่านี้มอบให้กับเมืองตานหยางไป

“ข้ารู้แล้ว เจ้าออกไปได้แล้ว!”

ชุนเฉินจุนโบกมือให้เขาออกไป การแสดงออกของเขาจริงจังอย่างมาก

“ขอรับท่านลอร์ด!” พ่อบ้านลุกขึ้นแล้วออกไป

ชุนเฉินจุนอยู่ตามลำพังในห้องอ่านหนังสือของเขา ในหัว เขากำลังคิดถึงความเป็นไป
ได้ในการเพิ่มอัตราส่วนกำไรที่จะส่งมายังเมืองตานหยางขึ้นเป็น 40%

แม้ว่าพ่อของเขาจะสนับสนุนเขาอย่างเต็มที่ เขาก็ไม่สามารถดูถูกญาติๆของเขาได้

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเขาขาดแคลนเงินจำนวนมาก ชุนเซ็นจึงต้องเสี่ยง

“ข้าไม่สนใจอีกต่อไปแล้ว!” เขาลุกขึ้นและออกไปจากห้องอ่านหนังสือ

“ญาติๆทั้งหลาย ข้าจะทำให้พวกเจ้าต้องร้องไห้ออกมาแน่ และเจ้า ชีเยว่หฺวู่ยี่ ความเกลียดชังและหนี่ครั้งนี้จะต้องได้รับผลตอบแทน”

.....

ณ ภูมิภาคเซียนเย่, เมืองโลหิตสีชาด

ถ้าใครถามว่าในสงครามเหลียนโจว ลอร์ดคนใดเสียหน้ามากที่สุด แน่แน่นอนว่าต้องเป็นจานหลาง

แม้ว่าความสูญเสียของชุนเซ็นจะรุนแรงมากที่สุด แต่คนที่วางแผนอย่างแท้จริงในทุกๆขั้นตอนก็คือจานหลาง ผลที่เกิดขึ้นทำให้เขารู้สึกว่าจะต้องรับผิดชอบ

ในตอนท้าย หากดีเงินไม่ได้ช่วยเขาไว้ ผลของเขาก็อาจจะจบลงเหมือนกับซาโพจุ่น และชุนพลของเขา เจ้าจวง ก็คงจะได้ไปอยู่กับเจ้ากั๋วอีกครั้ง

หลังจากสงครามสิ้นสุดลง จานกลางก็เอาแต่ขังตัวเองอยู่ในห้องอ่านหนังสือของเขา และไม่ยอมออกมา

แม้กระนั้น กองทัพของเขาก็ยังคงออกกวาดล้างชิงเหอ เซว่หลาง, เอ้อหลาง และก๊วยหลาง เป็นผู้นำปฏิบัติการนี้

ไปฉีได้ให้บทเรียนที่ดีแก่เหล่านายทหารของจานกลาง

ว่าสงครามอาวุธเย็นควรจะเล่นกันอย่างไร?

ความพ่ายแพ้ของกองทัพพันธมิตร เป็นเพราะพวกเขาหยิ่งยโสมากเกินไป นอกจากนี้ พวกเขายังดูถูกศัตรูมากเกินไปอีกด้วย

ถ้าพวกเขาร่วมมือกับกองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนตั้งแต่แรก และเข้าโจมตีเมืองซานไห่โดยตรง พวกเขาอาจจะมีโอกาสชนะมากกว่านี้

ผลที่พวกเขาเอาแต่รีรอก็คือ กองทัพพันธมิตรชนเผ่าเร่ร่อนถูกกลืนกินอย่างช้าๆ

พวกเขาแย่งกองกำลังออกเป็น 2 ส่วน แต่ไม่สามารถทำอะไรสำเร็จได้เลย

บางครั้ง หากความกระหายและความทะเยอทะยานของคุณสูงมากเกินไป มันก็จะไม่ส่งผลดีนัก

พวกเขาหิ่ยังยโสและดูถูกศัตรูของพวกเขา

พวกเขามองไปที่การสืบสวนและตรวจสอบเขี้ยวเล็บของดินแดนซานไห่ในแอ่งเหลียนโจว และสายลับได้เห็นเพียงบางส่วนของดินแดนซานไห่เท่านั้น

พวกเขาดูถูกกองกำลังชั้นสูงอันแข็งแกร่งของดินแดนซานไห่มากเกินไป

ในระหว่างการสู้รบที่เมืองกุ่ซาน พวกเขาได้แสดงให้เห็นกองทัพพันธมิตรเห็นว่า กองทัพที่แท้จริงเป็นอย่างไร

ทั้งหมดนี้ ทำให้จานหลางรู้สึกอับอายเป็นอย่างมาก

หลังจากวันปีใหม่อัน จานหลางก็ได้เดินออกจากเงาดำที่หลอกหลอนเขา

เมื่อเขาได้เผชิญหน้ากับความพ่ายแพ้ มันทำให้เขาเติบโตและรอบคอบมากยิ่งขึ้น

สงครามเหลียนโจวเป็นสิ่งที่ดีสำหรับจานหลาง

จานกลางได้เลือกที่จะจำศีลในฤดูหนาว และฝึกอบรมกองทัพของเขาให้เป็นกองทัพที่แท้จริง ก่อนที่การต่อสู้ครั้งต่อไปจะเริ่มต้นขึ้น

สำหรับกองพลทหารชั้นสูงที่จะสวมชุดเกราะสั้วจื่อทั้งหมด พวกเขาจะถูกจัดตั้งขึ้นภายใต้บุลากรทางทหารที่ปลดประจำการแล้วจากโลกจริง ในฐานะนายทหาร

ชื่อของกองกำลังนี้ก็คือ 'โลหิตสีชาด'

.....

ภูมิภาคฉวนโจว, เมืองราชา

ในระหว่างสงครามเหลียนโจว ซีอ๋องป้าสามารถกลับมาได้อย่างปลอดภัย

นอกเหนือจากสูญเสียทหารชั้นพื้นฐานไปบางส่วนแล้ว ความแข็งแกร่งของเขายังคงเหลืออยู่อีกมาก พวกเขาฟื้นตัวได้มากแล้วในตอนนี้

ในขณะเดียวกัน พวกเขาก็เสร็จสิ้นการกวาดล้างฉู่โจวแล้ว

ทุกอย่างมีข้อดีก็ย่อมมีข้อเสีย

สิ่งที่ซือต้องป้าต้องจ่ายก็คือ พันธมิตรหยานหวงสงสัยในตัวเขา

ก่อนหน้านี้ เขามีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันซุนเฉินจุน แต่ตอนนี้ ไม่มีอีกแล้ว

ในระหว่างการประชุม ซุนเฉินจุนไม่สนใจเขาอย่างเห็นได้ชัด

ความสัมพันธ์ของพวกเขามาถึงจุดแตกหักแล้ว

จริงๆ แล้วซือต้องป้าก็ไม่ได้สนใจคนที่ยิ่งผยองมากเกินไปอย่างซุนเฉินจุนมากนัก

ถือโอกาสนี้ ที่พันธมิตรหยานหวงได้รับความเสียหาย ซือต้องป้าร่วมกับเฟี้ยวหลิงฮวน ผู้
ซึ่งไม่ได้รับความเสียหายมากนักเช่นเดียวกับเขา แยกตัวออกมาเป็นกลุ่มที่ 3 ของ
พันธมิตร

ซือต้องป้าแยกออกมาจากเงาของซุนเฉินจุน และเริ่มมีอิทธิพลมากขึ้น

การต่อสู้ระหว่างเขาและเตีเจินก็เริ่มรุนแรงขึ้นด้วยเช่นกัน

ถ้าใครกล่าวว่า ซีอองป้าและซุนเซินจุนแคลงใจกันแล้ว เขาและตี๋เงินก็คงจะถือว่าเป็น ศัตรูของกันและกัน

เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องระหว่างพวกเขาทั้ง 2 เท่านั้น แต่มันเป็นเรื่องของทั้ง 2 ตระกูลด้วย

นี่เป็นเหตุผลว่าทำไม หลังจากจบสงครามเสียใจแล้ว แม้ว่าซีอองป้าจะพ่ายแพ้ แต่ตำแหน่งของเขาในตระกูลกลับสูงขึ้น มันเป็นผลที่เกิดจาก ตระกูลของเขาเห็นถึง โอกาสที่จะเอาชนะการต่อสู้กับตระกูลของตี๋เงิน

สมาชิกคนอื่นๆเก็บตัวเงียบ

ซาโพจุ่นสูญเสียอย่างมาก และตอนนี้ เขาก็มีความเกลียดชังต่อเพียวหลิงฮวนอีกด้วย

และก็เป็นเรื่องบังเอิญที่ดินแดนทั้ง 2 ของพวกเขาตั้งอยู่ไม่ไกลจากกันมากนัก

สมาชิกคนสุดท้ายอย่างเฟิงฉิงหยางยังคงสร้างดินแดนของเขาอยู่ ในตอนนี้ พวกเขา ไม่ได้แข็งแกร่งมากนัก

.....

.....

TWO Chapter 368 เดือนที่ 3 อันเงียบสงบ

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 3 วันที่ 1

ณ เมืองหยาซาน

กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ, ศาลาฉิงเฟิง และถึงหยู ได้ส่งกองกำลังชั้นสูงของพวกเขา ซึ่งมีรวมกันทั้งหมด 1,500 คน มายังเมืองหยาซาน

หลังจากที่กิลด์ทั้ง 3 ได้ก่อตั้งพันธมิตรกิลด์ขึ้นมาแล้ว พวกเขาก็ทำความเข้าใจซึ่งกันและกันมากขึ้น หลินชิงเป็นผู้นำกองกำลังชั้นสูงของกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ในขณะที่อีก 2 กิลด์ ส่งผู้เล่นชั้นสูงคนอื่นมานำกองกำลังของพวกเขา

ข้อตกลงระหว่างพวกเขาก็คือ กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ จะทำหน้าที่เป็นผู้นำหลัก

ขุนเสี่ยวเยว่ออกไปต้อนรับทั้ง 3 กิลด์เข้าสู่หยาซาน

พวกเขาได้เช่าอาคารในพื้นที่อยู่อาศัยของเมือง เพื่อใช้เป็นฐานสนับสนุน

สำหรับกองกำลังชั้นสูงเหล่านี้ มีสถานที่ 2 แห่ง ที่พวกเขาต้องการจะสำรวจ

แห่งแรกก็คือ พื้นที่ลึกลับของภูเขาทิสได้ และมันเป็นเป้าหมายหลักของพวกเขา

แม้ว่าพื้นที่ลึกลับของภูเขาทิสได้จะสำรวจได้หลายครั้ง แต่ครั้งแรกจะให้ผลตอบแทน
มากเป็นพิเศษ และระบบก็ระงับงานเกี่ยวกับมัน ดังนั้น มันจึงถือเป็นโฆษณาที่ยอดเยี่ยม

เนื่องจากมันเป็นถ้ำ และมีเพียงแห่งเดียวเท่านั้น พวกเขาจึงต้องผลักดันเข้าไป

หลินซิงเรียกผู้นำของทั้ง 2 กิลด์มาพูดคุย ผลก็คือ ทั้ง 3 กิลด์จะสำรวจตามลำดับ นำ
โดยกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ, ศาลาฉิงเฟิง และถึงหยู

สำหรับรางวัลที่พวกเขาได้รับ มันจะขึ้นอยู่กับทักษะและโชคของพวกเขาเอง

แม้ว่ากลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ จะได้เข้าไปเป็นกิลด์แรก แต่พวกเขาก็
ไม่ได้รับประโยชน์ใดๆจากมันเลย

จากสิ่งที่กลุ่มทหารรับจ้างอสุรโลहितเปิดเผย ถ้าผู้เล่นตายอยู่ภายในพื้นที่ลี้ลับ พวกเขาสามารถจะฟื้นคืนได้โดยปราศจากบทลงโทษใดๆ อย่างไรก็ตาม มันมีข้อจำกัดอยู่นั่นก็คือ หลังจากที่พวกเขาฟื้นคืนมาแล้ว พวกเขาจะไม่สามารถกลับเข้าไปได้ในทันที พวกเขาจำเป็นต้องรอรอบถัดไป

โกอายังมีกฎเพิ่มเติมอีกว่า ผู้เล่นที่ตายในพื้นที่ลี้ลับเดียวกัน และฟื้นคืนมา จะปราศจากบทลงโทษเพียง 3 ครั้งเท่านั้น หลังจากที่พวกเขาตายครั้ง 3 ครั้งแล้ว พวกเขาจะเผชิญกับบทลงโทษเมื่อตายในครั้งถัดไป โดยเลเวลของพวกเขาจะลดลงเป็นศูนย์

การตั้งค่าเช่นนี้ของโกอา ไม่ใช่เพราะว่ามันมีความเมตตา แต่เพราะพื้นที่ลี้ลับนั้นยากเกินไป

การสำรวจและผ่านในครั้งแรกนั้นเป็นไปได้เลย

ในขณะที่กลุ่มทหารรับจ้างอสุรโลहितเข้าไปสำรวจพื้นที่ลี้ลับของพวกเขา มันต้องใช้เวลาถึง 1 เดือนครึ่ง และผลัดเปลี่ยนกองกำลังเข้าไปถึง 5 ครั้ง มีกว่า 2,000 คน ที่ตายในพื้นที่ลี้ลับ ก่อนที่พวกเขาจะประสบความสำเร็จในการผ่านมัน

เมื่อผลตอบแทนยิ่งสูงขึ้น ความเสี่ยงก็จะยิ่งสูงขึ้นเช่นกัน

ความจริงได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า รางวัลที่พวกเขาได้รับนั้น มากพอที่จะชดเชยความสูญเสียที่เกิดขึ้นได้

พื้นที่ลี้ภัยที่แตกต่างกัน ก็จะมีข้อจำกัดจำนวนผู้เข้าร่วมที่แตกต่างกัน

ข้อจำกัดของถ้าภูเขาติศได้คือ 100 คน

ดังนั้น กองกำลังชั้นสูงของแต่ละกิลด์จะแบ่งเป็น 5 กลุ่ม และผลัดกันสำรวจ

จากประเภทของพื้นที่ลี้ภัย แต่ละแห่งมีการตั้งค่าการเปิดให้เข้าสำรวจเป็นจำนวนที่แตกต่างกัน

พื้นที่ลี้ภัยการผจญภัย จะเปิดให้เข้าสำรวจเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ไม่ว่าผลลัพธ์จะออกมาอย่างไร หลังจากที่ถูกสำรวจกลับออกมาทั้งหมดแล้ว มันก็จะหายไป

พื้นที่ลี้ภัยจากม้วนกระดาษพื้นที่ลี้ภัย จะเปิดให้เข้าสำรวจได้วันละครั้ง จนกว่าจะผ่าน

ถ้าของภูเขาติศได้ เป็นพื้นที่ลี้ภัยที่เปิดสาธารณะ มันจะเปิดให้เข้าสำรวจได้วันละ 2 ครั้ง

กองกำลังชั้นสูงของทั้ง 3 กิลด์ แบ่งออกเป็น 15 กลุ่ม มันจะใช้เวลาประมาณ 1 สัปดาห์ ในการเข้าไปสำรวจอย่างน้อยกลุ่มละ 1 ครั้ง

ในขณะที่ทีมอื่นกำลังสำรวจพื้นที่ลึกลับอยู่ ทีมที่เหลือจะเข้าไปสำรวจเพื่อค้นหาหนั้วเพื่อรอเวลา

เป้าหมายของพวกเขาไม่ใช่สัตว์ร้าย แต่เป็นสัตว์ร้ายพิสดาร

นอกเหนือจากพวกเขาจะเพิ่มเลเวลได้อย่างรวดเร็วแล้ว พวกเขายังมีโอกาสได้เม็ดกำลังภายในอีกด้วย

ด้วยเหตุนี้ หยาใจจึงเป็นดั่งสวรรค์ของผู้เล่นนักผจญภัย

หลังจากกองกำลังชั้นสูงทั้งหมดเตรียมพร้อมแล้ว พวกเขาก็เริ่มเข้าสำรวจถ้ำภูเขาทิศใต้ครั้งแรก

1 วัน ก่อนที่กองกำลังชั้นสูงของกิลด์ทั้ง 3 จะมาถึง ผู้อพยพกลุ่มที่ 3 ได้เดินทางออกจากท่าเรือเป่ยไห่

ผู้อพยพกลุ่มนี้ หลักๆแล้ว พวกเขาเป็นเหล่าเกษตรกร 10,000 คน ที่ถูกรวบรวมนำมาจากทุกพื้นที่ของมณฑลเหอหนาน

หน้าที่ของพวกเขาก็คือ การเตรียมพื้นที่เพาะปลูก เมืองหยางชานจำเป็นต้องเร่งเตรียมพื้นที่เพาะปลูกให้เสร็จสิ้นก่อนที่จะถึงเทศกาลชิงหมี

ตามด้วยกองทัพยศ

นอกเหนือจากนั้นแล้ว ยังมีเรือขนส่งของเหล่าพ่อค้าอีกกว่า 100 ลำ

การสร้างเมืองหยางชาน เป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่สำหรับหอการค้าทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขาได้ยินว่า ลอร์ดแห่งเหอหนานได้ส่งกองพลทหารชั้นสูงถึง 2 กองพล ไปประจำการที่นั่น มันทำให้หอการค้าสบายใจมากขึ้น

ทรัพยากรธรรมชาติในหยางโจวกระตุ้นความตื่นตัวของพวกเขา พวกเขาจึงกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมเป็นอย่างมาก

หอการค้าต่างๆได้ซื้อที่ดินจำนวนมากในเมืองหยางชาน เพื่อสร้างร้านค้าและโรงผลิตของพวกเขา ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็เช่าที่ดินขนาดใหญ่ เพื่อเตรียมพื้นที่เพาะปลูก และสร้างฟาร์มขึ้นมา

ในกองเรือของพวกเขาพ่อค้านี้ นอกเหนือจากจะมีทรัพยากรจำนวนมากแล้ว พวกเขายัง
นำคนงานจำนวนมาก ที่ว่าจ้างมาจากเมืองหลวงของระบบมาด้วย

แน่นอนว่า ตามความต้องการของโอไฮยางโซว คนเหล่านี้จะกลายเป็นประชาชนของ
เมืองหย่าซานด้วย

ด้วยวิธีนี้ การพัฒนาเมืองหย่าซานจะเป็นไปอย่างรวดเร็ว

เนื่องจากข้อจำกัดตำแหน่งของปิงเอ้อ โอไฮยางโซวจึงใช้ยุทธศาสตร์ในการโยกย้าย
กลุ่มผู้อพยพจากมณฑลเหอหนานใจ อย่างไรก็ตาม การอพยพจากมณฑลเหอหนานใจ
เป็นเหมือนกับการย้ายก้อนหินบนกำแพง มันไม่ได้ช่วยให้ประชากรเพิ่มขึ้นอย่าง
แท้จริง

ผู้อพยพกลุ่มที่ 3 นี้ จะเป็นกลุ่มสุดท้ายที่มณฑลเหอหนานใจจะสนับสนุนเมืองหย่าซาน

ประชากรในอนาคตจะมาจากวิธีอื่นๆ เช่น ดึงดูดทหารค้าให้ย้ายเข้ามา ซึ่งพวกเขา
จะโยกย้ายคนงานของพวกเขา มาจากเมืองหลวงด้วย เมืองหย่าซานยังสามารถดึงดูด
ผู้เล่นน้ำกบฉกฉวยหรือชนเผ่าพื้นเมืองบนเกาะฉีอ๋องใจได้อีกด้วย

โอหยาางไซวยังไม่พอใจกับความเร็วในการพัฒนาของเมืองหยาซานในปัจจุบัน ด้วยการสนับสนุนของมณฑลเหลียนโจว เมืองหยาซานถูกกำหนดให้พัฒนารวดเร็วขึ้น และจะต้องเร็วขึ้นเรื่อยๆ

ในช่วงเดือนที่ 3 นี้ โอหยาางไซวยังคงทัวร์รอบๆมณฑลเหลียนโจว ขณะที่เมืองหยาซาน กำลังพัฒนาอย่างช้าๆ

ในช่วงเดือนที่ 3 นี้ ผู้เล่นลอร์ดทั้งหมด เจียบจนดูผิดปกติ

หลังจากจบสงครามเหลียนโจว พันมิตรหยานหวงก็เจียบไป พวกเขา กำลังเตรียมพร้อม และฟื้นฟูความแข็งแกร่งของพวกเขาให้กลับคืนมาอีกครั้ง

หลังจากที่พันธมิตรซานไห่บรลุเป้าหมาย พวกเขาก็เริ่มเก็บกระบี่เข้าฝัก และเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ของพวกเขา

สงครามดินแดนในภูมิภาคจีน ซึ่งเริ่มต้นจากสงครามเหลียนโจวได้หยุดลง และเขตทุรกันดารก็สงบลงอีกครั้ง

สำหรับผู้เล่นลอร์ด ตอนนี้ พวกเขากำลังตั้งกลุ่มของพวกเขาขึ้นมา

ด้วยเหตุนี้ เขตทุรกันดารจึงดูเงียบผิดปกติ

แน่นอนว่ากองทัพกบฏทั้ง 4 ยังคงเติบโตและขยายอำนาจออกไปอย่างต่อเนื่อง พวกเขาเป็นดังโรคระบาด แพร่กระจายไปทั่วเขตทุรกันดารอย่างรวดเร็ว

ในช่วงเวลาที่เฉื่อยชานี้ มีเพียงข่าวเดียวที่ผู้เล่าให้ความสนใจ มันก็คือ การสอบสวนฆาตรุณชันในเมืองตานหยาง

การที่ลอร์ดถูกลอบสังหารในดินแดนของตัวเองนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มันเป็นข่าวที่น่าตกใจมากแค่ไหน

หลังจากเหตุการณ์นี้ ลอร์ดคนอื่นๆ เริ่มเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับองค์กรประจำตัวของพวกเขา และพวกเขาก็ไม่กลัวที่จะผ่อนคลาย แม้ว่าจะอยู่ในดินแดนของตัวเองก็ตาม

การถูกลอบสังหารต่อหน้าผู้ใต้บังคับบัญชา และประชาชนของตัวเอง มันส่งผลต่อศักดิ์ศรีของเขาเป็นอย่างมาก

สิ่งที่ร้ายแรงกว่าก็คือ มือสังหารไม่ได้พยายามที่จะปกปิดตัวตนของพวกเขา

10 นาที หลังจากการลอบสังหาร กระบี่โลหิตก็ประกาศในฟอรัมว่า พวกเขาเป็นผู้ลงมือเอง

ใช้โอกาสนั้น พวกเขาเริ่มรับภารกิจจากผู้เล่น

การลอบสังหารขุนเขินจุนครั้งนี้ ทำให้ชื่อเสียงของพวกเขาทะยานขึ้นอย่างมาก

เมื่อเทียบกับผู้เล่นลอร์ด ช่วงเวลานี้ ผู้เล่นนักผจญภัยเคลื่อนไหวมากกว่า

แรงเสียดทานระหว่างกิลด์ยังคงเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

สงครามเล็กๆของกิลด์เริ่มเกิดขึ้นให้เห็นบ่อยครั้งในเขตทुरกันดาร์

เมื่อกิลด์ต่างๆเริ่มแสดงพลังของพวกเขา มันยากที่ผู้เล่นกลุ่มเล็กๆจะอยู่รอดได้

เนื่องจากโทษของการตายนั้นรุนแรง ขณะที่ผู้เล่นเดียวตาย พวกเขาไม่เพียงแค่สูญเสียเลเวลทั้งหมดเท่านั้น แต่พวกเขายังสูญเสียอุปกรณ์สวมใส่ของพวกเขาด้วย

พวกเขาไม่ได้มาเป็นกลุ่มเหมือนกิลด์ จึงไม่มีใครช่วยเก็บอุปกรณ์ของพวกเขาหลังจากที่พวกเขาตาย

สำหรับสมาชิกกิลด์ที่ตาย ทางกิลด์ได้ส่งคนมาช่วยพวกเขาเพิ่มเลเวลให้กลับมาอีกครั้ง

ดังนั้น สำหรับผู้เล่นเดี่ยวแล้ว มันไม่ง่ายเลย หากพวกเขาตาย พวกเขาจะสูญเสียเกินกว่าจะรับได้

ผลที่ตามมาก็คือ ผู้เล่นเดี่ยวที่ตายรู้สึกหดหู่ พวกเขาเลือกที่จะเปลี่ยนอาชีพเป็นผู้เล่นอาชีพสายการทำงาน

ขณะที่ผู้เล่นตาย พวกเขาเลือกที่จะเปลี่ยนอาชีพได้

แต่แน่นอนว่า พวกเขามีโอกาสเพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น หลังจากที่พวกเขาเปลี่ยนแล้ว ในครั้งต่อไปที่พวกเขาฟื้นคืนมา พวกเขาจะไม่สามารถเปลี่ยนอาชีพได้อีก

ผู้เล่นส่วนใหญ่ที่ตายจะเข้าร่วมกับกิลด์ทันทีที่พวกเขาฟื้นคืนมา ด้วยเหตุนี้ กิลด์ต่างๆ จึงสามารถดึงดูดผู้เล่นใหม่ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง ผลก็คือ ความขัดแย้งระหว่างกิลด์เพิ่มสูงขึ้น

การต่อสู้และการสอบสวนเริ่มเกิดขึ้นทั่วทุกพื้นที่

ผลจากเหตุการณ์เหล่านี้ก็คือ กิลด์ 10 อันดับแรกเริ่มประสบปัญหา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิลด์เส้นใย

ในฐานะที่เป็นกิลด์ผู้เล่นอาชีพสายการทำงาน พวกเขาจึงมีกำลังรวมเป็น 0 ในขณะที่ระดับทักษะของผู้เล่นสูงขึ้น ความต้องการทรัพยากรก็เพิ่มสูงขึ้น

ทรัพยากรของเส้นใยนี้เป็นที่ต้องการของกิลด์ที่แข็งแกร่งอื่นๆ

ผลที่ตามมาก็คือ เส้นใยตกอยู่ในสถานการณ์ที่น่าอึดอัดใจ

แน่นอนว่าเส้นใยมีเสน่ห์ที่น่าดึงดูดอย่างมาก

ไม่ว่าจะเป็นลอร์ดหรือกิลด์ พวกเขาทั้งหมดสนใจผู้เล่นอาชีพสายการทำงานของพวกเขา บางกิลด์ได้ใช้ทรัพยากรระดับสูงล่อลวงเส้นใย พวกเขาต้องการให้เส้นใยผสมเข้ากับกิลด์ของพวกเขา

ไบบรรดากิลด์เหล่านั้น ที่แย่ที่สุดก็คือ เจี้ยนฉีจ้งเหิงซึ่งอยู่ซิงตูด้วย

มีข่าวลือว่า ภายใต้การดำเนินการที่แข็งแกร่งของเจี้ยนฉีจิ้งเหิง เส้นใยเริ่มสูญเสียม
สมาชิกในกิลด์ไปแล้ว

ในขณะที่มีการเปลี่ยนแปลง การแสดงก็เกิดขึ้น

พันธมิตรดวงดาวซึ่งมีฐานอยู่ในซิงตู ได้ประกาศการมีตัวตนอยู่ของพวกเขา และมีข่าว
ลือว่า พวกเขาสนใจเส้นใย

สิ่งที่แปลกก็คือ หลังจากที่พันธมิตรดวงดาวเคลื่อนไหว เจี้ยนฉีจิ้งเหิงก็เริ่มถอยออกมา

ถ้ามีคนกล่าวว่า มันไม่มีเบื้องหลังใดๆ คงจะไม่มีใครเชื่อคนผู้นั้น

โอหยางไชวู้ดีว่า สิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นการแทรกแซงของตีเฉิน

ในทันที อิทธิพลของพันธมิตรดวงดาวเริ่มป็นสูงขึ้น

พันธมิตรดวงดาวเริ่มรับสมัครสมาชิกอย่างเปิดเผย บางที ตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนอยู่ คง
จะถกเถียงกันมานานแล้ว และในที่สุด พวกเขาก็ตัดสินใจว่า ถึงเวลาแล้วที่พวกเขาจะ
ประกาศตัวตนสู่โลก

.....

.....

.....

TWO Chapter 369 แผ่นดินแห่งปรัชญาสงคราม

หัวข้อที่น่าสนใจไม่ได้มีเพียงแค่การปรากฏตัวของพันธมิตรดวงดาวและความสนใจใน
เส้นใยของพวกเขาเท่านั้น

มีข่าวลือออกมาอีกว่า ผู้นำพันธมิตรดวงดาว สิ่งเจ๋งจืดเงิน กำลังไล่ตามผู้นำกิลด์เส้น
ใย จึงซื้อโค่วด้วยเช่นกัน

ขณะที่ข่าวลือนี้แพร่กระจายออกไป เรื่องนี้ก็ยิ่งเป็นที่สนใจมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

ในทันที ชิงตูกกลายเป็นที่สนใจอย่างมาก

ในเรื่องนี้ โอหยางโซวเองก็มีความคิดคล้ายๆกัน

ก่อนหน้านี้ โอหยางโซวได้คัดเลือกผู้เล่นอาชีพสายการทำงานผ่านทางกลุ่มทหาร
รับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะเท่านั้น ขณะที่เส้นใยเองก็เป็นที่น่าสนใจของเขาด้วย
เช่นกัน

ในปัจจุบัน เขากำลังรอโอกาสที่เหมาะสมอยู่

เขาให้แบล็คแมมบ้าใช้ของครักษ์อสรพิษหิมพ์ คอยติดตามความเป็นไปเรื่องนี้อย่างใกล้ชิด

โอหยางโซวจำได้ว่า ในชีวิตที่แล้วของเขา เจี้ยนฉีจ้งเหิงได้กดดันให้เส้นใยเข้าไปผสมผสานร่วมกับพวกเขา ที่น่าแปลกก็คือ ผู้นำกิลด์อย่างฉิงซือโค่วกลับไม่ได้เข้าร่วมกับพวกเขา และหายตัวไป

มีข่าวลือว่า เธอยอมแพ้และกลายเป็นผู้เล่นสันโดษ

ขณะที่เดือนที่ 3 กำลังจะสิ้นสุดลง ฤดูใบไม้ผลิก็มาถึง

เขตทุรกันดารเริ่มจึงเริ่มกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง

ฤดูใบไม้ผลิเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดของปี

สำหรับผู้เล่นลอร์ด ฤดูเพาะปลูกครั้งแรกของปีได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

หลังจากวิกฤตการขาดแคลนธัญพืชเมื่อปีที่แล้ว ไม่มีลอร์ดคนไหนประมาทเรื่องนี้อีกต่อไป พวกเขาได้จัดเตรียมพื้นที่เพาะปลูกให้มากพอที่จะผลิตธัญพืชให้กับพวกเขาได้อย่างน้อยครึ่งปี

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 3 วันที่ 25

โอหยางโซวสิ้นสุดการทัวร์มณฑลเหลียนโจว และกลับมาถึงเมืองซานไห่

ในขณะที่เขากลับมา ผู้จัดการธนาคารสี่สมุทร เมืองจีต้า ก็เข้ามาขอพบเขา

หลังจากที่เตรียมการได้ไม่กี่เดือน ธนบัตรชุดแรกของธนาคารก็เตรียมพร้อมแล้ว

เขามาเพื่อให้โอหยางโซวตรวจสอบธนบัตร ก่อนที่พวกมันจะถูกใช้งานจริง

โอหยางโซวหยิบธนบัตรหนึ่งร้อยเหรียญทองขึ้นมา และเริ่มตรวจสอบมัน

ในการพิมพ์โบราณ มันมีเพียง 2 สีเท่านั้นที่สามารถพิมพ์ออกมาได้ นั่นก็คือ สีขาวและสีดำ

ธนบัตรตรงหน้าเขานี้ มีขนาดใหญ่กว่าธนบัตรในโลกจริง มันมีภาพเปลี่ยนใจเป็น
ฉากหลัง ซึ่งภาพนี้ถูกนำมาจากแผนที่ของลอร์ดแห่งเปลี่ยนใจ

ด้านหน้าจะใช้สัญลักษณ์ที่เหมือนกับบนธงของลอร์ด

ก่อนหน้านี้ เมื่งจี้ต้าต้องการจะใช้ใบหน้าของโอหยางโชวแสดงบนธนบัตร แต่เขาก็
ปฏิเสธความคิดนั้นทันที

ขณะที่ธนบัตรถูกใช้ นอกเหนือไปจากการพิมพ์ที่ต้องมีคุณภาพสูงแล้ว กฎเกณฑ์สำคัญก็
คือ วิธีป้องกันการปลอมแปลง

เนื่องจากในขณะนี้ เทคโนโลยีมีจำกัด เมื่งจี้ต้าจึงทำได้เพียง ใช้วิธีที่ยุ่งยากเพียงอย่าง
เดียวที่สามารถทำได้ นั่นก็คือ การประทับเครื่องหมายของลอร์ดแห่งเปลี่ยนใจลงใน
ทุกๆธนบัตร

ตราประทับของลอร์ดแห่งเปลี่ยนใจ เป็นสัญลักษณ์ของลอร์ด มันไม่สามารถปลอม
แปลงหรือทำซ้ำได้

ใครก็ตามที่พยายามจะทำเช่นนั้น ครอบครัวของพวกเขาจะถูกกวาดล้างถึง 9 ชั่วโคตร

หลังจากที่ธนบัตรได้รับการอนุมัติจากโอหยางโซวแล้ว พวกมันจะถูกนำเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจในเดือนที่ 4

ในขณะนั้นเอง กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ก็เสร็จสิ้นการขายอาวุธและอุปกรณ์ทั้งหมด

สุดท้ายแล้ว โอหยางโซวได้รับเงินมาทั้งสิ้น 286,700 เหรียญทอง โดย 13,000 เหรียญทอง จะถูกใช้สำหรับเป็นทุนให้องค์กรรักษาสหพิษทัมพ์

โอหยางโซวเก็บเงินไว้ 50,000 เหรียญทอง สำหรับเป็นทุนสำรอง จากนั้น เขาก็ส่งเงินที่เหลือไปให้กับธนาคารสี่สมุทร เพื่อเป็นการสนับสนุนการเปิดใช้ธนบัตร

เวลากำลังเหมาะสม โอหยางโซวจึงถือโอกาสเพิ่มการสนับสนุนเมืองเทียนซวงผ่านธนาคารสี่สมุทรด้วยเลย

แม้ว่าพี่ชายของเขา ซ่งเหวินจะยังมีข้อบกพร่องอยู่มาก แต่ภายใต้การสนับสนุนของโอหยางโซว เขาคงจะสร้างพันธมิตรเทียนซวงขึ้นมา เพื่อต่อสู้กับพันธมิตรแดนใต้ได้

ในทันที เหล่าลอร์ดในหลิงหนานเริ่มตัดสินใจ

แน่นอนว่าผู้นำพันธมิตรแดนใต้ เหนอโฟ่ ไม่ใช่คนที่จะจัดการได้ง่ายๆ

สงครามของพวกเขาจึงเริ่มขึ้น

เป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะนั่งลง เพื่อรอและเฝ้าดูพายุที่ก่อตัวขึ้นในหลิงหนาน

ในวันรุ่งขึ้น ภายใต้การจัดการของตู๋หฺงฮุ่ย โอหยางโซวได้เข้าร่วมพิธีก่อตั้งสถานศึกษา
ทางทหาร

จริงๆ แล้ว มันก่อสร้างเสร็จตั้งแต่หนึ่งเดือนก่อนแล้ว อย่างไรก็ตาม พวกเขาเลื่อนพิธี
ออกไป เพราะพวกเขาต้องการให้ลอร์ดคนสำคัญของพวกเขากลับมาเสียก่อน

หลังจากจบพิธีเปิด เสียงประกาศจากระบบก็ดังขึ้นทั่วทั้งภูมิภาคจีน

“ประกาศจากระบบ : ตัวแทนของปรัชญาสงคราม ชุนหวู่ ได้ย้ายมาอยู่ดินแดนซานไห่
เพื่อเป็นผู้อำนวยการสถานศึกษาทางทหาร และรับศิษย์ ในขณะเดียวกัน จากการ
ผ่านข้อกำหนดทั้ง 3 ของหนึ่งในปรัชญาทั้งหลาย-ปรัชญาสงคราม มันจะย้ายเข้ามา
อยู่ที่ดินแดนซานไห่อย่างเป็นทางการ!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวี่ นักยุทธศาสตร์ทางทหารจะย้ายเข้ามาอยู่ดินแดนซานไห่ รางวัลพิเศษ : แผ่นดินแห่งปรัญญาสงคราม”

การเปิดตัวสถานศึกษาทางทหารหมายความว่า นักยุทธศาสตร์ทางทหารจะมีสถานที่สำหรับแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของพวกเขาในดินแดนซานไห่

ในภาคการศึกษาแรก มีผู้เข้าศึกษาทั้งสิ้น 100 คน และแบ่งออกเป็นชั้นเรียน **A** และ **B** ศิษย์ทุกคนที่ศึกษาอยู่ที่นี่ เป็นทหารที่ได้รับคัดเลือกมาจากกองพลทหารต่างๆ

เป็นเรื่องบังเอิญจริงๆที่พวกเขาผ่านข้อกำหนดในการย้ายปรัญญาเข้ามายังดินแดนได้สำเร็จ

ด้วยเหตุนี้ นักปรัญญาสงคราม จึงได้ย้ายเข้ามาอยู่ในดินแดนซานไห่อย่างต่อเนื่อง

ช่วงเวลาที่ประกาศนี้ดังออกไปทั่วภูมิภาคจีน มันส่งผลให้เกิดความโกลาหลขึ้น

ก่อนหน้านี้ มีข่าวว่า นักบุญสงคราม ซุนหฺวี่ ย้ายไปอยู่ที่ดินแดนซานไห่แล้ว ผู้เล่นจึงสามารถเข้าใจเหตุการณ์ในครั้งนี้ได้ พวกเขาจึงไม่ได้ตกใจกับมันมากนัก

สิ่งที่พวกเขารู้สึกเป็นพิเศษก็คือ ความอิจฉา

สถานศึกษาทางทหารของดินแดนซานไห่ได้เปิดตัวอย่างเป็นทางการในภูมิภาคจีน

โอหยางโซวเสียใจที่ยุทธศาสตร์ทางทหารไม่ได้เป็น 1 ใน 10 โรงเรียนปรัชญาหลัก
ดังนั้น มันจึงไม่สามารถช่วยให้เขาทำเคลสเสร็จสมบูรณ์ได้

โรงเรียนปรัชญาทั้ง 10 ได้แก่ หูเจีย(ขงจื้อ), เต้าเจีย(ลัทธิเต๋า), ม่อเจีย(ม่อจื้อ), ฟาเจีย, หมิงเจีย, หยินหยางเจีย, จ้งเหิงเจีย, จ้าเจีย, หงเจีย และเสี่ยวโซวเจีย

ปรัชญาสงครามปรากฏขึ้นในสมัยฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง ในระหว่างการ
อภิปรายของนักปรัชญา ปรัชญาสงครามยังไม่ได้มีอิทธิพลมากนัก ดังนั้น มันจึงไม่ได้
ติด 1 ใน 10 ปรัชญาหลัก

โอหยางโซวปลอมตัวเอง ขณะที่เขาตรวจสอบสถานะของฉายาใหม่

แผ่นดินแห่งปรัชญาสงคราม : ความเร็วในการเลื่อนขั้นของทหารเพิ่มขึ้น 10%,
โอกาสในการทะลุวงชั้นของนายทหารเพิ่มขึ้น 10%, คุณภาพของทหารเพิ่มขึ้น 15%,
ขวัญกำลังใจของทหาร เพิ่มขึ้น 10%

หลังจากตรวจสอบสถานะของฉายาแล้ว ความหืดหู่ของโอหยางโชวกี้หายไปโดย
สิ้นเชิง ฉายานี้ยกระดับทางทหารทั้งหมด

จะเห็นได้ว่า จากความช่วยเหลือของบัพนี้ กองทัพเตรียมต้อนรับนายทหารชั้นกลาง
กลุ่มใหม่ได้เลย และแม้แต่นายทหารชั้นสูง มันก็ไม่ใช่แค่ความฝันที่ห่างไกลอีกต่อไป

เมื่อเทียบกับเรื่องนี้แล้ว ความคืบหน้าของเคสไม่มีอะไรเลย

แน่นอนว่า หลังจากที่ได้รับฉายานี้มา มันทำให้สถานะดินแดนของเขาดูน่ากลัวขึ้น
อย่างมาก

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 3 วันที่ 27

หลังจากที่กองทัพเรือเปย์ไห่ส่งผู้อพยพกลุ่มที่ 3 ไปถึงหย่าโจวแล้ว พวกเขาก็กลับมาที่
ท่าเรือเปย์ไห่

พวกเขาได้กวาดล้างกลุ่มโจรสลัดต่างๆที่อยู่รอบๆเกาะนี้ออกใจทั้งหมดแล้ว หลังจาก
ที่พวกเขาได้สร้างรากฐานที่มั่นคงให้กับหยาใจแล้ว เมืองหยาซานจึงไม่จำเป็นต้อง
ได้รับการคุ้มครองจากกองทัพเรือเปย์ไห่ต่อไป

แม้ว่าพวกเขาจะต้องการกองทัพเรือ พวกเขาก็สามารถกองทัพเรือของพวกเขาขึ้นมา
เองได้

หน้าที่หลักของกองทัพเรือเปย์ไห่ก็คือ การป้องกันเมืองเปย์ไห่ และน่านน้ำของมณฑล
เหลียนโจว

ดังนั้นหากจะกล่าวอย่างจริงจังแล้ว พวกเขามะสำหรับการสู้รบทางเรือในทะเล
ใกล้ๆมากกว่า

เมื่อมีการจัดตั้งกองทัพมังกรและกองทัพพยัคฆ์ขึ้นมาแล้ว การพัฒนาของกองทัพเรือ
ก็ดูเหมือนจะลดลงไปมาก ประการแรก พวกเขจำเป็นต้องใช้เวลาในการสร้างเรือ
เทอร์โบแต่ละลำ, ประการที่สอง พวกเขายังคงขาดแคลนนายทหารเรือ

ถ้ามีคนกล่าวว่า การสร้างเรือสามารถแก้ไขได้ด้วยเวลาแล้ว การขาดแคลนนายทหาร
เรือก็จะกลายเป็นปัญหาที่ร้ายแรง และยากที่จะแก้ไขได้

เผยตงหลายเป็นเพียงนายทหารชั้นกลางเท่านั้น ไม่ว่าจะป็นทักษะหรือประสบการณ์ เขายังคงไม่สามารถถึองของกองทัพเรือได้

ขณะที่โอหยางโซวไปที่เมืองเป่ย์ไห่ เผยตงหลายได้ยกประเด็นเกี่ยวกับการพัฒนา กองทัพเรือขึ้นมา ซึ่งมันทำให้โอหยางโซวมีไอเดียผุดขึ้นมามากมาย

ในช่วงเวลานี้ โอหยางโซวได้อ่านหนังสือในสมัยราชวงศ์ชิงและราชวงศ์หมิง ทำให้เขามีความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการสร้างกองทัพเรือมากขึ้น

ดังนั้น เขาจึงเรียกเผยตงหลายและตู่หู่ฮู่มาพบ เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับปัญหานี้

ทั้ง 3 ได้ใช้เวลาตลอดทั้งวันในห้องอ่านหนังสือของโอหยางโซว ก่อนที่พวกเขาจะตกลงแผนการในอนาคตและจัดระเบียบกองทัพเรือในปัจจุบันได้

จากแผนการของพวกเขา กองทัพเรือในอนาคตจะแบ่งออกเป็นกองทัพเรือ, กองเรือ, กองพลเรือ และกองพันเรือ โดยกองทัพเรือจะเทียบได้กับกองทัพหลัก, กองเรือจะเทียบได้กับกองทัพทหาร และกองพลเรือจะเทียบได้กับกองพลทหาร

พวกเขาจัดตั้งกองทัพเรือหยานหยางขึ้นมา เพื่อรับผิดชอบในการสู้รบทางเรือรอบๆ แปซิฟิกใต้ โดยจะมีจอมพลเรือเป็นผู้บัญชาการ กองทัพเรือหยานหยางนี้จะประกอบไปด้วยหลายกองเรือ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์

กองทัพเรือเป่ย์ไห่ จะเปลี่ยนเป็นกองเรืออ่าวเป่ย์ไห่ พวกเขาจะรับผิดชอบการสู้รบรอบๆอ่าวเป่ย์ไห่เป็นหลัก โดยจะมีขุนพลเรือเป็นผู้รับผิดชอบ ซึ่งตำแหน่งของเขาจะเทียบได้กับขุนพลแห่งกองทัพทหาร

กองเรืออ่าวเป่ย์ไห่จะอยู่ภายใต้กองทัพเรือหนานหยาง ในขณะเดียวกัน พวกเขาจะจัดตั้งกองเรือหยานซานขึ้น ในหยางโจว กองเรือหยานซานจะแตกต่างจากกองเรืออ่าวเป่ย์ไห่ เพราะหน้าที่หลักของพวกเขาคือ การรับผิดชอบการสู้รบทางเรือตามเส้นทางต่างๆ ในแปซิฟิกใต้

กองเรืออ่าวเป่ย์ไห่จะมี 4 กองพลเรือ

กองทัพเรือเป่ย์ไห่เดิมจะเป็นกองพลเรือที่ 1 ของกองเรืออ่าวเป่ย์ไห่ และจะมีนายพลเรือเป็นผู้รับผิดชอบ ซึ่งตำแหน่งนี้ จะมีอำนาจเทียบได้กับนายพลแห่งกองพลทหาร กองพันกะลาสีที่อยู่ภายใต้กองพลเรือจะมีนายพันเรือ 1 นาย

ความแตกต่างระหว่างกองทัพบกและกองทัพเรือคือ กองทัพเรือไม่มีกรมทหาร

เผ่ายตงหลายได้รับการแต่งตั้งเป็นนายพลของกองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรืออ่าวเป่ยไห่

การจัดเตรียมในเบื้องต้นก็คือ กองพันกะลาสีจะมีเรือเทอร์โบ 1 ลำ และเรือรบเมิงซง 4 ลำ เป็นกองกำลังต่อสู้หลัก พร้อมด้วยเรือซี้หม่าอีก 12 ลำ เป็นเรือสอดแนม

นอกเหนือจากเรือซี้หม่าแล้ว เรือรบแต่ละลำจะมีกับตันเรือ 1 นาย, หัวหน้านายทหาร, นายทหารลำดับที่ 2 และนายทหารลำดับที่ 3 เนื่องจากเรือซี้หม่ามีขนาดเล็ก และมีหน้าที่รับผิดชอบเพียงการสอดแนมเท่านั้น พวกมันจึงมีเพียงกับตันเรือเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ กองทัพเรือของดินแดนซานไห่จึงเดินหน้าอย่างถูกต้องได้ในที่สุด

**

.....
.....
.....

**

TWO Chapter 370 เครือข่ายข่าวกรอง

ความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงกองทัพเรือ เป็นเพียงขั้นตอนแรกเท่านั้น

ขั้นต่อไป พวกเขาจำเป็นต้องค้นหาขุนพลเรือ

10 ขุนพลเรือในประวัติศาสตร์ได้แก่ โจวหยูจากยุคสามก๊ก, หลิวเหรินกู่ยจากราชวงศ์ถัง, หลี่เป่าและจางหงฟานจากราชวงศ์ซ่งใต้, หยูถ่งไห่จากราชวงศ์หยวน, เจิ้งเหอ, เต็งจื่อหลง, หยูต้าโหยว และเจิ้งเจิงกงจากราชวงศ์หมิง, สุดท้ายก็คือ ซีหลางจากราชวงศ์ชิง ในขณะที่เต็งซีซางเข้ามาเป็นขุนพล พวกเขามีเรือรบเหล็กพร้อมใช้งานอยู่แล้ว

จากบรรดาขุนพลเรือเหล่านี้ คนแรกที่จะปรากฏตัวขึ้นก็คือ โจวหยูจากยุคสามก๊ก

หลังจากสงครามทางฝั่ง ต่อไปจะเป็นสงครามจูลู่ การสิ้นสุดของสงครามจูลู่ เป็นจุดเริ่มต้นของราชวงศ์ฉิน

มันยังมีช่วงเวลาอีกซีกพักก่อนจะถึงยุคสามก๊ก

ดังนั้น มันจึงเป็นไปได้เลยที่เขาจะใช้วิธีรับสมัครในแผนที่สมรภูมิได้

ตอนนี้ เรามีเพียง 2 วิธีเท่านั้น นั่นก็คือ ผ่านทางอาคารรับสมัครงาน หรือไม่ก็ผ่านเหรียญอัญเชิญ

อาคารรับสมัครงาน จำเป็นต้องใช้เวลาในกรकुलदर 1 ปี สำหรับเหรียญการัญเชิณ
โดยไม่ต้องกล่าวถึงความยากลำบากในการได้รับมัน โอกาสที่เขาจะได้รับขุนพลเรือ
จากมันนั้นก็ต่ำเป็นอย่างมาก

เกี่ยวกับเรื่องนี้ โอหยางโซวยังไม่มีความคิดดี ๆ เลย

เขายังคงอยู่ห่างไกลจากการสร้างกองทัพเรืออันแข็งแกร่งขึ้นมา

เขาสามารถใช้เวลานี้ทำได้เพียง สะสมเรือรบต่างๆ ได้เท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรือ
รบเทอร์โบ ในขณะที่เดียวกัน เขาก็สั่งให้เผยแพร่หลายฝึกอบรมกะลาสืออย่างต่อเนื่อง
เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับอนาคต

เพราะหากการสะสมเรือจำนวนมาก แล้วกะลาสือไม่สามารถใช้การมันได้ มันจะทำให้
เขาเสียทรัพยากรจำนวนมากไปโดยเปล่าประโยชน์

โอหยางโซวทำได้เพียงค่อยทำมันทีละชั้นทีละตอนอย่างช้าๆ เท่านั้น

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 3 วันที่ 28

แบล็คแมมบ้าได้เข้ามาพบโอหยางโซว เพื่อรายงานเกี่ยวกับผลการดำเนินงานในช่วง 1 เดือน ที่ผ่านมาขององค์กรรักษาสรีษทมิฬ

หลังจาก 1 เดือน แห่งการเตรียมความพร้อม องค์กรรักษาสรีษทมิฬได้เริ่มปฏิบัติการ ในเมืองหลวงทั้ง 9 แล้ว

โดยองค์กรรักษาสรีษทมิฬจะมีทหารรับจ้างเดิม 370 คน เป็นแกนหลัก และยังมี NPC อีก 500 คน เพิ่มเข้ามาไปในองค์กร

นอกจากนี้ ผู้ควบคุมสถานข่าวกรองต่างๆ ยังสามารถใช้เงินซื้อตาและหูให้กับพวกเขา ได้อีกด้วย ซึ่งจะมีทั้ง พ่อค้า, ขอทาน, จับกัง, หญิงโสเภณี และอื่นๆอีกมากที่เข้าร่วมกับพวกเขา

แม้ว่าพวกเขาจะดูไม่ค่อยน่าเชื่อถือนัก แต่พวกเขาก็สามารถรวบรวมข้อมูลมาให้กับ องค์กรรักษาสรีษทมิฬได้

ขั้นต่อไปคือการซื้อตัวคนรับใช้ของราชวงศ์, คนชั้นสูง รวมถึงกิลด์ต่างๆในเมืองหลวง ของระบบด้วย

แน่นอนว่าทรัพยากรมีจำกัด ไม่ว่าจะเป็นเป้าหมายหลักหรือคนทั่วไป พวกเขาจึงต้องใช้เวลาระยะหนึ่งสำหรับการรับข้อมูลข่าวสาร

หลังจากที่ซื้อหูและตาเหล่านี้แล้ว องค์กรธุรกิจสวัสดิการจำเป็นต้องช่วยให้พวกเขามีอำนาจมากขึ้น เพราะคนเหล่านี้จะไม่ได้รับข่าวสารที่สำคัญ หากพวกเขายังมีตำแหน่งที่ต่ำอยู่เช่นนี้

ตัวอย่างเช่น ขอทาน พวกเขาจะช่วยให้ขอทานคนนั้น กลายเป็นหัวหน้าขอทานของภูมิภาค, สำหรับหญิงโสเภณี พวกเขาต้องช่วยให้เธอมีชื่อเสียงขึ้นมา, สำหรับจับกัง พวกเขาต้องช่วยให้จับกังคนนั้นทำงานประสบความสำเร็จ

ทั้งหมดเป็นการบ่มเพาะข่าวสาร มันจะต้องใช้เวลาและซับซ้อนมาก มันไม่สามารถจะเร่งมากเกินไปได้

มีเพียงการบ่มเพาะที่ทีละขั้นทีละตอนเท่านั้น ที่พวกเขาจะได้รับความเชื่อสัตย์และความเชื่อถือจากคนเหล่านั้น

สำหรับผู้เล่น หลักแล้วพวกเขาจะแทรกซึมเข้าไปในกิลด์หรือดินแดน

กิลด์นั้นไม่ได้ยากที่จะติดสินบนหรือแทรกซึมเข้าไปเลย พวกเขาแค่เดินเข้าไปตรงๆ เท่านั้น ก็สามารถเข้าร่วมกิลด์ได้แล้ว

ในขณะเดียวกัน ถ้าพวกเขาได้เลื่อนตำแหน่งและมีอำนาจมากขึ้น ยิ่งถ้าพวกเขาเป็นสมาชิกแกนหลักได้ พวกเขาก็จะประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง

ความแตกต่างจาก **NPC** ก็คือ ความจงรักภักดีของผู้เล่นนั้นค่อนข้างจะเป็นปัญหา

ดังนั้น สำหรับกิลด์ องค์รักษ์ออสโตรพิซทิมพ์ จะเข้าไปแทรกซึม เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ข่าวกรองด้วยตัวเอง

โดยเฉพะอย่างยิ่งกิลด์ 10 อันดับแรก องค์รักษ์ออสโตรพิซทิมพ์จะเข้าไปแทรกแซง ทั้งหมด ไม่เว้นแม้แต่กิลด์ในพันธมิตรของพวกเขาเอง

สำหรับดินแดน พวกเขาจะสร้างจุดติดต่อไว้

จากนั้น ผู้จัดการของแต่ละจุดติดต่อ ก็จะสร้างโครงข่ายในดินแดนขึ้นมา

เนื่องจากดินแดนนั้นพิเศษ พวกเขาจึงให้ **NPC** เป็นผู้จัดการจุดติดต่อเหล่านั้น ถ้าผู้เล่นทำหน้าที่นี้ มันง่ายที่พวกเขาจะถูกสงสัยโดยลอร์ด

ดังนั้น องค์กรกษัตริย์พิชิตจึงต้องฝึกอบรม **NPC** ในสถานี่ชาวกรอง เพื่อให้พวกเขา
กลายเป็นสายลับชั้นสูง

ในขณะนี้พวกเขายังฝึกอบรม **NPC** อยู่ การแทรกซึมดินแดนจึงยังไม่เริ่มขึ้น

สุดท้าย องค์กรกษัตริย์พิชิตก็รับเอาตาและหูของกลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลเดิมมา
ด้วย เมื่อถึงจุดนี้ เครือข่ายชาวกรองของพวกเขาแทบจะครอบคลุมทั้งหมดแล้ว

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเรื่องนี้ ปากของเขาก็เบิกกว้างด้วยความตะลึง

ถ้าพวกเขาสามารถทำตามแผนที่นำทางนี้ได้ ภูมิภาคจีนทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นเมือง
หลวงของระบบ, กิลด์ หรือดินแดน เหล่านี้จะไม่สามารถหลบเลี่ยงตาและหูของพวกเขา
ได้เลย

แน่นอนว่ามันยังคงเป็นเพียงแผนการอยู่ สำหรับการทำงานให้เกิดขึ้นจริง เวลาและ
ความพยายามเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมาก

แม้จะมีกลุ่มมืออาชีพและการสนับสนุนทางการเงินขนาดใหญ่ มันก็คงจะต้องใช้เวลา
อย่างน้อย 1 ปี หรือมากกว่านั้น ในการสร้างเครือข่ายชาวกรองนี้

เมื่อเขาได้เห็นแผนการนี้แล้ว โอหยางโซวก็นำเงิน 20,000 เหรียญทอง ออกมาจากถุงเก็บของของเขา และมอบมันให้กับแบล็คแมมบ้า

การสนับสนุนของโอหยางโซว ทำให้แบล็คแมมบ้ารู้สึกตื่นเต้นเป็นอย่างมาก สิ่งที่เขาทำอยู่ตอนนี้ มันน่าสนใจกว่าตอนที่เขาทำในกลุ่มทหารรับจ้างแรพเทิลส์เน็คมาก

แบล็คแมมบ้ารู้สึกได้ว่า เลือดที่เย็นชาภายในร่างของเขา กำลังเดือดพล่านขึ้นมาอีกครั้งแล้ว

เหตุผลที่โอหยางโซวสนับสนุนองค์กรกษัตริย์พิชิตพิภพมากขนาดนี้ เป็นเพราะเขารับรู้ได้ถึงความอันตรายพวกเขาที่แบล็คแมมบ้าได้อธิบายไว้ ถ้าพวกเขาสามารถสร้างเครือข่ายเช่นนี้ได้ ตีเงินและคนอื่นๆก็สามารถทำได้เช่นกัน

บางที ดินแดนอาจจะเป็นเพียงยอดภูเขาน้ำแข็งในด้านพลังอำนาจทั้งหมดของพวกเขาก็ได้

กลุ่มอำนาจขนาดใหญ่ อาจจะไม่สามารถเปรียบเทียบกับโอหยางโซวในเรื่องการดำเนินดินแดนและความรู้เกี่ยวกับเกสม์ได้ แต่ในด้านอื่นๆ พวกเขานึกว่าเขา

การสร้างเครือข่ายข่าวกรองจึงเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับพวกเขาอย่างมาก

เขาประมาทมากเกินไปจริงๆ

ในระหว่างสงครามเวียดนาม มีดินแดนถึง 3 แห่ง ที่ละเมิดสัญญาของพวกเขา
เครือข่ายข่าวกรองของทีเจ็น ได้แทรกซึมเข้ามาในแอ่งเวียดนามนานแล้ว

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวไม่รู้ว่าเขาควรจะทำเช่นไร

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้แล้ว เขาก็รู้สึกสั่นสะท้านไปทั้งตัว เขาจึงตัดสินใจเล่าให้แบล็คแมมบ้า
ฟัง

เมื่อได้ยินเรื่องนี้แล้ว แบล็คแมมบ้าก็เสียบไปชั่วครู่

หลังจากนั้น เขาก็กล่าวว่า “อย่างได้กังวลเลย ข้าจะล้างแอ่งเวียดนามทั้งหมดให้เอง
ภายใน 2 เดือน ข้าคงจะสามารถค้นพบสายลับทั้งหมดที่ซ่อนอยู่ที่นี้ได้”

แบล็คแมมบากล่าวว่าจะค้นพบ ไม่ได้กล่าวว่า จะกวาดล้างพวกเขาออกไป

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็พยักหน้า สำหรับสายลับ ตราบเท่าที่พวกเขา
สอดส่องและควบคุมได้ มันไม่จำเป็นจะต้องถูกกวาดล้างออกไป เพราะบางที พวก
เขาอาจจะใช้ประโยชน์จากสายลับของศัตรูได้เช่นกัน

“ขอบคุณมาก!”

แบล็คแมมบ้าพยักหน้าแต่ไม่ได้กล่าวอะไรออกมา

นอกเหนือจากเรื่องเครือข่ายข่าวกรองแล้ว บลैคแมมบ้ายังได้รับข่าวที่น่าสนใจ
บางอย่างมาอีกด้วย

ข่าวนี้เป็นสิ่งที่โอหยางโซวให้ความสนใจเป็นอย่างมาก มันคือเหตุการณ์ระหว่าง
พันธมิตรดวงดาวและเส้นใย

“ข่าวลือระหว่างสิงเจ้าจอเงินและชิงซื้อโค่วเป็นเรื่องจริง ในขณะเดียวกัน พันมิตร
ดวงดาวก็กำลังบีบเส้นใยให้จนมุมจริงๆเช่นกัน”

“ดูเหมือนว่า มันถึงเวลาที่ข้าจะต้องออกไปแสดงตัวแล้ว”

โอหยางโซวหัวเราะ เขาแสดงออกถึงความมั่นใจเป็นอย่างมาก

เมื่อแบล็คแมมบ้าได้ยินเช่นนั้น เขาก็มองโอหยางโชวแปลกๆ เขาไม่เข้าใจว่า โอหยางโชวไปเอาความมั่นใจที่จะฉกฉวยเส้นใจจากเงื้อมมือของพันธมิตรดวงดาวมาจากไหน

แม้ว่าจะไม่กล่าวถึงผู้สนับสนุนของเขา เพียงแค่ตระกูลของสิ่งเจ่อจื่อเงินก็ไม่อาจจะประมาทได้แล้ว

สำหรับตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนอยู่ ซึ่งต้องการจะปรากฏตัวออกมา เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะสนับสนุนตัวแทนของพวกเขาอย่างเต็มที่ ถ้าโอหยางโชวต้องการจะเอาชนะพวกเขา เขาคงจะต้องจ่ายค่าตอบแทนไม่น้อย

แน่นอนว่าโอหยางโชวไม่ได้อธิบายอะไรให้แบล็คแมมบ้าฟัง

บ่ายวันนั้น เขาได้นำทหารองครักษ์ 4 นาย เทเลพอร์ตไปยังชิงตู จากนั้น เขาก็ตรงไปที่สำนักงานของดินแดน

ผู้ควบคุมสถานีข่าวกรองที่นั่นก็คือ อสรพิษขาว

จากเมืองหลวงทั้ง 9 ชิงตูมีความสำคัญมากที่สุด ดังนั้น อสรพิษขาวจึงเป็นคนที่เก่งที่สุดจากทั้งหมด 9 คน

อสรพิษขาวอธิบายรายละเอียดของข่าวกรองทั้งหมดที่เขาได้รับมา

จากที่เขารู้มา ภายใต้แรงกดดันของพันธมิตรดวงดาว เส้นใยใกล้จะพังทลายเต็มทีแล้ว พวกเขาไม่สามารถซื้อทรัพยากรที่หายากได้เลย มันทำให้สมาชิกในกิลด์เริ่มไม่พอใจ

ผู้นำของพวกเขา จิงซือโค่ว เริ่มไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ เธอคงทำได้เพียงยอมแพ้ และยอมจำนนเท่านั้น

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็กล่าวออกไปว่า “ช่วยไปบอกกับจิงซือโค่ว ให้นางออกมาพบข้าทีสิ”

“ขอรับ!”

องค์กรอสรพิษมิฟได้เข้าสู่ซิงตูเป็นเวลา 1 เดือนแล้ว จึงเป็นเรื่องปกติที่พวกเขาจะมีวิธีติดต่อกับเธอ ในฐานะที่เป็นมืออาชีพ เป็นธรรมดาที่อสรพิษขาวจะไม่ถามถึงเหตุผล และเป้าหมายของโอหยางโซว

เขาเพียงแค่ทำตามคำสั่งเท่านั้น

หลังจากที่เขาออกไป โอหยางโซวก็ยังอยู่ในห้องตามลำพัง เขากำลังเตรียมพร้อม
สำหรับการนับพบในวันพรุ่งนี้

**

.....

.....

.....

**

TWO Chapter 371 การย้ายที่ตั้ง

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 3 วันที่ 29

โอหยางโซวได้นัดพบกับจิงซือโค่ว

สถานที่นัดพบของพวกเขาก็คือ โรงน้ำชาในชิงตู ที่มีชื่อว่า ยี่ผิงเสี่ยว

โอหยางโซวมาถึงก่อนเวลาครึ่งชั่วโมง และเขาเลือกห้องบนชั้นสอง ไม่เพียงแค่พวก
เขาจะสามารถชมทิวทัศน์ภายนอกได้เท่านั้น ที่นั่นยังใช้เก็บความลับได้เป็นอย่างดีอีก
ด้วย

จิงซือโค่วเป็นหญิงสาวที่เย็นชา ขณะที่เดินเข้ามาในห้อง โอหยางโซวกำลังซบเซาอยู่

“ท่านลอร์ดหวู่ยี่ ข้าได้ยินเกี่ยวกับท่านมามากเลย!”

“ข้าเองก็ได้ยินเกี่ยวกับท่านมามากเช่นกัน ท่านผู้นำกิลด์จิง” โอหยางโซวยิ้ม เขาเทศา
ลงในถ้วย ก่อนจะผลักดันไปให้กับเธอ และกล่าวว่า “นี่คือชาดอกเบญจมาศจักรพรรดิ
ทองคำ ลองเพลิดเพลินกับมันดูซิ”

จิงซือโค่วหยิบถ้วยชาขึ้นมา กิริยาแต่ละท่วงท่าของเธอดูอ่อนช้อยและงดงามมาก
ขณะที่เธอจิบ ดวงตาของเธอก็เปล่งประกายขึ้นทันที “ข้าไม่คาดหวังเลยว่า ท่านลอร์ด
หวู่ยี่จะรู้เรื่องชามากเช่นนี้”

การดื่มชาดอกไม้ในฤดูใบไม้ผลิ เป็นสิ่งที่สมบูรณ์แบบที่สุดแล้ว

ในฐานะผู้นำกิลด์เส้นใย จิงซือโค่วรู้เกี่ยวกับชา, เหล้า, อาหาร และที่คล้ายๆกันนี้
ทั้งหมด

ในโลกจริง จิงซือไคว่เป็นหญิงสาวที่ประณีตและงดงาม ไม่เพียงแต่เธอจะดูสง่างามเท่านั้น แต่ทักษะต่างๆของเธอก็ประณีตอย่างมากด้วย มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆเลยที่โอหยางโซวจะได้รับคำชมจากเธอ

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวไม่ได้ชอบดื่มเหล้า แต่เขาชอบดื่มชา และมันกลายมาเป็นงานอดิเรกของเขา ดังนั้น เขาจึงรู้เกี่ยวกับชามาก

“ที่ซำรูนั่นเพียงแค่เล็กน้อย มันไม่อาจจะนำไปเทียบกับท่านผู้นำกิลด์จึงได้เลย”

จิงซือไคว่มองไปที่โอหยางโซว ในสายตาของเธอ มันเต็มไปด้วยความเหนื่อยหน่าย เธอไม่ต้องการที่จะให้เขาตีฟุ่มไม่รอบๆ เธอจึงกล่าวขึ้นว่า “การที่ท่านลอร์ดหุ่ยเชิณเข้ามาที่นี่ มันคงไม่ใช่เพียงแค่การดื่มชาเท่านั้นใช่หรือไม่?”

กล่าวตามจริง หากไม่ใช่โอหยางโซว เธอคงจะไม่ยอมออกมาพบใครอย่างแน่นอน ในปัจจุบัน เธอมีปัญหาารุมเร้ามากมาย มันทำให้เธอไม่มีพลังงานเหลือพอจะทำอะไรมากนัก

โอหยางโซวยิ้ม “ท่านคงสามารถคาดเดาได้อยู่แล้วว่า เหตุใดข้าถึงเชิญท่านมาที่นี่”

“โอ้? ท่านสนใจในเส้นใยของพวกเราใช่หรือไม่?”

ในคำกล่าวของเธอ มันแฝงด้วยความเยินยออย่างเห็นได้ชัด บรรยากาศในห้องไม่ได้เป็นกันเองเหมือนก่อนหน้านี้ เมื่อเร็ว ๆ นี้ คนที่แข็งแกร่งเช่นเขา ได้บีบบังคับเธอ มันทำให้เธอรู้สึกไม่พอใจอย่างมาก

ต่อหน้าโอหยางโซว เธอไม่ได้ทำตัวหยาบคาย แต่ความรู้สึกที่ดีในครั้งแรกพบได้หายไปแล้ว

โอหยางโซวคาดไว้แล้วว่าจะเป็นเช่นนี้ “ผู้นำกิลด์จึง ทำไมท่านไม่ลองฟังข้าซักหน่อยล่ะ?”

เมื่อเธอคิดถึงอัตลักษณ์ของเขา ในฐานะผู้เล่นที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกแล้ว จึงซื้อโค้วก็กุมมือตัวเองอย่างช่วยไม่ได้ เมื่อเร็ว ๆ นี้ สิ่งเจือจือเงินได้กดดันให้เธอจนมุม และเธอก็เริ่มมีความคิดที่จะออกจากกิลด์ของตัวเอง เมื่อเธอได้พบโอหยางโซว เธอหวังว่าเขาจะสามารถช่วยเธอได้

เธอกล่าวอย่างเยินยอว่า “เชิญกล่าว!”

“ผู้นำกิลด์จึง ท่านเคยได้ยินเกี่ยวกับหยาโจวหรือไม่?”

“หย่าใจ?” จึงชื่อโค่วรู้สึกสับสน

ผู้เล่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เล่นนักผจญภัย พวกเขาไม่ค่อยเข้าใจรายละเอียดของแผนที่ภูมิภาคจีนมากนัก

โอหยางโซวกล่าวเสริมว่า “ถ้าเป็นเกาะฉีอ๋องโจวล่ะ?”

“เกาะฉีอ๋องโจวหรือ?” จึงชื่อโก่วประหลาดใจ

มันเป็น 1 ใน 2 เกาะที่ใหญ่ที่สุดของภูมิภาคจีน เป็นธรรมดาที่เกาะฉีอ๋องโจวจะมีชื่อเสียงอย่างมากในหมู่ผู้เล่น

เมื่อเห็นปฏิกิริยาของเธอ โอหยางโซวก็พยักหน้าอย่างพอใจ

นี่เป็นสิ่งที่ดีมาก ๆ

การเก็บความลับของกองกำลังชั้นสูงจากทั้ง 3 กิลด์ เป็นสิ่งที่ทำให้โอหยางโซวพอใจ เห็นได้ชัดว่าไม่มีข่าวเกี่ยวกับหย่าใจแพร่กระจายไปยังผู้เล่นนักผจญภัยเลย

เขาสังเกตเห็นว่าชิงชือโค่วยังมีข้อสงสัยอยู่ ดังนั้น โอหยางโซวจึงอธิบายเกี่ยวกับหยาโจวแบบง่ายๆ ให้เธอฟัง

หลังจากที่เธอได้ยิน เธอก็เงียบไป

ในฐานะผู้นำกิลด์ เธอไม่ใช่คนโง่ จากคำอธิบายของโอหยางโซว เธอเข้าใจได้ว่าหยาโจวเป็นดั่งดวงสวรรค์สำหรับผู้เล่นอาชีพสายการทำงาน

“ท่านลอร์ดห่วยี่ ท่านไม่กลัวว่าข้าจะทำข่าวนี้รั่วไหลหรือ?”

โอหยางโซวหัวเราะและกล่าวอย่างมั่นใจ “ข้าเชื่อมั่นในตัวท่าน และข้าก็เชื่อมั่นในสายตาของตัวข้าเองด้วย”

“...”

‘เขาช่างเป็นคนที่มั่นใจในตัวเองเสียจริง’

“ท่านสามารถอธิบายรายละเอียดที่เฉพาะเจาะจงมากกว่านี้ได้หรือไม่?”

ชิงชือโค่วตระหนักได้ว่า บางที ที่อาจจะเป็นโอกาสที่เธอกำลังรอคอยอยู่

“แน่นอน” โอหยางโซวหยักหน้า “เส้นใยจะย้ายสำนักงานใหญ่ไปยังเมืองหยาซาน และจะได้รับการคุ้มครองที่นั่น ที่นอกเมืองมีที่ดินมากมายให้ผู้เล่นอาชีพสายการ ทำงานเลือกใช้สอย และในเมืองก็ยังมีสถานที่ต่างๆให้ผู้เล่นมีความสามารถพิเศษและ ช่างฝีมือ ฝึกอบรมทักษะของพวกเขาได้”

“เกี่ยวกับทรัพยากรที่หายากล่ะ? ท่านจะแก้ปัญหานี้อย่างไร?” จิงซือโค่วยังไม่พอใจ เหตุผลที่เส้นใยตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ก็เป็นเพราะกิลด์อื่นๆปิดกั้นพวกเขาจาก การเข้าถึงทรัพยากรที่หายาก

“ในอนาคต เมืองหยาซานจะดึงดูดผู้เล่นนักผจญภัยและกิลด์จำนวนมาก ทรัพยากร ในเทือกเขาห้านิ้วมีอยู่มากมาย และข้าเชื่อว่า เส้นใยจะสามารถร่วมมือกับผู้เล่น เหล่านั้นได้”

ดวงตาของจิงซือโค่วเปล่งประกายขึ้น

เมื่อเห็นว่าเธอกินเหยื่อแล้ว โอหยางโซวก็ใช้ไฟลับในทันที “กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบ สงคราม-หิมะ, ศาลาฉิงเฟิง และถึงหยู ใน 3 กิลด์เหล่านี้ ข้าพอจะมีอิทธิพลอยู่บ้าง แม้ว่าเส้นใยจะไม่สามารถหาทรัพยากรที่หายากจากผู้เล่นอื่นๆได้ ข้าก็สามารถช่วย ท่านแก้ปัญหานี้ได้”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ฉินซือไค่ก็ประหลาดใจ

“ข้าต้องกล่าวว่า ท่านลอร์ดไน้มน้าวข้าได้จริงๆ เพียงแต่...”

ฉินซือไค่เงยบลง

โอหยางโซวซมวดคิ้ว เขาไม่ได้คาดหวังว่าเธอจะมีปฏิกิริยาเช่นนี้

กล่าวตามเหตุผลแล้ว เมื่อเทียบกับการผสานเข้ากับพันธมิตรดวงดาวและเจี้ยนฉีจิ้ง
เหิงแล้ว ข้อเสนอของโอหยางโซวมีข้อจำกัดน้อยกว่ามาก

มันเป็นความร่วมมือที่เสมอภาคกันทั้ง 2 ฝ่าย

โอหยางโซวไม่สามารถคาดเดาเหตุผลที่เธอปฏิเสธข้อเสนอนี้ได้เลย

“ผู้นำกิลด์ฉิง เหตุใดท่านไม่กล่าวความไม่สบายใจหรือความกลัวนั้นออกมาล่ะ?
โปรดอย่าได้สงสัยในความจริงใจของข้าเลย”

“ข้าไม่ได้สงสัยในความจริงใจของท่าน”

จึงซื้อโค่วถอนหายใจ เธอเสียใจที่ต้องพลาดโอกาสที่ดีเช่นนี้ “ท่านรู้เกี่ยวกับอัตลักษณ์ของสิ่งเจ่อจื่อเงินหรือไม่?”

โอหยางโซวเข้าใจทันที ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เธอกำลังกังวลเกี่ยวกับเรื่องอะไรอยู่ ตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนอยู่นั้นน่ากลัวมาก และผู้เล่นทั่วไปก็หวาดกลัวพวกเขาเป็นอย่างมาก

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวก็รู้สึกคล้ายๆกันนี้ เขาให้ความเคารพและหวาดกลัวต่ออำนาจอันยิ่งใหญ่ของพวกเขา

แต่ในชีวิตนี้มันแตกต่างออกไป

ประสบการณ์ที่ต่างกัน ทำให้โอหยางโซวมีความคิดที่แตกต่างกัน เขากล่าวอย่างใจเย็นว่า “พวกเขาก็แค่ตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนอยู่เท่านั้น มันไม่เพียงพอที่จะทำให้ข้ากังวลได้ ท่านเองก็ไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้เช่นกัน”

“อะไรนะ? ท่านรู้เกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพวกเขาจริงๆหรือ?”

จึงซื้อโค่วตื่นตระหนก เธอมองไปที่โอหยางโซวด้วยความหวาดกลัว

‘ชายคนนี้จะยากที่จะหยั่งถึงจริงๆ’

ไอหยางโซวพยักหน้า “ท่านผู้นำกิลด์คงไม่จำเป็นต้องกังวล ดินแดนซานไห่จะช่วยให้
ท่านต่อต้านพันธมิตรดวงดาว และเจี้ยนฉีจ้งเหิงเอง”

“ด้วยสัญญาของท่าน ข้าคงจะไม่มีอะไรที่ต้องกังวลเกี่ยวกับมันอีก”

คำสัญญาของไอหยางโซวนั้น มันได้ช่วยกำจัดความกังวลทั้งหมดออกไปจากหัวของ
เธอ

ด้วยการพูดคุยสั้นๆเพียงครึ่งชั่วโมง ชายตรงหน้าเธอทำให้เธอเชื่อมั่นในตัวเขาอย่าง
เต็มเปี่ยม ความเชื่อมั่นและความประทับใจของเขาในสายตาของเธอเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ

ไอหยางโซวยิ้มและโบกมือ “ขอให้เป็นความร่วมมือที่ดี!”

“ขอให้เป็นความร่วมมือที่ดี!”

ทั้ง 2 ตกลงที่จะทำงานร่วมกันอย่างเป็นทางการแล้ว ต่อจากนั้น พวกเขาก็พูดคุย
เกี่ยวกับรายละเอียดของความร่วมมืออย่างเฉพาะเจาะจง

ในฐานะ 1 ในกิลด์ 10 อันดับแรก นอกเหนือจากกิลด์หลักแล้ว เส้นใยยังมีกิลด์สาขา
อีก 10 กิลด์ สมาชิกทั้งหมดของพวกเขาจึงมีรวมกันมากถึง 110,000 คน

แต่เมื่อเทียบกับกิลด์ใหญ่อื่นๆแล้ว พวกเขาถูกพิจารณาว่ามีสมาชิกไม่มากนัก

กิลด์อันดับ 1 อย่างกลุ่มทหารรับจ้างอสูรโลหิต มีสมาชิกทั้งหมดถึง 300,000 คน ส่วน
กิลด์ 10 อันดับแรกอื่นๆ พวกเขามีสมาชิกประมาณ 200,000 คน

เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงที่เพิ่งจะเกิดขึ้น มันทำให้เส้นใยซบเซาลง ส่วนใหญ่จะเกิด
กับกิลด์สาขาของพวกเขา

ดังนั้น พวกเขามีสมาชิกเพียงแค่เท่านี้

สำหรับสมาชิกเหล่านี้ โอหยางโซวยังคงกังวลเกี่ยวกับพวกเขา เพราะในหมู่คนเหล่านี้
คงจะมีสายลับแฝงตัวอยู่เป็นจำนวนมาก

โอหยางโซวต้องการใช้โอกาสนี้ ในการชำระล้างกิลด์

จึงซื้อไควโมได้แสดงความคิดเห็นใดๆต่อมุมมองนี้ของโอหยางโซว

ในความเป็นจริง การที่สมาชิกจำนวนมากออกจากกิลด์ จะเป็นเหตุที่ทำให้เธอรู้สึก
ผิดหวังมาก เธอไม่คิดเลยว่า กิลด์ที่เธอพยายามสร้างขึ้นมานี้ จะไม่สามารถทนต่อ
การทดสอบนี้ได้

โอหยางโซวยังคงให้คำสัญญาอีกว่า จะให้สิทธิประโยชน์มากมาย หลังจากที่พวกเขา
ย้ายสำนักงานใหญ่ออกไปจากที่นี่แล้ว ตัวอย่างเช่น ค่าเช่าที่ถูกลงครึ่งหนึ่ง และงด
ภาษีตลอด 1 ปี

ในขณะเดียวกัน ธนาการสีสมุทรสาขาหยางซาน ก็จะให้เงินกู้ยืมแก่สมาชิกเส้นใย
สำหรับการเปิดร้านหรือฟาร์มของพวกเขา

สำหรับข้อมูลเฉพาะ มันจำเป็นจะต้องให้สมาชิกหลังของทั้ง 2 ฝ่ายมาพูดคุยกัน

หลังจากบรรลุข้อตกลงกันแล้ว ทั้ง 2 ก็กลับออกไป

จึงขอไควจำเป็นต้องแจ้งสมาชิกให้ทราบเกี่ยวกับการย้ายสำนักงานใหญ่ของพวกเขา
ขณะที่โอหยางโซวมีเรื่องอื่นๆที่ต้องจัดการ

ทั้ง 2 เห็นพ้องกันว่า เส้นใยจะเริ่มย้ายไปเมืองหยาซานในอีก 2 วันจากนี้ ซึ่งก็คือวันที่ 1 ของเดือนที่ 4

ชาวนี้นคงไม่อาจซ่อนจากพันธมิตรดวงดาวได้อย่างแน่นอน

โอหยางโซวไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง เขาทำได้เพียงเตรียมความพร้อมสำหรับสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุดเท่านั้น จากบุคลิกของของ โอหยางโซวจะคิดถึงผลที่เลวร้ายที่สุดเสมอ และเตรียมความพร้อมโดยใช้น้ำมันอ้างอิง

เมื่อชิงซือโค่วกลับมายังสำนักงานใหญ่ เธอก็ส่งข้อความไปยังช่องกิลด์ในทันที

“สมาชิกทั้งหลาย ข้าคือชิงซือโค่ว!”

ด้วยการปรากฏตัวของเธอ ช่องพันธมิตรที่เงียบเหงา กลายเป็นตื่นเต้นขึ้นมาทันที

ในช่วงเวลานี้ เส้นใยอยู่ในความสับสนวุ่นวาย เธอไม่ได้แสดงความเห็นใดๆเกี่ยวกับเรื่องนี้ มันจึงทำให้สมาชิกทั้งหลายตื่นตระหนก

ตอนนี้ ผู้นำกิลด์ของพวกเขา ได้ปรากฏตัวออกมา ดูเหมือนว่า ทุกสิ่งทุกอย่างจะได้รับการแก้ไขแล้ว

สมาชิกบางส่วนกระวนกระวาย ขณะที่คนอื่นๆตื่นเต้น

พวกเขากำลังเผชิญกับการตัดสินใจชะตากรรม

สายลับของพันธมิตรดวงดาวที่แฝงตัวอยู่ในเส้นใยก็รู้สึกตื่นเต้น พวกเขาคิดว่าสิ่ง
เจ๋งจื๋อ ประสบความสำเร็จในการทำให้ชิงซื้อไควยอัมแพ้แล้ว

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ โดยที่ยังไม่ทันรอให้เธอประกาศอะไร พวกเขารีบส่งข่าวให้กับสิ่ง
เจ๋งจื๋อเงินในทันที ที่พวกเขาทำเช่นนี้ ก็เพื่อจะได้รับเอาเครดิตก่อนสายลับคนอื่นๆ

ในเวลาไม่ถึง 10 นาที ผู้นำพันธมิตรดวงดาว สิ่งเจ๋งจื๋อเงินก็ได้รับข่าว

พวกเขาสายลับรู้สึกยินดี จากผลงานของพวกเขา พวกเขาจะต้องได้รับตำแหน่งสูงใน
พันธมิตรดวงดาวอย่างแน่นอน อุตลักษณ์ของสิ่งเจ๋งจื๋อเงิน ไม่ได้เป็นความลับในกิลด์

ดังนั้น สมาชิกเหล่านี้จึงคิดว่า กิลด์จะมีศักยภาพที่ไร้ขีดจำกัด เป็นผลให้พวกเขายอม
ทำงานให้กับสิ่งเจ๋งจื๋อเงิน

หากพวกเขาได้รับความไว้วางใจจากเขา ไม่ใช่ว่าพวกเขาจะมีโอกาสประสบความสำเร็จในชีวิตหรอกหรือ?

**

.....

.....

.....

**

TWO Chapter 372 เมื่อต้นไม้ล้ม ฟุ้งถึงก็กระจัดกระจาย

อย่างไรก็ตาม สายลับของพันธมิตรดวงดาวที่แทรกซึมอยู่ในเส้นใยกลับมีความสุขได้ไม่นานนัก

จึงซื้อโค้วประกาศในช่องกิลด์ว่า

“ขณะที่พวกเราต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์ในปัจจุบัน ข้าตัดสินใจที่จะอนุญาตให้สมาชิกของกิลด์ลาออกไปได้ ทุกคนสามารถเลือกที่จะเป็นได้ทั้งผู้เล่นเดี่ยว หรือเข้าร่วมกับกิลด์อื่นๆ ข้าจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการตัดสินใจของพวกเขา”

เมื่อทุกคนได้ฟังคำกล่าวของเธอ ช่องกิลด์ก็ระเบิดขึ้น

สมาชิกทั้ง 110,000 คน ของกิลด์แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม

กลุ่มแรกเลือกที่จะออกไป หลังจากที่ได้ยินคำกล่าวของเธอ เมื่อผู้นำของพวกเขายอมแพ้แล้ว ก็ไม่มีเหตุผลที่พวกเขาจะต้องอยู่ที่นี่ต่ออีก

การออกไปเข้าร่วมกิลด์ที่แข็งแกร่งอื่นๆไม่ดีกว่าหรือ?

สำหรับผู้เล่นอาชีพสายการทำงาน พวกเขาไม่จำเป็นต้องกังวลกับการหาบ้านใหม่

แน่นอนว่ามีบางคนได้รับผลกระทบจากปัญหาที่เกิดขึ้นกับกิลด์ คนเหล่านี้ตัดสินใจที่จะกลายเป็นผู้เล่นเดี่ยว พวกเขาจะทำงานในร้านค้าต่างๆในเมืองหลวง เพื่อหารายได้และพัฒนาทักษะของพวกเขา

อีกกลุ่มหนึ่งเป็นสมาชิกที่จงรักภักดีต่อกิลด์ พวกเขาพยายามจะหยุดชิงซื้อโค่ว

“ท่านผู้นำหยุดเถิด พวกเราไม่ต้องการจะออกไปจากเส้นใย!”

“ถูกต้อง ที่นี่เป็นบ้านของพวกเรา พวกเราจะไม่ยอมออกไปไหนแน่!”

“ท่านผู้นำ พวกเราสร้างเส้นใยขึ้นมาด้วยการทำงานอย่างหนัก อย่าได้ยุบมันเลย!”

“ท่านผู้นำกำลังจะบอกบางอย่างหรือ?”

“ถ้าเส้นใยถูกยุบ พวกเราสามารถทำอะไรได้บ้าง?”

สมาชิกบางส่วนระลึกระส่ำระสาย พวกเขาเป็นเหมือนกับลูกหมาป่าที่สูญเสียแม่ไป

จึงซื้อโคไวร์ู้สึกขัดแย้ง

ด้านหนึ่ง เธอได้ยินเสียงแฉ่งเตือนการลาออกของสมาชิก ในขณะที่อีกด้านหนึ่ง เธอได้
ยินเสียงอ้อนวอนของสมาชิก

เธอรู้ดีว่าสมาชิกที่ยังอยู่เป็นสมาชิกที่จงรักภักดีต่อกิลด์ พวกเขามีความเชื่อมโยงกับ
กิลด์ และเป็นสมาชิกที่แท้จริงของกิลด์

ถึงกระนั้น เธอก็ต้องทำการทดสอบอันโหดร้ายนี้ต่อไป

จึงซื้อโค่วประกาศออกมาอีกว่า “เส้นใยจะไม่ถูกยุบ แต่พวกเราก็จะไม่ผสมรวมเข้ากับกิลด์อื่นๆด้วยเช่นกัน ไม่ว่าทุกคนจะออกไปหรือจะอยู่ต่อ ข้าก็จะไม่กล่าวอะไรกับพวกเจ้า”

แม้แต่บางส่วนของสมาชิกที่จงรักภักดีก็สั่นไหว หลังจากที่ได้ฟังคำกล่าวนี้ของเธอ

หลังจากที่เกิดสถานการณ์ย่ำแย่ขึ้นกับกิลด์ อันดับกิลด์ของเส้นใยก็ตกต่ำลง อนาคตของพวกเขาจึงกลายเป็นไม่แน่นอน

สุดท้ายแล้ว สมาชิกที่มีความทะเยอทะยานก็เลือกที่จะออกจากกิลด์ไป

สมาชิกจำนวนมากเลือกที่จะออกไป

ตอนแรก มันก็เพียงแค่สมาชิกทั่วไปเท่านั้น แต่ตอนนี้ แม้แต่สมาชิกชั้นสูงและสมาชิกหลักบางส่วนก็เลือกที่จะออกไป

เมื่อชิงซื้อโค่วเห็นเช่นนั้น ความโศกเศร้าก็เต็มอยู่ในดวงตาของเธอ โดยเฉพาะหลังจากที่เธอได้เห็นสมาชิกหลักออกไป มันมีผลกระทบต่อเธอเป็นอย่างมาก คนเหล่านี้เคยต่อสู้เคียงข้างเธอมาหลายต่อหลายเกมส์

เธอไม่ได้คาดหวังเลยว่า พวกเขาจะออกไปจากกิลด์ในช่วงเวลาที่สำคัญเช่นนี้

ผลกระทบต่อชีวิตจริงของ **Earth Online** มีมากเกินไป มันทำให้แรงจูงใจในการเล่นเกมส์ไม่ได้บริสุทธิ์อีกต่อไป การทดสอบด้วยสิ่งเหล่านี้ ทำให้สมาชิกที่ไม่ได้จงรักภักดีอย่างแท้จริงเลือกที่จะออกไป

เมื่อต้นไม่ล้ม ฝูงลิงก็จะกระจัดกระจายออกไป

ทันใดนั้น เธอก็รู้สึกโล่งใจ เธอหวังว่าหลังจากนี้ เส้นใยจะฟื้นตัวเองกลับมาได้ในหยาใจ

ในช่วงบ่าย มีสมาชิกทั้งหมด 40,000 คนที่ออกจากกิลด์ไป บรรดาผู้ที่ยังไม่ออกไปส่วนใหญ่กำลังแลกเปลี่ยนคะแนนสะสมกับไอเท็มต่างๆของกิลด์อยู่

ก่อนที่จะพวกเขาจะออกไป สมาชิกเหล่านี้เลือกจะใช้แต้มสะสมทั้งหมดของพวกเขา

ในทันที ทรัพยากรในคลังสินค้าของเส้นใย ที่มีกองเป็นภูเขา เริ่มที่จะหายไปอย่างรวดเร็ว

ในฐานะผู้นำกิลด์ เธอสามารถป้องกันไม่ให้พวกเขาแลกเปลี่ยนได้ แต่เธอก็ไม่ได้ทำเช่นนั้น หลังจากที่พวกเขาทำงานอย่างหนัก เพื่อให้ได้รับคะแนน พวกเขาก็มีสิทธิ์จะได้รับมัน

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเหล่านี้ อยู่นอกเหนือความคาดหมายของสายลับ ความตื่นเต้นของพวกเขากลายเป็นความตกตะลึง พวกเขาหัวเราะอย่างขมขื่น และรายงานข่าวกรองใหม่ออกไป

หลังจากที่พวกเขาได้ยืนยันว่า สมาชิกจำนวนมากของเส้นใยลาออกจากกิลด์ กิลด์ต่างๆ ในซิงตุก็เต็มไปด้วยความตื่นเต้น

เมื่อพวกเขาเห็นว่าทั้งเจี้ยนฉีจ้งเหิงและพันธมิตรดวงดาวเล่นละคร กิลด์อื่นๆ ก็คาดเดาไว้แล้วว่าสถานการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้น

เนื่องจากเส้นใยปฏิเสธที่จะผสมผสานเข้ากับกิลด์อื่นๆ พวกเขาจึงถือโอกาสนี้รับสมัครสมาชิกที่ลาออกจากเส้นใย

ในตอนแรก พวกเขาก็รับสมัครสมาชิกใหม่ที่ละคนทีละคนเท่านั้น

แต่เมื่อมีคนลาออกจากเส้นใยมามากขึ้น พวกเขาก็ตั้งสำนักงานรับสมัครคนที่ลาออกมาจากเส้นใยอย่างจริงจัง

สมาชิกเส้นใยที่เลือกจะลาออกจากกิลด์ก็เยอะของพวกเขา จากนั้น พวกเขาก็ออกจากฐานของกิลด์ไป โดยที่สมาชิกคนอื่นๆ ไม่ได้เข้าไปรบกวนพวกเขาเลย

ฉากนี้เป็นเหมือนกับระเบิดที่รุนแรง

บางกิลด์ต่อสู้กันบนถนน เพื่อแย่งชิงสมาชิกเหล่านี้

ในเมืองหลวงของระบบ การต่อสู้เป็นสิ่งต้องห้าม ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะถูกจับเข้าคุก และพวกเขาไม่ได้เป็นเหมือนกับกระบี่โลหิต ที่สามารถหลบหนีการจับกุมได้อย่างง่ายดาย

ดังนั้น พวกเขาก็จึงเพียงทะเลาะกัน หรือต่อสู้กันด้วยกำปั้นเท่านั้น แม้ว่าหน่วยรักษาความปลอดภัยจะเข้ามาที่นี่ ตราก็พวกเขาไม่ได้ต่อสู้กันอย่างรุนแรง พวกเขาก็สามารถอธิบายสถานการณ์ได้

ไม่เพียงแค่นั้นสำนักงานใหญ่ของเส้นใยเท่านั้น ในกิลด์สาขาเองก็มีฉากที่คล้ายๆกันนี้เกิดขึ้น รอบๆสำนักงานใหญ่ เป็นกิลด์ขนาดใหญ่ ในขณะที่รอบๆกิลด์สาขา เป็นกิลด์ขนาดกลาง

สำหรับกิลด์ขนาดเล็ก มันไม่ได้เป็นที่สนใจของสมาชิกที่ลาออกมาจากเส้นใยเลย

เจี้ยนฉีจึงเหิงเองก็อยู่ที่นั่นเช่นกัน

เนื่องจากพันธมิตรดวงดาวไม่สามารถสยบเส้นใยได้ เป็นธรรมดาที่เจี้ยนฉีจึงเหิงจะไม่สนใจอีกต่อไป พวกเขาสั่งให้รับสมาชิกที่ลาออกมาจากกิลด์เส้นใยให้ได้มากที่สุด

ฉากนี้กลายเป็นเหมือนกับบุฟเฟต์

เส้นใยเป็นเหมือนกับอาหารในจานที่กำลังถูกกลืนกิน

ในสถานการณ์เช่นนี้ คนที่เกี่ยวข้องมากที่สุดก็คือ สิงเจ้าจื่อเฉิน

หลังจากที่เขาได้รับข่าวกรองในตอนแรก เขาเต็มไปด้วยความยินดีกับชัยชนะในครั้งแรกของเขา มันเป็นการพิสูจน์ให้คนที่ไม่เห็นด้วยในตระกูลของเขาเห็นว่า พวกเขาคิดผิด

อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกไม่ดีได้ผุดขึ้นมาในใจของเขาทันที ที่เขาได้รับข่าวกรองครั้งที่สอง

มันทำให้เหมือนกับเดินอยู่บนจุดสูงสุดแล้วตกลงไปยังหุบเหวลึก

เขาตะโกนออกมาว่า “บ้าเอ้ย เจ้าเลือกที่จะสลายตัว มากกว่าจะเข้าร่วมกับข้าจริงสินะ!”

สิ่งเจ๋อจื่อเงินเกลียดชังจึงชื่อโค่ว คนที่ทำให้เกิดเรื่องทั้งหมดนี้ขึ้น

เขาไม่เคยต้องเผชิญกับความอัปยศอดสูเช่นนี้ในชีวิตของเขามาก่อน

เขาโกรธมาก จนสูญเสียเหตุผลไป เขาถึงกับต้องการจะส่งคนไปแก้แค้น

โชคดีที่มีคนฉลาดอยู่ในพันธมิตรดวงดาว

ในช่วงเวลาที่สำคัญนั้น ที่ปรึกษาของพวกเขาก้าวออกมาและกล่าวว่า “พวกเราสามารถแก้แค้นได้หลังจากนี้ ที่สำคัญที่สุดในตอนนี้ก็คือ การดึงดูดสมาชิกที่ลาออกมาจากเส้นใยให้ได้มากที่สุด”

เมื่อสิ่งเจ้อจื่อเงินได้ยึนเช่นนั้น ความโกรธของเขาก็ลดลง เขาตบไหล่ของทีปรีक्षा แล้วกล่าวว่า “เจ้ากล่าวถูกแล้ว ข้าจะให้เจ้าเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องนี้”

“ขอรับท่านผู้นำ!”

เขาออกไป และเริ่มเข้าร่วมบุฟเฟต์

เรื่องนี้กินเวลาจนถึงช่วงบ่ายของวันถัดไป ก่อนที่มันจะจบลง

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 3 วันที่ 30, เวลา 16.00 น.

สมาชิกที่ยังเหลืออยู่ในเส้นใยมีไม่ถึง 10,000 คน

ในสถานการณ์เช่นนี้ จึงขอโค่วรู้สึกเสียใจเป็นอย่างมาก

ขณะที่เธอเห็นด้วยกับการทดสอบนี้ เธอคาดเดาไว้แล้วว่าจะมีสมาชิกจำนวนมาก
ลาออกไป แต่เธอไม่ได้คิดเลยว่า มากกว่า 90% ของพวกเขาจะลาออกไป

เธอเริ่มสงสัยในตัวเองว่า เธอล้มเหลวในฐานะผู้นำกิลด์หรือไม่

ตอนนี้ สมาชิกที่เหลืออยู่เป็นสมาชิกที่จงรักภักดีอย่างแท้จริง สายลับเกือบทั้งหมดถูก
ล้างออกไปแล้ว

พันธมิตรดวงดาวยังเหลือสายลับไว้บางส่วน พวกเขายังอยู่ที่นั่นก็เพราะ สิ่งเจ๋งๆ
ยังคงเกลียดเธอ และต้องการจะแก้แค้น

ในระหว่างบุฟเฟต์ พันมิตรดวงดาวได้รับสมัครสมาชิกมาเพียง 3,000 คนเท่านั้น ใน
ขณะเดียวกัน เจี้ยนฉีจึงเหิงรับสมัครได้ถึง 10,000 คน ซึ่งทำให้พวกเขาสามารถตั้ง
กิลด์สาขาของอาชีพสายการทำงานขึ้นมาได้

กิลด์ทั้งหมดในชิงตูก็ได้รับสมาชิกไปจำนวนมากเช่นกัน

สำหรับกิลด์ในเมืองหลวงอื่นๆ พวกเขาเองก็ได้รับสมาชิกไปจำนวนมาก และที่
มากที่สุดก็คือ กลุ่มทหารรับจ้างอสูรโลหิต ซึ่งรับสมัครเข้ามาได้มากถึง 5,000 คน
มากกว่าพันธมิตรดวงดาวที่ตั้งอยู่ใกล้กับฐานของเส้นใยเสียอีก

เห็นได้ชัดว่าอิทธิพลของพันธมิตรดวงดาวไม่ได้มีมากเท่ากับที่เขาคาดไว้ 3,000 คน ที่พันธมิตรดวงดาวรับสมัครมานั้น แตกต่างจาก 10,000 คน ที่เจี้ยนฉีจิ้งเหิงรับสมัครมาได้อย่างมาก มันทำให้สิ่งเจ้อจื่อเงินเกรี้ยวกราดอีกครั้ง

เขาตัดสินใจแล้วว่า จะแก้แค้นเส้นใจ และขับไล่พวกเขาออกไปจากชิงตู

ทั้ง 3 กิลด์ในพันธมิตรซานไห่เองก็เข้าร่วมบุฟเฟต์นี้ด้วยเช่นกัน

เมื่อโอหยางโซวได้รับข่าวนี้ เขาไม่ได้ทำอะไรเลย แม้ว่าเขาจะเป็นผู้นำพันธมิตร แต่เขาก็จะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการตัดสินใจภายในของพวกเขา

เวลา 17.00 น. สิ่งเจ้อจื่อเงินคำนวณคร่าวๆ จากทั้ง 10,000 คน ที่ยังเหลืออยู่ในกิลด์หลักเหลืออยู่ 3,000 คน

เมื่อเธอรู้เรื่องนี้ มันทำให้เธอมีความสุขขึ้นมาบ้าง

อย่างน้อย กิลด์หลักก็ยังพอเชื่อถือได้ นอกจากนี้ สมาชิกหลักทั้ง 100 คน ของกิลด์ ก็มากกว่าครึ่งที่ยังอยู่

สำหรับกิลด์สาขาทั้ง 10 สมาชิกส่วนใหญ่ออกไปเกือบทั้งหมด บางกิลด์เหลือสมาชิก 1,000 คน บางกิลด์ก็เหลือสมาชิกน้อยกว่านั้น และมี 1-2 กิลด์ ที่เพิ่งจะถูกก่อตั้งขึ้นใหม่ แทบจะไม่มีใครเหลือเลย

อย่างช่วยไม่ได้ เธอสามารถทำได้เพียง ดึงคนทั้งหมดเข้าสู่กิลด์หลัก สำหรับกิลด์สาขาทั้ง 10 มันจะถูกทิ้งให้ว่างเปล่า

จึงซื้อโค่วรวบรวมสติของเธอ และเริ่มกล่าวในข้างกิลด์อีกครั้ง

“เพื่อนสมาชิกทั้งหลาย ข้าคือจิ้งจอกโค่ว!”

แม้คำกล่าวของเธอจะคล้ายกับในตอนแรก แต่ความหมายของมันแตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับกิลด์ ทำให้สมาชิกที่เหลือทั้ง 10,000 คน เริ่มหวาดกลัว

ในช่วงเวลาที่อ่อนแอที่สุดของเส้นใยนี้ มันก็เป็นช่วงเวลาเส้นใยแข็งแกร่งที่สุดด้วยเช่นกัน สมาชิกที่เหลืออยู่เป็นหนึ่งเดียวกัน พวกเขาพร้อมที่จะอยู่เคียงข้างกัน

“หลังจากผ่านปัญหามากมาย ทำให้พวกเราสามารถมองเห็นความจริงได้ ในช่วงเวลาที่สำคัญ ข้าได้เห็นถึงความจงรักภักดีของพวกเจ้าแล้ว และข้ารู้สึกประทับใจมาก ตอนนี้ ข้าจะขอประกาศว่า สำนักงานใหญ่ของพวกเราจะย้ายไปที่เมืองหยาซาน”

“เมืองหยาซาน?”

“เมืองหยาซานเป็นฐานที่ฉีเยว่หฺวู่สร้างขึ้นในเกาะฉีอ๋องโจว มันจะเป็นสถานที่ที่พวกเราใช้ชีวิตอยู่ในอนาคต ถ้าพวกเจ้าไม่ต้องการจะออกไปจากชิงตู พวกเจ้าสามารถลาออกจากกิลด์ได้ ข้าจะไม่บังคับใดๆพวกเจ้า”

ฉิงซือโค่วไม่ได้อธิบายเกี่ยวกับเมืองหยาซานมากนัก เพียงป้ายชื่อทองคำของฉีเยว่หฺวู่ ก็มากพอให้ทุกคนมองเห็นแสงสว่างจากความมืดมิดนี้แล้ว

เมื่อได้ยินคำกล่าวของเธอ มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ลาออกจากกิลด์ คนที่ออกไปนี้ไม่ต้องการจะออกจากชิงตู ฉิงซือโค่วให้คำชัดเจนกับคนเหล่านี้

หลังจากที่ทุกคนผ่านการทดสอบแล้ว เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะได้รับค่าตอบแทนบางอย่าง

ในคลังเก็บสินค้าของกิลด์ มันยังคงเหลือทรัพยากรเพียงบางส่วนเท่านั้น พวกเขาเก็บ
ทรัพยากรพื้นฐานทั้งหมดไป ส่วนชิงซื้อโค่วจะเป็นผู้เก็บทรัพยากรหายากทั้งหมดไป

ทรัพยากรเหล่านี้มีค่าเหล่านี้ รวมไปถึงธุรกิจและอุตสาหกรรมต่างๆของกิลด์ในชิงตู มัน
มีทั้งโรงผลิตนับร้อย และร้านค้าอีก 50-60 ร้าน

มีกระทั่งร้านค้าบางแห่งที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่คึกคักที่สุดของชิงตูอีกด้วย

ธุรกิจเหล่านี้เป็นสิ่งที่พวกเขาสะสมมาจนถึงตอนนี้ เป้าหมายของพวกเขาก็คือ การ
สร้างรากฐานที่มั่นคง ซึ่งมันจะทำให้กิลด์มีแหล่งเงินหลักของพวกเขา

ชิงซื้อโค่วขายทั้งหมด โดยให้เหล่าสมาชิกเป็นผู้ดำเนินการ

สิ่งเดียวที่เธอเก็บไว้ก็คือ อาคารหลักของกิลด์ ประการแรก เธอต้องการเก็บมันไว้เป็น
ความทรงจำ นอกจากนี้ เธอยังต้องการทิ้งทรัพย์สินส่วนหนึ่งไว้ในชิงตู เพื่อพวกเขาจะ
กลับมาที่นี่ในอนาคต

แม้แต่ฐานของกิลด์สาขาที่ว่างเปล่าทั้ง 10 ก็ถูกขายให้กับกิลด์อื่นๆ

ชิงซื้อโค้วได้รับเงินมา 160,000 เหรียญทอง จากการขายทั้งหมดนี้ เงินเหล่านี้จะเป็น
ทุนสำหรับเส้นใยในการฟั่นกลับมาอีกครั้งในเมืองหยาซาน

**

.....

.....

.....

**

TWO Chapter 373 ความหึงผยองและการครอบงำ

สิงเจ๋อจื่อเงินโกรธมาก เมื่อเขารู้ว่าเส้นใยจะย้ายไปอยู่เมืองหยาซาน ยิ่งไปกว่านั้น เขาก็ได้พบว่า ฉีเยว่หฺวู่มีส่วนกับเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ด้วย

“น่ารังเกียจ ข้าจะไม่ปล่อยพวกเจ้าไปหลังจากสิ่งที่พวกเจ้าทำแน่!”

สิงเจ๋อจื่อเงินกัดฟันแน่น ความชั่วร้ายเต็มอยู่ในดวงตาของเขา

“เข้ามา!”

“ท่านผู้นำ!”

ที่ปรึกษาเดินเข้ามา ความล้มเหลวในการรับสมัครสมาชิกที่ลาออกมาจากเส้นใยของ พันธมิตรดวงดาว ทำให้เขากังวลว่า เขากล่าวว่า ผู้นำกิลด์จะตำหนิเขา อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่ว่าเขาไม่ได้พยายามอย่างถึงที่สุด แต่มันเป็นความจริงที่ว่า พันธมิตรดวงดาว ยังไม่แข็งแกร่งมากพอ

แม้ว่าชิงเจ่อจือเงินจะโกรธ แต่เขาก็ยังคงมีเหตุผล เนื่องจากเขามาจากตระกูลชั้นสูง เขาจึงได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดี เขาเรียกที่ปรึกษามา และมอบภารกิจให้กับเขา

หลังจากที่ปรึกษาได้ฟังรายละเอียดแล้ว เขาก็ประหลาดใจ เมื่อเขาคิดถึงเรื่องนี้แล้ว เขาก็เก็บคำกล่าวของเขาไว้ไม่กล้ากล่าวออกมา ผู้นำกิลด์ยังคงโกรธมาก การพยายามจะโน้มน้าวเขา จะเป็นเพียงการมองหาปัญหาให้กับตัวเองเท่านั้น

ชิงเจ่อจือเงินสังเกตเห็นการแสดงออกที่แปลกไปของที่ปรึกษา เขาจึงกล่าวอย่างเย็น ชาว่า “หากเจ้ามีอะไรจะกล่าว ก็จงกล่าวออกมา!”

หลังจากที่ได้ยินเช่นนั้น ที่ปรึกษาก็ไม่มีทางเลือกนอกจากกล่าวออกไป

เขาสงบลง และกล่าวออกไปว่า “ท่านผู้นำกิลด์ นี่จะไม่เป็นประโยชน์กับพันธมิตร ดวงดาวเลย และพวกเรา仍将สร้างศัตรูที่ยิ่งใหญ่ขึ้นมาอีกด้วย มันเป็นเรื่องดีจริงๆ หรือ?”

สิงเจ้าจือเงินสายหัว “เจ้ากล่าวผิดแล้ว ฉิเยว่หฺวี่เป็นศัตรูกับพันธมิตรหยานหวง ดังนั้น เขาก็เป็นศัตรูกับพวกเราด้วยเช่นกัน พันมิตรดวงดาวเพียงจะเข้าร่วมกับ พันมิตรหยานหวง มันถึงเวลาแล้วที่พวกเราจะสร้างผลงานดีๆ ถ้าพวกเราสามารถ จัดการเขาได้ มันจะช่วยยกสถานะของพวกเราขึ้นมาได้ แล้วมันไม่ใช่เรื่องที่ดีหรือ?”

เมื่อที่ปรึกษาได้ยินเช่นนั้น เขาก็คิดว่ามันสมเหตุสมผล เขาจึงไม่สามารถโต้แย้งอะไร ได้อีก

“ออกไปจัดการได้แล้ว!”

สิงเจ้าจือเงินสูญเสียความอดทน เขาโบกมือให้ที่ปรึกษาออกไปทันที

“ขอรับท่านผู้นำกิลด์!”

ที่ปรึกษากลับออกไป และปฏิบัติตามคำสั่งของผู้นำกิลด์ของเขา

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 4 วันที่ 1

ณ ชิงตู

สมาชิกเส้นใยได้จัดเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมแล้ว พวกเขากล่าวลาชิงตูอย่างเป็น
ทางการ และเดินไปยังประตูเทเลพอร์ตของชิงตู

เมื่อเวลาผ่านไป กิลด์อื่นๆก็ได้รับข่าวว่าเส้นใยจะออกจากชิงตู

เมื่อพวกเขาได้ยินข่าวดังกล่าว ผู้เล่นทั้งหลายต่างก็ตกใจ

กิลด์ที่ติด 10 อันดับแรก กำลังจะหายไปภายในเวลาสั้นๆเพียง 2 วัน การเปลี่ยนแปลง
ครั้งใหญ่นี้เป็นสิ่งที่คนทั่วไปไม่สามารถเข้าใจได้

ระหว่างทาง ผู้เล่นจับกลุ่มพูดคุยกันเกี่ยวกับเส้นใย

“เส้นใยจะไปที่ไหนกัน?”

“ใครจะไปรู้? พวกเขาอาจจะเพียงแค่ต้องการออกจากสถานที่ที่น่าเศร้านี้เท่านั้นก็ได้”

“เฮ้อ สัญลักษณ์อาชีพสายการทำงานได้สิ้นสุดลงเท่านี้สินะ มีวิธีใดบ้างที่พวกเราจะได้รับสัญลักษณ์ที่มีชื่อเสียงนั้นมา?”

การถอนหายใจของช่างตัดเสื้อคนหนึ่ง ได้รับการเห็นพ้องจากผู้เล่นคนอื่นๆมากมาย

“ผู้แข็งแกร่งทำร้ายผู้อ่อนแอ พวกเราจะทำอะไรได้?”

ที่ด้านข้าง เต็มไปด้วยสมาชิกเก่าของเส้นใย สัญลักษณ์กิลด์ใหม่ของพวกเขาถูกติดไว้ที่หน้าอก เมื่อพวกเขาได้เห็นเพื่อนเก่า พวกเขาก็แสดงออกอย่างซับซ้อน

บางคนก็รู้สึกเสียใจ ขณะที่คนอื่นๆเยาะเย้ยเส้นใย

จึงซื้อตั๋วเดินไปข้างหน้า ขณะที่เธอเข้าไปเผชิญหน้ากับทุกคนอย่างไม่หวั่นเกรง ในใจของเธอสาบานว่า เธอจะกลับมาที่นี่ ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาจะกลับมาอย่างยิ่งใหญ่อีกด้วย

สมาชิกคนอื่นๆ ไม่ได้สงบเหมือนเธอ การถูกวิพากษ์วิจารณ์และตัดสินในที่สาธารณะ ไม่ใช่สิ่งที่ดีนัก มันทำให้พวกเขารู้สึกอับอาย

พวกเขาเพียงแต่หวังว่า การเดินทางครั้งนี้จะไปถึงที่หมายอย่างรวดเร็วที่สุด

ประตูโทรศัพท์ตั้งอยู่ในจุดที่ใหญ่ที่สุดของชิงตู่ เมื่อเทียบกับประตูโทรศัพท์ของดินแดนแล้ว ประตูโทรศัพท์ในเมืองหลวงของระบบยุ่งมาก ในทุกๆช่วงเวลา จะมีผู้คนใช้งานมันอยู่ตลอด

จุดรัศในปัจุบันผิดปกติเล็กน้อย

สมาชิกพันธมิตรดวงดาวได้มารวมตัวกันที่นี่ พวกเขาล้อมรอบประตูโทรศัพท์ไว้เป็นวงกลม สิ่งเจ๋งคือเงินยื่นอยู่ด้านนอกสุด ขณะที่เขารอการมาถึงของเส้นใยอยู่เงียบๆ

ที่ด้านตะวันออกของจุดรัศ ในโรงแห่งหนึ่ง โอหยางโซวและองค์กรทั้ง 4 เผ้าดูอยู่เงียบๆ พวกเขากำลังรอชมสิ่งที่จะเกิดขึ้น

โอหยางโซวรู้ว่าสิ่งเจ๋งคือเงินจะเคลื่อนไหว แต่การกระทำที่น่าอับอายนี้ ทำให้เขาไม่รู้จะกล่าวอะไรออกมาดี

‘ช่างไร้ยางอายยิ่งนัก!’

เมืองหลวงของระบบไม่อนุญาตให้ผู้เล่นสังหารกัน แต่มันก็ไม่สามารถควบคุมตำแหน่งที่ผู้เล่นสามารถยืนได้ สมาชิกพันธมิตรดวงดาวได้รับอนุญาตให้ยืนเช่นนั้นได้

ด้วยการเคลื่อนไหวเช่นนี้ของพวกเขา มันทำให้เส้นใยไม่สามารถเทเลพอร์ตออกไปได้ มันเป็นการตบหน้าขนาดใหญ่ และมันไม่ได้เป็นเพียงการตบหน้าจึงซื้อไควเท่านั้น แต่ยังเป็นการตบหน้าโอหยางโซวด้วย

หลังจากคิดถึงเรื่องนี้แล้ว โอหยางโซวก็หึงบางอย่างออกมา และส่งมันให้กับทหารองครักษ์ แล้วบอกบางอย่างกับเขา จากนั้น ทหารองครักษ์นายนั้นก็พยักหน้า ก่อนจะออกจากโรงชาไป

ใน 2 วันนี้ โอหยางโซวไม่ได้เพียงแค่เดินเล่นไปรอบๆเท่านั้น เขาได้เตรียมพร้อมรับมือสำหรับสถานการณ์เช่นนี้ไว้แล้ว

เมื่อสมาชิกของเส้นใยมาถึงจัตุรัส และเห็นการกระทำดังกล่าว พวกเขาก็ตกตะลึง

“สิ่งเจ๋งคือเงิน นี่มันหมายความว่าอย่างไร?”

จึงซื้อโค่วจ้องมองไปที่เขาอย่างเกรี้ยวกราด

เดิมเธอรู้สึกกลัวเล็กน้อย หลังจากที่รู้ว่าเขามาจากตระกูลชั้นสูง อย่างไรก็ตาม
หลังจากที่เธอได้เห็นการกระทำที่น่ารังเกียจของเขา ความกลัวทั้งหมดก็จางหายไป
และมันกลายเป็นการดูถูกและความเกลียดชังที่เข้ามาแทนที่

“มันไม่ได้มีความหมายอะไรทั้งนั้น!”

สิ่งเจ๋อจื่อเงินรู้สึกปิติยินดีเต็มหัวใจ แต่การแสดงออกของเขากลับดูไร้เดียงสา

“เจ้าไม่คิดว่านี่มันมากเกินไปหรือ?” จึงซื้อโค่วตำหนิเขา

“มากเกินไปหรือ?” สิ่งเจ๋อจื่อเงินระเบิดออกมา การแสดงออกของเขาเปลี่ยนไป
ขณะที่ตะโกนออกไปว่า “เจ้ามันสุนัขตัวเมียที่น่ารังเกียจ เจ้ากล่าวว่กล่าวกับข้าว่ามัน
มากเกินไปหรือ? ไม่เพียงแค่เจ้าไม่เห็นด้วยกับข้าเท่านั้น แต่เจ้ายังกระโดดเข้าสู่อ้อม
แขนของฉีเยว่หวู่ยี่อีกด้วย ถ้าข้าไม่ได้ฆ่าเจ้า ข้าคงจะไม่หายแค้นแน่!”

“เจ้า!” จึงซื้อโค่วโกรธอย่างมาก หลังจากที่เธอรับรู้ความหมายที่เขากล่าวออกมา ไม่มี
ใครเคยดูถูกเธอเท่านี้ นับตั้งแต่เธอเกิดมา

มีคนมากมายอยู่เต็มจตุรัส เป็นธรรมดาที่ทุกคนจะได้ยินการโต้เถียงของพวกเขา

มันทำให้ความโกลาหลุ่นวายเกิดขึ้น

จึงชื่อโค่วเป็น 1 ใน 4 วีรสตรีของผู้เล่นนักผจญภัย แต่กลับมีบางคนดูถูกเธออย่างรุนแรง

“เจ้า! มันมากเกินไปแล้ว!”

“โชคดียิ่งๆที่พวกเราไม่ได้เข้าร่วมกับพันธมิตรดวงดาว ที่มีหมาแย่งมาเป็นผู้นำกิลด์ขยะนี่!”

ทุกคนบ่นออกมา แต่พวกเขาก็ทำอย่างเงียบๆ ไม่มีใครกล้าแสดงตัวโดดเด่นออกมา

ในฐานะทายาทของตระกูลชั้นสูง เขาถูกบอกให้แสดงโปรไฟร์ต่ำตั้งแต่เกิด ถึงแม้ว่าเขาจะมีอำนาจและเงินมากมาย แต่เขาก็ต้องทำตัวให้เหมือนกับคนทั่วไป

ในช่วงเวลาที่ถูกกดดันนั้น มันทำให้เขาสูญเสียความเป็นตัวเขาไป และมันได้เปลี่ยนบุคลิกภาพของเขา

ตอนนี้ เขารู้สึกสนุกกับการเป็นที่สนใจของคนทั้งหลายอย่างแท้จริง

เขาเป็นทายาทของตระกูลชั้นสูง เป็นนักบ่มเพาะที่อันลึกลับ และเขาถูกกำหนดให้
เปล่งประกาย

เมื่อเทียบตีเงินที่มาจากกลุ่มอำนาจขนาดใหญ่ สิ่งเจ๋งคือเงินที่ได้รับการอบรมที่ดีจาก
ตระกูลชั้นสูง ก็คิดว่า พวกเขาไม่ได้แตกต่างกัน และบอกทุกคนว่า พวกเขาเท่าเทียม
กัน

ดังนั้น นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ว่าเหตุใด เขาถึงกล้าเรียกเธอว่า ‘สุนัขตัวเมีย’ และไม่ลังเล
เลยที่จะตะคอกใส่เธอ เขาไม่คิดว่ามันเป็นอะไรที่ผิดปกติแต่อย่างใด

ไม่ว่าไม่มีใครในจตุรัสไม่กล้าออกไปสู้กับพันธมิตรดวงดาว พวกเขาเจ็บเพราะพวก
เขากำลังย่อยข่าวกรองที่สิ่งเจ๋งคือเงินเปิดเผย

ฉะเยว่หวู่!

เบื้องหลังที่ทำให้เส้นใยยืนอยู่ได้ก็คือ ฉะเยว่หวู่ นี่เป็นสิ่งที่ไม่มีใครคาดฝัน

กลุ่มอำนาจทั้ง 2 ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆต่อกัน การที่พวกเขาร่วมมือกันจึงทำให้ทุกคน ตกตะลึง

จากนั้น พวกเขาก็ตระหนักได้ว่า สิ่งเจ๋งคือเงินไม่เพียงแต่จะสร้างความเป็นศัตรูกับชิงซือโค่วเท่านั้น แต่เขายังสร้างความเป็นศัตรูกับฉีเยว่หฺวู่ยี่ ซึ่งเป็นยักษ์ใหญ่ของภูมิภาคจีนอีกด้วย

เพียงแค่คิดถึงการทำทายนี้นั้นก็ทำให้ทุกคนสั่นสะท้านแล้ว

ด้วยเหตุนี้ พวกเขาก็จึงไม่จำเป็นต้องทำอะไรเลย เพราะดินแดนซานไห่คังจะไม่ปล่อยไปเช่นนั้นแน่ พวกเขเพียงแค่รอชมการแสดงที่จะเกิดขึ้นเท่านั้น

แม้ว่าพวกเขาจะสงบ แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่าสมาชิกของเส้นใยจะสงบ เมื่อพวกเขาเห็นว่าผู้นำกิลด์ของพวกเขาโดนดูถูก พวกเขาก็ระเบิดขึ้น และเตรียมจะออกไปต่อสู้

“เฮ้! เฮ้! พวกมัน!”

“อย่าก้าวไปสู่กับดักของพวกมันนะ!”

โชคดียิ่งซื้อโค่วังมีเหตุผล และเธอรีบหยุดสมาชิกของเธอไว้ มันเป็นไปได้เลยที่ผู้
เล่นอาชีพสายการทำงานจะต่อต้านผู้เล่นอาชีพสายต่อสู้ได้ ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงว่า พวก
เขามีจำนวนเพียงครึ่งเดียวของศัตรูเท่านั้น

ชิงซื้อโค่วากำลังรอคอยการมาถึงของคนผู้หนึ่ง

เมื่อถึงเจ้อเจ้อเงินมองไปที่ใบหน้าอันโกรธกริ้วของสมาชิกเส้นใย และเห็นว่าไม่มี
ใครกล้าเข้ามา เขาก็ยิ่งหยิ่งหยองมากขึ้น และหัวเราะออกมา “พวกเจ้าทั้งหมดก็แค่
เด็กน้อย กลับไปดูนมแม่ของพวกเขาซะไป!”

สมาชิกพันธมิตรดวงดาวเองก็หัวเราะเยาะเย้ยเส้นใยด้วยเช่นกัน

โอหยางโซวหยิงซาขึ้นมากีบ ขณะที่เขายังคงอยู่ที่โรงชา เขาจิบชาช้าๆและกล่าวว่า
“ข้าไม่ชอบชายคนนี้จริงๆ”

หัวใจของอสรพิษขาวสั่นสะท้าน เมื่อเขาได้ยินคำกล่าวเหล่านี้ ขณะที่เขานั่งอยู่ตรง
ข้ามกับโอหยางโซว เขารู้ดีว่าคำกล่าวนี้หมายความว่าอย่างไร มันเป็นคำตัดสินความ
ตายของพันธมิตรดวงดาว

อสรพิษขาวมองไปที่สิ่งเจ่อจื่อเงิน ความสงสารเต็มอยู่ในดวงตาของเขา เขายังเด็ก และหุนหันเกินไป เขาคิดจริงๆหรือว่า ตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนอยู่มีอำนาจอย่างมากในเกมส์?

น่าเสียดายที่เขาไม่รู้ว่ ไอหยางโซวมีอำนาจมากแค่ไหน

แม้แต่พันธมิตรหยานหวงก็ย้งต้องระมัดระวังในการเผชิญหน้ากับไอหยางโซว หลังจากล้มเหลวหลายครั้ง สมาชิกของพวกเขาบางคนยังได้หวาดกลัวต่อเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ซาโพจุ่น

อสรพิษขาวไม่เข้าใจจริงๆว่าเหตุใด สิ่งเจ่อจื่อเงินถึงได้รู้สึกมั่นใจมากเช่นนี้

อสรพิษขาวรู้ว่าเขาต้องแทรกซึมเข้าไปในพันธมิตรดวงดาว และเตรียมความพร้อมให้กับลอร์ดของเขา

ไม่เพียงแค่นั้น ตอนนี้ มันถึงเวลาแล้วที่พวกเขาจะแทรกซึมเข้าไปในกิลด์ต่างๆในชิงตู

พันธมิตรดวงดาวจะเป็นหินลับคมชิ้นแรกสำหรับสถานีข่าวกรองในชิงตู

ในเวลานั้นเอง ทหารองครักษ์ก็กลับมา และกระซิบบางอย่างกับโอหยางโซว โอหยาง
โซวพยักหน้าและลุกขึ้น “พวกเราควรจะออกไปได้แล้ว อย่าให้สหายของพวกเราต้อง
รออีกเลย”

.....

.....

.....

The World Online

TWO Chapter 374 หยิงผยองนักหรือ?

ขณะที่โอหยางโซวเดินลงบันไดไป เขาก็ชนเข้ากับนักวิชาการชุดขาวผู้หนึ่ง

ชายคนนี้หล่อเหลามาก ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นผู้มีความสามารถพิเศษ แต่เขากลับเป็นคนที่สงบเสงี่ยม เขาให้ความรู้สึกถึงแรงบันดาลใจที่ดี

ดวงตาของโอหยางโซวเปล่งประกาย เขาไม่คิดเลยว่า เขาจะได้พบกับบุคคลที่หาได้เปรียบในโรงชาเช่นนี้ ในขณะนี้เขามีเรื่องจำเป็นต้องไปเข้าร่วม เขาจึงไม่สามารถหยุดพูดคุยกับชายคนนั้นได้ โอหยางโซวทำได้เพียงแค่พยักหน้าและหวังว่าจะกลับมาเจอเขาอีกครั้งในภายหลัง

ในจตุรัส พันธมิตรดวงดาวและเส้นใยยังคงเผชิญหน้ากันอยู่

ในช่วงเวลานี้ หน่วยรักษาความปลอดภัยก็เข้ามา พวกเขาตอนนี้ **200** นาย โดยมีชายวันกลางคนเป็นผู้นำ เขาสวมหมวกหู้เหลียงบนศีรษะ และสวมเสื้อคลุมหยูหลง นอกจากนี้ เขายังมีดาบส่วซุน แขนงไว้ที่เอวอีกด้วย

“ใครกล้าสร้างปัญหาในชิงตู!”

ชายวัยกลางคนผู้นี้ เป็นหัวหน้าของหน่วยรักษาความปลอดภัย ตำแหน่งของเขาไม่ได้ต่ำเลย ที่เหนือกว่าเขามีเพียงผู้อาวุโส รองผู้บัญชาการ และผู้บัญชาการเท่านั้น

เมื่อเขาเห็นว่าหน่วยรักษาความปลอดภัยปรากฏตัวขึ้นอย่างฉับพลัน สิ่งเจ๋อจื่อเฉินก็ตกใจ เขารู้สึกว่าสถานการณ์ชักจะไม่ค่อยดีแล้วในตอนนี ขณะที่เขาได้ยินคำถามของหัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัย สิ่งเจ๋อจื่อเฉินก็บอกให้ที่ปรึกษาของเขาไปตอบคำถาม

แม้ว่าที่ปรึกษาจะตื่นตระหนก แต่เขาก็ยังคงสงบอยู่ เขาเดินไปคำนับและกล่าวว่า “พวกเราเป็นสมาชิกของพันธมิตรดวงดาว พวกเราเพิ่งแค่มาชุมนุมกันที่นี่เท่านั้น พวกเราไม่กล้าที่จะสร้างปัญหาใดๆขึ้นขอรับ”

หัวหน้าหน่วยสอดแนมหัวเราะอย่างเย้ยชา การกระทำของพวกเขาโจ่งแจ้งเช่นนี้ ยังกล้ามาหลอกลวงเขาอีกหรือ? เขาตะโกนเสียงดังว่า “โอหัง! เห็นได้ชัดว่าการกระทำของพวกเจ้าส่งผลต่อประตูเทเลพอร์ต ทหาร! จับพวกเขาทั้งหมดซะ!”

“ขอรับ!”

ทันใดนั้น หน่วยรักษาความปลอดภัย 200 นาย ก็เดินมาพร้อมกับโซ่ตรวน เพื่อ
จับกุมพวกเขา

หน่วยรักษาความปลอดภัย 200 นาย เผชิญหน้ากับผู้เล่น 20,000 นาย อย่างไรก็ตาม
ตาม หน่วยรักษาความปลอดภัยไม่ได้หวาดกลัวใดๆ ในเชิงดู ไม่มีกิลด์ใดกล้าต่อสู้กับ
หน่วยรักษาความปลอดภัย เพราะพวกเขาคือตัวแทนของราชสำนักชิงตู

โดยไม่ต้องกล่าวถึงองค์จักรพรรดิวังนับแสน เพียงแค่กองกำลังรักษาความปลอดภัยก็มี
เป็นหมื่นๆนายแล้ว นอกจากนี้ พวกเขายังได้ฝึกฝนศึกปะการต่อสู้ใน
ระดับสูงอีกด้วย

พวกเขาแทบจะไม่ต้องใช้พลังงานใดๆในการสยบพันธมิตรดวงดาวเลย

ฝูงชนที่กำลังยืนดูอยู่รอบๆรู้สึกตื่นตระหนก

“เกิดอะไรขึ้น? เหตุใดหน่วยรักษาความปลอดภัยถึงมาที่นี่ล่ะ?”

“พันธมิตรดวงดาวตั้งตัวเป็นศัตรูกับใครบางคนที่มีอำนาจหรือ? ดูเหมือนว่าพวกเขา
ได้เคาะอิฐเหล็กกล้าเข้าให้แล้ว!”

“หึหึ ดูเหมือนว่าจะมีบางอย่างที่น่าสนใจให้พวกเราดูแล้วในตอนนี้!”

“สิ่งนี้มันคืออะไรกัน พยายามทำให้คนอื่นอับอาย แต่กลับกลายเป็นตัวเองที่อับอายหรือ?”

“ข้าไม่เคยคิดเลยว่า เส้นใยจะมีผู้สนับสนุนที่มีอำนาจเช่นนี้!”

“ถ้าพวกเขาแข็งแกร่งจริงๆ ดึงข้อโค้วคงจะไม่อยู่ในสถานการณ์เช่นนี้!”

ผู้เล่นเริ่มพูดคุยกัน

“พวกเจ้ากล่าวถูกต้องแล้ว คงจะมีเพียงแค่คนเดียวที่สามารถช่วยเส้นใยได้!”

ขณะที่คำกล่าวนี้ดังออกมา กลุ่มคนรอบๆ ก็มองไปที่ผู้กล่าว

ผู้เล่นคนนี้ชื่อว่า ต้าหลางเถาซา เขาถูกผู้เล่นคนอื่นมองว่าเป็นคนที่มีความรู้เพียงเล็กน้อย เมื่อเขาเห็นว่าตัวเองกลายเป็นจุดสนใจเช่นนี้ เขาไม่ได้มีความสุขเลย เขากล่าวต่อว่า “พวกเจ้าทั้งหมดเป็นคนโง่หรือ? พวกเจ้าไม่ได้ฟังสิ่งที่สิ่งเจ่อจื่อเงินกล่าว

ก่อนหน้าหรือ? เขากล่าวว่า เส้นใยมีสีเขียวห่วยๆเป็นผู้ช่วยของพวกเขาไม่ใช่หรือ?
พวกเจ้าลองคิดดู ลอร์ดคนใดกันที่มีอำนาจมากที่สุดในชิงตู?”

“มันไม่น่าจะเป็นไปได้นะ!” ผู้เล่นคนอื่นๆไม่อยากจะเชื่อ “ไม่ว่าสีเขียวห่วยๆจะแข็งแกร่ง
เพียงใด เขาก็ไม่ควรจะใช้งานหน่วยรักษาความปลอดภัยได้”

ในสายตาพวกเขา หน่วยรักษาความปลอดภัยไม่ใช่อะไรที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวได้

แม้แต่ผู้เล่นชั้นสูงก็ยังไม่สามารถเทียบได้กับแม้แต่สมาชิกทั่วไปของหน่วยรักษาความ
ปลอดภัย

ต้าหลางเถาซาเยี่ยหยัน “ความคิดเจ้าช่างตื่นเขินนัก อย่าลืมเขาแตกต่างจากพวกเรา
ราชสำนักได้มอบตำแหน่งให้กับเขาอย่างเป็นทางการแล้ว การใช้งานหน่วยรักษา
ความปลอดภัยคงจะเป็นการใช้อำนาจเพียงเล็กน้อยของเขาเท่านั้น!”

เมื่อผู้เล่นได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็ชื่นชมการวิเคราะห์ของต้าหลางเถาซา มันทำให้ใน
หัวใจของเขารู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม การแสดงออกของเขายังคงเฉยชา

เมื่อผู้เล่นเห็นการแสดงออกของเขา พวกเขาก็ยิ่งรู้สึกประทับใจ ดูเหมือนว่าคนผู้นี้จะ
ฉลาดอย่างมาก

ผู้เล่นบางคนอยากจะเพิ่มเขาเป็นเพื่อน และมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเขา

ด้านล่างเกาะซาไม่ได้ปฏิเสธใคร เขาดึงคนเหล่านั้นไปยังมุมลับๆ พวกเขาตื่นเต้นในสิ่งที่เขากำลังจะเปิดเผย

อย่างไรก็ตาม เขาเพียงแค่เอาชุดเกราะเก่าๆออกมา “นี่เป็นชุดเกราะระดับเงิน ราคา 5 เหรียญทอง พวกเจ้าสนใจหรือไม่?”

ดวงตาของเขาในปัจจุบันจริงใจเป็นอย่างมาก

“ ... ”

ภาพที่พวกเขาคาดฝันไว้สลายไปในทันที

พวกเขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า ชายคนนี้จะเพียงแค่พ่อค้าคนหนึ่ง และเขายังพยายามจะขายชุดเกราะเก่าๆในราคา 5 เหรียญทอง อีกด้วย พวกเขาทั้งหมดส่ายหัวและเดินจากไป มีบางคนที่ลบชื่อของเราออกจากรายชื่อเพื่อนด้วย

“อ้า อย่าเพิ่งไป ไอ้เท็มระดับเงินนี้มาจากดินแดนซานไห่หนะ มันเป็นไอ้เท็มระดับสูง
อย่างแน่นอน!”

การแสดงออกของเขาเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว และเขายิ้มออกมาอย่างแจ่มใส

เมื่อผู้เล่นคนอื่นๆ ได้ยินคำกล่าวของเขา พวกเขาก็ยิ่งวิ่งจากไปให้เร็วยิ่งขึ้น

“พี่ชาย! พวกเราสามารถพูดคุยราคากันได้ อย่าเพิ่งจากไปเลย!”

ในทันที ผู้เล่นทั้งหมดก็จากไป

ต้าหลางเถาซาสายหัวและถอนหายใจ ขณะนั้นเอง เขาได้เห็นว่ามี้เด็กหนุ่มคนหนึ่งยัง
ยืนอยู่ที่มุมหนึ่งและไม่ได้ออกไป เขาก็ยิ้มและถามว่า “น้องชาย เจ้าต้องการอะไร
หรือ?”

เด็กหนุ่มคนนั้นมองชุดเกราะนั้นและน้ำลายไหล “ท่านผู้เล่นที่มีฝีมือ ข้า...ข้ามีเพียง
แค่ 1 เหรียญทองเท่านั้น” เขาหยิบเหรียญทองออกมาขณะที่กล่าว

เห็นได้ชัดว่า 1 เหรียญทองนี้ เป็นทรัพย์สินทั้งหมดของเขาแล้ว

ต้าหลงเถาซาไม่รู้ว่าห้วเราะหรือร้องไห้ดี ชุดเถาะที่เขาพยายามขายนี้ เขาได้รับมาจากกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ เขาต้องการขายต่อเพื่อหารายได้จากกำไรส่วนต่าง

ราคาที่เขาซื้อมาก็คือ **1** เหรียญทอง

เมื่อเขาได้เห็นหน้ามือสมัครเล่นตรงหน้า หัวใจของเขาก็อ่อนลง และเขาตัดสินใจขายออกไป บางที อาจเป็นเพราะเขาจำได้ว่า เมื่อครั้งที่เขาเริ่มเล่นนั้น เขายากลำบากมากเพียงใด

แต่น่าเสียดาย เด็กที่เริ่มเล่นเกมด้วยความบริสุทธิ์ในตอนนั้น ได้กลายเป็นพ่อค้าจอมหลอกลวงไปแล้วในตอนนี้

เมื่อเด็กหนุ่มคนนั้นได้รับชุดเถาะ เขาก็รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง มันมากเกินไปที่เขาจะกว่าอะไรออกมาได้ “ท่านเป็นคนดีจริงๆ ขอขอบคุณมากๆ!”

เมื่อเผชิญหน้ากับเด็กที่ยังบริสุทธิ์ ต้าหลงเถาซาก็แสดงท่าทีของคนกล้าหาญและมีน้ำใจ และเขากล่าวว่า “มันไม่ได้คุ้มมากนักหรอก น้องชาย ข้าขอให้เจ้าโชคดี!”

“อ้อ!” เด็กหนุ่มยกหน้าตอบรับ

ด้านล่างเขาไม่รู้เลยว่า การกระทำของเขาในครั้งนี้ จะเป็นการสร้าง **1** ในผู้เล่นชั้นนำของเกมสโตนาคต

อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้จะเป็นสิ่งที่สำคัญในอนาคต มันไม่ใช่สิ่งที่สำคัญในตอนนี

กลับเข้าเรื่องหลัก

เมื่อเขาเห็นว่าสถานการณ์กำลังลุกลาม สิ่งเจ๋งคือเงินก็ก้าวออกไป

เขาเดินไปที่ด้านหน้าหัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยวัยกลางคน และแอบส่งถุงเงินให้กับเขา ก่อนจะกล่าวว่า “ข้าต้องขอโทษท่านจริงๆ สำหรับเรื่องนี้ พวกเราจะออกไปแล้ว นี่เป็นความจริงใจของเรา ท่านโปรดรับมันไว้ด้วยเถิด”

มีเพียงสวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่า สิ่งเจ๋งคือเงินกำลังโกรธเป็นอย่างมากในตอนนี วันนี้เขาเสียหน้าอย่างมาก เขาไม่คาดหวังเลยว่า หน่วยรักษาความปลอดภัยจะมาถึงเร็วเช่นนี้

ภายใต้สถานการณ์ปกติ ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์สำคัญหรือการลอบสังหาร หน่วยรักษาความปลอดภัยจะไม่สนใจมากนัก ไม่ว่าผู้เล่นจะทำอะไรก็ตาม ใครจะรู้ว่า ในวันนี้พวกเขาकिनยาอะไรมา ถึงได้ทำตัวผิดปกติเช่นนี้

ไม่ใช่ว่าสิ่งเจ๋งคือเงินจะไม่คิดถึงว่าฉีเยว่ห่วยี่อาจจะเป็นคนก่อให้เกิดเรื่องนี้ แต่ลอร์ดก็ไม่ควรจะทำให้หน่วยรักษาความปลอดภัยเคลื่อนไหวได้

พวกผู้อาวุโสในกองกำลังรักษาความปลอดภัยไม่ควรจะรับคำสั่งจากลอร์ด และช่วยพวกเขาแก้ปัญหา

มันเป็นเหมือนกับที่เขาคาดการณ์ไว้ การจะให้กองกำลังรักษาความปลอดภัยเคลื่อนไหวไม่ใช่เรื่องง่าย อย่างไรก็ตาม โอิหยางโซวแตกต่างออกไป

ในวันปีใหม่ โอิหยางโซวประสบการถูกพยายามลอบสังหาร และหน่วยรักษาความปลอดภัยไม่สามารถจับกุมมือสังหารได้ ผู้ที่รับผิดชอบในตอนนั้นก็คือ หัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยวัยกลางคนผู้นี้

ดังนั้น เขาจึงรู้สึกว่าเขาติดค้างบางอย่างต่อโอหยางโซว

เมื่อได้รับคำขอจากโอหยางโซว เขาจึงไม่ลังเลและตอบตกลงทันที

มันจึงทำให้สถานการณ์เป็นเช่นนี้ในปัจจุบัน

ขณะที่เขามองไปที่เงิน 200 เหรียญทอง ที่สิ่งเจ่อจื่อเงินมอบให้กับเขา ความดูถูกก็ปรากฏบนใบหน้าของเขา ลอร์ดแห่งเกลียนโจวมอบรางวัลให้เขาถึง 5,000 เหรียญทอง แล้วนี่มันอะไรกัน

มันเป็าธรรมดาที่โอหยางโซวจะยอมจ่ายเงินจำนวนมากสำหรับเรื่องนี้ นอกจากนี้ เขายังต้องการสร้างความสัมพันธ์ขึ้นในชิงตูด้วย นี่ก็เพื่อให้การทำงานขององครักษ์อสรพิษทวีปในอนาคตสะดวกมากขึ้น

กล่าวตามจริง เงิน 200 เหรียญทองนี้ ถือได้ว่าเป็นเงินจำนวนมาก มันเกือบจะเทียบได้กับเงินเดือนครึ่งปีของชายวัยกลางคน

แต่น่าเสียดาย มีคนให้ราคาสูงกว่านี้มาก

เขาหัวเราะอย่างเย็นชาและกล่าวว่า “โอ้วว ดูเหมือนว่าจะมีใครบางคนพยายามจะติดสินบนเจ้าหน้าที่ ทหาร!”

“ขอรับ!”

“จับกุมคนผู้นี้ และส่งตัวเขาไปที่หยาเหมิน!”

“ขอรับ!”

พวกเขาไม่ลังเล และใช้โซ่ล่ามสิ่งเจ่อจื่อเงินไว้ในทันที

“อ้อ?”

ก่อนที่จะเขาจะทันได้ตอบสนอง เขาก็ถูกจับกุมไปแล้ว แม้กระทั่งตอนนี้ เขาก็ยังไม่รู้ว่า เขาทำอะไรผิดพลาด เขาเพียงทำตามปกติ จ่ายค่าธรรมเนียมเพื่อสร้างสัมพันธที่ดี มัน เป็นวิธีปกติทั่วไปที่จะทำให้อีกฝ่ายให้ออกาสเขาไม่ใช่หรือ? เหตุใดพวกเขาถึงไม่ ยอมรับมัน?

“พาเขาไป!”

หัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยวัยกลางคนไม่ได้แสดงความรู้สึกใดๆ

เมื่อพวกเขาเห็นว่าผู้นำกิลด์ถูกจับไปแล้ว สมาชิกพันธมิตรดวงดาวก็ยอมให้จับโดยไม่ กล้าขัดขึ้นใดๆ

หน่วยรักษาความปลอดภัยได้ใช้โซ่ล่ามพวกเขาต่อกันเป็นแถวจากนั้น ก็พาพวกเขา กลับไปที่หยาเหมิน

ฉา^๓ก^๓นี้ดู^๓น่าเกรง^๓ขาม^๓อย่าง^๓มาก

เมื่อ^๓ฝูง^๓ชน^๓ได้^๓เห็น^๓ฉา^๓ก^๓นี้^๓ ปาก^๓ของ^๓พวก^๓เขา^๓ก็^๓เบิก^๓กว้าง

“พัน^๓มิต^๓ร^๓ดวง^๓ดาว^๓คง^๓จะ^๓ไม่^๓สามารถ^๓อยู่^๓รอด^๓ใน^๓ซึ่ง^๓ตู่^๓ได้^๓อีก^๓ต่อไป!”

สมา^๓ชิก^๓พัน^๓มิต^๓ร^๓ดวง^๓ดาว^๓ทั้ง^๓หม^๓ด^๓ถูก^๓จับ^๓ และ^๓พวก^๓เขา^๓ก็^๓ม^๓หน้า^๓ลง^๓ด้วย^๓ความ^๓อับ^๓อาย

เมื่อ^๓สมา^๓ชิก^๓ของ^๓กลุ่ม^๓อำนาจ^๓ต่าง^๓ๆ^๓เห็น^๓ฉา^๓ก^๓ที่^๓เกิด^๓ขึ้น^๓ หัว^๓ใจ^๓ของ^๓พวก^๓เขา^๓ก็^๓ปี^๓บ^๓รัด

พวก^๓เขา^๓ควร^๓จะ^๓สร้าง^๓ศา^๓ต^๓ฐ^๓เป็น^๓พระ^๓เจ้า^๓หรือ^๓ปี^๓ศาจ^๓ มาก^๓กว่า^๓ล^๓อ^๓ร^๓ด^๓แห่ง^๓เหล^๓ียน^๓ใจ^๓

หัว^๓หน้า^๓ฝ่าย^๓รักษา^๓ความ^๓ปลอด^๓ภัย^๓วัย^๓กลาง^๓คน^๓ เดิน^๓ไป^๓หา^๓ฉ^๓ิง^๓ซือ^๓โค^๓ว^๓ ก่อน^๓จะ^๓กล^๓่า^๓ว^๓ว่า
“ท่าน^๓คือ^๓ผู้^๓นำ^๓กิล^๓ด์^๓ฉ^๓ิง^๓? โป^๓ร^๓ด^๓ย^๓ก^๓โท^๓ษ^๓ให้^๓เข้า^๓ด้วย^๓ที่^๓เข้า^๓ทำงาน^๓ได้^๓ไม่^๓ดี^๓ จน^๓พวก^๓ท่าน^๓ต้อง^๓ล^๓ำ^๓บาก”

ปกติ^๓แล้ว^๓ เขา^๓จะ^๓ไม่^๓แสดง^๓ท่า^๓ที่^๓สุ^๓ภา^๓พ^๓น^๓อบ^๓น^๓้อม^๓เช่น^๓นี้^๓ ทั้ง^๓หม^๓ด^๓นี้^๓ก็^๓เพ^๓ื่อ^๓รักษา^๓หน้า^๓ของ^๓ล^๓อ^๓ร^๓ด^๓แห่ง^๓เหล^๓ียน^๓ใจ^๓

เมื่อชิงซื้อโค่วได้ยินคำกล่าวเหล่านั้น น้ำตาของเธอก็เกือบจะไหลออกมา ความ
ลำบากใจและการถูกดูถูกที่ทำให้เธอทุกข์ทรมาน โอหยางโซวได้เข้ามาแก้ไขมัน
ทั้งหมดแล้ว สำหรับเธอ ความเคารพนี้มีความสำคัญมากกว่าสิ่งอื่นใด

“ขอบคุณท่านมากที่เข้ามาช่วยเหลือ!” ชิงซื้อโค่วคำนับเขา

หัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยวัยกลางคนโบกมือให้เธอ จากนั้น เขาก็นำกอง
กำลังรักษาความปลอดภัยที่เหลือกลับไป เขาได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถทำได้แล้ว

หลังจากที่กองกำลังรักษาความปลอดภัยได้นำสมาชิกพันธมิตรดวงดาวทั้งหมดจาก
ไปแล้ว โอหยางโซวก็ปรากฏตัวขึ้น แม้ว่าทุกคนจะคาดเดาได้ว่า เขาเป็นผู้ใช้อำนาจใน
การสร้างสถานการณ์นี้ แต่เขาก็ไม่ต้องการจะยืนยันกับคนอื่น ๆ ว่า เขาเป็นผู้ที่สามารถ
ใช้หน่วยรักษาความปลอดภัยได้จริงๆ

เมื่อพวกเขาได้เห็นว่โอหยางโซวปรากฏตัวขึ้น ผู้คนในจัตุรัสก็เกิดโกลาหลวุ่นวาย

สุดท้ายแล้ว จากสถานการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้ โอหยางโซวก็คือตัวละครหลัก

.....
.....
.....

TWO Chapter 375 ศัตรูแห่งศัตรูข้า คือ มิตรข้า

โอหยางโซวเดินไปหาฉิงซือโค่ว จากนั้น เขาก็กล่าวสั้นๆว่า “ดูแลตัวเองด้วย!”

เธอพยักหน้า ทั้ง 2 เข้าใจซึ่งกันและกันโดยปริยาย

การพูดคุยกันมากกว่านี้ จะเป็นเพียงการเสียคำกล่าวไปโดยเปล่าประโยชน์เท่านั้น

หลังจากที่กล่าวลากันสั้นแล้ว ฉิงซือโค่วก็นำเส้นใยเทเลพอร์ตไปที่เมืองหยาชาน เมื่อไปถึงที่นั่น ชุนเสี่ยวเยว่กำลังรอด้อนรับพวกเขาอยู่ที่ด้านหน้าประตูเทเลพอร์ตแล้ว

โอหยางโซวไม่ได้ตามไปที่เมืองหยาชาน เพราะดินแดนซานไห่ยังคงมีเรื่องมากมายให้เขาจัดการ นอกจากนี้ เมืองหยาชานก็ยังมี ชุนเสี่ยวเยว่และไปหนานผู่ พวกเขาคงจะจัดการสิ่งต่างๆที่นั่นไปชั่วคราว

เมื่อเรื่องนี้จบลง ผู้เล่นที่ฉลาดรู้ดีว่า ความเกลียดชังระหว่างทั้ง 2 จะก่อตัวขึ้น และทวีความรุนแรงขึ้นในอนาคต

ซึ่งตู่ถูกกำหนดให้ไกลาหลวุ่นวาย และยากที่จะสงบลงได้

หลังจากที่เขาส่งเส้นใยไปแล้ว โอหยางโซวก็รีบกลับไปโรงชาทันที เขารู้ดีว่า นักวิชาการชุดขาวคนนั้นไม่ใช่คนธรรมดา เขาจึงต้องการจะทำความรู้จักกับเขาให้ได้

น่าเสียดาย เมื่อโอหยางโซวกลับไปถึงโรงชา เขาก็ไม่สามารถมองเห็นร่องรอยใดๆของ นักวิชาการคนนั้นได้อีก

“เสี่ยวเอ้อ เจ้าเห็นนักวิชาการชุดขาวหรือไม่?”

โอหยางโซวหยิบเงิน 1 เหรียญทอง ออกมาและมอบให้กับเสี่ยวเอ้อขณะที่เขาถาม ออกไป

เมื่อเสี่ยวเอ้อได้รับเงินแล้ว เขาก็ยิ้มออกมา เงิน 1 เหรียญทองนี้ เท่ากับเงินเดือน 2 เดือนของเขาเลยทีเดียว “มีคนเช่นนั้นจริงๆ แต่เขากลับไปแล้วขอรับ”

“นานเพียงใดแล้ว และเขาไปทิศทางใด?”

“เขาเพิ่งจะออกไปเพียงชั่วครู่ สำหรับทิศทางใดนั้น ข้าเองก็ไม่รู้!”

โอหยางโซวู้สึกผิดหวัง แต่เขาไม่ต้องการจะยอมแพ้ ดังนั้น เขาก็กล่าวกับทหารองครักษ์ทั้ง 4 ของเขาว่า “เขาไม่ควรจะอยู่ไกลจากพวกเรามากนัก แยกกันไปค้นหาเร็วเข้า!”

“ท่านลอร์ด นี่...!” ทหารองครักษ์เผชิญกับสถานการณ์ที่ยากลำบาก

“อะไร?”

“ท่านลอร์ด หากพวกเราทั้งหมดออกไป แล้วมีอะไรเกิดขึ้นกับท่านล่ะ?”

หลังจากเหตุการณ์การลอบสังหารในชิงตู หวังเฟิงได้เลือกทหารที่ดีที่สุด 8 นาย จากกรมทหารองครักษ์ ซึ่งปัจจุบันเป็นองครักษ์ราชวัง ทำหน้าที่ปกป้องโอหยางโซวูตลอด 24 ชั่วโมง

“ไม่เป็นไร ข้าจะคอยติดตามท่านลอร์ดเอง!” อสรพิษขาวก้าวออกมา

เหล่าทหารองครักษ์ต้องการจะกล่าวบางอย่าง แต่โอหยางโซวูหยุดพวกเขาไว้ และเขาสั่งให้พวกเขารีบไปทำภารกิจทันที

ในขณะเดียวกัน โอหยางโซวูก็นั่งอสรพิษขาวไปทางตะวันออก

เมื่อเทียบกับเมืองซานไห่ ซึ่งตึกคึกคักกว่ามาก ถนนต่างๆมากมายตัดผ่านกัน และมี
ตรอกซอกซอยมากมาย ในหมู่ทะเลผู้คนเช่นนี้ โอหยางโซวไม่สามารถมองเห็น
นักวิชาการชุดขาวผู้นั้นได้เลย

“ลืมนั่นเถอะ เราจะหยุดติดตามเพียงเท่านี้!”

โอหยางโซวถอนหายใจ หลังจากผ่านไปครึ่งชั่วโมง เบาะแสทั้งหมดก็หายไป

ด้วยค่าสถานะโชคดีของเขา มันเป็นไปได้เลยที่เขาจะมีช่วงเวลาที่โชคดี

โอหยางโซวมั่นใจมากกว่า นักวิชาการผู้นั้นก็คือ บุคคลทางประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียง
จากยุคเลียดก๊ก

สำหรับเขาที่มาจากยุคก่อนหน้านี้ เขาจะมี 2 ทางให้เลือก คือ ออกมาปรากฏตัวให้ผู้
เล่นมีโอกาสรับสมัคร หรือกลายเป็นฤาษี ดังนั้น มันจึงไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่โอหยางโซว
จะมีโอกาสได้พบกับเขา แม้แต่บุคคลที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ของราชวงศ์ซาง
อย่าง ยี่หยิน ก็ยังถูกรับสมัครโดยผู้เล่นที่ชื่อ เฉินฮาง ไปแล้ว

จากแหล่งข้อมูล เงินฮางเป็นลอร์ดที่แข็งแกร่งในภูมิภาคเซียนเย่ หลังจากที่เขารับ
สมัครยี่หยินได้สำเร็จ ชื่อเสียงของเขาก็แพร่กระจายออกไปทั่วภูมิภาค จากนั้น เขาก็
กลายเป็นผู้นำของพันธมิตรที่แข็งแกร่งในภูมิภาคนั้น

ไม่ใช่แค่ราชวงศ์ซาง แม้แต่บุคคลทางประวัติศาสตร์ในยุคเลียดก๊กก็เริ่มจะเข้ามามี
บทบาทในเกมส์แล้ว ผู้เล่นจำนวนมากที่รับสมัครพวกเขาสำเร็จ พยายามที่จะเก็บเป็น
ความลับไว้ แต่เมื่อมีการสร้างพันธมิตรขึ้น มันจึงค่อยๆถูกเปิดเผยออกมาช้าๆ
ในฟอรัม

ดินแดนที่มีชื่อเสียงทั้งหมดในปัจจุบัน มีบุคคลทางประวัติศาสตร์ 1-2 คน ซึ่งอาจ
เป็นได้ทั้งข้าราชการพลเรือนและขุนพล

เกี่ยวกับเรื่องนี้ ไกอ่า ให้ความยุติธรรมกับทุกคนอย่างมาก

ในหมู่บุคคลทางประวัติศาสตร์เหล่านั้น คนที่น่าทึ่งที่สุดก็คือ หวู่ฉี ใครจะรู้ว่าจึงจอก
เผ่าอย่างชืออ๋องป้าจะรับสมัครหวู่ฉีได้

หวู่ฉีอาจกล่าวได้ว่าอยู่ในระดับเดียวกับซุนปิ่น แต่ในความเป็นจริง เขาอาจจะ
เหนือกว่าเล็กน้อย

เมื่ออสรพิษชาวสังเกตเห็นความผิดหวังของลอร์ด เขาจึงกล่าวว่า “ท่านลอร์ด ข้าคิดว่า พวกเราอาจจะค้นพบเบาะแสบางอย่างหากเรากลับไปที่โรงชา เป็นธรรมดาสำหรับนักวิชาการที่จะเลือกโรงชาซักแห่ง และพวกเขาก็มักจะไปที่เดิมบ่อยครั้ง”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของโอหยางโชวก็เปล่งประกายขึ้น ใบหน้าของเขาซีดลง ขณะที่เขากล่าวออกมา “ทำไมข้าถึงไม่คิดเช่นนั้นในก่อนหน้านี้กัน!”

“ไปเถอะ กลับไปที่โรงชากัน!”

ขณะที่พวกเขากลับไปที่โรงชา เวลาที่ล่วงเลยมาถึงช่วงเย็นแล้ว

ตามที่คาดไว้ พวกเขาไม่ได้อะไรมากนัก

โอหยางโชวไม่ได้หุดหู่ เขาเรียกเสี่ยวเอ๋อมาพบ แล้วถามว่า “นักวิชาการชุดชาวมักจะมาดื่มที่นี่ใช่หรือไม่?”

เสี่ยวเอ๋อรู้ว่าเขากำลังพูดคุยกับลอร์ด เขาจึงไม่กล้าชักช้า “ท่านลอร์ด ท่านถามได้ถูกคนแล้ว เพื่อนคนนั้นไม่ได้มาที่นี่ทุกวัน เขาจะมาเฉพาะเมื่อโรงชามีการแข่งขันการเล่นหมากรุกเท่านั้น”

“หมากรูก?”

“ถูกต้อง เพื่อดึงดูดลูกค้า โรงชาจึงจัดการแข่งขันการเล่นหมากรูก 5 ครั้ง/เดือน ลูกค้าสามารถดื่มชาและชมการแข่งขันในเวลาเดียวกันได้” เสี่ยวเอ๋อนำเสนออย่างภูมิใจ

โอหยางโซวพยักหน้า “ครั้งต่อไปจะจัดขึ้นเมื่อใด?”

“ในอีก 5 วันจากนี้!”

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเรื่องนี้แล้ว เขาก็หยิบเงิน 1 เหรียญทองออกมา แล้วมอบมันให้กับเสี่ยวเอ๋อ “อีก 5 วัน ข้าจะกลับมาอีกครั้ง ช่วยข้าจองห้องไว้ด้วย หากคนผู้นั้นมาก่อนข้า ให้พาเขาไปที่ห้องนั้น เจ้าเข้าใจหรือไม่?”

“ท่านไม่ต้องเป็นกังวล ข้าจะทำตามที่ท่านสั่ง!”

หลังจากที่ได้รับรางวัลแล้ว เสี่ยวเอ๋อก็มีความสุขอย่างมาก ความใจกว้างดังกล่าวเป็นสิ่งที่เขาคาดหวังไว้จากลอร์ด

หลังจากที่เขาออกมาจากโรงชา โอหยางโซวก็กลับไปอาคารเล็กๆที่เป็นสำนักงานใน
ชิงตู

อสรพิษขาวติดตามเข้าไป และกล่าวว่า “ท่านลอร์ดเตรียมจะรออยู่ที่ชิงตูหรือ?”

โอหยางโซวคิดถึงเรื่องนี้ แล้วกล่าวว่า “ข้าจะรออยู่ที่นี้ ในระหว่างนี้ ข้าจะจัดการกับ
พันธมิตรดวงดาว”

“ความตั้งใจของท่านคือ?”

เพื่อจะจัดการกับพันธมิตรดวงดาว เขาจะต้องคำนึงถึงการแทรกแซงของเจี้ยนฉีจ้งเหิง
ด้วย

“ไปติดต่อกับ 1-2 กิลด์ในชิงตู ข้าเชื่อว่าพวกเขาจะสนใจร่วมงานกับพวกเรา”

มันประจวบเหมาะพอดี โอหยางโซวก็ต้องการจะจัดการกับเจี้ยนฉีจ้งเหิงเช่นกัน

ในระหว่างงานประมูลครั้งล่าสุด เพื่อต่อสู้สำหรับอาวุธระดับพระเจ้า เจี้ยนฉีจ้งเหิงจึง
กลายเป็นศัตรูของกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ

ถ้าเขามีโอกาส แน่นอนว่าเขาจะต้องสอนบทเรียนให้กับพวกเขา

แม้ว่าผู้เล่นนักผจญภัยจะเป็นที่สนใจมากขึ้น แต่ตอนนี้ พวกเขาก็ยังคงไม่สามารถจะ
แข่งขันกับลอร์ดได้ และพวกเขายังต้องการการสนับสนุนจากลอร์ดอีกด้วย

แต่ในช่วงท้ายของเกมส์ สถานการณ์จะเปลี่ยนไป ตอนนี้ โอหยางโซวยังมีโอกาสใน
การต่อสู้กับเจียนฉีจิ้งเหิงอยู่ เขาจึงต้องรีบลงมือ

เมื่ออสรพิษขาวได้ยินคำกล่าวนี้ ดวงตาของเขาก็เปล่งประกายขึ้น “ข้าเข้าใจแล้ว ท่าน
ลอร์ดอย่าได้กังวล ข้าจะจัดการภายใน 2 วัน”

โอหยางโซวพยักหน้า และไม่ได้กล่าวอะไรอีก

.....

ไกออา ปีที่ 2 เดือนที่ 4 วันที่ 3

ณ ชิงตู

ในศาลามีคน 4 คน กำลังนั่งแยกกันอยู่

โอหยางโซวนั่งอยู่ในตำแหน่งเจ้าบ้าน ขณะที่อสรพิษขาวนั่งในตำแหน่งตรงข้ามกับเขา ในที่มืด เขาเป็นผู้ควบคุมสถานะข่าวกรอง แต่ในที่สว่าง เขาเป็นผู้จัดการสำนักงานของดินแดนซานไห่

ด้านซ้ายของโอหยางโซว นั่งอยู่ด้วยชายหนุ่มที่ดูเย็นชา เขาเป็นผู้นำกิลด์ของพันธมิตรเงา จี้หยิงฮู ขณะที่ด้านขวาของเขานั่งด้วยหญิงสาวที่ดูสุภาพอ่อนโยน เธอเป็นผู้นำกิลด์ของศาลายี่เมิ่ง เมืองหยุนถันติง

กิลด์ทั้ง 2 ของพวกเขา ถูกจัดอยู่ในอันดับที่ 2 และ 4 ของอันดับกิลด์ในซิงตู
อันดับที่ 3 ของกิลด์ในซิงตูก็คือ พันธมิตรดวงดาว

ข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ในจตุรัสได้แพร่กระจายออกไปแล้ว ทั้งคู่รู้ว่า พันธมิตรดวงดาว ยังคงถูกขังอยู่ในคุก

สิงเจ้าจื่อเจินตกอยู่ในสถานการณ์ที่ย่ำแย่ เขาถูกตัดสินจำคุก 1 เดือน

ในขณะที่อสรพิษขาวไปเชิญทั้งคู่ เขาได้เปิดเผยว่า ดินแดนซานไห่ต้องการจะร่วมมือกับพวกเขา จัดการกับพันธมิตรดวงดาว

จี๋หยังฮู้ไม่ได้แสดงท่าทีใดๆเกี่ยวกับเรื่องนี้ ขณะที่เมิ่งหยุนถันติงกระดือรื้อร้นอย่างมาก

เพียงเวลา 2 เดือน ที่สิงเจ๋อจื่อเงินมาถึงชิงตู เขาสามารถแย่งชิงอันดับที่ 3 ไปจาก ศาลายี่เมิ่งได้ ความคิดของเมิ่งหยุนถันติงที่มีต่อสิงเจ๋อจื่อเงินนั้นสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน

ที่จี๋หยังฮู้มาก็เพราะเป้าหมายของเขาคือ เจี้ยนฉีจ้งเหิง

ในฐานะกิลด์อันดับ 3 ของภูมิภาคจีน เจี้ยนฉีจ้งเหิงกดดันทุกกิลด์ในชิงตู จนพวกเขา แทบจะหายใจไม่ออก

อย่างไรก็ตาม น้ำในชิงตูนั้นลึกมาก ที่นี้มีเสื้อซ่อนอยู่จำนวนมาก

มีกิลด์มากมายที่อยากจะท้าทายเจี้ยนฉีจ้งเหิง

พันธมิตรเงาของจี๋หยังฮู้เองก็เป็นหนึ่งในนั้น

ขณะที่พันธมิตรเงาก้าวออกมา พวกเขาได้เข้าไปเผชิญหน้ากับเจี้ยนฉีจ้งเหิงโดยตรง แต่ผลสุดท้าย พวกเขาก็ล้มเหลว อย่างไรก็ตาม พวกเขายังคงเป็นอันดับที่ 2 ของชิงตู แม้แต่พันธมิตรดวงดาวก็ไม่อาจจะช่วงชิงตำแหน่งของพวกเขาได้ง่ายๆ

ความแข็งแกร่งและอำนาจของจี๋หยิงฮุ้นนั้นไม่ธรรมดา

ในขณะที่เขาได้รับคำเชิญนี้ จี๋หยิงฮุ้นรู้ได้ทันทีว่าโอกาสของเขามาถึงแล้ว

โอหยางโช่วรู้สึกรู้สึได้ถึงบางอย่าง ในช่วงระยะเวลาสั้นๆหลังจากที่เขาได้พบกับพวกเขา เขาสามารถบอกได้ว่า อสรพิษขาวมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับความเกลียดชังและความสัมพันธ์ระหว่างกิลด์ต่างๆในซิงตู

ความสามารถของผู้ควบคุมสถานี่ขาวกรองเช่นเขา ไม่สามารถดูถูกได้จริงๆ

เมื่อเทียบกับสถานี่ขาวกรองก่อนหน้านี้แล้ว องครักษ์อสรพิษหิมะทำงานได้ดีกว่าหลายเท่า โอหยางโช่วรู้สึกว่ เงินนับแสนเหรียญทองที่เขาจ่ายออกไปทั้งหมดนั้นคุ้มค่า

“พวกท่านทั้ง 2 ที่เป็นคนชั้นสูงของซิงตู สนใจจะร่วมงานกับดินแดนซานไห่หรือไม่?”

หลังจากทักทาย โอหยางโช่วก็กล่าวเข้าเรื่องโดยตรง

จากตำแหน่งของเขาในปัจจุบัน ไม่ว่าเขาต้องการจะกล่าวอะไร ไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่เขาจะต้องตีพิมพ์ไม่รอบๆอีกต่อไป สิ่งที่เขาจะทำก็คือ ชัดเจนและตรงไปตรงมา

“พวกเรายินดีที่จะฟังข้อเสนอของท่าน!” แม้ว่าเมิงหยุนถันติงจะกระตือรือร้นอย่างมาก แต่คำกล่าวของเธอก็ยังคงมีชั้นเชิง

โอหยางโซวพยักหน้า “ก็ง่ายๆ พันมิตรชานไห่จะขายอาวุธและอุปกรณ์ชั้นสูง ทั้งธนูแข็ง, กระปี่หนัก และโล่ ให้กับพวกท่าน ความต้องการของพวกเราก็คือ พันมิตรดวงดาวจะต้องไม่สามารถอยู่รอดในพื้นที่ของเขตที่ 3 ได้”

เขตที่ 3 ของเมืองหลวง เป็นพื้นที่ที่มีความขัดแย้งรุนแรงที่สุดสำหรับกิลด์ ถ้ากิลด์ใดไม่สามารถตั้งหลักที่นั่นได้ พวกเขาก็จะไม่สามารถเป็นกิลด์ชั้นนำได้

ความต้องการนี้ของโอหยางโซวจึงมีความหมายว่า พันมิตรดวงดาวจะต้องไม่ประสบความสำเร็จในสิ่งใด

ในความเป็นจริง ความต้องการของเขาหล่อใจทั้ง 2 มาก แล้วอาวุธและอุปกรณ์ชั้นสูงก็ยังคงเป็นความฝันของบรรดากิลด์ขนาดใหญ่ด้วย

ตอนนี้ เป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดสำหรับกิลด์ในเขตที่ 3 ด้วยอาวุธและอุปกรณ์
เหล่านี้ พวกเขาสามารถสร้างกองกำลังชั้นสูงขึ้นมาได้ 1-2 กองกำลัง

ขณะที่พวกเขาคิดถึงมัน ผลประโยชน์ในอนาคตนั้นช่างไร้ขีดจำกัดอย่างแท้จริง

ถ้าไม่ใช่ว่าจะมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น ไชสีหยุนคงจะไม่เป็นกังวลในงานชุมนุมพันธมิตร
ซานไห่อย่างแน่นอน

โอหยางโชวตกลองจะขายสินค้าเหล่านี้ โดยพยายามไม่ให้มันส่งผลกระทบต่อข้อตกลง
กับสมาชิกคนอื่นๆ โดยเขาได้ลดจำนวนอาวุธและอุปกรณ์ที่เขาจะเสนอขายลง
ครึ่งหนึ่งก่อน

จากนั้น ในขณะที่เขาสั่งซื้อกระบี่หนักและโล่ โอหยางโชวก็นั่งครึ่งหนึ่งสำหรับใช้ใน
ดินแดนของตัวเอง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งเป็นสำรองเพื่อใช้ในสถานการณ์เช่นนี้

.....
.....
.....

TWO Chapter 376 นักวิชาการชุดขาว

สำหรับข้อเสนอของโอหยางโซว แน่นอนว่าจี๋หยิงฮูต้องการจะต่อรอง

“การที่จะจัดการกับพันธมิตรดวงดาวไม่ใช่เรื่องง่าย”๗

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็หัวเราะออกมา จี๋หยิงฮูดูเหมือนเป็นคนเย็นชา แต่
เขาชอบตีฟุ่มไม่รอบๆขณะที่กล่าว

“ท่านกล่าวผิดแล้ว สำหรับข้า การจะจัดการกับพวกเขาเป็นเพียงการระบายอารมณ์
ของข้าเท่านั้น อย่างไรก็ตาม สำหรับพวกท่านทั้ง 2 นี่เป็นโอกาสที่ดี สิ่งที่พวกท่านจะ
ได้รับกลับมานั้นมากกว่าสิ่งที่พวกท่านต้องลงทุนมาก ข้ากล่าวถูกต้องหรือไม่?”

จี๋หยิงฮูแข็งค้ำ เขาไม่ได้คาดหวังว่า โอหยางโซวจะมั่นใจเช่นนี้

แน่นอนว่าโอหยางโซวมั่นใจ ถ้าพันธมิตรเขาไม่รวมเข้ากับเขา เขาก็สามารถจะหาکیلด์
ใหม่ได้ เมื่อถึงจุดนั้น คนที่จะประสบปัญหาจะกลายเป็นพวกเขาทั้ง 2 เสียเอง

โอหยางโซวเชื่อว่าจี๋หยิงฮูจะไม่ละทิ้งโอกาสเช่นนี้

สำหรับการเจรจา ตราบเท่าที่มันไม่มากเกินไป ทุกอย่างก็จะเป็นไปได้ด้วยดี

จึงยังทำได้เพียงยิ้มออกมาอย่างขมขื่น ขณะที่เขารู้ว่าตัวเองติดเบ็ดแล้ว เขาเป็นคน
ที่เด็ดขาด เมื่อรู้ว่าเขาไม่สามารถต่อรองได้ เขาก็ยอมแพ้ทันที

ด้วยเหตุนี้ ความร่วมมือของทั้ง **3** จึงประสบความสำเร็จ

โอหยางโซวไม่ต้องการจะดึงทั้ง **2** กิลด์เข้าพันธมิตรซ่านไห่ แม้พิจารณาแล้วว่า มันจะ
เป็นเรื่องที่ดีต่อพันธมิตรก็ตาม แต่เขาต้องการรองจนกว่าพวกเขาจะจัดการกับเจี้ยน
ฉีจิ้งเหิงและพันธมิตรดวงดาวให้ได้เสียก่อน

ในทางกลับกัน เส้นใยได้เข้าร่วมพันธมิตรซ่านไห่แล้ว ภายใต้การแนะนำของโอหยาง
โซว

ในความเป็นจริง โอหยางโซวไม่ได้คาดหวังขนาดที่ว่า พันมิตรเงาและศาลายี่เหมิงจะ
จัดการกับเจี้ยนฉีจิ้งเหิงได้ เพียงแค่พวกเขาจัดการกับพันธมิตรดวงดาวให้ได้ก็
เพียงพอแล้ว

คงไม่ต้องกล่าวว่า เจียนฉีจิ้งเหิงมีอำนาจมากเพียงใดในชิงตู เพียงแค่พันธมิตร
ดวงดาว ตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนอยู่ซึ่งเป็นเบื้องหลังของพวกเขา ก็คงจะท่วมเต็มกำลัง
ตั้งแต่ที่พวกเขาตัดสินใจที่จะเปิดเผยตัวออกมา

เป้าหมายที่แท้จริงของโอหยางโซวก็คือ การให้กิลด์ต่างๆในชิงตูต่อสู้กันเอง และ
เหนี่ยวรั้งการเติบโตของกันและกัน

เมื่อถึงเวลาที่เขาต้องการจัดการกับกิลด์ทั้ง 2 นั้นอย่างจริงจังมาถึง พันมิตรชานไห่
อาจจะจำเป็นต้องเคลื่อนไหว

หลังจากที่ส่งพวกเขากลับไปแล้ว โอหยางโซวก็อยู่ตามลำพัง เขาไม่รู้ว่าจะไปไหนต่อ
จริงๆ เขาจึงวางแผนว่าจะไปชมและสนุกกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในชิงตู

บ่ายวันนั้น อาวุธและอุปกรณ์ที่เขาสัญญาไว้ได้มาถึงชิงตู มันประกอบไปด้วยธนูแข็ง
1,000 คน, หน้าไม้เข็นปี 1,000 คน, กระบี่หนัก 500 เล่ม และโล่ 200 ชิ้น

โอหยางโซวขายมันทั้งหมดให้พันธมิตรเงาและศาลายี่เมิ่ง รวมเป็นเงิน 44,000
เหรียญทอง

เขาขายในราคาที่สูงกว่าที่ขายภายในพันธมิตร **10%** ถึงอย่างนั้น ทั้ง 2 กิลด์ก็ยังคง
ยินดีเป็นอย่างมาก

อาวุธและอุปกรณ์ชั้นสูงเหล่านี้ จะมีราคาเพิ่มขึ้นอีกอย่างน้อย **10%** เมื่อวางขายใน
ตลาด

สำหรับเงินที่โอหยางโซวได้รับจากการขายในครั้งนี้ เขาเก็บไว้ **20,000** เหรียญทอง
เพื่อเตรียมไว้สำหรับลงทุนในองค์กรก่อสร้างพิฆาต และเขาทำเช่นนี้ก็เพื่อรักษาระดับ
เงินที่เขาถืออยู่ในระดับ **50,000** เหรียญทอง

ส่วนที่เหลืออีก **24,000** เหรียญทอง เขาส่งมอบมันให้กับกรมการเงิน

เงินก้อนนี้จะไหลเข้าสู่กองทุนพิเศษ ที่ใช้ในการขยายโรงผลิตทางทหารทั้ง **4** แห่ง

จากแผนของผังเมืองซานไห่ โรงผลิตทางทหารในพื้นที่ตะวันออกจะขยายไปทาง
ตะวันออก ตลอดแนวหุบเขา และบางส่วนของท่าเรือจะใช้เป็นท่าเรือทางทหาร

หลังจากที่ขยายพื้นที่ออกไปแล้ว โรงผลิตทางทหารจะมีพื้นที่ใหญ่กว่าเดิมถึง **5** เท่า
หลังจากปีแห่งการพัฒนา ช่างฝีมือหายคนพัฒนาทักษะเป็นขั้นกลางแล้ว ซึ่งมันได้
ช่วยให้การพัฒนาอุตสาหกรรมทางทหารรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

หลังจากที่ได้รับการสนับสนุนจากดินแดนซานไห่ ทั้งพันธมิตรเงาและศาลายี่เหมิงต่างก็
มั่นใจมากขึ้น

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 4 วันที่ 4

ศาลายี่เหมิงได้ลอบโจมตีกองกำลังของพันธมิตรดวงดาว ที่กำลังเก็บเลเวลอยู่ในเขตที่
3 เป็นผลให้พวกเขาได้รับความสูญเสียอย่างมาก

สมาชิกหลักของพันธมิตรดวงดาวยังคงอยู่ในคุก ศาลายี่เหมิงจึงบังคับให้คนที่เหลือของ
พวกเขาออกจากพื้นที่ในเขตที่ 3 ไป พวกเขาถูกบังคับให้ออกจาก แม้กระทั่งพื้นที่
ฝึกอบอรมและพื้นที่เก็บเกี่ยวทรัพยากรในเขตที่ 1 และ 2

เมื่อเห็นว่าสถานการณ์เป็นเช่นนั้น เจียนฉีจึงเห็นว่าการจะส่งกำลังเสริมไปช่วย แต่
พันธมิตรเงาก็ออกมาหยุดพวกเขาเอาไว้

ในฉบับลับ บรยากาศในชิงตุกลายเป็นตึงเครียดขึ้นมาทันที

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 4 วันที่ 5

กองกำลังหลักของพันธมิตรดวงดาวได้รับการปล่อยตัวแล้ว พวกเขาจึงตอบโต้และ
ต่อสู้กับศาลายี่เม็ง ภายใต้การนำของเหล่าหัวหน้าทีมทั้งหมดของกิลด์

ศาลายี่เม็งกำลังมีแรงขับเคลื่อน ดังนั้น พวกเขาจึงกล้าออกไปเผชิญหน้ากับพันธมิตร
ดวงดาว

สงครามในชิงตูจึงได้ระเบิดขึ้น และมันทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ มันเป็นการ
เปิดตัวสงครามกิลด์อย่างเป็นทางการ กิลด์ต่างๆในภูมิภาคจีนมีความคล้ายคลึงกับ
ดินแดน พวกเขามีการต่อสู้ที่ยากลำบากในแบบของพวกเขา

ผู้ที่แข็งแกร่งจะอยู่รอด ขณะที่ผู้อ่อนแอจะตาย

ต้องขอบคุณอิทธิพลของพวกเขา ผู้ทำชิงจำนวนมากจากเมืองหลวงอื่นๆเริ่มปรากฏตัว
ขึ้น พวกเขาพยายามทำลายกิลด์ 9 อันดับแรก

เมื่อไม่รวมเส้นใย กิลด์ 9 อันดับแรกจึงครองเมืองหลวงทั้ง 9 ได้กิลด์ละแห่งพอดี สำหรับกิลด์ที่จะเข้ามาแทนที่เส้นใยใน 10 อันดับแรกนั้น ผู้เล่นทุกคนหวังว่าจะได้รับคำตอบจากคำถามนี้ในเร็ววัน

พันธมิตรกิลด์ที่อยู่ภายใต้พันธมิตรซานไห่ได้ใช้โอกาสนี้ แสดงตัวตนของพวกเขาออกมา

3 จาก 9 อันดับแรก และอดีต 1 ใน 10 อันดับแรก อยู่ภายใต้พันธมิตรซานไห่ มันทำให้ผู้ที่ต้องการจะทำลายพวกเขาต้องหยุดชะงัก

กิลด์ต่างๆในเซียนเย่, ลั่วหยาง และต้าหลี่ เกือบของพวกเขาลงและหยุดสงครามในทันที

มันทำให้สงครามในเมืองหลวงทั้ง 3 แห่งนี้สิ้นสุดลงอย่างรวดเร็ว แต่ในขณะเดียวกัน นั่น สงครามในเมืองหลวงอื่นๆกลับทวีความรุนแรงมากขึ้น

นอกเหนือจากชิงตูแล้ว เสียนหยางเป็นที่ตั้งของกลุ่มทหารรับจ้างอสูรโลหิต ซึ่งไม่มีกิลด์ใดเลืกกล้าทำลายพวกเขา, เสียนหยางมี 18 นักขี่ม้าแห่งหยานหยุน ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากซุนเฉินจุน ดังนั้น พวกเขาจึงค่อนข้างมั่นคง

สำหรับจีนหียี่เว่ยในฉางอาน, ศาลาหมิววงในฉวนโจว และวัดเล่าจุนในเจิงตู พวกเขาไม่ได้เป็นพันธมิตรกับดินแดนใดๆ ส่งผลให้พวกเขากลายเป็นเป้าหมายของเหล่าผู้เล่นที่ทะเยอทะยาน

โดยเฉพาะวัดเล่าจุน ที่อยู่ในอันดับสุดท้าย พวกเขาต้องเผชิญกับแรงกดดันมากที่สุด

เจิงตูยังมีกิลด์ที่ชื่อ 'ประกายไฟ' ปรากฏขึ้นมาอีกด้วย ผู้นำของพวกเขาชื่อหมิงเย่ เขาคล้ายกับสิงเจ้อจื่อเงิน เพราะพวกเขาเป็นทายาทของตระกูลซ่งที่ซ่อนอยู่เช่นเดียวกัน โดยบรรพบุรุษของหมิงเย่เป็นเชื้อพระวงศ์

การปรากฏตัวขึ้นของประกายไฟ ทำให้กิลด์ชั้นนำของเจิงตูเพิ่มจาก 1 กิลด์ เป็น 2 กิลด์ และยังมีข่าวลืออีกว่า ประกายไฟได้ร่วมมือกับเมืองจอมยุทธ์

ด้วยเหตุนี้ วัดเล่าจุนจึงเผชิญกับแรงกดดันที่รุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อประกายไฟเติบโตและแข็งแกร่งมากขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาก็กลายมาเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในสงครามกิลด์ที่ยู่่งเหิงครั้งนี้

องค์กรksesพรพิษมพิใช้โอกาสนี้ แทรมซึมเข้าไปในกิลด์ต่างๆ โอหยางโซวเพียงนั่ง
และเฝ้าดู มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ว่า เขาเป็นคนที่จุดประกายให้เกิดสงครามขนาด
ใหญ่ขึ้น

.....

ไกอ่า ปีที่ 2 เดือนที่ 4 วันที่ 6

โอหยางโซวพาอสรพิษขาวมาที่โรงชาอีกครั้ง

เสี่ยวเอ๋อมาต้อนรับทั้ง 2 คน และพาพวกเขาไปที่ห้องอย่างอบอุ่น

“นักวิชาการชุดขาวยังไม่มาอีกหรือ?”

“ยังขอรับ!”

โอหยางโซวพยักหน้าและรอลอย่างอดทน

หลังจากผ่านไปครึ่งชั่วโมง นักวิชาการชุดขาวก็มาที่โรงชา

เสี่ยวเอ๋อกำลังยืนรออยู่ที่หน้าประตู เมื่อเขาเห็นนักวิชาการชุดขาว เขาก็รีบไปต้อนรับ
ในทันที

“นายท่าน เชิญทางนี้!” เขากล่าวขณะที่พานักวิชาการชุดขาวไปที่ห้อง

นักวิชาการชุดขาวเดินตามเสี่ยวเอ๋อไป เมื่อเขาเห็นว่า ปลายทางที่เสี่ยวเอ๋อนำไปเป็น
ห้องส่วนตัว เขาก็กล่าวออกมาว่า “ข้าเพียงแค่ต้องการที่นั่งในห้องโถงใหญ่ ไม่ได้
ต้องการห้องส่วนตัว”

เสี่ยวเอ๋อยิ้มและกล่าวว่า “ข้าจะไม่ปิดบังท่าน มีแขกพิเศษกำลังรอท่านอยู่”

“แขกพิเศษ? แต่ข้าไม่รู้จักใครในชิงตุนะ?”

“ท่านจะรู้เอง เมื่อท่านนำไปถึงที่นั่นแล้ว!”

นักวิชาการชุดขาวไม่ได้สนใจมากนัก “ตกลง ข้าจะลองไปดู!”

เมื่อเขาเปิดประตูเข้าไป เขาเห็นชายหนุ่มผู้หนึ่งกำลังชงชาอยู่ ชายหนุ่มผู้นี้ทำให้เขา
ต้องพินิจพิเคราะห์อย่างจริงจัง

เมื่อชายหนุ่มผู้นั้นได้ยินเสียงเปิดประตู เขาก็เงยหน้าขึ้น ชายหนุ่มผู้นี้ แท้จริงแล้วก็คือ
โอหยางโซว

โอหยางโซววางกาน้ำชาลง จากนั้น เขาก็ลุกขึ้นและจัดชุดของตัวเอง ตามประเพณี
โบราณ เขาไขว่มือไว้ข้างหลังแล้วเดินตรงไปข้างหน้า ก่อนจะกุมมือไว้บนหน้าอก และ
กล่าวว่า “ข้าคือฉีเยว่หฺวู่ยี้ ขออภัยที่รบกวนท่าน!”

นักวิชาการชุดขาวแข็งค้ำง เขารู้ดีว่าฉีเยว่หฺวู่ยี้คือใคร

จากบรรดาบุคคลทางประวัติศาสตร์ เกือบทุกคนรู้จักชื่อของเขา

เขาทักทายกลับว่า “ข้าเว่ยหยาง คำนับท่านลอร์ดแห่งเหลียนโจว!”

เมื่อโอหยางโซวได้ยินชื่อนี้ หัวใจของเขาก็เต้นช้าลงถึงครึ่งหนึ่ง เขาตกใจอย่างมากที่
คนตรงหน้าเขานี้ แท้จริงแล้วก็คือ เว่ยหยาง

เว่ยหยางคือตัวแทนของปรัชญากฎหมาย เขาเป็นหนึ่งในผู้ที่ผลักดันให้แคว้นฉิน
รวบรวมแผ่นดินเป็นหนึ่งเดียว ความสำเร็จของเขาทำให้ทุกคนให้ความเคารพต่อเขา

การตัดสินใจของโอหยางโซวเป็นสิ่งที่ถูกต้องจริงๆ

“เชิญ!”

อสรพิษขวยขึ้น และไปนั่งที่ด้านหลังของโอหยางโซว

ส่วนเว่ยหยางนั่งที่ตรงข้ามกับเขา การแสดงออกของเขาเต็มไปด้วยความเคารพและ
สุภาพอย่างมาก เมื่อถึงตอนนี้ เว่ยหยางก็รู้แล้วว่า โอหยางโซวเป็นชายคนเดียวกับที่
เขาชนบนบรโดเมื่อไม่กี่วันก่อน

ดูเหมือนว่าลอร์ดแห่งเหลียนโจวผู้นี้จะตั้งใจรอเขา

ในเวลาอันสั้น เว่ยหยางสามารถเข้าในสิ่งที่เกิดขึ้นและสถานการณ์ในปัจจุบันได้อย่าง
รวดเร็ว

ทั้ง 2 เป็นคนฉลาด พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงมันให้ชัดเจน เนื่องจากพวกเขา
มั่นใจในตัวตนของกันและกัน พวกเขาจึงไม่ได้รับแรงมากนัก เว่ยหยางชวนเขาไปสนุก
กับการชกการแข่งขันหมากรุกที่ชั้นล่างด้วยกัน

ห้องโถงขนาดใหญ่มีกระดานหมากรุกขนาดยักษ์ ขณะที่ทั้ง 2 ย้ายไปซั่มมัน การแข่งขันก็เพิ่งจะเริ่มขึ้นพอดี พวกเขาเล่นบนกระดานขนาดยักษ์ เพื่อให้ลูกค้าทั้งหมดได้

ชม

เดิมโอหยางโซวไม่รู้เรื่องหมากรุกมากนัก

ในชีวิตที่แล้วของเขา เขาเป็นนักผจญภัย ดังนั้น เขาจึงไม่มีเวลามากพอที่จะศึกษามัน

หลังจากที่เจียงซางย้ายเข้ามาในดินแดน บางครั้ง โอหยางโซวก็จะไปเล่นหมากรุกกับเขา ถึงแม้ว่าโอหยางโซวจะแพ้ทุกครั้ง แต่ทักษะของเขาก็พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว

ดังนั้น ขณะที่เขาดูการแข่งขันหมากรุกที่ชั้นล่าง โอหยางโซวจึงสามารถทำความเข้าใจได้ สำหรับเว่ยหยาง เขาถือเป็นสุดยอดนักเล่นหมากรุกเลยทีเดียว

การแข่งขันหมากรุกนี้กินเวลา 2 ชั่วโมง

อสรพิษขาวที่นั่งอยู่ด้านหลังของโอหยางโซวไม่สามารถจะอดทนได้อีก

ในฐานะทหารรับจ้าง เขาควรจะไปฆ่าคน หรือสืบทอดข่าวกรอง สำหรับหมากรุก?

มันเหมือนกับเป็นการทรมานเขา

เขารู้สึกเหมือนว่า การมองไปที่กระดานหมากรุกนั้น เป็นเหมือนกับการอ่านหนังสือ
เขาไม่เข้าใจว่า เหตุใดลอร์ดถึงไม่ยอมชักชวนเว่ยหยางตรงๆ และยังตามเขามาดูการ
แข่งขันหมากรุกที่นี่อีก

การกระทำดังกล่าว ไม่ใช่สิ่งที่จะทำได้ง่ายๆ อย่างที่อสรพิษชาวคิด

อสรพิษชาวคงไม่รู้ว่า เว่ยหยางนั้นแตกต่างออกไปจากคนอื่นๆ อย่างไร? คนที่มี
ความสามารถพิเศษเช่นเขา เป็นเรื่องยากอย่างมากที่จะชักชวน เว้นเสียแต่ว่า เขา
ต้องการที่จะรับตำแหน่งด้วยตัวเอง

จากการแสดงออกของเขา จะเห็นได้ชัดว่าเขาใช้เวลาในโรงชานานกว่าที่จะไปเยี่ยม
ชมสถานที่แห่งอื่น โอหยางโซวรู้ได้เลยว่า เว่ยหยางกำลังคิดที่จะกลายเป็นฤาษี

ดังนั้น แม้ว่าดูผิวเผินแล้ว โอหยางโซวจะร้ออย่างใจเย็น แต่ลึกๆ แล้ว เขากำลังคิด
เกี่ยวกับสิ่งที่เว่ยหยางต้องการอย่างจริงจัง เขาต้องทำอะไรถึงจะสามารถโน้มน้าว
ตัวแทนของปรัชญากฎหมายได้กัน?

มันยากมากจริงๆ!

.....

.....

.....

TWO Chapter 377 ปรัชญากฎหมาย

หลังจากการแข่งขันหมากรุกจบลง บรรยายากาศก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง หัวใจของ
อสรพิษขาวปีบริด เขารู้ว่าช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดได้มาถึงแล้ว

“ปรัชญากฎหมายได้กล่าวถึงบุคคลผู้ก่อตั้งเช่นท่าน แล้วมันเกิดอะไรขึ้นกับท่าน
กัน?”

โอหยางโซเริ่มด้วยคำถามที่ยากจะตอบ เขาเยาะเย้ยเว่ยหยาง เพื่อให้เขายอมแพ้
ด้วยตัวเอง

“ข้าล้มเหลวในการผลักดันอุดมการณ์ของข้าออกไป มันเป็นเหมือนกับฟองสบู่แห่ง
ความฝันที่ระเบิดออกมา แล้วข้าจะ去做อะไรได้กัน?”

ตาของเว่ยหยางหลี่ลงชั่วคราว มันเต็มไปด้วยความเหงาและเจ็บปวด

“เหตุใดท่านถึงกล่าวว่าตัวเองล้มเหลวกัน อุดมการณ์ที่ท่านเผยแพร่ เป็นหนึ่งในเสาหลักของสังคมไม่ใช่หรือ?”

โอหยางโชวไม่ได้กล่าวเกินจริง เว่ยหยางอาจจะถือได้ว่าเป็น **1** ในนักปฏิวัติกลุ่มแรกของจีน โรงเรียนกฎหมายจากแนวคิดของเขา ไม่เพียงแต่จะส่งผลกระทบต่อแคว้นฉินเท่านั้น ผลกระทบของมันยังคงอยู่ในทุกช่วงเวลา มันมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์จีนนับพันๆปีต่อมาหลังจากนั้น

“แคว้นฉินคงอยู่ได้เพียง **200** ปีเท่านั้น จึงเห็นได้ชัดว่ามันล้มเหลว”

เมื่อเขาปรากฏตัวขึ้นในเขตทงกัณฑาร เว่ยหยางก็ได้รับรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์จีนใน **5,000** ปีหลังจากนั้น มันส่งผลให้เขาารู้สึกหดหู่อย่างมาก

เขาเป็นนักอุดมการณ์ที่มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า เขาให้ความสำคัญกับกฎหมายในแคว้นฉิน และผลักดันมันสู่การเปลี่ยนแปลง แม้ว่าสุดท้ายแล้วเขาจะตายเพราะอุดมการณ์ของเขา แต่เขาก็ไม่เสียใจกับมัน

สิ่งที่ทำให้เขาเสียใจก็คือ ความจริงที่ว่า อุดมการณ์ของเขาหายไป

โอหยางโซวส่ายหัว “ท่านควรจะคิดเช่นนี้ เหตุผลที่แคว้นฉินยืนอยู่ได้นานกว่า 200 ปี นั้น เป็นเพราะพวกเขาเชื่อมั่นในแนวคิดของท่าน คิดเกี่ยวกับช่วงเวลานั้น เมื่อท่านได้เข้าไปยังแคว้นฉิน ท่านไม่ยอมรับตำแหน่งและเข้าไปในเขตทวารกันดารแล้ว สังเกตการณ์พวกเขา เพื่อสร้างกฎหมายที่เหมาะสมขึ้นมา มันเพราะเหตุใดนะหรือ? เพราะว่าท่านต้องการสร้างมันให้กับพวกเขาอย่างไรเล่า”

เมื่อเว่ยหยางได้ยินเช่นนั้น เขาก็เงยบลงและไม่ตอบ

ด้วยความสามารถของเขา เขาสามารถเข้าใจความหมายในคำกล่าวเหล่านั้นของโอหยางโซวได้ อย่างไรก็ตาม มันยากที่เขาจะไม่มีอารมณ์ร่วม เพราะเขามีส่วนร่วมในเรื่องเหล่านั้นทั้งหมด

โอหยางโซวกล่าวต่อว่า “ด้วยความสามารถของท่าน การกระจายปรัชญากฎหมายนั้นเป็นสิ่งที่ท่านควรจะทำ เปลี่ยนตามกาลเวลา ปรับปรุงและพัฒนากฎหมายของท่าน แต่ถ้าท่านยังดื่มชาในโรงชานี้ต่อไป มันก็เหมือนกับว่า ท่านกำลังดูถูกผลงานของตัวเองอยู่”

เมื่อเว่ยหยางได้ยินเช่นนั้น เขาก็ทำหน้าเศร้า ก่อนจะถามว่า “ท่านต้องเฉื่อยอยู่ที่ใดหรือ?” ความสำเร็จของอุดมการณ์ของเขานี้ หลักรๆแล้วเกิดจากการสนับสนุนของฮ่องแห่งแคว้นฉินผู้นี้

การได้กลับมาพบบุคคลดังกล่าว เป็นโอกาสที่สำคัญในชีวิตของเขา

เมื่อโอหยางโซวได้ยินคำกล่าวนี้ เขาก็ลุกขึ้นและโค้งคำนับ “ถึงแม้ว่าข้าจะยังไม่ดีพอ
แต่ข้าก็ยินดีจะเป็นน้องเดียวให้กับท่าน”

เว่ยหยางสิ้นสะท้าน คำกล่าวของโอหยางโซวเป็นเหมือนกับคำสัญญา

คำสัญญาของลอร์ดนั้น มีความหมายยิ่งกว่าชื่อเสียงเงินทองเสียอีก

ในขณะนั้นเอง บรรยากาศรอบๆได้แข็งค้าง มันทำให้ผู้คนที่อยู่รอบๆหายใจลำบาก

โอหยางโซวอดทนรอคำตอบของเว่ยหยางอย่างใจเย็น

หลังจากนั้นไม่นาน เว่ยหยางก็ถอนหายใจ เขาจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย ก่อนจะโค้ง
คำนับและกล่าวว่า “คำนับท่านลอร์ด!”

ด้วยการคำนับนี้ มันเป็นดังตราประทับของความสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายและข้ารับใช้

อสรพิษขาวได้เห็นกระบวนการทั้งหมด อย่างช่วยไม่ได้ เขาเต็มไปด้วยความรู้สึกที่
ประทับใจและประหลาดใจ

ชื่อ : เว่ยหยาง(ระดับพระเจ้า)

ฉายา : เจ้าเมืองซาง

ราชวงศ์ : เลียดก๊ก(แคว้นฉิน)

อัตลักษณ์ : ชาวเมืองซางไห่

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 72

กำลัง : 35

สติปัญญา : 88

การเมือง : 95

ลักษณะพิเศษ : ระบบกฎหมาย(ประสิทธิภาพในการปกครอง เพิ่มขึ้น 25%, ความซื่อสัตย์ในดินแดน เพิ่มขึ้น 30%), หน้าหน้าดุกลเหล็ก(ศักดิ์ศรี เพิ่มขึ้น 20%), เปิดกว้างและยุติธรรม(ความซื่อสัตย์ เพิ่มขึ้น 20%)

หนังสือ : ตำราเจ้าเมืองชาว

การประเมิน : เว่ยหยางเป็นผู้ศรัทธาต่อปรัชญากฎหมาย บุคลากรการปกครองที่แข็งแกร่ง ช่วยให้ห้องแห่งแคว้นจีนตั้งกฎหมายขึ้นมาได้ เพื่อลงโทษผู้กระทำผิดและปกป้องผู้อ่อนแอ ทำให้ประเทศเกิดความสมดุล บทลงโทษที่เขากำหนด จะขึ้นอยู่กับความรุนแรงของความผิด เขาเชื่อมั่นในประชาชน และเชื่อว่าทุกคนจะสนใจในสิ่งนี้ เขาใช้กองทัพขยายดินแดนออกไป ช่วยให้แคว้นจีนสามารถคงอยู่ได้

หลังจากที่รับสมัครเว่ยหยางได้แล้ว โหหยางไชวก็ไม่ได้อยู่ซิงตูต่อ เขากลับเมืองซานไห่ในวันเดียวกันนี้

เมื่อกลับมาถึง เขายังไม่ได้จัดให้เว่ยหยางรับตำแหน่งใดๆในทันที จากบุคลิกของเขา เขาจะต้องสังเกตการณ์มณฑลเหลียนโจวเสียก่อน เขาถึงจะสามารถแนะนำการเปลี่ยนแปลงได้

โหหยางไชวจัดให้ทหารองครักษ์ 2 นาย คอยติดตามเขา ถึงแม้ว่ามณฑลเหลียนโจวจะเจียบสงบ แต่มันก็ยังคงมีกลุ่มโจรเล็กๆเหลืออยู่ มันจึงไม่ปลอดภัยเสียทีเดียว

ในขณะเดียวกัน โอบายาโซก็มอบเหรียญสัญลักษณ์ให้กับเว่ยหยาง ด้วยเหรียญนี้
เขาสามารถพบปะกับทุกคนในดินแดน และไม่มีใครสามารถหยุดยั้งเขาได้

โอบายาโซได้วางแผนเกี่ยวกับการแต่งตั้งเว่ยหยางไว้แล้ว

จากกรณีใหญ่ทั้ง 3 กรณีกิจการภายในซึ่งควบคุมกฎหมายและการลงโทษในดินแดน
เหมาะสมกับเขามากที่สุด

ด้วยเหตุนี้เอง โอบายาโซจึงจำเป็นต้องเตรียมบางอย่างไว้ให้กับเทียนเหวินจิง ซึ่งเป็น
เจ้ากรมคนปัจจุบัน ถ้าเขาให้เทียนเหวินจิงเป็นเพียงรองเจ้ากรม มันจะเป็นการลด
ความสามารถในการทำงานของเทียนเหวินจิงเกินไป ดินแดนยังคงขาดแคลน
ข้าราชการพลเรือน โอบายาโซจึงไม่สามารถแต่งตั้งเขาในตำแหน่งเช่นนั้นได้

ดังนั้น โอบายาโซจึงตัดสินใจจะให้เทียนเหวินจิง ไปเป็นผู้ปกครองเมืองหย่าซาน

ถ้าสถานการณ์ต่างๆเป็นไปอย่างราบรื่น มันจะเป็นการเลือกผู้ว่าราชการมณฑล
สำหรับมณฑลนี้่อองใจในอนาคตด้วย

มันเป็นสถานที่ที่ดีสำหรับเทียนเหวินจิง ในการแสดงความสามารถของเขา นอกจากนี้
มันยังจะช่วยให้เขาสามารถทำหน้าที่เป็นผู้นำได้อย่างสมบูรณ์อีกด้วย ในสมัยราชวงศ์
ซิงนั้น เขาเคยทำหน้าที่เป็นผู้ว่าราชการมณฑล

การให้เขาเป็นผู้ปกครองเมืองหย่าซานจึงเหมาะสมที่สุดแล้ว

หลังจากที่โอหยางโซวเสร็จสิ้นชุดการจัดเตรียมในก่อนหน้านี้อยู่แล้ว เมืองหย่าซานก็มี
เสถียรภาพมากขึ้น สิ่งที่เขาต้องการต่อไปก็คือ คนมีความสามารถมากพอ จะเข้าไป
ควบคุมที่นั่น

ไม่ว่าจะเป็น ชุนเสี่ยวเยว่ หรือไปหานานผู่ พวกเขาไม่ได้มีความสามารถในการทำ
เช่นนั้น

ในครั้งแรกของปี ก่อนที่กองทัพกบฏไต้ผิงจะรุกรานมณฑลเหอหลินโจว โอหยางโซวจะ
จัดวางกำลังพลของเขาไว้ที่เมืองหย่าซาน เพื่อสร้างฐานยุทธศาสตร์ที่นั่น

วันรุ่งขึ้น โอหยางโซวได้เรียกเทียนเหวินจิงมาพบที่ห้องอ่านหนังสือของเขา

“เหวินจิง ท่านต้องการจะเป็นผู้ปกครองพื้นที่หรือไม่?”

เมื่อเทียบเหวินจึงได้ยินคำกล่าวนี เขาก็ตกตะลึง

ถ้าจะให้เขาเป็นผู้ปกครองพื้นที่ เขาก็ควรจะได้เป็นผู้นำรัฐบาล แต่ในมณฑลเหลียน
โจวไม่มีตำแหน่งว่างเลย ที่ยังว่างอยู่ ก็มีเพียงเมืองหยาชานเท่านั้น

‘อย่าออกข้างนะ?’

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ เขาก็สั่นสะท้านด้วยความตื่นเต้น

เป็นธรรมดาที่เขาจะเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับกลยุทธ์ในการสำรวจเกาะฉีอ๋องโจว เขายังรู้
ถึงความสำคัญเชิงยุทธศาสตร์ของเกาะอีกด้วย แม้จะไม่ต้องกล่าวถึงอนาคต เพียงใน
ปัจจุบัน เมืองหยาชานก็มีความสำคัญน้อยกว่าเพียงเมืองซานไห่เท่านั้น

“ท่านลอร์ด ท่านกำลังจะบอกอะไรกับข้าหรือ?”

เมื่อเทียบกับคนอื่นๆ เขาสงบกว่ามาก

โอหยางโซวมีความหวังสูงมากสำหรับข้าราชการคนสำคัญเช่นเขา “ข้าต้องการให้
ท่านรับตำแหน่งผู้ปกครองเมืองหยาชาน อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้จำกัดเพียงเท่านั้น
ท่านยังสามารถจัดการเรื่องภายในเกาะฉีอ๋องโจวได้อีกด้วย”

เมื่อเทียนเหวินจิงได้ยินเช่นนั้น เขาก็เริ่มมีอาการ

‘ผู้ว่าราชการ! ผู้ว่าราชการมณฑลคนแรกของดินแดน!’

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความรับผิดชอบขนาดใหญ่ ไม่มีใครสามารถควบคุมสติอารมณ์
ได้

อย่างไรก็ตาม เทียนเหวินจิงก็ยังคงเป็นเทียนเหวินจิง เขาสมกับเป็นเจ้ากรมผู้เย็นชา
และสงบนิ่งของดินแดน เขาถามออกไปอย่างใจเย็นว่า “แล้วกรมกิจการภายในล่ะ?”

การมาถึงของเว่ยหยางมีคนรู้น้อยมาก แม้แต่เทียนเหวินจิงก็ยังไม่รู้เรื่องนี้

โอหยางไชวหยักหน้า “เว่ยหยางได้มาถึงดินแดนของพวกเราแล้ว และตอนนี้ เขากำลัง
เดินทางไปทั่วรอบๆดินแดน เมื่อเขากลับมา ท่านควรจะทำความคุ้นเคยกับเขา
ก่อนที่จะออกเดินทางไปเมืองหย่าซาน”

“เว่ยหยางหรือ?”

ในที่สุด เทียนเหวินจึงก็ไม่สามารถรักษาความสงบของเขาได้ ขณะที่เขาตะโกน
ออกมาด้วยความตกใจ ชื่อของเจ้าเมืองซาง ทำให้เขาตกตะลึงเป็นอย่างมาก

“ถูกต้อง!”

โอหยางโซวพยักหน้า มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะทำให้เจ้ากรรมผู้เย็นชาคนนี้ตกใจ
ได้มากขนาดนี้

“ขอแสดงความยินดีด้วยท่านลอร์ด!”

โอหยางโซวกล่าวต่อว่า “ใช้ช่วงเวลานี้คิดเกี่ยวกับว่า จะการจัดการเมืองหยาสานและ
เกาะฉีอย่างไรให้ได้ผลลัพธ์ที่ยอดเยี่ยมที่สุด!”

“ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง!”

หลังจากสิ้นสุดการสนทนา โอหยางโซวก็เตรียมจะให้เทียนเหวินจึงออกไป และเสียง
ประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี้ ปรมจารย์ศิลปะการต่อสู้
ของดินแดน หลินเยว่ ได้รับการฟื้นฟูแล้ว นอกจากนี้ หลังจากທີ່ทะเลวงคอบขวิดไปได้

เขาได้กลายเป็น ปรมาจารย์เพลงหมัดขึ้นแกรนมาสเตอร์แล้ว, รางวัลพิเศษ คะแนน
การกุศล 2,000 แต้ม!”

ชั้นมาสเตอร์คนที่ 2 ของดินแดนได้ถือกำเนิดขึ้นมาแล้ว

ไม่นานหลังจากนั้น ประกาศจากระบบก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับดินแดนซานไห่ : สำหรับการให้กำเนิด
ปรมาจารย์ศิลปะการต่อสู้ชั้นแกรนด์มาสเตอร์, รางวัลพิเศษ : ได้รับฉายา บ้านแห่ง
เพลงหมัด!”

.....

ช่วงเวลา que ประกาศจากระบบชุดนี้ดังขึ้น มันทำให้ผู้เล่นทั้งหลายประหลาดใจมาก

ดินแดนซานไห่ยังคงสร้างปาฏิหาริย์อย่างต่อเนื่อง มันทำให้ผู้เล่นเรียกมันว่า ดินแดน
แห่งปาฏิหาริย์

ดังนั้น ประกาศจากระบบนี้ จึงไม่ได้ก่อให้เกิดความโกลาหลมากนัก

ผลกระทบเพียงอย่างเดียวก็คือ ผู้เล่นจอมยุทธ์ที่ฝึกฝนเพลงหมัดจำนวนมาก ให้ความสนใจดินแดนซานไห่ ทุกคนสามารถคาดเดาได้ว่า ในอนาคต ผู้เล่นจำนวนมากจะมุ่งหน้ามายังดินแดนซานไห่ เพื่อเรียนรู้ศิลปะการต่อสู้ของพวกเขา

หลังจากเทียนเหวินจิงออกไป ไอ่หยางโชวกั๊ตตรวจสอบสถานะของฉายา

‘บ้านแห่งเพลงหมัด’ : ประสิทธิภาพร่างกายของประชาชนในดินแดน เพิ่มขึ้น **10%**,
ความคุ้นเคยกับเพลงหมัด เพิ่มขึ้น **10%**, ศักดิ์ศรีของเพลงหมัด เพิ่มขึ้น **10%**

อย่างน่าเหลือเชื่อ สถานะของมันแข็งแกร่งกว่าสถานะของฉายา ‘บ้านแห่งศิลปะการต่อสู้’ เสียอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ฝึกฝนเพลงหมัด

ไม่ว่าจะเป็นทหารหรือประชาชน พวกเขาทั้งหมดจะได้รับประโยชน์จากสิ่งนี้

แม้แต่ไอ่หยางโชว ซึ่งฝึกฝนปาจีฉวน ก็จะได้รับประโยชน์จากมันเช่นกัน

เมื่อถึงตอนนี้ ดินแดนซานไห่มีฉายา **5** ฉายาแล้ว ‘เมืองขนาดใหญ่แห่งแรกของโลก’,
‘แผ่นดินแห่งปรีชาญาณสงคราม’, ‘บ้านแห่งการหลอม’, ‘บ้านแห่งศิลปะการต่อสู้’ และ
‘บ้านแห่งเพลงหมัด’

ในขณะเดียวกัน ก็ได้มีเสียงแจ้งเตือนจากระบบดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับฉีเยว่หฺวู่ยี่ ฉายาของดินแดน ‘บ้านแห่งศิลปะการต่อสู้’ และ ‘บ้านแห่งเพลงหมัด’ สามารถผสานเข้าด้วยกันได้ คุณต้องการจะผสานมันเข้าด้วยกันหรือไม่?”

“ผสาน!”

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ ฉายาของดินแดนผสานกันสำเร็จแล้ว ดินแดนซ่านไห่ได้รับฉายา ‘สถานที่แห่งศิลปะการต่อสู้อันรุ่งเรือง’ ฉายาเดิมทั้ง 2 ได้หายไปโดยสมบูรณ์แล้ว!”

‘สถานที่แห่งศิลปะการต่อสู้อันรุ่งเรือง’ : ประสิทธิภาพร่างกายของประชาชนในดินแดน เพิ่มขึ้น 30%, ความคุ้นเคยกับเพลงหมัด เพิ่มขึ้น 10%, ศักดิ์ศรีของเพลงหมัด เพิ่มขึ้น 10%

หมายเหตุ : ฉายานี้ยังสามารถอัพเกรดเป็นแผ่นดินแห่งศิลปะการต่อสู้ได้อีก ข้อหนดในการอัพเกรด จะต้องได้รับฉายาอีก 2 ฉายา เช่น ฉายา บ้านแห่งบ้านแห่งเพลงกระบี่, บ้านแห่งเพลงหอก และอื่นๆ

โอหยางโชวพูดไม่ออก กานผสานฉายาทำให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีขึ้น สิ่งที่เขา กำลังมองต่อไป
ก็คือ ฉายาสุดท้าย ‘แผ่นดินแห่งศิลปะการต่อสู้’

อย่างไรก็ตาม เพื่อที่จะได้รับฉายานี้ เขาต้องมีปรมาจารย์ศิลปะการต่อสู้ชั้นมาสเตอร์
อีก 2 คน ซึ่งมันเป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก

.....

TWO Chapter 378 จอมยุทธหนุ่ม

เมื่อได้เห็นการผสานฉายาแล้ว โอหยางโชวก็นึกว่า บางที ฉายาบ้านแห่งการหลอกล่
อาจจะผสานได้เช่นเดียวกัน

ตัวอย่างเช่น ‘บ้านแห่งการหลอกล่’, ‘บ้านแห่งการตัดเย็บ’ และอื่นๆที่คล้ายๆกัน ฉายา
เหล่านี้อาจจะครอบคลุมอาชีพสายการทำงานทั้งหมดเลยก็ได้

มันมีโอกาสเกิดขึ้นเมื่อใครในอาชีพนั้นสามารถไปถึงขั้นแกรนด์มาสเตอร์ได้

เรื่องที่น่าเศร้าก็คือ จนถึงตอนนี้ มู่ฉิงชียังคงไม่สามารถทะลุวงคอบวดของเธอ เพื่อ
เลื่อนเป็นช่างตัดเย็บขั้นแกรนด์มาสเตอร์ได้ ในขณะที่ช่างต่อเรือชั้นมาสเตอร์ เจิ้งต้า

ให้ มีโอกาสสูงมากที่จะเลื่อนเป็นขั้นแกรนด์มาสเตอร์ หลังจากที่เขาได้รับคู่มือ
เทคโนโลยีการสร้างเรือรบของราชวงศ์หมิง

เนื่องจากหลินเยว่เลื่อนเป็นขั้นแกรนด์มาสเตอร์แล้ว จึงถึงเวลาที่จะดำเนินการให้เรียบ
ร้อยแล้ว

อย่างไรก็ตาม ในช่วงนี้ ช่งเจียยังคงอยู่ลึกเข้าไปในเทือกเขาห่านิ้ว นิกายจึงสูญเสีย
การติดต่อกับเธอ และจนถึงวันนี้ เธอก็ยังคงไม่มีท่าทีที่จะกลับมา

ดังนั้น โอหยางโชวจึงต้องช่วยเธอจัดการกับนิกาย

ช่วงบ่าย หลินเยว่ได้เข้ามาหาเขาตามที่คาดไว้

หลังจากที่กลายเป็นขั้นแกรนด์มาสเตอร์ กลิ่นอายของเขาก็เปลี่ยนไป แม้ว่าเขาจะ
ยังคงควบคุมกลิ่นอายของเขาไว้ แต่การเปลี่ยนแปลงก็ยังคงสามารถมองเห็นได้อย่าง
ชัดเจน

ก่อนหน้านี้ เขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยับยั้งกลิ่นอายและพลังของเขาไว้ เพราะเขา
ไม่สามารถควบคุมมันได้ ตอนนี้ เขาสามารถใช้มันได้อย่างอิสระตามที่เขาปรารถนา
มันทำให้เขาดูมันคงขึ้น

“ท่านลอร์ด ศิษย์ของโดโจปาจิฉวนทั้งหมดพร้อมแล้ว พวกเขาสามารถขึ้นไปบนภูเขา
ได้ตลอดเวลา”

หลินเยว่สามารถจัดการกับสิ่งต่างๆได้อย่างรวดเร็วและเฉียบขาด

โอหยางโชวพยักหน้า “โดโจที่อยู่ในเมืองเองก็ไม่จำเป็นต้องปิดตัวลง พี่ชายหลิน
สามารถให้ศิษย์ชั้นสูงสุดแล่นี้ได้ และมันยังสามารถใช้เป็นสำนักงานภายนอกของ
นิกายกระบี่ตงหลี่ได้ด้วยเช่นกัน”

ด้วยบัฟของฉายานี้ มันเป็นเวลาที่ดีที่สุดในการรับสมัครศิษย์ นิกายกระบี่ตงหลี่
นั้นตั้งอยู่ห่างไกล นอกจากนี้ มันยังไม่มีพื้นที่มากพอสำหรับศิษย์จำนวนมากด้วย

เมื่อหลินเยว่ได้ยินเช่นนั้น เขาก็หัวเราะออกมาและกล่าวว่า “เมื่อท่านลอร์ดคิดเช่นนั้น
พวกเรา也将ทำตามนั้น”

หลินเยว่ได้ทုံเทให้กับโดโจปาจิฉวนมากมาย ดังนั้น สำหรับเขาการที่ไม่ต้องปิดมันจึง
เป็นสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว

“ผู้นำนิกายซึ่งไม่ได้อยู่ที่นี้ ดังนั้น วันพรุ่งนี้ ข้าจะพาพวกท่านขึ้นไปบนภูเขาเอง”

หลินเยว่ไม่ได้ปฏิเสธเรื่องนี้ สำหรับคนในโลกยุทธภพแล้ว การเข้าร่วมนิกายเป็นเรื่อง
สำคัญ มันสามารถเทียบได้กับการได้รับยอมรับจากลอร์ด

ทั้ง 2 คู่กันสั้นๆ ก่อนที่เขาจะออกไป

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 4 วันที่ 8

โอหยางโซวพาทหารองครักษ์ 4 นาย นำศิษย์จากโดโจปาจีฉวน 500 คน ไปยัง
นิกายกระบี่ตงหลี่

ขณะที่ซ่งเจียไม่อยู่ ชุ่ยเทียนฉีและปานเซี่ยจะจัดการงานประจำวันของนิกาย เมื่อทั้ง
2 ได้รับข่าวนี้ พวกเขาจึงนำเหล่าศิษย์ทั้งหลายมาต้อนรับเขา

หลังจากที่ไม่ได้พบกันครึ่งปี ตอนนี้ ชุ่ยเทียนฉีเติบโตกลายเป็นชายหนุ่มที่เต็มไปด้วย
พลัง

จากที่ซึ่งเจียกล่าว ชุ่ยเทียนฉีมีศักยภาพสูง และเขาก็มีความเข้าใจที่สูงมาก ในตอนนี้
เขาได้เข้าใจทั้งเทคนิคบ่มเพาะเก้าหยิน และเพลงกระบี่เยว่นู่แล้ว

ถ้าอยู่ในยุทธภพ เขาจัดได้ว่าเป็นจอยุทธหนุ่มที่โดดเด่น

เดิมที่เขาเป็นคนที่เปิดเผยและจริงใจ แต่ตอนนี้ เขากลับมีกลิ่นอายที่มีดমনปกคลุมอยู่
มันทำให้ทุกคนหวาดกลัวเขา นี่อาจเป็นผลมาจากการที่เขาบ่มเพาะเทคนิคการบ่ม
เพาะเก้าหยิน โหหยางโซ่วยังได้ยินมาอีกว่า ในนิกาย ศักดิ์ศรีของเขานั้นสูงมา เขาเป็น
คนที่เข้มงวดกับเหล่าศิษย์ มันทำให้ทุกคนกลัวเขามาก

โชคดีที่เขาเป็นคนที่บ้าการบ่มเพาะ และมักจะใช้เวลาส่วนใหญ่ฝึกฝนตัวเองอยู่ในห้อง
หรือไม่ก็ฝึกฝนที่ภูเขาด้านหลัง เขาไม่ค่อยออกไปไหนมาไหนกับศิษย์คนอื่นๆมากนัก

ในทางตรงกันข้าม ปานเซียในฐานะศิษย์หญิง เธอไม่ได้เข้มงวดกับเหล่าศิษย์มากนัก
นั่นทำให้ไม่มีใครแสดงความไม่พอใจต่อเธอเลย

เมื่อผู้ชายบ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะเก้าหยิน พวกเขาจะกลายเป็นมีดมน แต่สำหรับ
ผู้หญิงที่บ่มเพาะมัน เส้นเอ็นของพวกเธอจะเพิ่มขึ้นตามความแข็งแกร่งที่เพิ่มขึ้น

แต่เดิมปานเซียก็ดูดีอยู่แล้ว ยิ่งเธอบ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะตำราเก้าหยิน มันยิ่ง
ทำให้เธอกลายเป็นที่หลงใหลของเหล่าศิษย์ชายในนิยาย

“ค่านับท่านลอร์ด!!!”

ชู่เยียนฉีนำศิษย์ทั้งหมดคุกเข่าลงค่านับเขา

โอหยางโชวพยักหน้า ก่อนจะเดินไปตบไหล่ของชู่เยียนฉีและยิ้ม “ไม่เลว!”

หัวใจของชู่เยียนฉีรู้สึกอบอุ่น ความสัมพันธ์ของเขาและลอร์ดนั้นซับซ้อนมาก ลอร์ด
เป็นดังผู้มีพระคุณของเขา, พี่ชายของเขา และยังเป็นเจ้าเหนือหัวของเขาด้วย

การได้รับคำชมจากลอร์ด จึงเป็นสิ่งที่น่ายินดีอย่างที่สุดสำหรับเขา

นับตั้งแต่ที่ชู่เยียนฉีบ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะเก้าหยิน มันทำให้เขาลืมนิยาม ตัว
เขาในปัจจุบันนั้นดูแข็งแกร่งต่างมาก นอกจากนี้ รอยยิ้มของเขาก็ก็น่ากลัวเป็นอย่าง
มาก

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น เขาก็เจิบไป

การจะประสบความสำเร็จได้ ทุกคนจำเป็นต้องลงทุนอย่างมาก

เมื่อเทียบกับปานเซีย ทั้ง 2 กลายเป็นศิษย์พร้อมกัน และศักยภาพของปานเซียก็
ไม่เลวเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ทักษะของเธอกลับห่างไกลจากขุ่ยเทียนฉีมาก ทำไมมันถึง
เป็นเช่นนั้น?

สภาพแวดล้อมของนิกาย ศักดิ์ศรีของการเป็นศิษย์หลักหญิง และความรักความสนใจ
ที่เธอได้รับ

ทั้งหมดนี้ ทำให้เธอลืมไปว่า ทำไมเธอถึงเข้ามาเป็นศิษย์ของนิกายในตอนแรก
นอกจากนี้ เธอยังคิดว่า อิทธิพลของเธอในนิกายนั้นสูงกว่าขุ่ยเทียนฉีด้วย

เธอยังมองไปที่การฝึกฝนที่บ้าคลั่งของเขาอย่างไม่ใส่ใจ

ความแตกต่างของทั้ง 2 นั้นชัดเจนมาก

โอหยางโชวไม่ได้เป็นอาจารย์ของเธอ จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะไม่สั่งสอนเธอ เขาเพียง
แค่ยิ้มเล็กน้อยให้เธอเท่านั้น

ปานเซียเองก็มีความรู้สึกที่มีต่อลอร์ดคล้ายกับขุ่ยเทียนฉี เธอกตัญญูและเคารพเขา
และเธอกระตือรือร้นกับงานบ้าน

ในตอนนั้น ลอร์ดต้องการรักษากฎในคฤหาสน์ เขาไม่สนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของ
ลอร์ดและคนรับใช้ และได้เธอออกจากคฤหาสน์ไป ถ้าจื่อชู่และคนอื่นๆไม่ช่วยขอร้อง
ให้เธอ ปานเซียก็อาจจะไม่มีโอกาสมาเป็นศิษย์หลักของซ่งเจี๋ย

ในช่วงเวลานั้น ความเกลียดชังดั้งเดิมของเธอยังคงอยู่

และมันยังคงเติบโตขึ้นในหัวใจของเธอ เธอไม่สามารถลบมันทั้งหมดออกไปได้จริงๆ

หลังจากผ่านไปครึ่งปี เธอมีความรู้สึกที่ซับซ้อนขึ้นหลังจากที่เห็นลอร์ดอีกครั้ง

เมื่อเทียบกับครึ่งปีก่อน ชายหนุ่มข้างหน้าเธอมีเสน่ห์มากยิ่งขึ้น ทุกการเคลื่อนไหว
ของเขา แสดงให้เห็นถึงอำนาจและศักดิ์ศรีที่สูงส่ง

ต่อหน้าลอร์ด เธอได้แสดงเสน่ห์ของเธออย่างโจ่งแจ้ง เธอหวังว่าเขาจะสังเกตเห็นเธอ
ในขณะที่เธอรู้ว่าลอร์ดจะมาที่นิยาย เธอตื่นก่อนเวลา เพื่อที่จะแต่งตัวให้เขาชื่นชม

แต่น่าเสียดาย โอหยางโซวได้เห็นสาวงามมามาก ในสายตาของเขา ปานเซียก็แค่แอป
เปิ้ลเขียวเท่านั้น

เขาเพียงแค่มิ้มเล็กน้อย และไม่ได้ใช้เวลากับเธอเลย

เมื่อปานเซียเห็นเช่นนั้น หัวใจของเธอก็กลายเป็นเ็นชา รอยยิ้มทั้งหมดของเธอ
หายไปจากใบหน้าของเธอในทันที

“ไปที่ห้องโถงหลักกันเถอะ!”

“อืม!” ชุ่ยเทียนฉีพยักหน้า ขณะที่เขาเป็นคนเดินนำไป

หลังจากที่ก่อตั้งมาได้ครึ่งปี นิกายกระบี่ตงหลี่ก็เติบโตมากขึ้น มั่นดูคล้ายกับนิกาย
ขนาดใหญ่ อย่างน้อย ก็ในด้านของโครงสร้างพื้นฐาน

ในห้องโถงหลัก โอหยางโซวได้แนะนำหลินเยวี่ให้พวกเขาอย่างเป็นทางการ

โอหยางโซวมองไปรอบๆ ก่อนจะกล่าวว่า “พี่ชายหลินเป็นปารมาจารย์หมัดชั้นแกรนด์
มาสเตอร์ เขาจะรับตำแหน่งผู้อาวุโสของนิกาย เมื่อผู้นำนิกายของพวกเขาเจ้ากลับมา

พวกเราจะมีพิธีอย่างเป็นทางการ ในขณะเดียวกัน เขาจะเปิดห่อใหม่ ชื่อว่า หอบาจิฉวน เพื่อการฝึกสอนปาจิฉวน”

เมื่อหลินเยว่ได้ยินคำกล่าวของโอหยางโซว เขาก็ก้าวออกมา และกุมมือเพื่อทักทาย
ทุกคน

“ยินดีต้อนรับผู้อาวุโสหลิน!”

ศิษย์ทั้งหมดตะโกนออกไป มันเป็นฉากที่น่าตื่นเต้นอย่างมาก

นิกายกำลังพัฒนาและขยายตัวออกไป จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะยินดีเมื่อได้รับสิ่ง
ดีๆมาเพิ่ม

“ผู้อาวุโสหลินจะจัดการเรื่องต่างๆของนิกาย ในช่วงเวลาที่ผู้นำนิกายไม่อยู่ที่นี่”

โอหยางโซวประกาศฐานะของหลินเยว่ในนิกาย โดยพื้นฐานแล้ว หลินเยว่จะเป็นผู้นำ
ลำดับที่ 2 ของนิกายกระบี่ตงหลี่

“ขอรับ/คะท่านลอร์ด!”

เหล่าศิษย์ตะโกนตอบ อย่างไรก็ตาม เสียงของพวกเขาไม่ได้ดังและเป็นอันหนึ่งอัน
เดียวเหมือนกับก่อนหน้านี้

การเข้าร่วมนิกายก็เป็นอย่างหนึ่ง แต่การที่นิกายมีผู้นำคนอื่นๆอีก เป็นเรื่องที่แตกต่างกัน
ออกไป

เป็นธรรมดาที่เหล่าศิษย์จะรู้สึกตกใจและระมัดระวัง เนื่องจากซึ่งเจย์ไม่ได้อยู่ในนิกาย
จึงแน่นอนว่าพวกเขาจะรู้สึกไม่สบายใจที่ผู้อาวุโสใหม่จะเข้ามาจัดการเรื่องประจำวัน
ของนิกาย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งปานเซีย มันทำให้สั่นสะท้าน

ปานเซียเป็นดั่งปารมาจารย์น้อยของนิกาย เพราะช่วยเทียนฉีไม่ได้สนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้
มากนัก

การมาถึงของหลินเยว่ ทำให้เธอสูญเสียตำแหน่งและอำนาจไป

เมื่อโอหยางโซวได้เห็นฉากดังกล่าว เขาก็ขมวดคิ้ว อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ได้คิด
เกี่ยวกับมัน เขาก็ไม่ได้สั่งสอนพวกเขา เขาเชื่อว่า หลินเยว่มีความสามารถมากพอ ที่
จะจัดการกับพวกเขาทั้งหมด และสร้างศักดิ์ศรีของเขาในนิกายขึ้นมาได้

หลินเยว่เป็นใคร? เขาเป็นคนที่ผ่านสิ่งต่างๆ มาก่อนที่จะมาถึงที่นี่ เขาได้คาดการณ์ไว้ก่อนแล้วว่าจะเป็นเช่นนี้ และแน่นอนว่า เขาไม่ได้กังวลเกี่ยวกับมัน

หลังจากประกาศเสร็จ โหหยางไชวก็สั่งให้เหล่าศิษย์แยกย้ายกันออกไป

ปานเซี่ยนนำหลินเยว่ไปที่อาหารที่ถูกจัดไว้ให้เขา

โหหยางไชวเรียกชู่เทียนฉีมาคุยกันเขาเป็นการส่วนตัว

“ท่านลอร์ด พี่สาวปานเซี่ยน...” ชู่เทียนฉีหยุดกล่าวกระทันหัน เขาดูสงบมาก แต่ภายในใจของเขากลับมีความคิดมากมาย

โหหยางไชวโบกมือออกไป “อย่าได้เอ่ยถึงนางเลย เทียนฉี ตอนนี้เจ้ามีแผนอย่างไร หลังจากที่คุณอาวุโสหลินมาจัดงานประจำวันในนิกายแทนแล้ว?”

“แผน?” ชู่เทียนฉีไม่เข้าใจ “ก็คงจะฝึกฝนต่อไป!”

โหหยางไชวส่ายหัว “การที่จะเป็นจอมยุทธ์ที่แท้จริงนั้น เจ้าจะทำเพียงแค่ฝึกฝนอย่างเดียวไม่ได้ เจ้าจะต้องออกไปสำรวจโลกกว้าง ดังเช่นอาจารย์ของเจ้า”

“ข้าสามารถทำได้หรือ?” ความตื่นเต้นเต็มอยู่ในดวงตาของเขา

“แน่นอน ทำไมเจ้าไม่เก็บของ แล้วออกเดินทางลงจากภูเขาตอนนี้เลยล่ะ? ถ้าเจ้าไม่ต้องการจะไปคนเดียว เจ้าสามารถเลือกศิษย์คนอื่นๆติดตามเจ้าไปได้”

“อ้อ!” ชุ่ยเทียนฉีพยักหน้าอย่างคึกคัก

โอหยางโซวหยิบกระบี่หนักและตัวเงินออกมา แล้วมอบมันให้กับชุ่ยเทียนฉี กระบี่หนักเล่มนี้ได้รับการออกแบบมาพิเศษ มันเป็นอาวุธระดับทองคำชั้นสูง

นี่ไม่ใช่โอหยางโซวลำเอียง แต่ขายเสียไม่เหมาะกับอาวุธชิ้นนี้

“ท่านลอร์ด?”

ชุ่ยเทียนฉีตระหนักได้ถึงความสามารถพิเศษของกระบี่เล่มนี้ และมันทำให้เขาประหลาดใจ เมื่อเขามองไปที่ตัวเงิน เขาก็พบว่ามันเป็นตัวเงิน **1,000** เหรียญทอง มันยิ่งทำให้เขาประหลาดใจมากขึ้น ตั้งแต่ยังเด็ก เขาไม่เคยเห็นเงินจำนวนมากเท่านี้มาก่อน

“รับมันไป หากปราศจากอาวุธดีๆ เจ้าจะฝึกฝนได้อย่างไร?” โอหยางโชวอี้มและ
กล่าวต่อ “เงินนี้เป็นสิ่งที่พี่สาวของเจ้าฝากข้ามามอบให้กับเจ้า”

“ขอบคุณท่านลอร์ด!”

ชู่เยียนฉีรู้สึกอบอุ่นในหัวใจของเขา เมื่อเขาคิดถึงพี่สาวของเขา เขาก็รู้สึกขอบคุณ
และกตัญญูต่อเธออย่างมาก

“เมื่อเจ้าออกไปแล้ว เจ้าควรระวังไปหาพี่สาวของเจ้าด้วยนะ นางคิดถึงเจ้ามา และ
นางคงจะยินดีที่ได้เห็นว่าเจ้าก้าวหน้าถึงเพียงนี้”

“อ้อ!”

“เออละ ถึงเวลาที่ข้าจะต้องกลับไปแล้ว!” ขณะที่โอหยางโชวลุกขึ้นยืน ชู่เยียนฉีก็รีบ
ตามเขาไปอย่างรวดเร็ว

โอหยางโชวแตกไหล่ของเขา “เจ้าไม่จำเป็นต้องไปส่งข้า จงไปฝึกฝนให้หนัก เมื่อเจ้า
กลายเป็นจอมยุทธ์ที่แท้จริงแล้ว ข้ามีแผนสำหรับเจ้าในอนาคต!”

“ขอรับ!”

การได้ช่วยลอร์ด เป็นเป้าหมายสูงสุดของชู่เทียนฉี

.....
.....
.....

TWO Chapter 379 ลอร์ดผู้ทรงอำนาจ

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 4 วันที่ 10

ชู่เทียนฉีนำเหล่าศิษย์อีก **11** คน ลงจากภูเขา และไปยังคฤหาสน์ของลอร์ด

เมื่อหลินเยว่ได้ยินว่า ชู่เทียนฉีจะออกไปฝึกฝน เขาก็เลือกศิษย์ที่มีศักยภาพสูงที่สุด

6 คน จากหอปาจีฉวนติดตามชู่เทียนฉีไปด้วย พวกเขาทั้ง **12** คน ประกอบไปด้วย

ศิษย์ชาย **6** คน และศิษย์หญิง **6** คน ซึ่งรวมปานเซียด้วย

โอหยางโซวแนะนำให้พวกเขาไปที่เทือกเขาห้านิ้ว ใครจะรู้ว่า พวกเขาอาจจะได้พบ

กับซ่งเจียที่นั่นก็ได้

เรื่องการบริหารจัดการมณฑลเหลียนโจว กำลังดำเนินไปอย่างราบรื่น โอหยางโซวไม่จำเป็นต้องจัดการเรื่องต่างด้วยตัวอีกแล้ว ปิงเอ๋อเองก็กลับไปเรียนแล้วเช่นกัน มันจึงทำให้คุณหาสน์ของลอร์ดทั้งหมดเรียบเรียงลง

เชียวน้อย, ขาวน้อย และเซว่เอ๋อ ยังคงฝึกอบรมอยู่ที่หอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ ไม่มีใครรู้ว่า พวกมันมีการเปลี่ยนแปลงไปมากเพียงใดแล้ว

เนื่องจากโอหยางโซวต้องรอให้เว่ยหยางกลับมา เขาจึงว่างในช่วงนี้

โอหยางโซวได้ใช้เวลาว่างในช่วงนี้ ไปกับการฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ของเขาให้มากขึ้น การลอบสังหารในชิงตูยังคงส่งผลต่อเขา

เขาเริ่มให้ความสำคัญกับความแข็งแกร่งของตัวเองมากขึ้น แม้ว่าเขาจะมีทหารองครักษ์คอยติดตามอยู่ตลอด แต่การเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับตัวเอง ก็เป็นการป้องกันที่ดีที่สุด

ในอนาคต มันอาจจะมีบางเหตุการณ์ที่ทหารองครักษ์ไม่สามารถจะเข้ามาปกป้องเขาได้

นอกเหนือจากเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองที่จำเป็นจะต้อง
บ่มเพาะทุกวันแล้ว เพลงหอกปละเพลงหมัด ก็จำเป็นต้องฝึกฝนด้วยเช่นกัน

โอหยางโชวไม่ได้ฝึกฝนคนเดียวเท่านั้น ในบางครั้ง เขาจัดให้ทหารองครักษ์จัดกลุ่มมา
ฝึกต่อสู้กับเขา ในครั้งแรก เขาจะต่อสู้แบบ 1 ต่อ 1 จากนั้น ก็เพิ่มเป็น 2 คน, 3 คน
และเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

โอหยางโชวรู้สึกได้ว่า ร่างกายและทักษะของเขาพัฒนาขึ้นในทุกๆวัน ทุกครั้งที่ฝึกต่อสู้
กัน ทหารองครักษ์จะโจมตีเขาจริงๆ มันทำให้เขาได้รับบาดเจ็บจริงๆ

ในการต่อสู้ที่รุนแรง มันเป็นเรื่องธรรมดาที่จะได้รับบาดเจ็บ

นับตั้งแต่เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองของเขาทะลุวงชั้นที่ 6
ตอนนี้ เขาได้รับความก้าวหน้าใหม่แล้ว

ในช่วงต้นเดือนที่ 3 ขณะที่เขากำลังออกทัวร์มณฑลเหอหลินโจว เขาได้ทะลุวงชั้นที่ 7
แล้ว ขีดจำกัดสำหรับกำลังภายในแรกจำเนียรของเขาตอนนี้ก็คือ 500 จุด

แม้ว่าเขาจะทะลวงชั้นขึ้นไปได้ แต่ความเร็วในการบ่มเพาะของเขาก็ไม่เปลี่ยนไป เขายังคงสามารถเพิ่มกำลังภายในแรกกำเนิดได้เพียง **3** จุด/วัน เท่านั้น ถ้าทุกสิ่งทุกอย่างยังคงดำเนินไปเช่นนี้ เขาจะทะลวงชั้นอีกครั้งในเดือนที่ **7**

ทุกครั้งที่เทคนิคการบ่มเพาะของเขาทะลวงชั้น มันไม่เพียงแต่จะเพิ่มกำลังภายในแรกกำเนิดเท่านั้น มันยังทำให้เส้นลมปราณของเขาแข็งแกร่งขึ้นด้วย และการขยายตัวของต้นเถียนยังส่งผลต่อการการปรับปรุงร่างกายอีกด้วย

สามารถกล่าวได้ว่า การทะลวงชั้นที่ **6** ขึ้นไปเท่านั้น ถึงจะถูกพิจารณาได้ว่า เป็นผู้ฝึกฝนศิลปะการต่อสู้อย่างแท้จริง ในขั้นนี้ ความแข็งแกร่งของร่างกายเขาจะเทียบได้กับโค **1** ตัว

อย่างมองเพียงผิวเผิน ในความเป็นจริง มันเป็นสิ่งที่น่าตกใจอย่างมาก

คนปกติที่ถูกพิจารณาว่าเป็นคนแข็งแกร่ง มีความสมแข็งแกร่งของร่างกายเพียง **100** กิโลกรัมเท่านั้น ขณะที่โอหยางโซมีความแข็งแกร่งของร่างกายถึง **600** กิโลกรัม ซึ่งมากพอจะบดหินได้

ทุกครั้งที่เขาทะลวงชั้น เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืออง ความแข็งแกร่งของเขาจะเพิ่มขึ้นเป็นโคอีก **1** ตัว ส่งผลให้โอหยางโซที่ทะลวงชั้นที่ **7** แล้ว มีความแข็งแกร่งทางร่างกายเทียบได้กับโค **2** ตัว ในตอนนี้

ด้วยการชก **1** ครั้ง เขาสามารถฆ่าคนได้โดยไม่ต้องใช้ปาจิฉวนด้วยซ้ำ

เมื่อเขาสวมชุดเกราะที่หนักถึง **45** กิโลกรัมในปัจจุบัน เขากลับรู้สึกสบายๆ
นอกจากนี้ เขายังสามารถสวมใส่มันได้ยาวนานโดยไม่รู้สึกเหนื่อยล้าใดๆด้วย

หอกเทียนโม่หนัก **35** กิโลกรัม ตอนนี้เขารู้สึกได้ว่า มันเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายเขา
แล้ว

ไม่เพียงแค่นั้น กำลังภายในแรกกำเนิดของเขา ยังสามารถฟื้นฟูได้อย่างรวดเร็ว
บ่อยครั้งที่โอหยางโชวฝึกฝนจนมันเหือดแห้ง โดยเขาจะฝึกฝนมันในเวลากลางคืน พอ
ถึงรุ่งเช้า มันก็จะกลับมาเต็มเปี่ยมอีกครั้ง

ภายใต้การบำรุงของกำลังภายในแรกกำเนิดสี่ทอง อาการบาดเจ็บที่กล้ามเนื้อของเขา
ที่ได้รับมาจากการฝึกฝนและป่าเขา ฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว และกล้ามเนื้อของเขายัง
แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

ไม่เพียงแค่นั้น ความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อของเขาก็เพิ่มสูงขึ้น มันทำให้เขา
เคลื่อนไหวและใช้ท่วงท่าต่างๆได้สะดวกมากขึ้น

เมื่อประสิทธิภาพร่างกายของเขาเพิ่มสูงขึ้น ประสบการณ์การต่อสู้ที่ซ่อนอยู่ในจิตใต้
สำนึกจากชีวิตที่แล้วของเขาก็เริ่มตื่นขึ้น

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวได้รับฉายาว่า 'อสูรสองหน้า'

ประสบการณ์การต่อสู้ของเขาไม่สอดคล้องกับร่างกายที่อ่อนแอมากเกินไป ดังนั้น มัน
จึงซ่อนตัวอยู่ในจิตใต้สำนึกของเขา และไม่ได้ตื่นขึ้นมาพร้อมกับความทรงจำ
ของเขาตั้งแต่แรก

ดังนั้น แม้ว่าโอหยางโซวจะเป็นผู้เล่นนักมวยใน ชีวิตที่แล้วของเขา แต่ในด้าน
ศิลปะการต่อสู้เขาก็กลับต้องเริ่มต้นใหม่หลังจากที่เขากลับมาเกิดใหม่

เมื่อความทรงจำเกี่ยวกับประสบการณ์ต่อสู้ตื่นขึ้น ทักษะของเขาจึงพัฒนาขึ้นอย่าง
รวดเร็ว

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวได้ใช้ง้าวเป็นอาวุธ มันเป็นอาวุธที่มีลักษณะคล้าย
กับหอก ดังนั้น หลังจากประสบการณ์การต่อสู้ของเขาตื่นขึ้น เพลงหอกของเขาก็
พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วในแต่ละวัน

ในระยะสั้นๆนั้น เพลงหอกตระกูลหยางได้ทะลวงผ่านขั้นที่ 5 เมื่อมาถึงจุดนี้ เขาก็ได้ประสบความสำเร็จขั้นรอบรู้ ถัดไปอีก 2 ขั้น ก็คือขั้นสมบูรณ์แบบ และขั้นกลับสู่พื้นฐาน

หลังจากที่เขาฝึกฝนมาถึงขั้นรอบรู้ โอหยางโชวไม่ต้องคิดเกี่ยวกับการใช้ท่วงท่าอีกต่อไป เขาจะปล่อยให้จิตใต้สำนึกแสดงปฏิกิริยาออกมาเอง

ความสามารถในการปรับตัวในสนามรบของเขาเพิ่มขึ้นอย่างมาก เขาดูเหมือนกับเป็นคนละคนกับก่อนหน้านี้

สนามรบเป็นสถานที่ที่ไม่อาจคาดเดาได้ มันมีทั้งจังหวะและมุมมองที่แตกต่างหลากหลาย ดังนั้น ความสามารถในการปรับตัวของผู้ฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด

และยิ่งสำคัญยิ่งขึ้น เมื่อคนผู้นั้นถูกล้อมรอบ

เทพแห่งการต่อสู้ เจ้าจื่อหลง จากยุคสามก๊ก สามารถต่อสู้กับกองทัพนับพันได้อย่างง่ายดาย นอกเหนือจากทักษะหอกของเขาแล้ว ความสามารถในการปรับตัวในสนามรบของเขาก็เป็นอีกหนึ่งความแข็งแกร่งที่สำคัญที่สุดของเขา

แน่นอนว่าโอหยางโซวเฟิงจะมาถึงระดับปานกลาง เขาจะแสดงความแข็งแกร่งของ
เพลงหอกตระกูลหยางได้อย่างเต็มที่ก็ต่อเมื่อ เขาเข้าสู่ขั้นสมบูรณ์แล้วแล้ว

จากขุนพลในดินแดนซานไห่ ชีหวนชู่และลั่วซีสินเป็นอาจารย์ฝึกหอกให้กับเขา
ทักษะของพวกเขาถึงจุดสูงสุดขั้นสมบูรณ์แบบแล้ว

สำหรับขั้นสูงสุด-กลับสู่พื้นฐาน มีเพียงปรมาจารย์หอกชั้นแกรนด์มาสเตอร์เท่านั้น ที่
จะเข้าถึงขั้นนั้นได้

ดังนั้น เมื่อเทียบกับลั่วซีสินแล้ว โอหยางโซวจึงยังห่างไกลอีกมาก

นอกเหนือจากเพลงหอกตระกูลหยางแล้ว เขายังพยายามผสมผสานปาจีฉวนเข้าไปกับ
หอก และสร้างเพลงหอกที่เป็นของตัวเองขึ้นมาอีกด้วย

มันเป็นหนึ่งในเป้าหมายสูงสุดของเขา

เพื่อที่จะผสมผสานเทคนิคศิลปะการต่อสู้เข้าด้วยกัน มันจำเป็นอย่างยิ่งที่เขาจะต้องเข้าใจ
เทคนิคทั้ง 2 อย่างลึกซึ้ง

ความต้องการขั้นพื้นฐานก็คือ ปาจีฉวนของเขาต้องทะลวงเข้าสู่ชั้นรอบรู้ โชคดีที่หลินเยวได้เลื่อนเป็นชั้นแกรนด์มาสเตอร์ ดินแดนจึงได้รับบัพจากฉายาของเขา ดังนั้น มันจึงเป็นเรื่องที่ง่ายขึ้นสำหรับโอหยางโซว ในการฝึกฝนปาจีฉวนของเขา

เขารู้สึกว่า เขาจะสามารถทะลวงขั้นนั้นได้ในเวลาอีกไม่กี่เดือน

นอกเหนือจากการพัฒนาของเพลงหอกแล้ว การตื่นขึ้นของความทรงจำในอดีตของเขา ยังทำให้เขาต้องประหลาดใจ

ในชีวิตที่แล้วของเขา เทคนิคที่โอหยางโซวฝึกฝนส่วนใหญ่เป็นเทคนิคระดับทอง เขามีเทคนิคระดับกษัตริย์เพียง 2 เทคนิคเท่านั้น 1 เป็นเพลงง้าว และอีก 1 เป็นเทคนิคการเคลื่อนไหว

เทคนิคงาวนั้นไร้ประโยชน์ในตอนนี้

โอหยางโซวค้นเข้าไปในความทรงจำของเขา หลังจากที่ยพยายามอยู่นาน ในที่สุด เขาก็ปลดปล่อยเทคนิคที่มีชื่อเสียงของเขาออกมา ‘เงาภูติล่องลอย’ กำลังจะปรากฏขึ้นในเกมอีกครั้งแล้ว

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่ สำหรับการสร้างเทคนิคของ
ตัวเอง ‘เงาภูติล่องลอย’, รางวัลพิเศษ : คะแนนชื่อเสียง **10,000** แต้ม!”

เทคนิค ‘เงาภูติล่องลอย’ ถูกพิจารณาเป็นเทคนิคระดับกษัตริย์ เนื่องจากเทคนิคนี้เป็น
เทคนิคพิเศษ มันจึงเป็นเทคนิคลับอย่างแท้จริง

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวใช้ ‘เงาภูติล่องลอย’ เป็นเทคนิคการเคลื่อนไหวของ
เขาในการต่อสู้

นอกจากนี้ ดวงตากระหายเลือดขณะที่เขาฆ่าศัตรูในขณะที่ต่อสู้ มันยังทำให้เขาได้รับ
ฉายาว่า อสูร อีกด้วย

เทคนิคนี้ช่วยให้เขาเติมเต็มเทคนิคการเคลื่อนไหวที่ยังขาดอยู่

ในช่วงครึ่งเดือนมานี้ โอหยางโซวได้พัฒนาอย่างก้าวกระโดด

มันไม่ใช่เรื่องเกินจริงเลย ถ้าจะบอกว่า นายทหารและขุนพลในดินแดน นอกเหนือจาก
ขุนพลทางประวัติศาสตร์อย่างซีหวนซู่และลั่วซีสินแล้ว นายทหารอย่างหลินยี่ และ
หวังเฟิง ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขาอีกต่อไป

โอหยางโซวกล้าที่จะต่อสู้แม้แต่กับไต้ฉิง ผู้ที่ถูกเรียกว่า พยัคฆ์แห่งทุ่งหญ้า ในดินแดน
ซานไห่ สถานะของเขาอยู่ใน **10** อันดับแรก

จากบรรดาขุนพลทั้งหมด ไปก็มีสถานะสูงที่สุด ตามด้วย เอ้อหลายและชีหวนซู่ย
จากนั้นก็ป๋อ ลั่วซีสิน ตามด้วย ฟ่านหลี่ฮั่วและมู่กู่ยหยิง

สำหรับซุนปิ่น แม้ว่าเขาจะมีเพลงหมัดของตัวเอง แต่เขาก็แข็งแกร่งมากกว่านายทหาร
ทั่วไปไม่มากนัก หลินอี้, หวังเฟิง และเจ้าชีฮู ทั้ง **3** อยู่ในอันดับท้ายสุด

ไม่เพียงเท่านั้น หลังจากที่ได้รับรางวัลเป็นคะแนนชื่อเสียง **10,000** แต้ม ในที่สุด
ชื่อเสียงของเขาก็อัฟเฟรดเป็น-‘ทรงเกียรติ’

ถัดไปจะเป็นการอัฟเฟรดสุดท้ายของชื่อเสียง-‘เป็นที่รู้จักทั่วโลก’ แต่มันก็ต้องใช้
คะแนนชื่อเสียงมากถึง **1,000,000** แต้ม ซึ่งไม่สามารถทำได้ในระยะเวลาสั้นๆนี้

โดยเขาจะสามารถเก็บเกี่ยวชื่อเสียงจำนวนมากได้ หากเขาเข้าร่วมสงครามโลก ฉายา
นี้มีความหมายอย่างมาก มันเป็นเหมือนกับว่า คนที่ได้รับฉายานี้ เป็นผู้ที่เอาชนะ
ประเทศอื่นๆ จนได้เป็นที่รู้จักไปทั่วโลก

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ คะแนนชื่อเสียงได้ทะลุ 100,000 เต็มแล้ว ชื่อเสียงอัฟเกรดเป็น ‘ทรงเกียรติ’ รางวัลพิเศษ : ได้รับฉายา ‘ลอร์ดผู้ทรงอำนาจ!’”

ในขั้นสุดท้าย ฉายาที่เจาจะได้รับก็คือ ‘เจ้าโลก(Overlord)’

‘ลอร์ดผู้ทรงอำนาจ’ : ความรู้สึกที่ดีต่อบุคคลทางประวัติศาสตร์ เพิ่มขึ้น 45%,
อัตราความสำเร็จในการรับสมัครบุคคลทางประวัติศาสตร์ เพิ่มขึ้น 20%

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า หลังจากที่เขาได้รับฉายาใหม่มาแล้ว ชื่อเสียงของเขาท่ามกลาง บุคคลทางประวัติศาสตร์ทั้งหลาย จะเพิ่มขึ้นอย่างมาก

ใครจะรู้ว่า ในอนาคต บุคคลทางประวัติศาสตร์จำนวนมาก อาจจะเลือกมาอยู่ที่ดินแดนซานไห่ก็ได้

.....

.....

.....

TWO Chapter 380 แผนของเจ้ากั๋ว

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 4 วันที่ 25

ณ เมืองซานไห่

หัวหน้าฝ่ายข่าวกรอง คอบร้า ได้รายงานข่าวกรองล่าสุดให้แก่โอหยางโซว

ในขณะที่โอหยางโซวแต่งตั้งคอบร้า แอ่งเหลียนโจวเพิ่งจะรวมตัวกัน คอบร้าจึงถือ
โอกาสนั้นปรับปรุงฝ่ายข่าวกรอง

ทีมข่าวกรองที่ 1 จะรับผิดชอบการรวบรวมข่าวกรองรอบๆเพื่อเกาะซีหวานต้าซาน
และเมืองซีไห่ยว, ทีมข่าวกรองที่ 2 จะรับผิดชอบสุนัขโจว ซึ่งเป็นพื้นที่ตั้งของกองทัพ
กบฏไท่ผิง

ทีมปฏิบัติการพิเศษจะรับผิดชอบงานในระดับสูงสุด ตัวอย่างเช่น พวกเขาจะลอบเข้า
เมืองซีไห่ยว และเมืองของกองทัพกบฏไท่ผิง

ด้วยเหตุนี้ ฐานะของทีมปฏิบัติการพิเศษ จึงสูงกว่าทีมข่าวกรองที่ 1 และ 2

สายลับของฝ่ายข่าวกรองออกจากมณฑลเหลียนโจว และมุ่งหน้าไปรวบรวมข่าวกรอง
ที่ด้านนอก

ภายในมณฑล องค์การฯ อสรพิษทมิฬจะรับผิดชอบการสอดส่องผู้เล่นในดินแดน, ชน
เผ่าคนเถื่อนภูเขา และชนเผ่าเร่ร่อนบนทุ่งหญ้า

ก่อนที่จะฝ่ายความปลอดภัยจะถูกจัดตั้งขึ้น โอหยางโชวสามารถทำได้เพียง ใช้องค์การฯ
อสรพิษทมิฬทำงานนี้เท่านั้น

เมื่อคอบร้าได้รับการแต่งตั้ง และสมาชิกกลุ่มทหารรับจ้างแรทเทิลสเน็คเดิมมาเข้าร่วม
ความแข็งแกร่งของฝ่ายข่าวกรองก็เพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนี้ ความสามารถในการ
รวบรวมข่าวกรองของพวกเขา ก็พัฒนาขึ้นไปอีกระดับ

ที่คอบร้ามาพบโอหยางโชวครั้งนี้ ก็เพื่อรายงานเกี่ยวกับกองทัพบกภูไทผิงและเมืองซี
ไหยว

ในช่วง 4 เดือนที่ผ่านมา กองทัพบกภูไทผิงทำตัวเหมือนฝูงตั๊กแตน พวกเขาได้กวาด
ล้างศูนย์กลางทั้งหมด

ในตอนี้ กองทัพบกภูไทผิง ได้ยึดครองดินแดนทั้งหมดในศูนย์กลางแล้ว

หลังจากนั้น กองทัพกบฏไท่ผิงก็เริ่มสร้างเมืองหลวงของพวกเขาขึ้น มันมีชื่อว่า เมือง
เทียนจิน

ในประวัติศาสตร์ กองทัพกบฏไท่ผิงขยายตัวออกไปอย่างรวดเร็ว แต่มันก็ตกต่ำลง
อย่างรวดเร็วด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมีการทุจริตโดยหวังสือฉวน ซึ่งเป็น
กษัตริย์ของพวกเขาเอง

หลังจากที่กองทัพกบฏไท่ผิงก่อตั้งเทียนจินขึ้นมาแล้ว พวกเขาก็แผ่ขยายไปที่หยานเห
มิน ในรัฐบาลเทียนหวัง โดยพวกเขาได้ทำลายบ้านเรือนที่นั่นเป็นจำนวนมาก ด้วย
กองกำลังแรงงานนับล้าน

ในปี **1854** พวกเขาฟื้นฟูพื้นที่เหล่านั้นขึ้นมาใหม่ โดยพื้นที่ในรัศมี **5** กิโลเมตร ตรง
นั้น กลายเป็นพระราชวังที่ยิ่งใหญ่และวิจิตรงดงาม

เมื่อเริ่มมีส่วนไม่ดีเกิดขึ้น ส่วนอื่นๆก็จะเริ่มทำตาม

การก่อสร้างพระราชวังตะวันออกของกษัตริย์ ใช้ทรัพย์สินและทรัพยากรไปจำนวน
มหาศาล ตัวอย่างเช่น ชูต, มงกุฎ, ผ้า และสินค้าฟุ่มเฟือยทั้งหลาย นอกจากนี้
กษัตริย์ยังได้คัดเลือกหญิงงามเข้ามาในพระราชวัง

ตามประวัติศาสตร์ พระราชวังของเขามีหญิงงามนับพันๆคน

จากการตั้งค่าของโกอา สมาชิกแกนหลักของกองทัพกบฏ จะไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับเรื่องนี้ เฉพาะผู้นำของพวกเขาเท่านั้น ที่จะไม่มีความทรงจำทั้งหมด

ซึ่งก็หมายความว่า โกอาช่วยฟื้นคืนเหล่าผู้นำกองทัพกบฏขึ้นมาอย่างแท้จริง

ดังนั้น หลังจากที่หงส์ฉวนเรียนรู้ความผิดพลาดในอดีตของตัวเองแล้ว เขาจะไม่ทำสิ่งเดียวกันนั้นกับกองทัพของเขาอีก เขาจะพยายามปกครองและสร้างประเทศในอุดมคติของเขาขึ้นมาอย่างแท้จริง

หลังจากที่เมืองหลวงถูกสร้างขึ้น กองทัพกบฏก็เริ่มขยายตัว

หลังจากที่เรียนรู้ความผิดพลาดในอดีตของตนเองแล้ว เขาก็ไม่สวมมงกุฎของกษัตริย์ให้กับตัวเองและคนอื่นๆอีก หยางสือฉิง, ซี้ต้าไค่ และเสี่ยวเฉาคุ้ย ทั้งหมดจะเป็นขุนพล

หงส์ฉวนจะอยู่ที่เทียนจิน และออกคำสั่งจากที่นั่น กองกำลัง 20,000 จะถูกส่งออกไปในแต่ละทิศ พวกเขาจะเรียกตัวเองว่า กองทัพสิบหมื่น เป้าหมายของพวกเขาก็คือ การขยายดินแดนของพวกเขาออกไปให้กว้างใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

ทิศตะวันตก เสี้ยวเงากุ้ยและเฟิงหยุนชานนำกองกำลังไปโจมตีเจินอ้าน

ทิศเหนือ ซีต้าไค่และหลี่ไต้ฟางนำกองกำลังไปโจมตีกุ้ยหลิง

ทิศตะวันออก หยางสวี่ฉิงและหลี่เฟิงเสียงนำกองกำลังไปโจมตีหู่โจว

ทิศใต้ ขุนพลหนุ่มทั้ง 2 หลี่สวี่ฉิงและเฉินหู่ฉิง นำกองกำลังไปโจมตีเหลียนโจว

จากทั้ง 4 ทิศ กองทัพสิบหมื่นสามารถบุกไปทางทิศเหนือและทิศตะวันตกได้อย่างราบรื่น โดยที่ไม่มีใครสามารถหยุดยั้งพวกเขาได้ ดินแดนของผู้เล่นที่อยู่ที่นั่น ไม่ยอมจำนนก็ถูกทำลาย

กองทัพกบฏเป็นเหมือนก้อนหิมะ มันใหญ่ขึ้น และใหญ่โตขึ้นเรื่อยๆ

ลอร์ดในกว้างสี่ได้ก่อตั้งพันธมิตรขึ้น ชื่อของพวกเขาน่าเศร้าจริงๆ พวกเขามีชื่อว่าพันธมิตรรกล้ำที่จะตาย แต่ก็น่าเสียดาย พวกเขาคงจะไม่สามารถต่อต้านกองทัพกบฏได้

การล่มสลายของเจินอ้านและกุ้ยหลิน เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็ว

ทิศตะวันออก พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับกองทัพซีไหวอันแข็งแกร่ง

นับตั้งแต่เมืองซีไหวถูกสร้างขึ้น ซีไหวได้นำกองกำลังของเขาออกไปกวาดล้าง และ
ยึดครองหัวใจทั้งหมด สำหรับกองทัพกบฏที่พยายามจะรุกรานหัวใจ พวกเขาต้อง
เผชิญหน้ากับศัตรูที่แข็งแกร่งมากกว่าพวกเขา

กองทัพซีไหวก่อตัวขึ้นจาก นักรบคนเถื่อนภูเขาชั้นสูง

จึงเป็นธรรมดาที่มันจะไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย ๆ สำหรับกองทัพกบฏที่นำโดยหลยาลี่วฉิง
อย่างไรก็ตาม การเผชิญหน้ากับนักรบคนเถื่อนภูเขาชั้นสูงเองก็เป็นสิ่งที่ดีเช่นกัน

กองทัพกบฏก่อตัวขึ้นจากกองทัพชาวนา นอกเหนือจากขวัญกำลังใจแล้ว

ความสามารถ, อาวุธและอุปกรณ์ของพวกเขายังคงอ่อนด้อยมาก

หลยาลี่วฉิงไม่ได้รู้สึกท้อแท้ ที่กองกำลังทางตะวันออกของเขาถูกผลักดันให้ถอยกลับ
แต่เขากลับตั้งค่ายทิศตะวันออกขึ้น ที่ชายแดนระหว่างส่านโจวและหูโจว เขาใช้โอกาส
นี้ ฝึกอบรมและสร้างระเบียบวินัยให้กับกองกำลังของเขา

เนื่องจากประชากรเมืองซีไหวมีจำกัด พวกเขาจึงไม่เริ่มเป็นฝ่ายโจมตีก่อน

ทิศตะวันออกจึงตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้

สำหรับทิศใต้ มันมีสถานการณ์ที่แตกต่างออกไป

กลางเดือนที่ 4 หลี่สวีเฉิงและเฉินหู่เฉิง นำกองกำลัง 20,000 นาย ของพวกเขา
เข้าโจมตีเหลียนโจว เมื่อพวกเดินทัพลึกเข้าไปในหุบเขา และได้พบกับป้อมปราการ
ขนาดใหญ่ พวกเขาก็ตกตะลึง

ฐานที่มั่นมู่หลานในปัจจุบันยังต้องใช้เวลาอีก 1 เดือนครึ่ง ถึงจะเสร็จสิ้นอย่าง
สมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม กำแพงชั้นนอกได้ถูกสร้างขึ้นแล้ว มันเหลือเพียงโครงสร้าง
ภายในและโครงสร้างการป้องกันเท่านั้น ที่ยังคงก่อสร้างอยู่

กองกำลังทางใต้ของกองทัพบุกไม่ได้ นำอาวุธปิดล้อมใดๆมาด้วย เมื่อต้อง
เผชิญหน้ากับฐานที่มั่นมู่หลาน อย่างไม่ได้ พวกเขาทำได้เพียงตั้งค่ายทิศใต้ขึ้น ซึ่งมัน
อยู่ห่างจากฐานที่มั่นมู่หลานเพียง 5 กิโลเมตรเท่านั้น

ด้วยสถานการณ์เช่นนั้น ไปฉีจึงเข้าไปควบคุมฐานที่มั่นมู่หลานด้วยตัวเอง กองพล
ทหารที่ 3 และ 4 แห่งกองทัพมังกร เข้าไปเตรียมพร้อมในฐานที่มั่น

มันก็คงจะไม่มีอะไรหากพวกเขาไม่เข้ามา แต่หากพวกเขาเข้ามาจริงๆ การไม่
เตรียมพร้อมไว้ก่อน อาจก่อให้เกิดหายนะได้

เมื่อโอหยางโซวได้รับรายงานนี้ เขาก็ไม่ได้กล่าวอะไร

ด้วยความแข็งแกร่งของกองทัพมังกร พวกเขาสามารถทำลายกองกำลังทางใต้ของ
ศัตรูได้ไม่ยาก ถ้าพวกเขาโจมตี และใช้โอกาสนี้โจมตีเมืองเทียนจิน พวกเขาก็อาจจะ
สามารถทำลายกองทัพกบฏไท่ผิงทั้งหมดได้

ประเด็นสำคัญก็คือ ตอนนี้ มันเป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุดแล้วหรือไม่?

การยึดครองดินแดนหรือพื้นที่ไม่ใช่สิ่งที่สำคัญนัก ประชากรและทรัพยากรต่างๆ มีค่า
มากกว่า

นี่คือความแตกต่างระหว่างสงครามดินแดนและชีวิตจริง

หากต้องต่อสู้เพื่อครอบครองเพียงพื้นที่ โอหยางโซวสามารถใช้กองทัพมังกร เข้าโจมตี
ได้ ไม่เพียงแค่ว่าวงสี่เท่านั้น เขายังสามารถกวาดล้างทั้งหลิงหนานได้อีกด้วย

แต่ปัญหาก็คือ สิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป

การครอบครองดินแดนจำนวนมาก แต่มีประชากรและทรัพยากรอยู่เพียงเล็กน้อย มัน
จะสร้างความเสียหาย แทนที่จะสร้างประโยชน์

ดังนั้น สงครามดินแดนจึงถือเป็นการทดสอบความสามารถของลอร์ด ในการทำความเข้าใจช่วงเวลาที่เหมาะสม

ถ้าเริ่มสงครามในเวลาที่ไม่ยังไม่ถึงฤดูร้อน ผลที่ได้รับก็อาจจะไม่คุ้มค่า แต่ถ้าพวกเขา
เริ่มสงครามช้าเกินไป ศัตรูก็จะแข็งแกร่งมากจนเกินไป การจะเอาชนะพวกเขาก็จะ
ไม่ใช่เรื่องง่ายอีกต่อไป

การปรากฏขึ้นของกองทัพกบฏไท่ผิง เป็นโอกาสที่สำคัญยิ่งสำหรับโอหยางโซว

ถ้าเขาปล่อยให้พวกเขาโจมตีกว้างสี่ และเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับตนเอง จากนั้น เขาก็
โจมตีพวกเขา และครอบครองผลไม้ฤดูร้อนของพวกเขา มันจะเป็นผลลัพธ์ที่ดีที่สุด
สำหรับเขา

นี่เป็นอีกแผนยุทธศาสตร์ที่สำคัญอย่างหนึ่ง ต่อจากแผนการเลี้ยงแมลงพิษของเขาใน
แอ่งเหลียนโจว เขาเรียกแผนนี้ว่า แผนการเลี้ยงฝูงหมาป่า

เมื่อเทียบกับการเลี้ยงแมลงพิษ ส่วนที่ยากในการเลี้ยงผึ้งหมาป่าก็คือ การหลบเลี้ยง
ไม่ให้มันหันมากินคุณ

ด้วยอัตราการขยายตัวของพวกเขา หลังจากที่ยึดเงินล้านและกู้ยืมเงินได้แล้ว พวกเขา
ก็คงจะมุ่งหน้าไปยังขุนนางและก๊วยโจวต่อไป

เมื่อถึงจุดนั้น กองทัพมังกรจะสามารถหยุดยั้งพวกเขาได้อีกหรือไม่?

มันคงจะเป็นเรื่องยากอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม หากจะต้องโจมตีในตอนนี้อย่างไรก็แล้วแต่ มันยังไม่ถึงเวลาที่เหมาะสม เพราะถ้าเขาเริ่มสงครามในตอนนี้อย่างไรก็แล้วแต่ พันธมิตรกล้าที่จะตายและเมืองซีไห่
จะเป็นผู้ได้รับประโยชน์

การจะทำลายพันธมิตรกล้าที่จะตาย ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า หากพวกเขามีโอกาส พันธมิตรกล้าที่จะตาย จะเป็นเหมือนกับ
เมืองดาบหัก พวกเขาจะขอความช่วยเหลือจากพันธมิตรหยานหวง เพื่อต่อต้านเขา

โอหยางโซวไม่ต้องการให้มีสงครามที่ยากลำบากในทุกๆ ครั้ง

เขาอยากที่จะยึดครองกว้างสี่ทั้งหมด

ดังนั้น เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ทางยุทธศาสตร์นี้ ส่วนที่ยากที่สุดก็คือ การปล่อยให้ กองทัพกบฏไท่ผิงขยายตัวต่อไป และทำให้มั่นใจว่า พวกเขาจะยังอยู่ภายใต้การ ควบคุม ในเวลาเดียวกัน เขาก็ต้องคอยป้องกันเมืองซีไห่ยว

จากรายงานของคอบร้า พวกเขามีกำลังทหารมากถึง 30,000 นาย และถ้าจำเป็น พวกเขาสามารถเรียกนักรบจากเผ่าต่างๆมาเสริมได้อีก 20,000-30,000 นาย

ทุกเผ่าที่อยู่บนภูเขาซีหวนต้าซาน ได้ย้ายไปที่หวิโจวทั้งหมดแล้ว

ไม่เพียงแค่ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาที่กระจัดกระจายอยู่ในภูมิภาคต่างๆเท่านั้น แม้แต่ชน เผ่าคนเถื่อนบนพื้นราบ ก็เริ่มไปรวมตัวกันที่หวิโจว หวิโจวในตอนนี้อยู่ กลายเป็นฐานหลักและที่อยู่อาศัยสำหรับชาติพันธุ์คนเถื่อนไปแล้ว

ถ้าพวกเขาไม่สามารถแก้ปัญหานี้ได้ เมืองซีไห่ยวก็จะกลายเป็นเนื้อร้าย

และยังมีข่าวอีกว่า ซีไห่ยวกำลังเตรียมก่อตั้งประเทศจิ่วหลี่ขึ้นมาในหวิโจว

เมื่อประเทศถูกก่อตั้งขึ้น ความทะเยอทะยานของชนเผ่าคนเถื่อนทั้งหลายก็จะยิ่ง
สูงขึ้น

เมื่อถึงตอนนั้น แม้ว่าเขาจะสามารถกำราบประเทศจิ๋วหลีลงได้ เขาก็ไม่รู้ว่า พวกเขา
จะรับสมัครผู้คนจากชนเผ่าคนเถื่อนได้อีกหรือไม่

สถานการณ์เช่นนั้นไม่ใช่เรื่องที่ดีสำหรับดินแดนซานไห่

โอหยางโซวไม่ลืมว่า เขาเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งในสายตาของซีไห่ยว

โชคดีที่เขาไม่ได้ต่อสู้เพียงลำพัง

หลังจากที่คอบร้าออกไป โอหยางโซวก็ส่งข้อความหาหมู่หลานเยว่ เขาขอให้เธอบอกให้
ไปฉีกกลับมาที่เมืองซานไห่ในวันพรุ่งนี้ เพื่อเข้าร่วมการประชุม

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 4 วันที่ 26

เวลา 9.00 น. ไปฉีกกลับมาถึงเมืองซานไห่ ผ่านประตูเทเลพอร์ตของรัฐบาลหมู่หลาน

โอหยางโซวเรียกตุ๋นหุ่ย, เจ้ากั้ว และไปฉีมาเพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับสถานการณ์
ทางเหนือ คอบร้าก็ได้เข้าร่วมประชุมด้วย

ภายใต้คำแนะนำของโอหยางโซว เขาได้รายงานข่าวกรองที่ได้รับมาอีกครั้ง จากนั้น
คอบร้าก็ถอยกลับไป

การประชุมดำเนินต่อไป และโอหยางโซวบอกให้พวกเขาทั้ง 4 นั่งลง

นับตั้งแต่เจ้ากั้วได้เป็นหัวหน้าฝ่ายสงคราม เขายังไม่ได้แสดงความสามารถของเขา
เลย ดังนั้น หลังจากที่ได้ฟังรายงานข่าวกรองนี้แล้ว ดวงตาของเขาก็เปล่งประกายขึ้น

เขารู้ว่า มันถึงเวลาที่เขาจะเปล่งประกายแล้ว

.....
.....

TWO Chapter 381 เข้าแทรกแซงหลังหนาน

โอหยางโซวนำเสนอแผนการเลี้ยงผึ้งหมาป่าของเขา จากนั้น เขาก็มองไปรอบๆ แล้ว
กล่าวว่า “นี่เป็นสถานการณ์ในปัจจุบัน เชิญพวกท่านเสนอความคิดเห็นของพวกท่าน
ได้เลย”

ทันทีที่เขากล่าวจบ เจ้ากั้วก็ก้าวออกมาและคำนับเขา “ท่านลอร์ด!”

“เชิญกล่าว!”

โอหยางโซวรู้ว่า เจ้ากั้วเป็นนักวางกลยุทธ์ที่ดีและมองการณ์ไกล

คิดย้อนกลับไป ที่แคว้นเจ้ายอมรับชาวโต้วมาจากแคว้นหาน ก็เนื่องมาจากเจ้ากั้ว
ถึงแม้ว่าเขาจะแพ้สงครามซางผิง แต่กลยุทธ์ของเขานั้นถูกต้องแล้ว

ถ้าไม่อย่างนั้น แคว้นฉินก็จะยึดครองซางโต้วได้อย่างง่ายดาย และแคว้นเจ้ายกคงจะ
สูญเสียยิ่งกว่านี้

เจ้ากั้วมองไปที่ไปฉีโดยไม่ตั้งใจ จากตำแหน่งของเขา ไปฉีที่เป็นจอมพล เขาควรจะ
เป็นผู้เริ่มก่อน ใครจะรู้ว่า ไปฉีคิดเช่นไรที่เจ้ากั้วฉวยโอกาสนี้

ไปฉียังคงสงบ ไม่มีใครรู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

เจ้าแก้วสายหั่ว เมื่อต้องเผชิญหน้ากับไป๋ฉี เขายังคงรู้สึกด้อยกว่ามาก “จากสถานการณ์ในปัจจุบัน พวกเราจำเป็นต้องเลือกยุทธศาสตร์ของแผนการระหว่าง กองทัพกบฏไท่ผิงหรือเมืองซีไห่ยว หากพวกเราเลือกกองทัพกบฏไท่ผิง พวกเราก็จะต้องจัดการกับเมืองซีไห่ยว แต่หากพวกเราเลือกเมืองซีไห่ยว พวกเราก็ต้องกับการกับกองทัพกบฏไท่ผิง”

เมื่อโอหยางไชวได้ยินเช่นนั้น เขาก็พยักหน้า

ในความเป็นจริง ด้วยการพัฒนาที่รวดเร็วของทั้ง 2 ฝ่าย พวกเขาจะสามารถควบคุมได้มากที่สุดเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น ไม่อย่างนั้น ถ้ากองทัพมังกรต้องแยกกองกำลังออก พวกเขาคงจะไม่สามารถหยุดยั้ง และต้านทานพลังของทั้ง 2 ฝ่ายได้แน่

“เห็นได้ชัดว่า พวกเราไม่ควรจะจัดการกับกองทัพกบฏไท่ผิงในตอนนี้อย่างนั้น ทางเลือกเดียวของพวกเขาก็คือ การจัดการกับเมืองซีไห่ยวก่อน ด้วยวิธีนี้ พวกเขายังสามารถจัดการกับภัยคุกคามจากเทือกเขาซีหวนต้าซานได้อีกด้วย นอกจากนี้ มันยังจะช่วยให้เราสามารถเพิ่มกองพลทหารราบเกราะหนักได้อีก 1-2 กองพลด้วย”

เจ้าแก้วจึงเข้าไปที่เมืองซีไห่ยว

“พวกท่านคิดเช่นไร?”

โอหยางโซวยังไม่ได้ตัดสินใจ เขาหันไปขอความคิดเห็นของตู่หฺงฮฺยและไป่ฉี

ความพิเศษของตู่หฺงฮฺยก็คือความเด็ดขาดของเขา ไม่ใช่แผนการ

เมื่อไป่ฉีได้ยินแผนดังกล่าว เขาก็กล่าวว่า “ข้าเห็นด้วยกับการจัดการกับเมืองซีไห่หวก่อน เพียงแค่ ถ้าพวกเราจะจัดการกับพวกเขา พวกเราจะต้องไปหฺวโจวให้ได้เสียก่อน กรมกิจการทหารมีแผนอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้?”

เมื่อเจ้ากั้วได้ยินคำกล่าวนั้น เขาก็กลายเป็นแข็งค้าง เขามีความยินดีที่ไป่ฉีเห็นด้วยกับแผนของเขา แต่เขาไม่ได้คาดหวังว่า ไป่ฉีจะถามคำถามที่ยากจะตอบเช่นนี้

การโจมตีเมืองซีไห่หวจะเหลียนโจว มีเพียง **2** เส้นทางเท่านั้น เส้นทางแรก พวกเขาสามารถเดินทางออกจากฐานที่มั่นมู่หลาน ผ่านสู่โจวไปยังหฺวโจว ด้วยเส้นทางนี้ พวกเขาจะต้องเผชิญหน้ากับกองกำลังทางใต้และกองกำลังทางตะวันออกของกองทัพกบฏไท่ผิงเสียก่อน

เห็นได้ชัดว่าเส้นทางนี้ถูกปฏิเสธ

อีกเส้นทางที่เหลือก็คือ การข้ามเทือกเขาซีหวนต้าซาน

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ มันทำให้โอหยางโซวู้สึกปวดหัว

ในการข้ามเทือกเขาซีหวนต้าซานนั้น แม้แต่สายลับของฝ่ายขาวกรอง ก็ยังทำได้
อย่างยากลำบาก มันจึงเป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก สำหรับกองทัพขนาดใหญ่

นอกเหนือจากกองพลทหารที่ **3** ซึ่งมีทหารคนเถื่อนภูเขาสวมชุดเกราะหนักแล้ว กอง
พลทหารอื่นๆไม่มีความมั่นใจเลยว่าจะข้ามมันไปได้

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวไม่กล้าที่จะส่งทหารเหล่านั้นไปโจมตีเมืองซีไหยว

ตำแหน่งของเมืองซีไหยวในหัวใจของพวกเขา นั้น สูงอย่างมาก การจะให้พวกเขาเป็น
ผู้โจมตีเมืองซีไหยวจึงมีความเสี่ยงมากเกินไป

แม้ภายใต้ข้อจำกัดของกฎหมายทหาร พวกเขาก็คงไม่สามารถจะทำอะไรได้มากนัก
และขวัญกำลังใจของพวกเขาก็คงจะได้รับผลกระทบอย่างมาก

แล้วเหตุใด เขาถึงจะต้องส่งพวกเขาไปเป็นแนวหน้าด้วยล่ะ?

ส่วนที่ยากลำบากที่สุดก็คือ เกือบครึ่งของกองทัพมังกรเป็นทหารม้า แล้วพวกเขาจะ
ข้ามเทือกเขาได้อย่างไร?

เมื่อเผชิญคำถามของไปดี ทั้งคู่หยุดและเจ้ากั้วก็คิดหนัก โดยเฉพาะเจ้ากั้ว ที่
ปรารถนาจะเอาชนะไปดีในเรื่องการวางกลยุทธ์ที่เขาถนัด

ทันใดนั้น ห้องอ่านหนังสือก็กลายเป็นเงียบลง

โอหยางโซมองไปที่เจ้ากั้ว ซึ่งมีเม็ดเหงื่อผุดขึ้นมาเต็มหน้าผากของเขา

เห็นได้ชัดว่าเจ้ากั้วกำลังคิดหนัก

โอหยางโซหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หัวหน้าฝ่ายสงครามผู้นี้จะสามารถทำให้เขา
ประหลาดใจได้

หลังจากนั้นชั่วครู่ ในขณะที่โอหยางโซเริ่มจะผิดหวัง เจ้ากั้วก็เงยหน้าขึ้น พร้อมกับ
ดวงตาที่เปล่งประกาย

“ข้ารู้แล้ว ท่านลอร์ด! ข้าพบวิธีแก้ปัญหาลแล้ว!”

เจ้ากั้วกล่าวออกมาอย่างตื่นเต้น เขาไม่สามารถซ่อนความสุขและความตื่นเต้นใน
น้ำเสียงของเขาได้เลย

โอหยางโซวหัวเราะ “เชื่อกล่าว!”

เมื่อเจ้ากั้วเห็นปฏิกิริยาเช่นนั้น เขาก็รู้สึกอายเล็กน้อย เขาสงบตัวเองลง ก่อนจะกล่าว
ว่า “เรียนท่านลอร์ด จริงๆ แล้วพวกเรายังมีอีกเส้นทางหนึ่ง ที่จะเข้าไปยังหวิโจวได้ นั่น
ก็คือ ผ่านทางเจ้าฉิง”

“เจ้าฉิง?” ผู้ที่ถามคำถามนี้ก็คือตุ่หูฮู่ยู่ ในฐานะเจ้ากรรมกิจการทหาร เขามีความเข้าใจ
ในในพื้นที่รอบๆ เป็นอย่างดี แม้เจ้าฉิงจะเชื่อมต่อกับหวิโจว แต่มันอยู่ภายในหลัง
หนาน

“ถูกต้องแล้ว!”

“แต่เจ้าฉิงอยู่ในหลังหนาน และมันก็ไม่ได้มีส่วนที่ติดกับดินแดนของพวกเราด้วย แล้ว
พวกเราจะใช้นั่นได้อย่างไร?”

ตุ่หูฮู่ยู่ยังไม่เข้าใจว่าเหตุใดเจ้ากั้วถึงมั่นใจเช่นนั้น

เมื่อเจ้าแก้วได้ยินเช่นนั้น เขาก็หัวเราะอย่างมั่นใจและกล่าวว่า “มันมีอยู่ **2** วิธีด้วยกัน”

“โอ้? กล่าวมาเร็วเข้า!”

ตุ๋นอยู่ไม่ได้คาดหวังเลยว่า เจ้าแก้วจะคิดได้มาถึง **2** วิธี ในระยะเวลาสั้นๆนี้

“วิธีแรก กองทัพของเราสามารถโทรศัพท์ไปยังเมืองเทียนชวง จากนั้น ก็จะเดินทางต่อไปยังหวู่โจวได้”

“วิธีนั้นไม่ดีนัก!” ตุ๋นอยู่ปฏิเสธทันที และเขารู้สึกผิดหวังเล็กน้อยภายในใจ “การโจมตีเมืองซีไห่ยว พวกเราจำเป็นต้องส่งกองกำลังไปอย่างน้อย **3-4** กองพล พร้อมด้วยการสนับสนุนทางโลจิสติกส์ขนาดใหญ่ เพียงแค่การเสียค่าธรรมเนียมการโทรศัพท์ก็มากถึง **50,000-60,000** เหรียญทองแล้ว มันไม่คุ้มค่าเลย!”

ในฐานะเจ้ากรมกิจการทหาร ตุ๋นอยู่ต้องพิจารณาถึงค่าใช้จ่ายทางการเงินด้วย

เนื่องจากค่าใช้จ่ายทางการเงินของกองทัพเพิ่มสูงขึ้นในทุกๆวัน เเท่านี้ กรมการเงินก็ปันพวกเขามากพอแล้ว โชคดีที่โอหยางโชวช่วยสงบทั้ง **2** ฝ่ายลงด้วยตัวเขาเอง

ในฐานะเจ้ากรรม เป็นธรรมดาที่ตุ๋นอยู่จะรู้สึกกดดันอย่างมาก ซึ่งมันไม่ใช่สิ่งที่กองทัพ
หรือเหล่าขุนพลจะสามารถรู้สึกได้

การโจมตีเมืองซีโหว่จำเป็นต้องใช้เงินและทรัพยากรจำนวนมาก

นอกจากนี้ หลังจากจัดการพวกเขาได้แล้ว เขาก็สามารถคาดการณ์ได้ว่า มันจะไม่
ส่งผลดีต่อค่าใช้จ่ายของดินแดน ข้า มันยังจะเป็นภาระที่พวกเขาต้องช่วยฟื้นฟูชนเผ่า
คนอื่นอีก

ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงว่า หลังจากนั้น พวกเขาจะมีกองพลทหารใหม่อีก 1-2 กองพล

ตุ๋นอยู่สามารถจินตนาการได้ถึงใบหน้าที่โกรธเกรี้ยวของซุ่ยหยิงหยูได้เลย ในครั้งนี้
เขาจึงไม่เห็นด้วยกับปฏิบัติการที่ฟุ่มเฟือยนี้โดยสิ้นเชิง

เมื่อเจ้ากั้วได้ยินเช่นนั้น เขาก็ไม่ได้ทำอะไรใดๆ และกล่าวต่อว่า “ถ้าเช่นนั้น พวกเราก็จะ
ใช้วิธีที่ 2”

“มันเป็นอย่างไร?”

เมื่อตุ๋นอยู่ได้ยิน เขาก็ลุกขึ้นยืนและถามอย่างไม่สงบ

เจ้าแก้วกล่าวว่า “ขั้นแรก พวกเราจะเข้ายึดเลยโจว จากนั้น พวกเราก็จะเดินทัพเข้าเจ้า
จิง แล้วสุดท้ายก็โจมตีหัวโจว”

ขณะที่เขากล่าวออกมา ทุกคนรู้สึกประหลาดใจมาก

ความคิดของเขาช่างอาภัพยิ่งนัก

เพื่อจัดการกับซีไห่ยว เจ้าแก้วเสนอให้พวกเขาเริ่มสงครามอื่นก่อนหน้านั้น โดยพวกเขา
จะเริ่มที่การยึดครองทางใต้สุดของหลิงหนาน จากนั้น ก็เข้าสู่เจ้าจิง แล้วโจมตีเมืองซี
ไห่ยวที่หัวโจว

เลยโจวติดกับทะเล มันอยู่ไม่ไกลจากเกาะฉีอ๋องโจวมากนัก และมีเพียงป่าหนาทึบที่
กั้นจากมณฑลเหลียนโจว

ข้อเสนอของเขาไปในทิศทางเดียวกับแผนยุทธศาสตร์สำหรับหลิงหนานของโอหยาง
ไชว

โอหยางไชวและคนอื่นๆเริ่มคิดเกี่ยวกับมัน ก่อนหน้านี้ พวกเขาไม่เคยคิดที่จะเข้าไป
ในหลิงหนานเลย

แม้แต่ดวงตาของไป๋ฉีก็ยังไม่เปล่งประกาย เขามองไปที่เจ้ากั๋วอย่างชื่นชม

ในปัจจุบัน เจ้ากั๋วดูสงบมาก เมื่อเผชิญกับการชื่นชมของไป๋ฉี เขาไม่ได้ดูดีใจและมีความสุข เห็นได้ชัดว่าเขาประสบความสำเร็จในการแก้ปมในใจของเขาที่มีต่อไป๋ฉีแล้ว

มันเหมือนกับว่า เขาได้รับการปลดปล่อยจากโซ่ตรวน

เจ้ากั๋วรู้สึกขอบคุณและรู้สึกยินดีที่ได้เข้าร่วมดินแดนซานไห่

ดวงตาของโหยงไฮวเป็นเหมือนกับสายฟ้า เขาสามารถมองเห็นได้ทั้งหมด

เขารู้สึกมีความสุขมาก ก่อนหน้านี้ เจ้ากั๋วมีอารมณ์มากเกินไป เมื่อมีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้น มันจะทำให้เขาไม่สามารถกลายเป็นหัวหน้าฝ่ายที่ดีได้ แต่ตอนนี้ อาจกล่าวได้ว่า เจ้ากั๋วได้เดินไปในเส้นทางที่ถูกต้องแล้ว

โหยงไฮวมองไปรอบๆ แล้วกล่าวว่า “ข้าเห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ ต่อไป ข้าจะให้พวกท่านวางแผนสำหรับสงคราม แล้วมารายงานให้ข้าฟังก่อนจะเริ่มสงคราม!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ตุ๋นหุ้ยและเจ้ากั้วยืนขึ้นและโค้งคำนับเขา

ในกองทัพซานไห่ กรมกิจการทหารจะเป็นผู้วางแผนสำหรับสงคราม ส่วนขุนพลจะ
ตัดสินใจได้เฉพาะในช่วงเวลาสงครามเท่านั้น

โอหยางโซมองไปที่ไป๋ฉี และกล่าวว่า “ท่านขุนพล ท่านมีอะไรจะกล่าวเกี่ยวกับ
แผนการนี้หรือไม่?”

ในทางตรงกันข้ามกับขุนพลนายอื่นๆ ในฐานะจอมพล ไป๋ฉีมีสิทธิ์ที่จะมีส่วนร่วมใน
การตัดสินใจในระดับสูงเช่นนี้ เขาไม่ใช่ขุนพลที่จะทำตามคำสั่งเท่านั้น

เมื่อไป๋ฉีได้ยินเช่นนั้น เขาก็คิดเกี่ยวกับมัน ก่อนจะกล่าวว่า “พวกเราไม่ควรจะยอมแพ้
ในเส้นทางที่เอกเขชีหวานดำซาบเสียทีเดียว พวกเขายังคงสามารถจัดกองกำลังทหาร
ราบข้ามภูเขา ไปลอบโจมตีพวกเขาได้”

ข้อเสนอนี้แสดงให้เห็นถึงความสามารถของเขา

1 เป็นกองกำลังหลัก และอีก **1** เป็นกองกำลังลอบโจมตี นี่เป็นวิธีที่ถูกต้องในการใช้
กำลังพล

เมื่อเจ้าแก้วไฉนเห็นเช่นนั้น เขาก็รู้สึกตกใจ เขาไม่สามารถดูถูกไปเสียได้จริงๆ

“โปรดอธิบายแผนการของท่านด้วย!”

“กองพลทหารที่ 3 จะอยู่ป้องกันฐานที่มั่นมู่หลาน ภารกิจในการข้ามเทือกเขา จะมอบให้กับกองพลทหารที่ 1 ส่วนกองพลทหารที่ 2 และ 4 พวกเขาจะเป็นกองกำลังหลักที่จะเข้าโจมตีผ่านทางเจ้าฉิง หากต้องการให้ปลอดภัยที่สุด จะดีที่สุดหากพวกเราใช้กองพลทหารองครักษ์ด้วย”

ดินแดนซานไห่จะใช้ทหาร 4 กองพล สำหรับแผนการนี้ ซึ่งจะมีกำลังทหารเข้าร่วมถึง 54,000 นาย เป้าหมายของพวกเขาก็คือ การจัดการกับเมืองซีไห่ยว ก่อนที่กองทัพกบฏไท่ผิงจะทันได้มีปฏิกิริยา

โอหยางโชวพยักหน้า “ตกลง กองพลทหารองครักษ์จะเข้าร่วมสงครามเลยใจด้วย”

สำหรับพื้นที่เล็กๆและอ่อนแออย่างเล่ย์โจว พวกเขาจะใช้เพียงกองพลทหารองครักษ์ และกองพลทหารที่ 2 เท่านั้น ในการโจมตีและเข้ายึดครอง นอกจากนี้ การส่งกำลังพลจำนวนมากออกไป มันยังต้องใช้ทรัพยากรจำนวนมากอีกด้วย

TWO Chapter 382 คนที่ดีเลื่อนขึ้น คนที่ดีไม่พอลดลง

“มันคงจะดีกว่า หากให้ท่านไปเป็นผู้บัญชาการกองทัพบกในสงครามเลยใจนี้” โอ
หยางโซวไม่มีเจตนาในการเป็นผู้บัญชาการในสงครามนี้เอง

“ขอรับท่านลอร์ด!”

หลังจากตกลงทุกอย่างกันได้แล้ว โอหยางโซวก็เลิกประชุม

สำหรับประเด็นสำคัญถัดไป อย่างแผนการของสงคราม, การสนับสนุนด้านโลจิสติกส์, การจัดการกองทัพบก และอื่นๆ กรมกิจการทหารจะจัดการเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด

นี่จะเป็นอีกสงครามดินแดนขนาดใหญ่ หลังจากสงครามเปลี่ยนใจ นอกจากนี้ พวกเขายังต้องใช้เวลาในการเตรียมการอย่างน้อยครึ่งเดือน หรืออาจจะนานกว่านั้น

การโจมตีที่เร็วที่สุดก็คือ การโจมตีจากทางทะเล ดังนั้น กรมกิจการทหารจึงจำเป็นต้องร่วมมือกับกองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรืออ่าวเป่ยด้วย เพื่อให้พวกเขาช่วย

ขนส่งกำลังพลและทรัพยากร

โอหยางโซวได้เรียกแบล็คแมมบ้าเข้ามาพบ หลังจากที่เลิกประชุม

“แผนการต่อไปของดินแดนก็คือ การเข้ายึดครองเลย์โจว ดังนั้น มันจึงถึงเวลาแล้ว ที่องค์กรชั่วอสรพิษหมิฟะจะทำหน้าที่ บอกให้สถานีข่าวกองที่ฉวนโจว ส่งสายลับแทรกซึมเข้าไปในดินแดนต่างๆในเลย์โจวให้เร็วที่สุด เพื่อช่วยให้กองทัพของพวกเรา กุมความได้เปรียบในสงครามครั้งนี้” โอหยางโซวกล่าวกับเขาโดยตรง

เมื่อแบล็คแมมบ้าได้ยินเช่นนั้น เขาก็สั่นสะท้าน ก่อนจะกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “ท่านลอร์ดอย่าได้กังวลเลย!”

หลังจากที่ลงทุนไปเป็นจำนวนมาก องค์กรชั่วอสรพิษหมิฟะก็ก่อตัวขึ้นมาได้สำเร็จ ตอนนี้ มันถึงเวลาที่จะทดสอบผลของพวกเขาแล้ว แบล็คแมมบ้ารู้ถึงความมหายนี้น มันไม่มีที่ว่างสำหรับความผิดพลาด

“เช่นนั้นก็ดี!”

หลังจากที่แบล็คแมมบ้าออกไป โอหยางโซวก็ปิดตาลงและนั่งคิดคนเดียวในห้องอ่านหนังสือ

สงครามเล่ย์โจว เป็นสงครามที่ดินแดนซานไห่มีอาจจะพ่ายแพ้ได้ นอกจากนี้ มันยังเป็นครั้งแรกที่พวกเขาออกไปต่อสู้นอกดินแดนของพวกเขา มันเป็นการทดสอบความสามารถของผู้ที่รับผิดชอบด้านโลจิสติกส์และข่าวกรองอย่างมาก

นอกเหนือจากเปิดใช้งานองค์กรกษัตริย์สรวงพิชิตมิฟแล้ว ฝ่ายข่าวกรองยังคงทำหน้าที่ของพวกเขาต่อไปด้วย โดยภารกิจของพวกเขาก็คือ การรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับภูมิประเทศของเล่ย์โจว และขนาดกองกำลังของดินแดนต่างๆที่นั่น

องค์กรข่าวกรองทั้ง 2 มีหน้าที่ที่สำคัญอย่างมาก

ในฐานะลอร์ด โหหยางโชวต้องพิจารณาเรื่องต่างๆเพิ่มเติม เขาต้องวางแผนสำหรับอนาคตของเล่ย์โจวด้วย เมื่อพวกเขาตั้งมณฑลเล่ย์โจวขึ้นในอนาคต ตำแหน่งผู้ว่าราชการมณฑลจะเป็นปัญหาใหญ่ที่สุด

ในดินแดนตอนนี้ ไม่มีข้าราชการคนไหนมีความสามารถเพียงพอที่จะรับตำแหน่งนั้นได้ มีเพียงเว่ยเหว่ร่นที่มีความสามารถมากพอ แต่โชคร้าย เมืองซานไห่ต้องการเขาอย่างมาก

ในหมู่เจ้ากรม ฟานจงหยานก็มีความสามารถเพียงพอ แต่เขาก็ยังไม่อาจจะถูกโยกย้ายออกไปได้ เพราะในขณะนี้ เทียนเหวินจิงกำลังจะย้ายไปเมืองหย่าซานแล้ว ดังนั้น โหหยางโชวจึงต้องให้ฟานจงหยานคอยคุมหาเสียเร็วไว้

ไม่เพียงแค่นั้น เลย์โจยังตั้งอยู่นอกอาณาเขตของดินแดน การจัดการปัญหาที่นั่น ก็
เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญ

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่ซับซ้อนมาก

โอหยางโซวปวดหัว เมื่อต้องคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าราชการพลเรือนของดินแดนใน
ปัจจุบัน ยังคงมีน้อยเกินไป

‘ทุกอย่างคงจะเรียบร้อยเอง เมื่อเวลานั้นมาถึง’

โอหยางโซวทำได้เพียงปลอบใจตัวเองเช่นนั้นเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ความคิดเช่นนี้ มัน
ไม่ใช่สิ่งที่ลอร์ดควรจะทำเลย

ในช่วงบ่าย โอหยางโซวเรียกฟานจงหยานมาพบ

เขาบอกฟานจงหยานเกี่ยวกับ แผนการโจมตีเลย์โจและเมืองซีไห่หว “เจ้ากรมฟาน
ท่านจะต้องเลือกข้าราชการพลเรือนที่มีความสามารถเพียงพอ เข้าไปปกครองเลย์โจ
และหวู่โจว”

เมื่อฟานจงหยานได้ยินเช่นนั้น เขาก็กลายเป็นลำบากใจ

การสร้างเมืองหยาชาน และเมืองเฉินจวน ได้ดึงเอากลุ่มข้าราชการพลเรือนจากเขาไป
เป็นจำนวนมาก

สำหรับมหาวิทยาลัยสีหนาน ที่ส่งเหล่าศิษย์ของวิทยาลัยต่างๆไปยังแต่ละรัฐบาล
พวกเขาเหล่านั้นยังเป็นเพียงเจ้าหน้าที่พื้นฐานมือใหม่ และคงไม่สามารถรับมือกับ
ปัญหาของมณฑลใหม่ได้แน่

เมื่อเขาเห็นการแสดงออกของฟานจงหยาน โอหยางโชวกียัม “ท่านเจ้ากรมไม่
จำเป็นต้องขมวดคิ่ว สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การเลือกข้าราชการพลเรือนบางคน สำหรับ
เจ้าหน้าที่พื้นฐาน พวกเราสามารถเลือกจากชาวท้องถิ่นได้”

เมื่อฟานจงหยานได้ยินเช่นนั้น เขาก็ผ่อนคลายลงเล็กน้อย “ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าก็พอจะ
เข้าใจได้แล้ว!”

โอหยางโชวโบกมือให้เขาออกไป “ดี ถ้าเช่นนั้นก็ออกไปก่อนเถิด ข้ากำลังยุ่งอยู่!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

หลังจากที่ฟานจงหยานออกไป โอหยางโซวก็เขียนจดหมายไปถึงซ่งเหวิน

เมืองเทียนชวงตั้งอยู่ในพื้นที่เจ้าฉิง ดังนั้น โอหยางโซวจึงหวังว่า เมื่อเขาไปถึงเจ้าฉิง
เมืองเทียนชวงจะช่วยสนับสนุนด้านโลจิสติกส์ได้

เพื่อเป็นการขอบคุณ กองทัพซานไห่จะหยุดที่เจ้าฉิงระยะเวลาหนึ่ง เพื่อช่วยพวกเขา
รวบรวมเจ้าฉิง ไม่ว่าพวกเขาจะคว้าโอกาสนั้นไว้ได้หรือไม่ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับความ
แข็งแกร่งของตัวซ่งเหวินเอง

นอกจากนี้ ในพื้นที่เล่ย์โจวยังมีสมาชิกของพันธมิตรเทียนชวงอยู่ด้วย ดังนั้น โอหยาง
โซวจึงขอให้ซ่งเหวินมอบรายชื่อคนเหล่านั้นให้กับเขา โอหยางโซวจะช่วยเหลือพวก
เขา หากพวกเขายินดียอมจำนน

หลังจากจัดการเรื่องต่างๆแล้ว โอหยางโซวก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

แผนเกือบทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับสงครามเล่ย์โจว ขณะที่กองทัพของเขาจะเข้าสู่
สงคราม เขาจะทำหน้าที่ขจัดอุปสรรคทั้งหมดออกไป

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 4 วันที่ 28

ในช่วงเช้า เมืองซานไห่ได้ต้อนรับแขกพิเศษ-จิงเจี้ยน จากแคว้นฉิน เขาเป็นหนึ่งในคน
ที่สนับสนุนเว่ยหยาง และถือเป็นมือขวาของเว่ยหยาง

เมื่อเขาได้ยินว่า เว่ยหยางย้ายมาอยู่ที่ดินแดนซานไห่ เขาก็รีบเดินทางมาที่นี่ทันที

นี่คืออิทธิพลของบุคคลในระดับสูง ตัวอย่างเช่น การปรากฏตัวของเจียงซาง ได้ดึงดูด
ขุนหัว ซึ่งต่อมาก็ดึงดูดขุนปิ่น

ในฐานะผู้ที่ผลักดันให้เกิดปรัชญากฎหมาย และเป็นหนึ่งในผู้มีอิทธิพลของแคว้นฉิน
อิทธิพลของเว่ยหยางนั้นยากที่จะคาดเดาได้

ท่ามกลางผลที่เกิดขึ้นนี้ ฉายาลอร์ดผู้ทรงอำนาจก็มีผลที่ซ่อนอยู่ด้วยเช่นกัน

จิงเจี้ยนเป็นชายวัยกลางคนที่ผอมสูง ตั้งแต่ที่เขาไปเป็นขุนพล ร่างกายของเขาก็
แข็งแกร่งมากขึ้น เขาเป็นคนที่อบอุ่น อย่างไรก็ตาม เขาเป็นคนที่ใจแข็งมาก และเขาก็
เป็นผู้มีความสามารถที่ดี

โอหยางโชวต้อนรับเขาเป็นการส่วนตัวและให้เขาพักอยู่ที่คฤหาสน์ของลอร์ดชั่วครว

ชื่อ : จิงเจียง(ระดับกษัตริย์)

ราชวงศ์ : เลียดก๊ก(แคว้นฉิน)

อัตลักษณ์ : ชาวเมืองซานไห่

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 55

กำลัง : 55

สติปัญญา : 55

การเมือง : 70

ลักษณะพิเศษ : ความสามารถที่คู่ควร(ชื่อเสียงของดินแดน เพิ่มขึ้น 5%), เอาใจใส่
ประเทศชาติ(ประสิทธิภาพ เพิ่มขึ้น 20%)

การประเมิน : ชุมนางที่เป็นที่โปรดปรานของฮ่องแห่งแคว้นฉิน เขาเคยเป็นผู้ผลักดัน
และสนับสนุนเว่ยหยาง

หลังจากที่ได้ดูสถานะของเขาแล้ว ความคิดมากมายก็ผุดขึ้นมาในหัวของโหยางโหลว

ค่าสถานะของเขาดูกระจัดกระจายและไม่มีจุดเด่น อย่างไรก็ตาม มันก็ไม่มีจุดด้อยที่
เด่นชัดเช่นกัน เขาสามารถปรับตัวเข้ากับตำแหน่งทางทหารและการปกครองได้อย่าง
ง่ายดาย

ตั้งแต่ที่จิงเจียงตัดสินใจมาที่นี่เพราะเว่ยหยาง เป็นธรรมดาที่โหยางโหลวจะพิจารณา
การจัดตำแหน่งของเขาอย่างถี่ถ้วน โชคดีที่โหยางโหลวได้วางแผนที่จะปรับโครงสร้าง
กรมกิจการภายในไว้แล้ว

บังเอิญจริงๆ วันรุ่งขึ้น เว่ยหยางก็กลับมาถึงเมืองฉานให้

เมื่อเขารู้ว่าจึงเจียงมารอเขาที่เมืองซานไห่ เว่ยหยางก็รู้สึกยินดีอย่างยิ่ง ก่อนหน้านี้
เขาไม่ได้ติดต่อกับผู้คนของแคว้นฉินเลย เขาจึงไม่ได้คาดหวังเลยว่า การย้ายมาอยู่
ที่ดินแดนซานไห่ของเขา จะทำให้เขาได้พบกับเพื่อนเก่า

เมื่อโอหยางโซวเห็นการแสดงออกของเว่ยหยาง เขาก็คาดเดาได้ว่า การทัวर्मณฑล
เปลี่ยนใจของเว่ยหยางตลอด 1 เดือนมานี้ ทำให้เขามีความคิดใหม่ๆ และเมื่อเขา
กลับมาพบกับเพื่อนเก่าของเขา เป็นธรรมดาที่เขาจะมีความสุข

ในเย็นวันนั้น โอหยางโซวจัดงานเลี้ยงต้อนรับทั้ง 2 คน

ในงานเลี้ยง โอหยางโซวได้เข้าไปคลุกคลีกับพวกเขาทั้งคู่

เว่ยหยางเต็มไปด้วยความรู้สึกปิติยินดี เขากล่าวถึงสิ่งที่เขาเห็นและได้ยินตลอดการ
เดินทางของเขา

รากฐานของมณฑลเปลี่ยนใจ ดีกว่าที่เขาคิดเอาไว้มาก เมื่อเทียบกับแคว้นฉินแล้ว
ที่นี่ดีกว่ามาก

เหลียนโจวนี้ โอหยางโซวใช้ความพยายามอย่างมากกับมัน มันคือชีวิตของเขา ไม่ว่า
จะเป็นมาตรฐานของการปกครองและชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน ทั้ง 2
เหนือกว่ามาตรฐานทั่วไปมาก

แน่นอนว่ามันไม่ได้ปราศจากปัญหา

ด้านที่เป็นปัญหาสำหรับเว่ยหยางมากที่สุดก็คือ การเพิ่มขึ้นของช่องว่างรายได้ คน
ร่ำรวยเริ่มที่จะมีอำนาจมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ในพื้นที่ที่ห่างไกลจากเมืองหลัก บางสิ่ง
ที่เลวร้ายกำลังก่อตัวขึ้น

เรื่องทั้งหมดนี้เป็นงานของกรมกิจการภายใน

เป็นไปตามที่เขาคาดหวัง เว่ยหยางสามารถมองเห็นจุดสำคัญของปัญหาได้อย่าง
รวดเร็ว

หลังจากงานเลี้ยง โอหยางโซวพาทั้ง 2 ไปที่ห้องอ่านหนังสือของเขา และมอบหน้าที่
ให้กับพวกเขา

ทั้ง 2 มีความสุขกับหน้าที่ที่ได้รับ สำหรับการปรับโครงสร้างกรมกิจการภายใน โอ
หยางโซวได้ขอความคิดเห็นของพวกเขา และพวกเขาทั้ง 2 ก็มีความสุขกับมัน

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 4 วันที่ 30

โอหยางโซวจัดการประชุมการปกครอง

ก่อนจะเริ่มประชุม เขาได้แนะนำเว่ยหยางและจิงเจี๋ยให้แก่ทุกคน ทั้ง 2 เป็นบุคคล
ทางประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียง เพียงแค่กล่าวถึงชื่อของพวกเขาออกมา ทุกคนก็รู้จัก
พวกเขาแล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเว่ยหยาง เขาเป็นคนที่มียุทธศาสตร์อย่างมาก

โอหยางโซวมองไปรอบๆ และกล่าวว่า “ก่อนที่จะเริ่มการประชุม ข้าจะประกาศการ
โยกย้ายบุคลากรบางตำแหน่ง”

ขณะที่เขากล่าวออกมา ทั้งห้องโถงหลักก็เงียบไปทันที

“เทียนเหวินจิงจะย้ายไปเป็นผู้ปกครองเมืองหยานซานคนใหม่ และเว่ยหยางจะเข้ามา
รับตำแหน่งเจ้ากรมกิจการภายในต่อจากเขา”

การโยกย้ายครั้งนี้ น่าตกใจมาก

พวกเขาไม่คาดคิดเลยว่า โอบายางโซวจะเปลี่ยนเจ้ากรรมเช่นนี้

จากเจ้ากรรมไปเป็นผู้ปกครองเมือง มันเป็นเหมือนกับการลดตำแหน่ง แต่มันกลับไม่มี
อารมณ์หรือการเปลี่ยนแปลงใดๆบนใบหน้าของเทียนเหวินจิงเลย เหล่าข้าราชการที่
ฉลาดคาดเดาได้ว่า มันเป็นโอกาสที่ดี

เทียนเหวินจิงและเว่ยหยางก้าวออกไป เพื่อรับตำแหน่งของพวกเขา

“ขอบคุณท่านลอร์ด สำหรับความไว้วางใจของท่าน!”

เว่ยหยางก้าวออกไปข้างหน้าพร้อมโค้งคำนับ

เมื่อเห็นการปรากฏตัวของเว่ยหยาง หัวหน้าฝ่ายอัยการ ช่งหยิน รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง
กล่าวตามจริงแล้ว เขาอาจจะถูกพิจารณาว่า เป็นศิษย์ของโรงเรียนปรัชญากฎหมาย
ครึ่งตัว

โอหยางโซวกล่าวต่อว่า “ฝ่ายตรวจสอบบัญชีจะเปลี่ยนเป็น ฝ่ายกำกับดูแล
นอกเหนือจากหน้าที่เดิมแล้ว พวกเขายังจะรับผิดชอบการกำกับดูแล เจ้าหน้าที่และ
ข้าราชการของรัฐบาลต่างๆด้วย”

มันเป็นเหมือนกับระเบิดลูกใหญ่อีกลูก

ฝ่ายกำกับดูแลใหม่นี้ จะมีบทบาทและอำนาจอย่างมากขึ้น แน่นอนว่า มันได้รับ
พิจารณาว่าอยู่ใน 3 อันดับแรก

“หัวหน้าฝ่ายตรวจสอบบัญชีเดิม จีนเซิง จะถูกย้ายไปเป็นหัวหน้าฝ่ายภาษีอากร ส่วน
หัวหน้าฝ่ายภาษีอากรเดิม เจียนหลี่เฟย จะย้ายไปเป็นหัวหน้าฝ่ายภาษีอากรใน
รัฐบาลซานไห่”

ห้องโถงหลักยังคงเงียบ

เจียนหลี่เฟยเป็นคนที่ 2 ต่อจากช่งซานที่ถูกปลดตำแหน่ง เมื่อถึงตอนนี้ ใบหน้าของเขา
กลายเป็นสีแดง ขณะเดียวกัน หัวหน้าฝ่ายคนอื่นๆก็เป็นกังวลเช่นกัน

ข้อความที่ลอร์ดของพวกเขาแสดงให้เห็นว่าวันนี้ สามารถเข้าใจความหมายได้อย่าง
ชัดเจน ไม่มีใครมั่นคง คนที่มีความสามารถจะได้เลื่อนตำแหน่ง ในขณะที่คนไม่มี
ความสามารถมากพอจะถูกปลดตำแหน่ง

การที่โอหยางโซวประกาศโยกย้ายตำแหน่งเช่นนี้ มันเป็นการเตือนสำหรับทุกคน
หลังจากนั้น เขาก็กล่าวต่อว่า “จึงเจี้ยนจะเข้ามารับตำแหน่ง หัวหน้าฝ่ายกำลัับดูแล
แทนที่ฉินเซิง”

“ขอบคุณท่านลอร์ด สำหรับความไว้วางใจของท่าน!”

เมื่อถึงจุดนี้ การโยกย้ายตำแหน่งบุคคลากรใหม่ก็สิ้นสุดลง

.....

.....

แม้ว่าการประชุมการปกครองจะสิ้นสุดลงแล้ว แต่ผลของการโยกย้ายตำแหน่งนั้น
ยังคงตกค้างอยู่

การลดตำแหน่งของเทียนเหวินจึงนั้น เป็นเหมือนกับหมอกหนาที่ไม่มีใครเข้าใจ

อย่างไรก็ตาม ชาวที่ลอร์ดต้องการให้เทียนเหวินจึงเป็นผู้จัดการเกาะฉีอ๋องใจค่อยๆ
ถูกเปิดเผยอย่างช้าๆ และมันทำให้ทุกคนเข้าใจในทันที ไม่แปลกเลยที่เขาไม่ได้รู้สึกหด
หู่ แต่กลับกลายเป็นว่าตื่นเต้นแทน

ผู้ว่าราชการมณฑลนั้น เทียบได้กับเจ้ากรม และยิ่งในอนาคต ผู้ว่าราชการมณฑล ก็
จะเป็นตำแหน่งปกครองสูงสุดอีกด้วย

ที่ชิงเซิงถูกย้ายมาเป็นหัวหน้าฝ่ายภาษีอากร ไม่ได้มีผู้ตั้งคำถามหรือทำให้เปิดคลื่น
ใดๆ ด้วยประสบการณ์และความสามารถของเขา ในฝ่ายตรวจสอบบัญชีเดิม การ
จัดการฝ่ายภาษีอากรไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเขาเลย

การแต่งตั้งชิงเซิงในตำแหน่งนี้จะเป็นประโยชน์อย่างแท้จริง ด้วยความสามารถของ
เขา เขาจะช่วยเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กรมการเงินได้เป็นอย่างดี

อีกด้านหนึ่ง การแต่งตั้งจึงเจี้ยนก็ได้ยกระดับศักดิ์ศรีของหัวหน้าฝ่ายในคฤหาสน์ของ
ลอร์ดขึ้นไปอีกหลายระดับ

ไม่นานหลังจากที่เจ้าแก้วได้เป็นหัวหน้าฝ่ายสงคราม ข้าราชการพลเรือนที่เป็นบุคคล
ทางประวัติศาสตร์ ก็กลายมาเป็นหัวหน้าฝ่าย เนื่องจากที่ดินแดนยังคงพัฒนาและ
ขยายตัวออกไปอย่างต่อเนื่อง สถานการณ์เช่นนี้จะยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

มันส่งผลให้ตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายเกิดความไม่มั่นคงขึ้น

การลดตำแหน่งของเจี้ยนหลี่เฟย ได้ทำให้ข้าราชการพลเรือนทั้งหมดตื่นตะลึง

ก่อนที่นี้ซึ่งสานก็ถูกลดตำแหน่งเป็นรองหัวหน้าฝ่าย มันเหมือนกับว่าลดตำแหน่งของ
เขาไปครึ่งหนึ่ง ขณะที่เจี้ยนหลี่เฟยถูกย้ายออกจากหัวหน้าฝ่ายในคฤหาสน์ของลอร์ด
ไปเป็นหัวหน้าฝ่ายในรัฐบาล มันเป็นการลดตำแหน่งของเขา **1** ขั้นเต็ม

ยิ่งถ้าใครถูกย้ายไปยังส่วนอื่นๆของมณฑล พวกเขาก็จะเหมือนกับถูกลดตำแหน่งไป
ถึง **2** ขั้นเต็ม

ไม่มีใครรู้เหตุผลสำหรับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับเขา พวกเขาไม่รู้ว่าทำไม เขาถึงไม่เป็น
ที่ชื่นชมและได้รับการสนับสนุนจากลอร์ด แม้แต่หัวหน้าของเขา ชู่ยหยิงหยู ก็เก็บเงียบ
อยู่ในที่มืด

เห็นได้ชัดว่าโอหยางโซวไม่มีเจตนาจะให้คำอธิบายใดๆแก่พวกเขา

หลังจากจบการประชุมการปกครอง เทียนเหวินจึงได้นำเว่ยหยางและจิงเจี้ยนเข้ามา
รับงานต่อจากเขาในกรมกิจการภายใน วันรุ่งขึ้น ลอร์ดจะพาเขาไปที่เมืองหย่าซาน
ด้วยตัวเอง

ช่วงเวลาที่เว่ยหยางรับงานมานั้น เสียงประกาศจากระบบก็ดังขึ้นทั่วภูมิภาคจีน

“ประกาศระบบ : บุคคลทางประวัติศาสตร์เว่ยหยาง ได้เข้ารับราชการในดินแดนซาน
ไห่ เขาจะจัดการกับกรมกิจการภายในและรับลูกศิษย์ นอกจากนี้ เขายังตอบสนอง
ข้อกำหนด 3 ประการ ของการย้ายโรงเรียนปรัชญาเข้ามาในดินแดน โรงเรียนปรัชญา
กฎหมาย ย้ายเข้ามาอยู่ในดินแดนซานไห่อย่างเป็นทางการ!”

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่ โรงเรียนปรัชญากฎหมาย ได้
ย้ายเข้ามาอยู่ในดินแดนซานไห่แล้ว, รางวัลพิเศษ : ฉายา ‘แผ่นดินแห่งปรัชญา
กฎหมาย’!”

ปรัชญาภุมมา จะถูกสอนและเผยแพร่ในกรมกิจการภายใน สมาชิกภายในกรมจะ
กลายเป็นผู้ศรัทธาปรัชญานี้ จึงเป็นธรรมดาที่หลังจากเว่ยหยางได้เข้ารับตำแหน่ง
เจ้ากรมแล้ว เหล่าผู้ศรัทธาปรัชญาภุมมาจะย้ายเข้ามาอยู่ในดินแดนซานไห่

ในขณะที่ประกาศดังออกไป มันทำให้ทั่วทั้งภูมิภาคจีนกลายเป็นสับสนวุ่นวายในทันที

ครั้งก่อนที่ปรัชญาสงครามเข้ามา ผู้เล่นได้ตั้งตัวไว้แล้ว แต่ครั้งนี้มันฉับพลันเกินไป ไม่
มีใครหวังว่าในช่วงระยะเวลาสั้นๆนี้ ลอร์ดแห่งเหลียนโจวจะสามารถโน้มน้าวเว่ย
หยางได้

“ตำนานแห่งปรัชญาภุมมา เว่ยหยาง โปรดยอมรับการค้ำบัลลังก์จากข้าด้วย!”

“ข้าเป็นศิษย์ของปรัชญาภุมมา ข้าจะติดตามเว่ยหยางไป ไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหนก็
ตาม!”

“กำลังจัดตั้งทีมเดินทางไปที่เมืองซานไห่ โปรดลงทะเลเบียนด่วน!”

.....

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ตอนนี้ ผู้เล่นส่วนใหญ่กำลังกล่าวถึงเว่ยหยาง

แม้แต่โอหยางโชวเองก็กลายเป็นเพียงคนที่ยื่นมือ

ด้วยมีโรงเรียนปรัชญากฎหมายได้ย้ายเข้ามา เควสการอภิปรายของนักปรัชญาก็
ก้าวหน้าเสียที ตอนนี้ เขายังเหลือเวลาอีก 6 เดือน ก่อนจะครบกำหนด

เขารู้สึกกดดันอย่างมากในทุกๆครั้งที่คิดถึงมัน

โอหยางโชวจะจับความกังวลของเขา และตรวจสอบสถานะของฉายา

‘แผ่นดินแห่งปรัชญากฎหมาย’ : ความซื่อสัตย์สุจริตของข้าราชการพลเรือน เพิ่มขึ้น
25%, โอกาสที่ข้าราชการพลเรือนจะทะเลาะวิวาทเพิ่มขึ้น 10%, ประสิทธิภาพ
ของข้าราชการพลเรือน เพิ่มขึ้น 15%, ค่าระล่ำสภาพแวดล้อมการปกครองให้
บริสุทธิ์ขึ้น 20%

ในฐานะที่เป็นโรงเรียนปรัชญาขนาดใหญ่ สถานะของฉายาจึงเทียบได้กับปรัชญา
สงครามเลยทีเดียว

โอหยางโชวพยักหน้าอย่างมีความสุข ดูเหมือนว่า มันจะคุ้มค้ำกับการทำงานอย่าง
หนักของเขาจริงๆ

ต้องขอบคุณบัพของฉายนี่ ประสิทธิภาพของข้าราชการพลเรือนในดินแดนยกระดับ
ขึ้นอย่างมาก มันจะเป็นผลดีต่อการขยายดินแดนในเร็ว ๆ นี้

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 5 วันที่ 1

ณ เมืองหยาซาน

โอหยางโซวและกลุ่มคนของเขา ปรากฏตัวขึ้นที่ประตูเทเลพอร์ตของเมืองหยาซาน

นอกเหนือจากไปหนานผูที่กำลังตั้งใจเฝ้ารอแล้ว ชุนเสี่ยวเยวไม่ได้มาต้อนรับเขา บาง
ทีเธออาจจะถูกล่อลวงโดยฉิงซือไคว่และหลินชิง

ด้วยหามี่ทั้ง 3 สาวอยู่ด้วยกัน เมืองหยาซานจึงคึกคักกว่าที่คาดไว้

เมื่อโอหยางโซวเดินออกมา เขาก็ได้เห็นไปหนานผู เขาจึงเดินไปตบไหล่ของไปหนานผู
และกล่าวว่า “ทำงานได้ดีมาก มันคงทำให้เจ้าลำบากไม่น้อยเลย!”

เมื่อไปหานานผู้ได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกมีอารมณ์อย่างมาก “การได้ทำงานให้ท่านลอร์ด นับเป็นเกียรติของข้าแล้ว”

ในความเป็นจริง ข้าเกี่ยวกับการประชุมการปกครองเมื่อวานนี้ ได้แพร่กระจายมาถึง เมืองหยาซานแล้ว ไปหานานผู้รู้เรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่เขาเข้าใจความหมายที่แตกต่างจากคนอื่นๆ

โอหยางโซวพยักหน้าและหันไปทางเทียนเหวินจิง แล้วกล่าวว่า “ที่นี่คือเมืองหยาซาน มันเป็นอย่างไบบ้าง?”

เทียนเหวินจิงยิ้ม “กล่าวตามตรง มันดีกว่าที่ข้าคาดไว้มากเลยทีเดียว”

นับตั้งแต่ที่พวกเขาก่อตั้งเมืองหยาซาน มันก็เพิ่งผ่านมาเพียง 2 เดือนครึ่งเท่านั้น

เมื่อมองไปรอบๆ จะเห็นว่ากำแพงเมืองชั้นในได้ถูกสร้างขึ้นแล้ว และกำแพงเมืองชั้นนอกก็เริ่มการก่อสร้างแล้ว การวางแผนเมืองชั้นในเป็นไปอย่างมีระบบ มันได้รับการจัดการเป็นอย่างดี

เมืองชั้นนอกก็เป็นระบบเช่นกัน มันเริ่มมีสิ่งก่อสร้างที่ถูกสร้างขึ้นมาบ้างแล้ว

ฉาดังกล่าวควรค่าแก่การยกย่อง

เทียนเหวินจึงหันไปมองไปหานานฉู แล้วกล่าวว่า “ท่านช่างน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก!”

ไปหานานฉูจะกล้ารับคำสรรเสริญเช่นนี้ได้อย่างไร? เขากล่าวตอบอย่างตะกุกตะกักว่า “ข้ามิกล้ายอมรับคำสรรเสริญดังกล่าว การที่เมืองหย่าซานมีขนาดใหญ่เช่นนี้ได้ ล้วนเป็นเพราะการวางแผนของท่านหญิงซุน ข้าเพียงแค่จัดการงานโลจิสติกส์ง่ายๆเท่านั้น”

เทียนเหวินจึงต้องการจะกล่าวอะไรต่อ แต่โอหยางโซวโบกมือให้ทั้ง 2 และกล่าวว่า “ไปคุยกันที่ห้องโถงประชุมเถิด!”

กล่าวตามจริง เมืองหย่าซานแห่งนี้เป็นของปิงเอ๋อ

ดังนั้น ตามคำแนะนำของโอหยางโซว พวกเขาจึงได้สร้างศาลาว่าราชการของเมืองขึ้น เพื่อทำหน้าที่เป็นสถานที่ทำงานนอกคฤหาสน์ของลอร์ด

สำหรับคฤหาสน์ของลอร์ดที่นี่ ชุนเสี่ยวเยว่จะใช้เป็นที่พักอาศัยชั่วคราว

ขณะที่กองทัพพยัคฆ์ย้ายมายังหยาโจ พวกเขาเริ่มกวาดล้างชนเผ่าพื้นเมืองและพวก
โจร นี่ก็เพื่อให้ได้ผล 2 ประการ ประการแรก เพื่อช่วยกำจัดภัยคุกคามให้แก่ดินแดน,
ประการที่สอง เพื่อเพิ่มตำแหน่งให้กับปิงเอ๋อ

หลังจากที่ออกปฏิบัติการอย่างต่อเนื่อง คณะกรรมการกุศลของปิงเอ๋อก็ทะยานขึ้นอย่าง
รวดเร็ว ตอนนี้ เธอมีตำแหน่งเป็นวิศเคาท์ชั้น 1 แล้ว เธอยังคงห่างจากตำแหน่งเอิร์ล
ชั้น 3 อีกเพียงก้าวเดียวเท่านั้น

ดังนั้น หากจะกล่าวตามจริง เมืองหยาซานยังคงเป็นเมืองขนาดเล็กระดับ 3 จึงมีผู้
อพยพเข้ามาเพียงวันละ 75 คนเท่านั้น

ขั้นต่อไปก็คือ การช่วยเธอเลื่อนตำแหน่งเป็นเอิร์ลชั้น 3 ซึ่งมันจะช่วยให้ดินแดนของ
เธออัฟเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 ได้ ในเวลานั้น เมืองแห่งนี้จะมีอัตราผู้อพยพ
เข้าถึงวันละ 300 คน

สำหรับการโจมตีของผู้บุกรุก ในตอนที่ดินแดนอัฟเกรด ไม่มีอะไรจะต้องกังวล เพราะ
พวกเขามีกองทัพพยัคฆ์พร้อมอยู่แล้ว

ณ ศาลาว่าราชการ, ห้องโถงประชุม

ไปหานานผู้เริ่มอธิบายสถานการณ์การก่อสร้างในเมืองหยาซาน โอหยางโชวและเทียน
เหวินจึงตั้งใจฟัง และคิดเกี่ยวกับมัน

ประการปรก โครงสร้างการปกครอง จากมาตรฐานของดินแดน ไปหานานผู้สร้างศาลา
ว่าราชการขึ้นมา บุคลากรพื้นฐานเกือบทั้งหมดจะได้รับมาจากดินแดนซานไห่

และบางส่วนจะคัดเลือกมาจากผู้อพยพของเมือง

ต้องไม่ลืมว่า เมืองถูกก่อตั้งด้วยเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับทอง ในบางครั้ง ก็จะมี
ผู้มีความสามารถพิเศษที่สามารถใช้การได้ปรากฏขึ้น

ในการจัดการกับบุคลากรในเมืองหยาซาน โอหยางโชวจะไม่เข้าไปแทรกแซงใดๆ เขา
จะปล่อยให้เทียนเหวินจึงเป็นผู้จัดการด้วยตัวเอง

ประการที่สอง โครงสร้างก่อสร้าง

ท่าเรือภูเขาทิศใต้ถูกสร้างขึ้นเสร็จสมบูรณ์แล้ว และเรือพ่อค้าก็แล่นไปมาระหว่างท่าเรือ
นี้และท่าเรือเปย์ไห่ หลังจากที่มีการอพยพมา 3 กลุ่มใหญ่ เส้นทางเดินเรือก็ถูก
กำหนดขึ้นอย่างเป็นทางการ และมันก็มีความปลอดภัยอย่างมาก

นอกจากนี้ กองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรืออ่าวเปย์ไห่ ยังได้กวาดล้างกลุ่มโจรสลัดรอบๆ
อ่าวเปย์ไห่แล้วด้วย

เส้นทางการค้าสำหรับเหล่าพ่อค้า จึงมีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น

ไม่เพียงแค่นั้น พ่อค้าบางส่วนจากฉวนโจว ยังได้เริ่มตั้งเส้นทางการค้าจากฉวนโจว
มายังท่าเรือภูเขาทิศใต้อีกด้วย

แน่นอนว่า นี่เป็นแผนสำหรับอนาคตเท่านั้น ในปัจจุบัน น่านน้ำเหล่านี้ยังคงเป็นด้วย
โจรสลัด หากปราศจากการสนับสนุนของกองทัพเรือ พ่อค้าคงจะไม่กล้าเดินเรืออย่าง
แน่นอน

การก่อสร้างภายในเมืองชั้นในก็เสร็จสมบูรณ์แล้ว เหลือเพียงเมืองชั้นนอกเท่านั้น ที่
ยังคงมีการก่อสร้างอยู่

จากผังเมือง ไม่ว่าจะเป็นร้านค้าหรือโรงผลิต พวกมันทั้งหมดจะถูกสร้างขึ้นในพื้นที่
ธุรกิจของเมืองชั้นนอก

ดังนั้น ในอนาคต เมืองชั้นนอกจะคึกคักและมีชีวิตชีวาอย่างมากกว่าเมืองชั้นใน

ประการที่สาม แผนการอุตสาหกรรม

เฟสแรกของนาเกลือหาดสีลีได้ถูกจัดเตรียมพร้อมแล้ว และมันก็เริ่มผลิตเกลือแล้ว ในแต่ละเดือน มันจะทำกำไรได้ถึงเดือนละ **8,000** เหรียญทอง และในตอนนี้อย่างนี้เป็นอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดของเมืองหย่าซานแล้ว

นอกเมือง พื้นที่เพาะปลูกหลายล้านหมู่ได้ถูกจัดเตรียมขึ้นแล้ว การปลูกข้าวก็เริ่มขึ้นแล้ว และมันเติบโตได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

สิ่งอื่นๆอย่างไร่ฮ้อย, สวนยางพารา, ฟาร์มแครอท, ไร่อ้อย, เล้าหมู และที่คล้ายๆกันนี้ เมื่อรวมทั้งหมดนี้เข้าด้วยกันแล้ว มันกลายเป็นฉากที่น่าสนใจอย่างมาก

เนื่องจากขีดจำกัดของประชากร เส้นใยและหอกการค้าต่างๆ จึงเข้าไปดำเนินกิจการในสวนและไร่เหล่านั้น โดยเมืองหย่าซานจะเก็บค่าเช่า, ภาษีการเกษตร และภาษีธุรกิจจากพวกเขา

มันเป็นอีกปัจจัยสำคัญที่ช่วยดึงดูดหอกการค้าต่างๆ นอกเหนือจากทรัพยากรในเทือกเขาห่านีว

สวนและไร่เหล่านี้ เป็นดั่งชุมทรัพย์ขนาดใหญ่ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของห
ยาใจว เหมาะสำหรับการปลูกอ้อย, ยางพารา และพืชที่คล้ายๆกันนี้

ประการที่สี่ การป้องกันดินแดน

เห็นได้ชัดว่า ในสายตาของขุนป็น ชาวพื้นเมืองทางเหนือเป็นภัยคุกคามที่สำคัญที่สุด
ของดินแดนนี้

ในเมือง เนื่องจากข้อจำกัดของประชากร พวกเขาจึงจัดตั้งเพียงกองพันทหารป้องกัน
เมืองขึ้นมาเท่านั้น โดยงานหลักของพวกเขาก็คือ การลาดตระเวนประจำวันของเมือง
และแก้ไขข้อพิพาทภายในเมือง

ตรงกันข้ามกับเมืองซานไห่ เมืองหย่าซานเป็นสถานที่ที่มีผู้คนอยู่จำนวนมาก บางครั้ง
จึงมีข้อพิพาทและความขัดแย้งเกิดขึ้น

หลังจากไปฟังรายงานของไป๋หนานผู่แล้ว โอหยางโซวก็หยักหน้าตอบรับ การพัฒนา
ของเมืองหย่าซาน ดีกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้มาก

เทียนเหวินจิงรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง จากฐานและโครงสร้างพื้นฐานดังกล่าว เขามั่นใจ
มากกว่า จะทำให้เมืองหย่าซาน กลายเป็นเมืองอันดับที่ 2 รองจากเมืองซานไห่ได้

TWO Chapter 384 กองทัพภูเข

เวลา **10.00** น. โอบายางโซวสั่งให้เหล่าข้าราชการของเมืองหย่าซานมาพบเขา เพื่อ
ประกาศแต่งตั้งเทียนเหวินจิงอย่างเป็นทางการ

หลังจากนั้น ไปนานนุก็จะกลับไปยังเมืองซานไห่ การฝึกอบรมของเขาที่เมืองหย่า
ซาน จะกลายเป็นประสบการณ์ที่มีค่าที่สุดของเขา

เพื่อแสดงการสนับสนุนเทียนเหวินจิงของเขา โอบายางโซวจึงไม่ได้ย้ายเข้าไปที่ศาลาว่า
ราชการ แต่เขาเข้าไปอยู่ที่คฤหาสน์ของลอร์ด แม้ว่าคฤหาสน์ของลอร์ดระดับเมือง
ขนาดเล็กจะค่อนข้างโหล แต่มันก็ยังพอใช้ได้ สำหรับการพักอาศัยชั่วคราว

โอบายางโซวไม่ใช่คนโลกที่ต้องจะสนุกกับชีวิต

ขณะที่เขาเข้าไปในคฤหาสน์ของลอร์ด ซุนเสี่ยวเยว่, หลินชิง และฉิงซือไควก็บังเอิญ
อยู่ที่นั่น

เมื่อหลินซิงเห็นทหารองครักษ์ทั้ง 4 ที่อยู่ด้านหลังโหหยางโซว เธอก็ล้อเลียนเขาว่า
“เด็กโง่ ดูเหมือนว่าเจ้าจะมีตำแหน่งสูงขึ้นและมีอำนาจมากขึ้นนะ!”

เมื่อโหหยางโซวได้ยินคำกล่าวของเธอ เขาทำได้เพียงเงยบ่าเท่านั้น เพราะเธอเป็นผู้
อาวุโสของเขา ลึกๆในหัวใจของเขา เขาเองก็สนุกกับการล้อเลียนเช่นนี้ของเธอ เพราะ
เมื่อตำแหน่งและอำนาจของเขาเพิ่มสูงขึ้น มีน้อยคนมากที่กล้าปฏิบัติต่อเขา
เช่นเดียวกับเธอ

ยิ่งคุณอยู่สูง คุณก็จะยิ่งโดดเดี่ยว

เมื่อชิงซือโค้วเห็นการแสดงออกของพวกเขา เธอรู้สึกว่ามันน่าสนใจจริงๆ ลอร์ดแห่ง
เหลียนโจวผู้ซึ่งทุกคนมองว่าสูงส่ง กลายเป็นเด็กหนุ่มที่ถูกล้อเลียน

โหหยางโซวบอกให้ทหารองครักษ์ของเขาถอยไป จากนั้น เขาก็เดินตรงไปหาหลินซิง
“พวกท่านทั้งหมดผ่านถ้าภูเขาศิได้แล้วหรือไม่?”

“คงจะเร็วๆนี้!”

หลินซิงขุ่นเคืองเมื่อคิดถึงเรื่องนี้

การสำรวจใน 2 สัปดาห์นี้ ถือได้ว่าเป็นประสบการณ์ที่น่าจดจำ ทั้ง 3 กิลด์
ผลัดเปลี่ยนกันเข้าไป พวกเขาแตกต่างจากกลุ่มทหารรับจ้างอสูรโลหิต ที่เข้าไปเฉพาะ
กิลด์ของพวกเขาเท่านั้น

แม้ว่าจะผ่านไปแล้ว 2 เดือน พวกเขาจึงยังไม่ผ่านการสำรวจถ้า อย่างไรก็ตาม จาก
คำกล่าวของเธอ ดูเหมือนว่าการสำรวจจะมาถึงช่วงเวลาที่สำคัญแล้ว

อีก 1 สัปดาห์ พวกเขาจะผ่านการสำรวจถ้าแห่งนี้ ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดเสียก่อน

ใครจะได้เป็นผู้ประสบความสำเร็จ ยังคงไม่มีใครรู้

แม้ว่ากิลด์ทั้ง 3 จะร่วมมือกันในการสำรวจครั้งนี้ แต่พวกเขาก็แข่งขันกันด้วยเช่นกัน
ความคืบหน้าของการสำรวจ จึงถูกเก็บเป็นความลับจากกิลด์อื่นๆ

โอหยางโซวสังเกตเห็นว่า การแสดงออกของเธอดูมั่นใจมาก

เหตุผลที่ว่าทำไมโอหยางโซวถึงให้ความสำคัญกับความเร็วในการสำรวจ เพราะมัน
เกี่ยวข้องกับแผนการของเขา

เขาจะเปิดให้ผู้เล่นนักผจญภัยเข้ามาอย่างเป็นทางการทันทีที่พวกเขาผ่านการสำรวจ
ถ้า ผู้เล่นกลุ่มแรกจะมาจากกิลด์ทั้ง **3** นอกเหนือจากพวกเขาแล้ว ยังมีกลุ่มเล็กๆที่
ได้รับการคัดเลือกด้วย

องค์กรช่อสรพิษทมิฬและฝ่ายข่าวกรองจะตั้งสถานีข่าวกรองขึ้นที่นี้ในเวลาเดียวกัน
นั่น จะช่วยให้พวกเขาสามารถควบคุมผู้คนที่ผ่านเข้ามายังเมืองหยาซาน และช่วย
ให้พวกเขาตรวจสอบทุกคนที่ย้ายเข้ามาอยู่ที่เมืองหยาซานได้อีกด้วย

โอหยางโซวหันไปหาจิงซือโค่ว เขายิ้มและถามว่า “ผู้นำกิลด์จิง ท่านอยู่ที่นี้แล้วเป็น
อย่างไรบ้าง?”

หลังจากที่เขาพยายามอย่างหนักเพื่อให้เส้นใยย้ายมาอยู่หยาโจว การที่ลอร์ดเช่นเขา
มาถามเอาหลังจากที่ผ่านมา **1** เดือนแล้ว มันดูไม่ถูกต้องนัก

จิงซือโค่วไม่ได้คิดมาก เธอพยักหน้าและกล่าวว่า “มันดีกว่าที่ข้าคิดไว้มาก”

เส้นใยปักหลักอยู่ที่หยาโจว พวกเขาได้ใช้ทรัพยากรที่รวบรวมมาจากซิงตู ลงทุนในโรง
ผลิตและร้านค้าจำนวนมากในเมืองหยาซาน ด้านนอกเมือง พวกเขายังได้เข้าพื้นที่
เพาะปลูก **4** แห่ง และฟาร์มอีก **2** แห่ง

การลงทุนของพวกเขาในเมืองหย่าซานนั้น มากยิ่งกว่าหอการค้าต่างๆเสียอีก

10,000 คน ที่ยังอยู่ในเส้นใย ไม่เพียงแค่ว่าจะจงรักภักดีเท่านั้น แต่พวกเขายังมีทักษะ
อยู่ในชั้นกลางขึ้นไปอีกด้วย มันทำให้ช่องว่างของผู้มีความสามารถพิเศษในเมืองหย่า
ซานถูกเติมเต็ม

ในปัจจุบัน อำนาจของเส้นใยในเมืองหย่าซานนั้นไม่อาจจะคาดเดาได้เลย

สำหรับทรัพยากรที่หายาก พวกเขาซื้อมันมาจากกองกำลังชั้นสูงของกิลด์ทั้ง 3
หรือไม่ก็ซื้อกับสำนักงานใหญ่ของกิลด์ทั้ง 3 โดยตรง เมื่อเมืองหย่าซานเริ่มเปิดสู่
สาธารณะมากขึ้น ทรัพยากรหายากก็จะไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป

เส้นใยกำลังถือกำเนิดขึ้นใหม่อีกครั้งแล้ว

แม้ว่าเธอจะเคยพูดคุยกับโอหยางโซวมาก่อน แต่จึงซื้อไควก็ไม่ได้เปิดเผยตัวตนมาก
นัก เธอไม่ใช่ผู้หญิงที่จะเปิดเผยความคิดและความรู้สึกของเธอกับใครง่าย ๆ

ความเย็นชาของเธอสูงยิ่งกว่าไปฮั่วเสียอีก

ที่น่าประหลาดใจก็คือ เธอกลายมาเป็นเพื่อนสนิทกับซุนเสี่ยวเยว่ได้

ชุมชนเสียเปรียบมาก่อนที่เมืองหยาซานจะถูกก่อตั้งขึ้น การเป็นผู้นำการก่อสร้างเมือง
ทำให้เธอรู้สึกได้ถึงความสำเร็จ

เป็นธรรมดาที่เธอจะไม่กล่าวขอบคุณโหยางโซวออกมาตรงๆ เพราะพวกเขาทั้ง 2
สามารถเข้าใจซึ่งกันและกันอย่างน่าประหลาด

ในช่วงบ่าย โหยางโซวมุ่งหน้าไปที่ค่ายกองทัพพยัคฆ์

ตอนนี้ เมืองหยาซานกำลังดำเนินไปในทิศทางที่ถูกต้องแล้ว นอกจากนี้ เทียนเหวินจิง
ยังเข้ามาจัดการกับมัน จึงเป็นธรรมดาที่โหยางโซวจะไม่เข้าไปแทรกแซงมากเกินไป
สิ่งเดียวที่ยังทำให้เขากังวลก็คือ การกวาดล้างชนเผ่าพื้นเมือง

สำหรับรายละเอียด เขาจะเข้าไปพูดคุยกับซุนปินตามลำพัง

ซุนปินเป็นปรมาจารย์การจัดขบวนทัพ เขาได้สร้างฐานของกองทัพพยัคฆ์ขึ้นมาเป็น
ขบวนทัพลับ ในค่าน นอกเหนือจากกองกำลังที่ถูกส่งออกไปแล้ว ที่เหลือยังคง
ฝึกอบรบอยู่ในลาน

จากในค่ายทหาร นอกเหนือจากเสียงการฝึกอบรมของเหล่าทหารแล้ว ไม่มีเสียงอื่นๆ
อีกเลย

กฎระเบียบของซุนปิ่นเข้มงวดอย่างเห็นได้ชัด

ระหว่างทางไปเดินที่ผู้บัญชาการ โอหยางโซวได้พบกับทหารหนึ่งนายหนึ่ง และ
เกือบจะชนเข้ากับเขา

ทหารนายนี้กำลังแบกกระสอบมันฝรั่งที่หนักราว **50** กิโลกรัม ดูเหมือนว่าเขาจะนำ
มันไปเลี้ยงม้าในคอก ดูเหมือนเขาจะสามารถแบกกระสอบขนาดใหญ่นี้ได้อย่าง
ง่ายดาย

บางที อาจจะเป็นเพราะว่าเขารีบร้อน เขาจึงไม่ทันสังเกตเห็นโอหยางโซว

“ใครกันที่กล้าชนท่านลอร์ด!”

ทหารองครักษ์ชักดาบถึงของเขาออกมา เตรียมจะลงโทษทหารนายนั้น

โอหยางโซวมองไปที่เขา ทหารนายนั้นอายุราว **17-18** ปีเท่านั้น ผิวของเขาค่อนข้าง
เข้ม แต่มันก็ดูแข็งแรงเป็นพิเศษคล้ายกับเสือดาว

โอหยางโซวสามารถรู้สึกได้ถึงความกระหายเลือดและจิตวิญญาณพิเศษจากตัวทหาร
นายนี้ มันช่างน่าสนใจจริงๆ ที่ทหารธรรมดาจะมีกลิ่นอายเช่นนี้

เมื่อเขาได้ทหารองครักษ์กล่าวถึงลอร์ด ทหารนายนั้นก็รู้สึกตื่นตะลึง

อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่ผลจากความกลัว แต่มันเป็นผลมาจากความตื่นเต้น

เนื่องจากโอหยางโซวได้บ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง
มาถึงขั้นที่ 7 แล้ว ความรู้สึกของเขาเฉียบคมอย่างมาก เขาจึงสามารถตรวจพบ
ความรู้สึกของทหารนายนี้ได้

‘มันแปลกจริงๆ’

“ขออภัยท่านลอร์ด! ขออภัยด้วยท่านลอร์ด!”

หลังจากนั้น เมื่อทหารนายนั้นได้สติ เขาก็คุกเข่าลงกับพื้น คำกล่าวของเขานั้นไม่
คล่องแคล่วนัก มันเหมือนกับว่าเขาเพิ่มจะเรียนรู้วิธีการพูดภาษาจีนเมื่อไม่นานมานี้

โอหยางโซวขมวดคิ้ว และหยุดทหารองครักษ์ไว้ “ยืนขึ้นและไปได้แล้ว!”

“ขอบคุณท่านลอร์ด! ขอบคุณท่านลอร์ด!”

ทหารนายนี้รีบยกกระสอบมันฝรั่งและจากไปอย่างรวดเร็ว

ทหารองครักษ์เดินเข้ามาและกระซิบเขาว่า “ทหารนายนี้ดูแปลกๆนะขอรับ”

โอหยางโซวพยักหน้า “ติดต่อดองครักษ์อสรพิษหิมะให้ตรวจสอบเขา และจำไว้ว่า อย่า
ทำให้เขารู้ตัว”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

หลังจากหยุดชะงักเล็กน้อย โอหยางโซวก็เดินไปถึงต้นหญ้าบัญชาการ

“ท่านลอร์ด!” ชุนปิ่นนั่งอยู่บนรถเข็นของเขา ขณะที่ทักทายโอหยางโซว

โอหยางโซวพยักหน้าและนั่งลง “บอกข้าเกี่ยวกับชนเผ่าพื้นเมืองทีซี!”

เกาะช็องโจมีกลุ่มอำนาจขนาดใหญ่ 2 กลุ่ม หนึ่งคือสัตว์ร้ายพิสดาร และอีกหนึ่งก็คือ ชนเผ่าพื้นเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่หยาโจว ชนเผ่าเหล่านี้จะจัดกระจายอยู่
ทั่วทุกแห่ง

การมาถึงของกองทัพพยัคฆ์ ได้แจ้งเตือนชนเผ่าเหล่านี้ทั้งหมด

ในตอนแรก ชนเผ่าก็ตอบโต้ แต่น่าเสียดาย เมื่อพวกเขาต้องเผชิญหน้ากับกองกำลัง
ชั้นสูง ชนเผ่าพื้นเมืองที่ใช้เพียงหอกไม้ ไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับทหารที่อาวุธ
ครบมือได้ นอกจากนี้ พวกเขายังออกมาต่อสู้บนพื้นราบ พวกเขาจึงพ่ายแพ้ย่อยยับ

เมื่อชนเผ่าพื้นเมืองเห็นว่า สถานการณ์ไม่สู้ดี พวกเขาก็ถอยเข้าไปในเทือกเขาห้านิ้ว

ลึกเข้าไปในภูเขาและป่า มันเป็นบ้านที่แท้จริงของพวกเขา แม้แต่สุนัขก็ยังไม่กล้า
เสี่ยงเข้าไปที่นั่น

สถานการณ์ของสงครามระหว่างพวกเขาก็อยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น

โชคดีที่ เพียงแค่พื้นที่ราบก็มากพอจะให้เมืองหยาซานตั้งตัวได้แล้ว

ดังนั้น ชุนปินจึงได้เปลี่ยนกลยุทธ์ของเขา ภารกิจปัจจุบันของกองทัพพยัคฆ์ก็คือ การกวาดล้างสัตว์ร้ายและสัตว์ร้ายพิสดารบนพื้นราบ และพวกเขายังต้องฝึกอบรม กองกำลังของพวกเขาด้วย

แน่นอนว่า สำหรับชนเผ่าพื้นเมืองที่ล่าถอยเข้าไปในเทือกเขาห่านิว ชุนปินยังคงไม่ ยอมแพ้ เขาส่งสายลับเข้าไปตรวจสอบที่นั่น เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับปฏิบัติการ ทางทหารในอนาคต

ชนเผ่าเหล่านี้นั้นสมกับเป็นราชาแห่งป่าและภูเขา แม้แต่สายลับที่ได้รับการฝึกอบรมมา จากอย่างดีจากองค์กรกระซอสรพิษหมีก็หายตัวไปในภูเขาหรือไม่ก็เข้าสู่กับดักของพวกเขา

มีสายลับมากกว่า **30** คนแล้ว ที่ถูกสังหารในเทือกเขาห่านิว

จากการจัดระเบียบกองทัพ ใน **1** กองพลทหาร จะมีหน่วยสอดแนมเพียง **1** กองร้อย เท่านั้น ดังนั้น ในกองทัพพยัคฆ์ทั้งหมด จึงมีสายลับอยู่เพียง **200** คนเท่านั้น

ความสูญเสียดังกล่าว จึงถือว่าไม่ใช่เรื่องเล็กๆ

เทือกเขาห่านิวกลายเป็นพื้นที่ที่ต้องห้ามในทันที

โชคดีที่เมื่อซุนปิ่นเห็นว่าแผนนี้ของเขาล้มเหลว เขาก็เริ่มแผนอื่นในทันที

บนทุ่งหญ้า กองทัพพยัคฆ์ได้ทำลายเผ่าต่างๆของชนเผ่าหลีไปแล้ว **10** เผ่า สามารถ
จับกุมเชลยได้ราว **30,000** คน

มากกว่า **80%** ขอเชลย จะถูกส่งไปทำงานในไร่และสวนต่างๆ ส่วนที่ยังเหลืออีก
เกือบ **20%** ราว **5,000** คน เป็นชายหนุ่มที่แข็งแรงทั้งหมด พวกเขาถูกคัดเลือกเข้า
กองทัพ

แผนยุทธศาสตร์ของซุนปิ่นก็คือ การฝึกอบรมคนหนุ่มจากชนเผ่าหลี ให้กลายเป็น
กองทัพภูเขอันแข็งแกร่ง จากนั้น เขาก็จะใช้ทหารเหล่านี้ ต่อสู้กับชนเผ่าหลีเผ่าอื่นๆ

อาจกล่าวได้ว่า นี่เป็นแผนการที่อาจหาญมาก

ถ้าโอหยางโชวไม่ได้มอบอำนาจการตัดสินใจทั้งหมดให้กับซุนปิ่น ก่อนที่เขาจะมาที่นี่
ซุนปิ่นก็คงจะไม่กล้าทำเช่นนี้ ทุกคนต้องเข้าใจก่อนว่า ในสถานการณ์ปกติ กรม
กิจการทหารจะเป็นผู้เสนอแผนขยายกองทัพ และต้องได้รับการอนุมัติจากโอหยางโชว
เสียก่อน จึงจะสามารถจัดตั้งกองกำลังใหม่และขยายกองทัพได้

โอหยางโซวตัดสินใจที่จะมอบอำนาจให้กับเขา เพราะเกาะฉีอ่องโจว ตั้งอยู่กลางทะเล
และซุนปิงก็เป็นขุนพลระดับพระเจ้าด้วย

การฝึกอบรมชายหนุ่มชนเผ่าหฺลี่ ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ โดยเฉพาะการฝึกอบรมกองกำลังที่
จงรักภักดี มันเป็นเรื่องที่ยากลำบากอย่างมาก

เนื่องจากซุนปิงมีความมั่นใจ โอหยางโซวจึงคาดหวังว่าเขาจะทำได้จริงๆ

โอหยางโซวคิดถึงทหารที่เขาเพิ่งได้พบ ‘อย่าบอกนะว่า เขาก็เป็นทหารหนุ่มจากชน
เผ่าหฺลี่?’

ในขณะนั้นเอง ทหารองครักษ์ก็เข้ามาในเต็นท์ และรายงานเขาว่า “เรียนท่านลอร์ด
พวกเราทราบถึงอัตลักษณ์ของทหารนายนั้นแล้วขอรับ เขาเป็นทหารหนุ่มชนเผ่าหฺลี่ ที่
เพิ่งจะถูกรับสมัครมาเป็นทหารใหม่”

เป็นตามที่เขาคาดไว้จริงๆ

เมื่อเห็นถึงความสงสัยบนใบหน้าของซุนปิง โอหยางโซวจึงอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้น

“ความหมายของท่านลอร์ดก็คือ อัตลักษณ์ของเพื่อนคนนี้ไม่ธรรมดาเช่นนั้นหรือ?”

ซุนปิ่นเป็นคนฉลาด เพียงคำกล่าวไม่กี่คนและการแสดงออกของโอหยางโซว เขาก็สามารถคาดเดาทุกอย่างได้ ด้วยอำนาจและตำแหน่งของลอร์ด ถ้าเป็นเพียงทหารธรรมดาทั่วไป เขาจะไม่สนใจมากเช่นนี้

“เพียงแค่วิ่งและเผ่าดูไปก่อน!” โอหยางโซวหันไปทางทหารองครักษ์ “ขุนพลซุนจะรับผิดชอบการสืบสวนนี้ต่อเอง”

สิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับซุนปิ่นเลย

“ขอรับท่านลอร์ด!”

.....

.....

.....

TWO Chapter 385 ความโชคดี

โอหยางโซวออกจากค่ายทหาร และกลับมายังเมืองหย่าซาน

คืนนั้น เขาได้จัดงานเลี้ยงที่คฤหาสน์ของลอร์ด เพื่อต้อนรับตัวแทนอำนาจต่างๆที่อยู่ในเมือง ในบรรดาคนเหล่านี้ รวมไปถึงผู้นำกองกำลังชั้นสูงของกิลทั้ง 3, ผู้เล่นชั้นสูงของเส้นใย และผู้นำบางคนจากหอการค้าต่างๆ มีแม้แต่นำเผ่าจากชนเผ่าหลิบางเผ่าที่ยอมจำนน

นอกจากนี้ ยังมีเหล่าข้าราชการพบเรือนที่นำโดยเทียนเหวินจิง และเหล่าขุนพลที่นำโดยซุนปิ่นอีกด้วย

โอหยางโซวใช้โอกาสนี้ ในการผลักดันเทียนเหวินจิงขึ้นมา

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ โอหยางโซวได้ส่งสัญญาณอย่างชัดเจนว่า เมืองหย่าซานมุ่งมั่นที่จะกลายเป็นสังคมแบบเปิดกว้าง ให้ทุกคนอยู่ร่วมกันได้

ก่อนหน้านี้ ไปหานานฉูเป็นคนดูแลเมืองหย่าซาน และเขาไม่ใช่คนที่มีชื่อเสียงมากนัก

กลุ่มอำนาจต่างๆจึงกังวลเกี่ยวกับอนาคตของเมืองหย่าซาน

เมื่อลอร์ดก้าวออกมา และทำให้ทุกอย่างชัดเจน เขาจึงได้รับการตอบรับจากทุกคน

โอหยางโซวเป็นดวงดาวที่เปล่งประกายที่สุดของงานเลี้ยงนี้

กลุ่มอำนาจต่างๆก้าวออกมาตีมือกับเขา เพื่อเสริมสร้างมิตรภาพระหว่างพวกเขา โอ
หยางโชวคุ้นเคยกับโอกาสเช่นนี้ดี รอยยิ้มของเขาดูเป็นธรรมชาติอย่างมาก และเขาก็
สนุกไปกับคำคืนนี้

วันรุ่งขึ้น โอหยางโชวเข้าไปมีส่วนร่วมในพิธีเปิดและงานเลี้ยงต่างๆ

หลังจากที่พวกเขาได้รับการยอมรับจากลอร์ดแห่งเหลียนโจวแล้ว มันทำให้หอการค้า
ต่างๆมีความสุขอย่างมาก พวกเขาเดินไปข้างหน้าและเชิญชวนให้เขามาเข้าร่วมพิธี
เปิดร้านค้าของพวกเขา

แม้แต่ร้านที่เปิดก่อนหน้านี้แล้ว ก็กลับมาจัดพิธีเปิดอย่างยิ่งใหญ่

ภายใต้การโน้มน้าวของสมาชิกคนอื่นๆ จึงซื้อโค่วก็ออกตัวเชิญโอหยางโชว ให้เข้าร่วม
พิธีเปิดร้านค้าที่ใหญ่ที่สุดของเส้นใย ยี่ผินชวน

สมาชิกเส้นใยให้ความเคารพต่อโอหยางโชว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่จตุรัสชิงตู ยังคงเต็ม
อยู่ในความทรงจำของพวกเขา

ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า พันธมิตรดวงดาวทำให้พวกเขาลำบากมามากเพียงใด
แม้ว่าพวกเขาไม่ได้แข็งแกร่งเหมือนก่อนหน้านี้ แต่พวกเขาก็เข้มแข็งมากขึ้น ทั้งหมดนี้
ต้องขอบคุณลอร์ดแห่งเกลียนโจว รวมถึงที่เขาก็ก้าวหน้าให้กับพวกเขาด้วย

สมาชิกส่วนใหญ่ของเส้นใยเป็นผู้หญิง ในช่วงพิธีเปิด ทุกคนเข้าไปล้อมรอบโอหยาง
ไชว

สาวๆทำสงครามกันเบาๆ พวกเธอดึงเขาไปมาเพื่อขอลายเซ็นและถ่ายภาพร่วมกับเขา
ในขณะที่บางคนที่เด่นเป็นพิเศษ พวกเธอกอดเขาและพยายามจะจูบเขา

มันน่ากลัวมาก เมื่อได้เห็นเหล่าหญิงสาวที่บ้าคลั่ง

ผู้เล่นทุกคนมีฟังก์ชันเซลฟ์ โอหยางไชวไม่กล้าคิดเลยว่า ซ่งเจียจะคิดอย่างไรเมื่อเธอ
ได้เห็นภาพเหล่านี้ในฟอรัม

เขาขอให้ฉิงซือไควช่วย แต่เธอก็เอาแต่ยืนมองดู

สุดท้าย ภายใต้การคุ้มครองของทหารองครักษ์ เขาเกือบจะหนีออกมาไม่ได้

“ว้าว พี่ชายห่วยี่หล่อมากเลย!”

“ใช่ๆ แม้แต่ตอนที่เขาหนีไป เขาก็ยังคงหล่อมาก ข้าตกหลุมรักเขาซะแล้ว!”

เมื่อโอหยางโซวได้ยินคำกล่าวเหล่านั้น เขาก็ยิ่งรีบวิ่งให้เร็วขึ้น

.....

ในวันนี้ เขาได้เข้าร่วมพิธีเปิดหลายแห่ง และเมื่อถึงช่วงค่ำ หอการค้าต่างๆ ก็เชิญเขา
ไปที่คฤหาสน์ของพวกเขา สำหรับงานเลี้ยง งานเลี้ยงที่พวกเขาจัดขึ้นนั้น มันยิ่งใหญ่
กว่าที่จัดในคฤหาสน์ของลอร์ดเสียอีก

อาหารทะเล, เหล้า และอาหารชั้นยอดอื่นๆ ทั้งหมดนี้เพียงแค่ผิวเผิน การแสดงต่างๆ
คือสิ่งที่พวกเขาเอาใจใส่เป็นพิเศษ

เหล่าพ่อค้าชอบการแข่งขัน พวกเขาแข่งกันว่า การแสดงที่ใครเตรียมมาจะดีที่สุด

บางคนก็จัดให้มีการเต้นรำ, บางคนก็จัดการแสดงรูปแบบใหม่, บางคนก็จัดการแสดง
ที่หลากหลาย, บางคนก็ขอความช่วยเหลือจากฐานหลักของพวกเขา ให้เทเลพอร์ต
นักร้องสาวที่มีชื่อเสียงมาทำการแสดง

โอหยางโซยินดีกับการแสดงของพวกเขาเหล่านี้

เมื่อพวกเขาเห็นความปิติยินดีของลอร์ดแห่งเหลียนโจว บางหอการค้าก็เริ่มอาเจียน
มากขึ้น ตัวอย่างเช่น หอการค้าขนาดกลางจากฉวนโจว ได้จัดเตรียมหญิงงามมา
ปรนนิบัติโอหยางโซว

มันคงจะเป็นเรื่องโกหก ถ้าเขากล่าวว่าหญิงงามข้างหน้านี้ไม่ได้ล่อลวงเขาเลย โอ
หยางโซวยังคงเวอร์จิน แล้วเขาจะต่อต้านการล่อลวงเช่นนี้ได้อย่างไร?

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เขาคิดถึงแม่เสื่อสาวที่บ้าน ความปรารถนาของเขาก็มอดดับ
ลงทันที และเขาก็ปฏิเสธความตั้งใจดีนี้ของพวกเขา

มันทำให้โอหยางโซวถึงกับนอนไม่หลับในคืนนั้น

วันรุ่งขึ้น เมื่อซุนเสี่ยวเยว่ได้ยินเรื่องนี้มาจากทหารองครักษ์ เธอก็ปฏิเสธใบคำร้องของ
หอการค้านั้นทันที

เมื่อหอการค้านั้นรู้ว่าพวกเขาถูกปฏิเสธ พวกเขาก็ทำได้เพียงร้องไห้

ในอนาคต จะไม่มีหอการค้าไหนกล้าทำเช่นนี้อีก

หลังจากที่เข้าร่วมพิธีเปิดและงานเลี้ยงทุกวัน เวลา ก็ผ่านไป 5 วัน

ตามแผน โอหยางโซวจะอยู่ที่เมืองหยางซานต่ออีก 1 สัปดาห์ ก่อนที่เขาจะเดินทาง
กลับ

เลย์โจว, เมืองซีโยว, กองทัพกบฏไท่ผิง, ...

อีกไม่นานหลังจากนี้ ดินแดนซานไห่จะเผชิญหน้ากับศัตรูมากมาย เขารู้สึกไม่สบายใจ
ถ้าต้องออกมาจากดินแดนนานเกินไป

อย่างไม่คาดฝัน เขาได้รับข้อความจากซ่งเจี๋ย

หลังจากผ่านไป 3 เดือน ในที่สุดการฝึกฝนของเธอก็จบลง และเธอก็กำลังเดินทางกับ
มา ไม่เพียงแค่นั้น เธอยังประสบความสำเร็จในการทำควสลับบางอย่างอีกด้วย

มีคนเคยกล่าวว่า ไม่มีอะไรจะสามารถหยุดยั้งคุณได้ เมื่อความโชคดีมาเคาะประตูหา

ตามตำนาน อ้าหลี่และหวู่หมายมีลูก 5 คน กล่าวกันว่า พวกเขาใช้ชีวิตอย่าง
ยากลำบากมาก โดยเขามีพื้นที่เพาะปลูกเพียงครึ่งหมู่บ้าน

คืนหนึ่ง อ้าหลี่ฝันถึงนักบุญผมขาว ผู้ซึ่งเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับจอมสมบัติและกระบี่
สมบัติ

วันต่อมา ขณะที่ทั้งครอบครัวออกไปทำงาน พวกเขาก็ได้พบกับสมบัติทั้ง 2 พวกเขา
ใช้กระบี่ในการตัดไม้ และใช้จอบในการทำไร่ ส่งผลให้ชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขาดี
ขึ้น

หลายปีต่อมา อ้าหลี่ได้เสียชีวิตลง ลูกๆของเขาทำตามความปรารถนาของแม่ ฟัง
กระบี่ไว้กับพ่อของพวกเขา

เศษเสี้ยวของข่าวนี้ได้แพร่กระจายมายังหยาเว่ย และเขาได้บอกข่าวนี้กับพวกโจรสลัด พวกโจรสลัดจึงได้รวมกลุ่มกันนับร้อยคน บุกลงไปยังสถานที่แห่งนั้น พวกเขามุ่งหมาย
หมาย และจับลูกๆทั้ง 5 คนไว้

หยาเว่ยมัดพวกเขาทั้งหมดด้วยโซ่ และทรมานพวกเขา เพื่อให้พวกเขายอมบอก
ตำแหน่งที่ซ่อนสมบัติไว้ อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครบอกรายละเอียดใดๆ สุดท้าย พวกเขาคิดว่า
ถูกฆ่าตาย

ความกล้าหาญของพวกเขา เป็นที่ยึดถือของเหล่าสัตว์ในพื้นที่นั้น เหล่าสัตว์จึงรวมตัว
กัน เพื่อฆ่าหยาเว่ยและพวกโจรสลัด

จากนั้น เหล่าสัตว์ก็เริ่มเคลื่อนย้ายหินและดินจำนวนมาก มาสร้างเป็นหลุมศพขนาด
ยักษ์ทั้ง 5 ด้วยขนาดที่มหึมาของมัน พื้นที่แห่งนี้จึงดูเหมือนกับนิว 5 นิ้วที่โดดเด่น
ขึ้นมา และกลายมาเป็นชื่อของเทือกเขาหิมาลัย

ในวันส่งท้ายปีเก่า ช่งเจียได้เข้าไปในบ้านของอ้าหลี่ แต่ในตอนนั้น เขายังมีชีวิตอยู่

เธอจึงไม่ได้กระตุ้นใครสักคนแน่นอนว่าเธอรู้ว่า ครอบครัวที่เธอพบนี้พิเศษเพียงใด เธอ
จึงขอพักอาศัยอยู่กับพวกเขาชั่วคราว

หลังจากที่เธอออกไปฝึกฝน เธอก็มักจะกลับไปที่นี่เพื่อพักผ่อน

เมื่อสัปดาห์ก่อน อ้าหลี่เพิ่งจะเสียชีวิตไป

ด้วยเหตุนี้ เควสจึงเริ่มต้นขึ้น ถ้าเธอกลับไปก่อนหน้านี้ เธออาจจะพลาดโอกาสที่ยอด
เยี่ยมนี้

ต่อจากนั้น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหู่หมิงจี่ในชีวิตที่แล้วของเขา ก็ได้เกิดขึ้นกับเธอ

เธอใช้ศิลปะการต่อสู้ของเธอ ต่อกับพวกโจรสลัด หลังจากเธอขับไล่พวกมันออกไป
แล้ว พวกเขาก็ขอบคุณเธอและมอบกระบี่สมบัติให้กับเธอ

จากที่ซ่งเจียกล่าว เธอยังได้พบสมบัติอีก 2 ชิ้น อยู่ในร่างของโจรสลัดที่ตายด้วย

สำหรับสมบัติเหล่านั้นคืออะไร ซ่งเจียปฏิเสธที่จะบอกเขา

โอหยางโหวจึงตัดสินใจพักอยู่ที่เมืองหย่าซานต่อ เพื่อรอให้เธอกลับมา

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 5 วันที่ 8

ซ่งเจียได้กลับมาถึงเมืองหย่าซาน

ในขณะที่เธอออกไป มันเป็นเวลาเริ่มต้นของฤดูหนาวพอดี ย้อนกลับไปในตอนนั้น
เมืองยังไม่ได้สร้างขึ้นเลย เมื่อเธอกลับมา มันเป็นเวลาฤดูร้อนแล้ว

หลังจากที่ได้ฝึกฝนในเทือกเขาห่านี่เป็นเวลานาน กลิ่นอายของเธอก็เปลี่ยนไปโดย
สิ้นเชิง เธอดูราวกับคมกระบี่ที่ทำให้ผู้พบเห็นหวาดกลัวได้

เธอกลายเป็นจอมยุทธ์อีกคนหนึ่ง ที่เดินเข้าสู่โลกยุทธภพอย่างเป็นทางการ

โอหยางโซวยังสังเกตเห็นว่า กระบี่ที่ห้อยอยู่ข้างเอวของเธอนั้นเปลี่ยนไป กระบี่ฉิงเฟิง
ก่อนหน้านี้ ถูกเปลี่ยนเป็นกระบี่สมบัติไปแล้ว

ตั้งแต่ที่พวกเขาได้พบกัน โอหยางโซวไม่ได้ถามอะไรเกี่ยวกับกระบี่สมบัติเลย

เนื่องจากพวกเขาไม่ได้พบกันมานานแล้ว พวกเขาจึงต้องใช้เวลาอยู่ด้วยกัน และ
ไม่มีใครกล้าจะมารบกวนพวกเขา

เธอมองไปที่โอหยางโซว และกล่าวว่า “หวู่ยี่ ในฟอรัม มีการกล่าวถึงเพลย์บอย ท่านรู้
หรือไม่ว่าเขาเป็นใคร?”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น โอหยางโซวก็กลายเป็นแข็งค้าง ตามที่เขาคาดไว้ รูปภาพจากพีธี
เปิดถูกโพสต์ลงในฟอรัม

กลุ่มหญิงสาวที่อยู่รอบๆเขา ช่างน่าตกใจจริงๆ

จากเหตุการณ์นี้ กลุ่มแฟนคลับพี่ชายห่วยี่ เริ่มทำสงครามกับเส้นใยในฟอรัม เส้นใย
ไม่ได้มีกำลังในการสู้รบจริงๆ อย่างไรก็ตาม ในเรื่องการโต้เถียง พวกเขาไม่ธรรมดา
เลย

ทั้ง 2 ฝ่ายต่างก็โต้เถียงกันไปมา

เนื่องจากชื่อเสียงที่มากเกินไปของโอหยางโซว เหตุการณ์จึงลุกลามไปทั่วภูมิภาคจีน

สุดท้าย แม้ว่าซ่งเจียไม่ได้อยากให้ความสนใจกับเรื่องนี้ แต่เธอก็อดไม่ได้

ในฐานะที่เป็นบุคคลในภาพ โอหยางโซวทำได้เพียงเงยบเท่านั้น

เขารู้ดีว่าสาว ๆ เหล่านั้น ไม่ได้มีเจตนาร้าย พวกเธอเป็นเพียงเด็กสาวที่ต้องการเล่น
สนุกเท่านั้น

“เจียเจีย! ข้าอธิบายได้นะ!”

ในขณะที่เขากำลังจะกล่าวอะไรออกไป ซ่งเจียก็ยกนิ้วชี้ของเธอมาดแตะที่ปากของเขา
เพื่อหยุดเขาไว้ “คนโง่ ข้าแค่ล้อเล่นเท่านั้น เจ้าคิดว่าข้าไม่ไวใจเจ้าหรือ?”

“ ... ”

โอหยางโซวพูดไม่ออก เธอแก้มเขาก็ดำแล้ว

เมื่อเธอเห็นการแสดงออกของเขา ช่งเจียก็หัวเราะออกมาอย่างขบขัน

“เจ้าก๊าล้าที่จะแก้มดำจริงๆสินะ มารอดูว่า ข้าจะสอนบทเรียนเจ้าอย่างไร?”

โอหยางโซวพุ่งเข้าหาเธอ

.....

.....

TWO Chapter 386 ขุนพลเรือ

โอหยางโซวกระโดดเข้ากอดช่งเจีย และจี้จี้เธอ

ช่งเจียแพ้การถูกจี้จี้ เธอขอร้องเขาในทันที “ฮ่าๆ หนูยี้ ข้าผิดไปแล้ว ฮ่าๆ ข้าไม่กล้า
แก้มดำอีกแล้ว ฮ่าๆ...”

“เรียกข้าว่าสามีชี!”

“สามี ฮ่าๆ ข้าไม่กล้าทำอีกแล้ว!”

หลังจากที่เล่นโง่ๆกันแล้ว เสื้อผ้าของพวกเขา ก็กระเซอะกระเซิง

วันรุ่งขึ้น ช่งเจี๋ยไชว์ของที่เธอได้รับจากการเดินทางให้โอหayangโชวดู

ชิ้นแรก มันเป็นรางว้ยที่ได้รับจากควอสที่ซ่อนอยู่ **1** ในกระบี่ที่มีชื่อเสียง-กระบี่ซุนจุน

ชื่อ : กระบี่ซุนจุน(อาวุธระดับพระเจ้า)

ความแข็ง : **87**

ความคม : **85**

ความทนทาน : **84**

ลักษณะพิเศษ : กระจับปี่ทำลายล้าง(เมื่อความแข็งของอาวุธที่เข้าปะทะต่ำกว่าความ
แข็งของกระจับปี่ขุนจุน มีโอกาสที่อาวุธนั้นจะถูกทำลายทันที), โอเต็มเฉพาะ, ไม่
สามารถแลกเปลี่ยนได้, ไม่สามารถทิ้งได้

ทักษะสังหาร : ชูชู้ยฟูหรง(ปลดปล่อยพลังของกระจับปี่ออกมาเหมือนกับแสงจาก
ดวงดาว ไร้รูปร่างและไม่สามารถหลบเลี่ยงได้), เวลาकुลดาว์น : **1** สัปดาห์

การประเมิน : กระจับปี่ขุนจุนเป็นกระจับปี่ที่มีเอกลักษณ์ มันมีลักษณะที่คล้ายกับแสงของ
ดวงดาว เมื่อมองไปที่มันภายใต้แสง มันจะดูเหมือนกับน้ำในบ่อ กระจับปี่ถูกสร้างขึ้นโดย
ดินุกจากภูเขา, ทองแดงจากทะเลสาบ, สายฟ้าจากสวรรค์ และถ่านหินจากพระเจ้า
ใช้ มันเป็นกระจับปี่ที่อยู่ในสายตาของสวรรค์อย่างแท้จริง

ต่อมาก็คือ สัตว์ร้ายจิตวิญญาณ ผีเสื้อต่างทองคำ ซึ่งเจียพบมันบนภูเขา เธอตั้งชื่อมัน
ว่าทองน้อย เพื่อที่จะจับมัน ซึ่งเจียต้องยืนรอในพุ่มไม้มานานถึง **5** วัน **5** คืน

ถ้าเธอไม่ได้พกเม็ดเสปียงทหารไปด้วย มันคงจะเป็นอะไรที่ลำบากมาก

ชื่อ : ผีเสื้อต่างทองคำ(สัตว์ร้ายจิตวิญญาณ)

ลักษณะพิเศษ : ภาพลวงตา(สามารถทำให้ศัตรูอยู่ภายใต้ภาพลวงตาได้ทันที **30** วินาที), รักษา(หยุดการไหลของเลือด แล้วช่วยฟื้นฟูพลังงานและความแข็งแกร่ง)

พลังต่อสู้ : **120**

ประเมิน : ผีเสื้อต่างทองคำนั้น สูงสง่าและงดงาม เป็นราชินีแห่งผีเสื้อ และมันมีจุดสีเขียวทองอยู่ด้านข้าง ด้านหลังมีจุดสีเหลืองทองเล็กน้อย ปีกของมันมีรูปร่างยาวและคม พร้อมกับมีต่างทองคำที่ปลายปีก

ด้วยการมีกระปี่ขุนจุนและผีเสื้อต่างทองคำ ซึ่งเจียสามารถที่จะขึ้นไปเป็น **1** ใน **10** อันดับแรกของผู้เล่นนักผจญภัยได้ นอกจากนี้ เธอยังมีเทคนิคการบ่มเพาะเก้าหยิน และเพลงกระบี่เยว่นู่ การจะเป็น **3** อันดับแรกจึงไม่ใช่ความฝันที่เป็นไปไม่ได้

สำหรับเหล่าศิษย์อย่างขุ่ยเทียนฉี เทคนิคการบ่มเพาะเก้าหยิน เป็นฐานของการบ่มเพาะที่ดีเท่านั้น อย่างไรก็ตาม สำหรับเธอ มันคือเทคนิคการบ่มเพาะระดับจักรพรรดิ

ในทางตรงกันข้ามกับ เทคนิคการบ่มเพาะเก้าหยินในตำนาน ที่โกอาสร้างขึ้นมา นี่เป็นเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในเท่านั้น มันไม่มีท่วงท่าของเทคนิคการต่อสู้

จากทั้งหมด 9 ชั้น หลังจากที่ยพยายามบ่มเพาะอย่างหนัก ตอนนี้ ช่งเจี๋ยทะเลงสู้อยู่ชั้นที่ 5 แล้ว สำหรับเพลงกระบี่เยว่นู๋ เธอสามารถทะเลงสู้อยู่ชั้นที่ 4 ได้อย่างง่ายดาย

สำหรับช่งเจี๋ย การที่เธอประสบความสำเร็จเหมือนในตอนนี้ได้ นั่น นอกเหนือจากพรสวรรค์ของเธอแล้ว ความมุ่งมั่นและความขยันหมั่นเพียรก็เป็นกุญแจสำคัญ มีผู้เล่นนักผจญภัยเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ที่สามารถเดินทางลึกเข้าไปในภูเขาและป่าได้นานถึง 3 เดือน

ในปัจจุบัน ช่งเจี๋ยดูเหมือนกับผู้นำนิกายอย่างแท้จริง

หลังจากที่เธอรู้ว่า หลินเยว่ได้เข้าร่วมนิกายกระบี่ตงหลี่แล้ว ช่งเจี๋ยก็รำเริงเป็นอย่างมาก และเธอรีบกลับนิกายทันที สำหรับเหล่าศิษย์ที่ฝึกฝนอยู่ในเพื่อกเขาห้านิ้ว เธอไม่ต้องการที่จะรบกวนพวกเขา

หากไม่ได้รับพายุฝนแห่งประสบการณ์ แล้วสายรุ้งจะเปล่งประกายสวยงามได้อย่างไร?

ก่อนที่จะจะกลับ ช่งเจี๋ยได้มอบของ 2 ชิ้นแก่โอหยางโชว ซึ่งเธอได้รับมาจากโจรสลัดที่ตาย

แผนที่ชุมนุมสมบัติอ่าวเป๋ยไห่(3/3) : ตามตำนาน ครั้งหนึ่งอ่าวเป๋ยไห่เคยให้กำเนิดโจรสลัดที่มีชื่อเสียงอย่างมาก ชื่อของเขาก็คือ ‘เพชฌฆาตโลหิต’ หลังจากที่เพชฌฆาตโลหิตตาย ทรัพย์สินจำนวนมากที่เขาได้ปล้นไว้ก็หายไปด้วย ก่อนที่เขาจะตาย เขาได้ฝังสมบัติเหล่านั้นไว้ในเกาะโดดเดี่ยวแห่งหนึ่ง และวาดแผนที่ไปที่นั่นไว้ เขาแบ่งแผนที่เป็น 3 ส่วน แล้วส่งผ่านให้กับคนที่เขาไว้วางใจมากที่สุด 3 คน

มันน่าสนใจมาก มันคือชิ้นส่วนที่ 3 ของแผนที่

โอหยางโซวได้รับชิ้นส่วนแรกของแผนที่มาจากกลุ่มโจรสลัดฉลามดำ หลังจากที่เขาโจมตีเกาะพระจันทร์ ในตอนนั้น เขายังขาดชิ้นส่วนแผนที่อีก 2 ส่วน เขาถึงจะสามารถค้นหาสมบัติได้

ตอนนี้ ชุมสมบัติได้ล่องลอยโอหยางโซวอย่างแท้จริง

แน่นอนว่า สำหรับชิ้นส่วนสุดท้ายของแผนที่ เขาคงต้องพึ่งชะตากรรมและโชคดียิ่ง
มาก

เหมือนกับที่ซ่งเจียได้รับมันมา ใครจะไปคิดว่าโจรสลัดธรรมดาจะมีมัน?

ของชิ้นต่อไปเป็นเหรียญ และมันเป็นเหรียญที่เหล่าลอร์ดต่างก็ใฝ่ฝันถึง

มันเป็นเหรียญการอัญเชิญระดับกษัตริย์ ใครจะรู้ว่า ผู้มีความสามารถพิเศษแบบไหน
ที่เขาจะเรียกออกมาได้?

โอหยางโซวไม่ได้กังวลว่าจะเรียกใครได้ ถ้าเป็นข้าราชการพลเรือน พวกเขาสามารถใช้
งานได้ทั้งหมด แต่หากเป็นขุนพล เขาอยากได้ขุนพลเรือ

หลังจากได้รับมันมาจากซ่งเจี๋ยแล้ว โอหยางโซวก็ไม่สามารถทนรอได้อีกต่อไป เขา
เปิดใช้งานเหรียญทันที แสงสีขาวเปล่งออกมา จากนั้น ขุนพลวัยกลางคนก็ปรากฏตัว
ขึ้น

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นเดี่ยวห่วยๆ สำหรับการรับสมัครบุคคล
ทางประวัติศาสตร์ระดับกษัตริย์-ใช้เหมา, รางวัลพิเศษ : คะแนนชื่อเสียง 100
แต้ม!”

เมื่อขุนพลวัยกลางคนเห็นโอหยางโซว เขาก็คุกเข่าลงกับพื้น และกล่าวอย่างเคร่งขรึม
ว่า “ขุนพลนามใช้เหมา คำนับท่านลอร์ด!”

‘โ้วว เขาเป็นขุนพลเรือจริงๆ!’

แม้ว่าไฉ่เหมาจะไม่ได้มีชื่อเสียงมากนัก แต่เขาก็เป็นขุนพลเรือที่แข็งแกร่งในยุคสามก๊ก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องการฝึกอบบรมทหารเรือ แม้แต่โจวหยู ก็ยังหวาดกลัวเขา

“ท่านขุนพล ลูกขึ้นเถิด!”

โอหยางโชวเดินไปหาไฉ่เหมา และประคองเขาลุกขึ้น

ชื่อ : ไฉ่เหมา(ระดับกษัตริย์)

ราชวงศ์ : สามก๊ก

อัตลักษณ์ : ขุนพลเมืองหยาซ่าน

อาชีพ : นายทหารชั้นสูง

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 80

กำลัง : 75

สติปัญญา : 50

การเมือง : 45

ลักษณะพิเศษ : ก้าวบนน้ำ(ความเร็วในการเคลื่อนที่ทางน้ำ เพิ่มขึ้น 10%), ต่อสู้ทางน้ำ(พลังต่อสู้ของกะลาสี เพิ่มขึ้น 15%), ฝึกอบรมทหารเรือ(ประสิทธิภาพการฝึกอบรม เพิ่มขึ้น 25%)

ฝึกฝน : ไม่มี

อุปกรณ์ : กระบี่หั่น

ซึ่งเจียเป็นดาวนำโชคของโอหยางโชวจริงๆ

เมื่อเขาอัศวินใช้หมามาได้ เขาก็จะสามารถเริ่มสร้างกองทัพเรือของเมืองหยางซานได้เสียที

โอหยางโชวไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากพักอยู่ที่เมืองหยาสานานานขึ้น เพราะเหตุบังเอิญ
เล็กน้อยนี้

ในวันเดียวกันนั้น เขาเรียกใช้เหมาให้เดินไปพร้อมกับเขา และพูดคุยกันเกี่ยวกับการ
สร้างกองทัพเรือขึ้นมาเป็นเวลานาน

วันรุ่งขึ้น เจ้ากรมกิจการทหาร ตู๋หฺวู่ฮฺย ก็เทเลพอร์ตมาเพื่อพูดคุยเรื่องนี้กับพวกเขา

จากการจัดระเบียบกองทัพเรือหนานหยางเดิม ในอนาคต เมืองหยาสานจะมีกองเรือ
หยาสาน ดังนั้น การมาถึงของใช้เหมา จึงเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมจริงๆ

โอหยางโชวตัดสินใจทันที เขาแต่งตั้งใช้เหมาเป็นนายพลเรือของกองกลเรือที่ 1 แห่ง
กองเรือหยาสาน

คู่ต่อเรือเปย์ไห่จะสร้างเรือรบทั้งหมดให้กับกองทัพเรือ และเผ่ายตงหลายยังได้ฝึกอบรม
กะลาสีไว้ก่อนแล้วกลุ่มหนึ่ง ที่พวกเขาต้องทำเพียงแค่ ให้เหล่ากะลาสีเล่นเรือมายัง
ท่าเรือภูเขาทิศใต้เท่านั้น ก็เป็นกันเสร็จกระบวนการ

ใช้เหมาจำเป็นจะต้องรับสมัครทหารเรือที่แท้จริง และฝึกอบรมพวกเขาเข้าสู่
กองทัพเรือ

โดยใช้เหมาแสดงความมั่นใจเกี่ยวกับภารกิจที่ลอร์ดมอบให้กับเขาอย่างมาก การ
ฝึกอบรมกองทัพเรือไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเขา ที่มีประสบการณ์ในด้านนี้เลยแม้แต่
น้อย

ในอนาคต เมื่อกองพลเรือที่ 1 ถูกจัดตั้งขึ้นอย่างสมบูรณ์ เกาะฉีต้องใจก็จะปลดเกษ
ขึ้นไปอีกขั้น จากนั้น กองทัพเรือก็จะสามารถเล่นเรือลึกเข้าไปในทะเล และกวาดล้าง
กลุ่มโจรสลัดต่างๆได้

การมาถึงของใช้เหมานี้ เป็นดั่งการได้รับกองเรือมาแล้ว

ในที่สุด ดินแดนซานไห่ก็ได้รับขุนพลเรือที่แท้จริงเสียที

หลังจากจัดการกับกองเรือหย่าซานได้ 2 วัน ขณะที่โอหยางโหวกำลังจะกลับ เสี่ยง
แจ้งเตือนจากระบบ ก็ดังขึ้นที่หูของเขา และมันทำให้เขาถึงกับหยุดชะงัก

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ สัตวประหลาดเหนียน เขียว
น้อย ได้รับการฝึกอบรมอย่างดีในหอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ และมันได้กลายเป็นสัตว์
ร้ายผู้พิทักษ์แห่งเมืองหย่าซานแล้ว, รางวัลพิเศษ : คะแนนชื่อเสียง 500 แต้ม!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หวู่ยี่ ผู้สืบสายเลือดเทพแห่งหมา
ป่า ขาวน้อย ได้รับการฝึกอบรมอย่างดีในหอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ และมันได้
กลายเป็นสัตว์ร้ายผู้พิทักษ์แห่งเมืองหยาซานแล้ว, รางวัลพิเศษ : คะแนนชื่อเสียง
500 แต้ม!”

อย่างไม่คาดฝัน ทั้ง 2 กลายเป็นสัตว์ร้ายผู้พิทักษ์ของดินแดนไปแล้ว

หอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณลึกลับอย่างมาก มันเป็นบางสิ่งที่เขาไม่สามารถเข้าใจได้เลย
หลังจากนั้นไม่นาน ทั้ง 2 ก็เดินออกมาจากหอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ

โอหยางโชวไม่ได้สนใจมากนัก เขาเพียงแค่ตรวจสอบสถานะของพวกมันเท่านั้น

ชื่อ : เชียวน้อย(สัตว์ร้ายจิตวิญญาณ)

ฐานะ : สัตว์ร้ายผู้พิทักษ์แห่งเมืองหยาซาน

เลเวล : 45

ทักษะ : สังหารโลหิต(ประสิทธิภาพการฆ่า เพิ่มขึ้น 85%), พุ่งชน(พลังโจมตีเพิ่มขึ้น
75%)

พลังต่อสู้ : 100

ลักษณะพิเศษ : ป้องปรม(ความปลอดภัยในดินแดน เพิ่มขึ้น 25%), ผู้พิทักษ์(การ
ป้องกันดินแดน เพิ่มขึ้น 15%)

บ่มเพาะ : เทคนิคการบ่มเพาะเจ็ดเพลิงชำระล้างจิตใจ

การประเมิน : สัตว์ร้ายจากในตำนาน ลูกหลานของมังกรบัคคิงและจิตใจใน
ฐานะสัตว์ร้ายผู้พิทักษ์ สายเลือดจิตใจสามารถถูกระงับได้ และมันสามารถ
วิวัฒนาการได้

เมื่อเปรียบเทียบกับพ่อแม่ของมันแล้ว สถานะของเขื่อนน้อยดีกว่ามาก สิ่งที่สำคัญ
ที่สุดก็คือ มันมีเทคนิคการบ่มเพาะ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ศักยภาพของมันสูงมากเพียงใด

ชื่อของเทคนิคการบ่มเพาะ ได้กระตุ้นความคิดและไอเดียมากมายในใจโอบางโฮว

มันหมายความว่า ถ้าเขื่อนน้อยบ่มเพาะเทคนิคนี้ต่อไป มันก็มีโอกาสที่จะกลายเป็น จี
หลินที่แท้จริง ใช่หรือไม่?

ชื่อ : ขาวน้อย(สัตว์ร้ายจิตวิญญาณ)

ฐานะ : สัตว์ร้ายผู้พิทักษ์แห่งเมืองหยาซาน

เลเวล : 40

ทักษะ : โทรจิต[เทพาที](สามารถสื่อสารกับสัตว์ร้ายสายพันธุ์หมาป่าทั้งหมดได้),
เสน่ห์(ทำให้ศัตรูหลงเสน่ห์จากบุคลิกของมัน)

พลังต่อสู้ : 85

ลักษณะพิเศษ : ป้องปราม(ความปลอดภัยในดินแดน เพิ่มขึ้น 25%), ผู้พิทักษ์(การ
ป้องกันดินแดน เพิ่มขึ้น 15%)

บ่มเพาะ : เทคนิคการบ่มเทพหมาป่า

การประเมิน : ตามตำนาน หมาป่าสีขาว เป็นเจ้าแห่งเผ่าพันธุ์หมาป่า และเป็น
ลูกหลานของเทพหมาป่า พวกมันมีตำแหน่งสูงสุดในหมู่หมาป่าทั้งหมด พวกหมาป่า
จะให้ความเคารพต่อพวกมันอย่างมาก

เมื่อเทียบกับเขี้ยวน้อย สถานะของเขี้ยวน้อยยิ่งน่าตกใจ เพื่อนตัวน้อยนี้มีอดีตที่ลึกกลับ
ศักยภาพของมันสูงกว่าเขี้ยวน้อยที่มีโอกาสจะกลายเป็นฉีหลินเสียอีก

TWO Chapter 387 สถานการณ์ในเลย์โจว

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 5 วันที่ 12

โอหยางโซวกลับมายังเมืองซานไห่

หลังจากที่เขี้ยวน้อยและเขี้ยวน้อยกลายเป็นสัตว์ร้ายผู้พิทักษ์ พวกมันก็ไม่อยากจะออก
ห่างจากหอสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ โอหยางโซวเพียงไปดูพวกมันทั้ง 2 และเชวเอ๋อก่อน
จะกลับ

โอหยางโซวมองไปถึงความสำเร็จในอนาคตของทั้ง 3 มันทำให้เขาตื่นเต้นมาก

เมื่อเขากลับมาถึงเมืองซานไห่แล้ว โอหยางโซวก็เรียกตู้หูลู่ฮู่, เจ้ากั้ว และคอบร้ามา
พบ หลังจากเริ่มดำเนินการมาแล้วครึ่งเดือน โอหยางโซวคิดว่า พวกเขาคงมีความ
คืบหน้าบ้างแล้ว

คอบร้าเป็นคนแรกที่รายงาน “เขตเลยใจมีขนาดใกล้เคียงกับแอ่งเลยใจ มี
ดินแดนที่ยังเหลืออยู่ทั้งสิ้น 27 ดินแดน เป็นเมืองขนาดกลางระดับ 2 รวม 22
ดินแดน และเมืองขนาดกลางระดับ 3 อีก 5 ดินแดน ไม่มีดินแดนใดที่เป็นเมืองขนาด
ใหญ่”

เมื่อโอหยางโซวไดยินข่าวกรองนี้ เขาก็พยักหน้า

ถ้าเขาเข้ายึดครองเลยใจได้ โดยไม่รวมเกาะฉืออ่องใจ ดินแดนของเขาจะมีพื้นที่
เพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า

หลังจากผ่านไป 6 เดือน ตั้งแต่จบสงครามซางผิง

แม้ว่าจะไม่มีแผนที่สมรภูมิใหม่ๆปรากฏขึ้น ตำแหน่งของลอร์ดก็ยังคงเลื่อนขึ้น จาก
การกวาดล้างค่ายใจ ส่วนใหญ่จะเป็นเอิร์ลชั้น 2 กันแล้ว และมีบางส่วนที่เป็นเอิร์ล
ชั้น 1

จากการคาดเดาของเขา ตำแหน่งของตีเจินและคนอื่นๆ คงจะอยู่ไม่ไกลจากมาคิส
ชั้น 3 มากนัก

โอหยางโซวจำได้ว่า แผนที่สมรภูมิครั้งที่ 4 ในชีวิตที่แล้วของเขา จะปรากฏขึ้น
หลังจากที่มีเมืองขนาดใหญ่ครบ 5 แห่ง ในปัจจุบัน ภูมิภาคจีนมีเมืองขนาดใหญ่แล้ว
3 แห่ง ตราบเท่าที่มีอีก 2 คน จากพันธมิตรหยานหวง เลื่อนเป็นมาควิส และอัฟเกรด
ดินแดนของพวกเขาเป็นเมืองขนาดใหญ่ แผนที่สมรภูมิครั้งที่ 4 ก็ปรากฏขึ้น

สำหรับเคสการอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ มันคงไม่เป็นปัญหาของกลุ่มอำนาจ
ขนาดใหญ่มากนัก

คอบร้าหยุดชั่วคราว ก่อนจะกล่าวต่อว่า “ดินแดนในเล่ย์โจวทั้งหมดมีประชากรถึง
ขีดจำกัด ซึ่งก็หมายความว่า เมืองขนาดกลางระดับ 2 จะมีกำลังพล 2 กรมทหาร
หรือราว 5,000 นาย ขณะที่เมืองขนาดกลางระดับ 3 ทั้งหมดมี 1 กองพลทหาร
ส่งผลให้เขตเล่ย์โจวทั้งหมดมีกำลังรวมราว 180,000 นาย หากพวกเรานับรวม
เมืองสาขาก็ได้ด้วย พวกเขาก็คงจะมีกำลังพลรวมราว 200,000 นาย”

200,000 นาย ถ้าพวกเขาทั้งหมดรวมกลุ่มกัน มันมากพอที่จะทำลายกองทัพมังกร
ลงได้เลยทีเดียว

โชคดีที่สถานการณ์ไม่ได้เลวร้ายเช่นนั้น

ซึ่งเหวินตอบกลับโอหยางโซวแล้ว มีดินแดน 8 แห่ง ในเขตเล่ย์โจว ที่เข้าร่วมกับ
พันธมิตรเทียนชวง และพวกเขาทั้งหมดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 2

สำหรับดินแดนเหล่านั้น เมื่อพวกเขาเห็นว่าพวกเขาจะได้รับประโยชน์ โอหยางโซวเชื่อ
ว่า พวกเขาคงรู้เองว่าพวกเขาควรจะทำเช่นไร

แบล็คแมนบ้าได้รายงานเขามาว่า พวกเขาได้แทรกซึมเข้าไปในดินแดนที่ทรงอำนาจ
ทั้ง 5 แล้ว

ซึ่งพวกมันคิดเป็น กำลังพลถึง 1 ใน 3 ของศัตรูทั้งหมด

การที่มีเพียงกองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพมังกร และกองพลทหารองครักษ์ มันคงจะ
เป็นเรื่องยากอย่างมาก ที่พวกเขาจะเข้ายึดครองได้ทั้งเล่ย์โจว นี่ยังไม่รวมความ
สูญเสียที่จะเกิดขึ้นอีก

โอหยางโซวมั่นใจว่า ภายใต้อำนาจของดินแดน, อาวุธและอุปกรณ์ชั้นสูง และขุนพลที่
ทรงความสามารถ ทหารของกองทัพซานไห่อาจจะแข็งแกร่งกว่าทหารทั่วไปถึง 3 เท่า

ยิ่งถ้ามีไปฉีเป็นผู้นำทัพ กองทัพซานไห่คงจะสามารถใช้กำลัง 1 ล้าน 4 แสน ได้ และมันคงจะ
เป็นการทดสอบที่ยิ่งใหญ่สำหรับเขา

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาว่า สงครามเลี้ยวใจจะมีการปิดล้อมเป็นหลักแล้ว ดังนั้น
กล่าวตามจริง พวกเขาจำเป็นต้องใช้กำลังพลอีก **1-2** กองพล เพื่อความสำเร็จใน
การเข้ายึดครองเลี้ยวใจ

จากกองพลทหารทั้ง **4** แห่งกองทัพมังกร กองพลทหารที่ **1** จำเป็นต้องเดินทางข้าม
เทือกเขาซีหวนต้าซาน และกองพลทหารที่ **3** จำเป็นต้องอยู่เฝ้าฐานที่มั่นมู่หลาน
เพื่อชายแดน ดังนั้น จึงมีเพียงกองพลทหารที่ **4** ของมู่กู่ยหิงเท่านั้น ที่สามารถจะ
เคลื่อนย้ายได้

การเคลื่อนย้ายพวกเขาจะเพิ่มความเสี่ยงบางอย่างขึ้น

ขณะที่เขาเคลื่อนย้ายกองพลทหารที่ **4** รวมกับที่กองพลทหารองครักษ์มีส่วนร่วมใน
การโจมตีนี้ เมืองซานไห่ทั้งหมดจะอยู่ภายใต้การป้องกันของกองพลทหารป้องกัน
เมืองเท่านั้น ไม่มีกองกำลังอื่นๆอีก มันถือว่ามีความเสี่ยงอย่างมาก

โอหยางโชวคิดถึงเรื่องนี้ และตัดสินใจที่จะเป็นองครักษ์ราชวังทั้ง **3,000** นาย ไว้ที่
เมืองซานไห่ แม้เขาจะไม่คิดว่า พันธมิตรหยานหวงจะเลือกโจมตีในตอนนี้ แต่โอหยาง
โชวกียังคงต้องการปกป้องดินแดนโดยไม่ประมาท

การเล่นอย่างปลอดภัย เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

ในเวลาเดียวกันนั้น กองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพมังกร ก็เริ่มใช้เวลาในการเตรียมการข้ามภูเขาต้าซาน โดยพวกเขาตั้งค่ายชั่วคราวขึ้นที่เขตของรัฐบาลดาบหัก ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับเทือกเขาซีหวนต้าซาน

เมื่อสถานการณ์ในเล่ย์โจวมีเสถียรภาพมากขึ้นแล้ว ซีหวนซู่จะนำกองกำลังของเขาออกเดินทางอันยาวนานและยากลำบาก เพื่อไปลอบโจมตีเมืองซีไห่

ด้วยการมีกองพลทหารป้องกันเมือง และองค์กรกษัตริย์คอยปกป้องเมือง ขรที่กองพลทหารที่ 1 และ 3 คอยปกป้องชายแดน เท่านี้ ก็คงจะไม่มีปัญหาแล้ว

แม้ว่าพันธมิตรหยานหวงจะพยายามโจมตี พวกเขาก็สามารถที่จะไม่สามารถทำลายเมืองซานไห่ลงได้

การย้ายกองพลทหารที่ 4 ไม่ได้ส่งผลมากนักแล้ว

เป้าหมายของโหยงไฮ่ก็คือ การเข้ายึดครองเล่ย์โจวอย่างรวดเร็วที่สุด “ถ้าทอดคำสั่งไปยังกองทัพยศ สั่งให้พวกเขาส่งกองพลทหารที่ 1 เข้าร่วมสงครามเล่ย์โจว และกองพลทหารที่ 2 เตรียมพร้อมสำหรับการป้องกันเมืองซานไห่ทุกเมื่อ”

“ขอรับท่านลอร์ด!” ตู๋หูฮ่วยพยักหน้า

“เล่ย์โจวอยู่ติดกับทะเล ดังนั้น ศัตรูก็อาจจะมีกองทัพเรือด้วยเช่นกัน ในระหว่างสงคราม ให้กองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรืออ่าวเป่ยไห่ เข้าไปตรวจสอบสถานการณ์ทางทะเลรอบๆด้วย!”

แม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถช่วยในการปิดล้อมได้ พวกเขาก็สามารถทำหน้าที่เป็นกำลังเสริมพิเศษที่น่าตกใจได้ เมื่อนับรวมทหารเรือด้วยแล้ว ดินแดนซานไห่จะส่งกำลังพลมากกว่า 70,000 นาย เข้าร่วมสงครามเล่ย์โจวนี้

ดินแดนซานไห่กำลังจะทำให้โลกต้องตกตะลึงอีกครั้งแล้ว

หลังจากที่การประชุมทางทหารสิ้นสุดลง กองกำลังต่างๆของดินแดนซานไห่ก็เริ่มเคลื่อนไหว

กองพลทหารที่ 2 และ 4 แห่งกองทัพมังกร ได้ออกจากค่าย แต่พวกเขาไม่ได้มารวมตัวกันที่เมืองซานไห่ พวกเขาแอบขึ้นเรือฟอคำ เดินทางไปตามแม่น้ำมิตรภาพและแม่น้ำฉิงชู่ จากนั้น เรือก็ออกไปสู่อ่าวเป่ยไห่

ส่วนกองพลทหารองครักษ์ พวกเขาใช้ความมืดให้เป็นประโยชน์ ลอบออกจากเมืองไป
อย่างเงียบๆ ก่อนที่พวกเขาจะเดินทางตรงไปยังท่าเรือเปย์ไห่

เมื่อเมืองเปย์ไห่พัฒนาขึ้น พวกเขาก็สร้างท่าเรือพาณิชย์ขึ้นที่อีกฝั่งหนึ่ง เรือพ่อค้าทั่ว
ไปจะไม่สามารถเข้าใกล้ท่าเรือเปย์ไห่ได้ ตอนนี้ มันเป็นท่าเรือทหารแล้ว

กองพลทหารที่ **1** แห่งกองทัพหยกซ์ จะขึ้นเรือจากท่าเรือภูเขาทิศใต้ แล้วตรงไป
ยังเล่ย์โจวโดยตรง

เรือรบสำหรับกองเรือหยกซ์ได้ออกจากท่าเรือเปย์ไห่แล้ว หลังจากที่พวกเขาได้รับ
พัสดุจากท่าเรือภูเขาทิศใต้ พวกเขาก็จะรีบส่งมันไปยังเล่ย์โจวทันที

ก่อนที่ใครจะรู้ตัว ดินแดนซานไห่ได้รวบรวมกำลังพลและทรัพยากรของพวกเขาไว้
พร้อมแล้ว

โดยกองทัพเรือจะมีบทบาทสำคัญอย่างมาก สำหรับสงครามที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้

ทั้งอ่าวเปย์ไห่ เป็นดั่งดินแดนของกองทัพเรือซานไห่ ที่นี่ พวกเขาสามารถทำทุกสิ่งทุก
อย่างที่พวกเขาต้องการได้

แผนการที่จะกลายเป็นเจ้าแห่งท้องทะเลของเขา ในที่สุดมันก็เริ่มมีผลบ้างแล้ว

เนื่องจากมันเป็นการเคลื่อนย้ายขนาดใหญ่ ขณะกองพลเรือที่ **1** แห่งกองเรืออ่าวเป่ย์
ให้ สามารถเคลื่อนย้ายกำลังพลได้ครั้งละ **1** กองพลทหารเท่านั้น ดังนั้น พวกเขาจึง
จำเป็นต้องสร้างฐานในเลย์โจว

โชคดีที่ระหว่างเหลียนโจวและเลย์โจว มีเส้นทางที่สั้นที่สุด ใช้เวลาเดินทางเพียงแค่ **1**
วันเท่านั้น ขณะที่เส้นทางที่ไกลที่สุด พวกเขาต้องใช้เวลา **4-5** วัน

แม้ว่าทั้ง **2** จะติดทะเลเหมือนกัน แต่เลย์โจวแตกต่างจากเหลียนโจว แอ่งเหลียนโจวมี
ทางเข้าผ่านทางทะเลเพียงทางเดียว และมีชายทะเลจำกัด

ขณะที่เลย์โจวเป็นเหมือนแครอท พื้นที่กว่าครึ่งอยู่ติดกับทะเล ในทางภูมิศาสตร์ มัน
ติดกับทะเลทั้งทางตะวันออกและตะวันตก ในขณะที่ทางเหนือ-ใต้จะมีลักษณะยาว

จากภูมิประเทศเช่นนี้ ไปฉีตัดสินใจที่จะแยกกองกำลังออกเป็น **3** ส่วน แล้วโจมตี
พร้อมกัน

ทางเหนือจะเป็นกองพลทหารที่ **4** แห่งกองทัพมังกร ที่นำโดยมู่กู่หยิง ขณะที่
ตอนกลางจะเป็นกองพลทหารองครักษ์ ที่นำโดยหลินยี่ และไปฉีก็จะติดตามพวกเขา

ไปด้วยเช่นกัน เพื่อคอยบังซาการกองกำลังทั้งหมดจากตอนกลาง ทางใต้จะเป็นกอง
พลทหารที่ **1** แห่งกองทัพพยัคฆ์ ที่นำโดยฟานหลี่ฮั่ว

สุดท้ายก็คือ กองพลทหารที่ **2** แห่งกองทัพมังกร ที่นำโดยลั่วซีสิน พวกเขาเป็นกองพล
ทหารม้า พวกเขาจึงถูกจัดเป็นกองกำลังสำรอง

ไปฉีวางแผนที่จะกวาดล้างเลยใจให้ได้ครั้งหนึ่ง ก่อนที่ทุกคนจะทันได้ตอบสนอง

ถ้าไม่อย่างนั้น หากดินแดนทั้ง **27** รวมมือกัน มันอาจจะกลายเป็นปัญหาใหญ่
สำหรับพวกเขาได้

เพื่อสงครามในครั้งนี้ โอหยางไชวไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากละเมิดกฎของพันธมิตร
โดยเขาซื้อเครื่องยิงหิน **1,000** เครื่อง มาจากดินแดนสอดคลองในครั้งเดียว

กองกำลังของมู่กุ้ยหยิง และฟานหลี่ฮั่วจะนำไปกองกำลังละ **300** เครื่อง ส่วนกองพล
ทหารองครักษ์ จะนำไป **400** เครื่อง

โอหยางไชวได้กวาดเอาผลผลิตเครื่องยิงหินทั้งหมด ที่ดินแดนสอดคลองผลิตได้ในช่วง
3-4 เดือนที่ผ่านมา

นอกเหนือจากเครื่องยิงหินแล้ว โหหยางโซวยังได้ซื้อ รถศึกปิดล้อม 100 เครื่อง และ หอคอยปิดล้อมอีก 500 เครื่อง เมื่อรวมกับบันไดกำแพงอีกนับพันๆเครื่อง ที่ดินแดน ซานไห่ผิงได้แล้ว พวกเขาได้ทำให้สงครามเล่ายาว แตกต่างออกไปจากสงคราม ดินแดนก่อนหน้านี้โดยสิ้นเชิง

การซื้ออาวุธปิดล้อมในครั้งนี้ โหหยางโซวต้องจ่ายเงินไปมากถึง 35,000 เหรียญทอง

สำหรับการกระทำของโหหยางโซว ในฐานะผู้ประสานงานและติดต่อ จือลั่วหลานบ่น เขาอย่างมาก

สำหรับเหตุที่เขาซื้ออาวุธปิดล้อมจำนวนมากในครั้งเดียว แม้ว่าพันธมิตรของเขาจะ อยากรู้ยากเห็น แต่พวกเขาก็ไม่ได้ถามเขาม และแม้ว่าจือลั่วหลานจะบ่นเขา แต่เขอ ก็ไม่ได้สร้างปัญหาให้กับเขา

เมื่อเห็นว่าพันธมิตรของเขาเข้าใจ โหหยางโซวก็รู้สึกขอบคุณพวกเขาอย่างมาก สงครามเล่ายาวสำหรับกับดินแดนซานไห่ผิงมาก พวกเขาไม่สามารถพ่ายแพ้ได้ พวกเขา จึงต้องระมัดระวังทุกการกระทำ

นอกจากอาวุธปิดล้อมแล้ว โหหยางโซวยังได้ซื้อธัญพืชจำนวนมหาศาล มาจาก หอการค้าต่างๆ เพื่อเป็นเสบียงสำหรับทหาร

เมื่อกองกำลังสามารถตั้งหลักในเลย์โจวได้แล้ว เรือพ่อค้าจำนวนมากก็จะขนส่ง
ธัญพืชหลายล้านหน่วยสู่เลย์โจว

มันเหมือนกับจะบอกว่า หอการค้าต่างๆจะช่วยแก้ปัญหาการขนส่งเสบียงให้ครึ่งทาง

เมื่อเสบียงถูกส่งไปถึงเลย์โจวแล้ว วิธีการขนส่งภายใน จะขึ้นอยู่กับดินแดนซานไห่เอง
สำหรับเรื่องนี้ กรมโลจิสติกส์ทางทหาร จะใช้คนงาน **50,000** คน เป็นผู้ทำการ
ขนส่งเสบียงภายในเลย์โจว

โชคดีที่ฤดูเพาะปลูกในฤดูใบไม้ผลิเพิ่งจะสิ้นสุดลง ไม่อย่างนั้น การจะรวมกลุ่ม
แรงงานขนาดใหญ่ คงจะเป็นเรื่องยากมาก

ทุกคนต้องรู้ว่า โครงการก่อสร้างในมณฑลเหอหนานไม่เคยหยุดนิ่ง และความ
ต้องการแรงงานภายในก็เป็นสิ่งที่น่ากลัว

จากการคำนวณคร่าวๆ เพียงแค่การขนส่งเสบียงเพียงอย่างเดียว ดินแดนซานไห่
จะต้องใช้เงินมากถึง **60,000** เหรียญทอง มันทำให้โอหยางไชวต้องใช้เงิน
50,000 เหรียญทอง ที่เขาเก็บไว้สำรองในถุงเก็บของเขา

จำนวนเงินนี้ ยังคงไม่เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายของโรงผลิตและโรงงานทางทหาร ถ้าพิจารณาทั้งหมดแล้ว ค่าใช้จ่ายเหล่านี้ อย่างน้อยๆก็มากกว่า **100,000** เหรียญทอง

ถ้าไม่อย่างนั้น คงจะไม่มีใครบอกว่า สงครามขึ้นอยู่กับความสามารถทางเศรษฐกิจของผู้ก่อสงคราม

หลังจากที่ก่อสงครามขนาดใหญ่แล้ว ถ้าไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้ มันอาจจะส่งผลให้เศรษฐกิจของดินแดนพังทลายลงได้

.....

.....

TWO Chapter 388 กองกำลังแนวหน้าอันเย็นชา

พวกเขาต้องการฐานที่มั่นนอกดินแดน ขณะเดียวกัน มันก็จะใช้เป็นฐานโลจิสติกส์ทางทหารด้วยเช่นกัน ดังนั้น เป้าหมายแรกของพวกเขาจึงเป็น เมืองขนาดกลางระดับ

3

เป้าหมายของกองกำลังทางเหนือก็คือ เมืองขนาดกลางระดับ **3** — เมืองเหิงชาน ซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเลย์โจว, เป้าหมายกองกำลังกลางก็คือ เมืองเลย์

ซาน ซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางเลยใจฝั่งตะวันตก ขณะที่กองกำลังทางใต้ จะมุ่งหน้าไปที่
เมืองให้อ่าน ที่ตั้งอยู่ทางใต้สุดของเลยใจ

จากเมืองขนาดกลางระดับ 3 ทั้ง 5 หลังจากที่เราสามารถยึดครองได้ 3 เมือง
แล้ว พวกเขาก็จะโจมตีเลยใจได้สะดวกมากขึ้น

ที่สำคัญที่สุดก็คือ เมืองทั้ง 3 นี้ ตั้งอยู่ที่ชายแดนของเลยใจ หลังจากที่เราทัพเข้าสู่
เลยใจแล้ว พวกเราไม่จำเป็นต้องเดินทัพไปไกลเพื่อโจมตี พวกเราสามารถเข้า
โจมตีได้ในทันที ไม่อย่างนั้น ไปคิดจะเลือกเมืองขนาดกลางระดับ 2 ที่อยู่ใกล้
ชายแดนแทน

สิ่งที่นักวางกลยุทธ์กังวลก็คือ กองพลทหารที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา

หลังจากที่แผนการถูกกำหนดแล้ว กองกำลังต่างๆก็เริ่มออกเดินทาง

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 5 วันที่ 15

กองพลทหารองครักษ์ ทำหน้าที่เป็นกองกำลังแนวหน้า พวกเขาเริ่มออกเดินทางสู่
ล่ายโจว

ในฐานะผู้บัญชาการ ไป๋ฉีได้ออกเดินทางไปพร้อมกับกองพลทหารองครักษ์
ในขณะเดียวกัน โหหยางไชวกลับไปเมืองซานไห่ หลังจากที่ส่งพวกเขาออกไปจาก
ท่าเรือเป่ย์ไห่แล้ว

ในฐานะลอร์ด เขายังมีเรื่องที่ต้องจัดการอีก

ในเวลานี้ สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ เขาต้องจัดการเรื่องต่างๆในดินแดน ด้วยการมีเขาอยู่
เขาสามารถสงบผู้คนได้ และมันยังทำให้คนอื่นๆไม่กล้าเคลื่อนไหวอีกด้วย

ท่าเรือเป่ย์ไห่อยู่ห่างออกไป ไม่ไกลจากตอนกลางของล่ายโจวมากนัก

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 5 วันที่ 18

กองพลเรือที่ 1 แห่งกองเรืออ่าวเปย์ไห่ ได้ไปถึงปลายทางของพวกเขา พวกเขาได้มาถึงสถานที่ที่ชื่อว่า อ่าวท่าเรือเฮียถู่ บริเวณรอบๆนั้น นอกเหนือจากหมู่บ้านชาวประมงแล้ว ไม่มีทหารประจำการอยู่เลย

เมื่อสัปดาห์ก่อน องค์กรคริสตพิชทมิฬ ได้เข้ามาตรวจสอบหมู่บ้านชาวประมงขนาดเล็กนี้แล้ว ที่นี่มีประชากรราว 300-400 คน ภายในหมู่บ้านทั้งหมดเป็นชาวพื้นเมือง ไม่มีผู้เล่นอาชีพอยู่ที่นี่

เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เล่นนักผจญภัยเข้ามาที่นั่นโดยบังเอิญ สถานีข่าวกรองฉวนโจว ได้ให้องค์กรคริสตพิชทมิฬคนหนึ่ง คอยเตรียมพร้อมอยู่ที่นั่น ด้วยเหตุนี้ กองเรือจึงเทียบท่าที่นั่นได้โดยสะดวก

การเทียบท่าของเรือสมัยโบราณนั้นไม่ถนัดนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรือขนาดใหญ่อย่างเรือเทอร์โบ พวกเขาต้องหาจุดเทียบท่าที่ดีพอ และด้วยเรือรบจำนวนมาก พวกเขาจึงต้องการอ่าวหรือท่าเรือ

หลังจากที่เทียบท่าแล้ว กองพลทหารองค์กรก็ลอบขึ้นฝั่งอย่างเงียบๆ

นอกเหนือจากกำลังพลแล้ว พวกเขายังต้องขนย้ายอาวุธปิดล้อมและทรัพยากรโลจิสติกส์อื่นๆไปด้วย

กว่าพวกเขาจะจัดการทั้งหมดเสร็จสิ้น เวลาก็ล่วงไปถึงช่วงเที่ยงแล้ว จากนั้น กองพล
เรือก็เดินทางกลับ ต่อไป พวกเขาจะต้องทำการขนย้ายกองพลทหารที่ 4 ของมู่กู่ย
หยิง ไปที่ทางเหนือของเลย์โจว

สำหรับจุดขึ้นฝั่งทั้ง 3 กองกรักรัษอสรพิษหิมิพีได้จัดเตรียมไว้ทั้งหมดแล้ว

แบล็คแมมบ้าสั่งให้คนของเขา แสดงพลังของกองกรักรัษอสรพิษหิมิพีระหว่างสงคราม
เลย์โจวนี้

หลังจากที่กองพลทหารองครักษ์จัดการทุกอย่างแล้ว พวกเขาก็เลือกที่จะพักผ่อนอยู่ที่
หมู่บ้านชาวประมงในวันนี้ สำหรับทหารส่วนใหญ่ นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาเดินทางบน
เรือ มันเป็นเรื่องธรรมดาที่พวกเขาจะอดอด และมันส่งผลต่อความแข็งแกร่งของพวก
เขา

โดยเฉพาะม้าศึก ที่ถูกส่งมาพร้อมกับพวกเขา

เมื่อเทียบกับทหารแล้ว ม้าฉิงฟู่อยู่สถานการณ์ที่ย่ำแย่กว่า พวกมันต้องการการ
พักผ่อนอย่างมาก

ขณะที่กองกำลังหลักกำลังพักผ่อน พวกได้ส่งหน่วยสอดแนมออกไปลาดตระเวน

ภายใต้การแนะนำของนายกอง พวกเขาได้เดินลึกเข้าไปในเขตแดนของเมืองเลย์ซาน

สำหรับภารกิจของพวกเขา นอกเหนือจากยืนยันเส้นทางที่ถูกต้องแล้ว พวกเขายังต้อง
เก็บกวาดสิ่งกีดขวางเส้นทางด้วย

หลังจากที่ฝ่ายข่าวกรองได้แทรกซึมเข้ามาในเลย์โจวได้ครึ่งเดือน พวกเขาก็ตรวจสอบ
ภูมิประเทศแบบหยาบๆของพื้นที่และทำแผนที่ขึ้นมาได้ สำหรับภูมิประเทศของพื้นที่
เฉพาะเจาะจง กองพลทหารจะต้องพึ่งตนเอง

วันแรกของสงครามเลย์โจวผ่านไปอย่างเงียบสงบ

ห่างออกไป 50 กิโลเมตร เมืองเลย์ซานยังไม่มีรู้เลยว่า มีกองกำลังขนาดใหญ่ได้ปรากฏ
ตัวขึ้นภายใต้จมูกของพวกเขา

เช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น หลังจากที่พักผ่อนทั้งกลางวันกลางคืน เหล่าทหารก็กลับมามีพลัง
เต็มเปี่ยมอีกครั้ง

สงครามที่แท้จริงกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

ในช่วงเช้าตรู่ หลังจากที่พวกเขาจัดขบวนทัพเสร็จสิ้น พวกเขาก็ไม่เสียเวลาอีกต่อไป
พวกเขาขี่ม้าฉิ่งฟู่ของพวกเขา และรีบตรงไปที่เมืองเล่ย์ซานทันที

หากพวกเขายังล่าช้าอยู่ มันมีโอกาที่พวกเขาจะถูกตรวจพบได้

สิ่งที่เป็นปัญหาก็คือ การขนย้ายอาวุธปิดล้อม

แม้ว่าอาวุธเหล่านี้จะน่าอัศจรรย์ แต่การขนย้ายพวกมันกลับยากลำบากเป็นอย่าง
มาก

ไปฉีตัดสินใจทิ้งทหารไว้ 2 กองพัน เป็นผู้ดูแลการขนย้ายพวกมัน ในขณะที่กองกำลัง
หลักจะเดินทัพไปก่อน

อากาศในช่วงเช้าของเล่ย์โจว มีหมอกหนาและชื้นมาก

กองพลทหารองครักษ์ใช้แสงบางๆและปกปิดตัวตนด้วยหมอกเหล่านี้ พวกเขาดูราว
กับเป็นกองทัพผีในหมอก เดินทัพต่อไปภายใต้การนำทางของหน่วยสอดแนม

ไปฉีไม่เคยใช้กองกำลังของเขาในลักษณะนี้มาก่อน

วิธีการที่เขาคิดในตอนนี้นี้ก็คือ การลอบโจมตีก่อนที่จะศัตรูจะทันได้ตอบสนอง โดยเขาจะส่งกองกำลังแนวหน้าไปยึดประตูเมือง ซึ่งมันจะช่วยให้พวกเขาไม่ต้องทำสงครามปิดล้อม

ถ้ากองกำลังทั้งหมดพุ่งไปข้างหน้า เสี่ยงควมมั่วอาจจะทำให้ศัตรูได้รับการแจ้งเตือนได้ ดังนั้น กองกำลังแนวหน้าจะต้องเป็นกลุ่มขนาดเล็กอย่าง กองพัน

อย่างไรก็ตาม ด้วยความแข็งแกร่งของกองพันปกติ ดูเหมือนว่ามันจะเป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะสามารถยึดประตูเมืองของเมืองขนาดกลางระดับ 3 ได้ แม้จะเป็นการลอบโจมตีก็ตาม

แต่หากในมือไปฉีก็คือ กองพลทหารองครักษ์ ซึ่งเป็นกองกำลังชั้นสูง ที่ไม่สามารถหยุดยั้งได้ ทหารเหล่านี้ถูกคัดเลือกมาจากกองพลต่างๆ โดยทหารแต่ละนาย อาจจะเทียบกับทหารทั่วไปได้ถึง 5 นาย

ไปฉีเชื่อมั่นในตัวพวกเขาอย่างมาก

หลังจากที่ไปฉีกล่าวถึงแผนการของเขาออกไปแล้ว หลินยี่ก็อาสาเป็นทำหน้าที่นี้ทันที

“ท่านผู้บัญชาการ ข้ายินดีจะทำมัน!”

เมื่อไปซื้อได้ยินเช่นนั้น เขาก็ตัดสินใจทันที “ตกลง เจ้าจะนำกองพันทหารองครักษ์
ส่วนตัวของเจ้า ทำหน้าที่เป็นกองกำลังแนวหน้า และกรมทหารที่ **1** จะคอยติดตาม
พวกเจ้าไปอย่างใกล้ชิด ส่วนข้าจะนำกองกำลังหลักตามไปที่หลัง”

กองพันทหารองครักษ์ส่วนตัวของหลินยี่ เป็นกองพันทหารชั้นสูง ที่ยอดเยี่ยมที่สุดใน
กองพลทหารองครักษ์ ไม่มีกองพันใดจะเหมาะสมเป็นกองกำลังแนวหน้าไปกว่าพวก
เขามากแล้ว

และหลินยี่เองก็เป็นนายทหารที่แข็งแกร่งมากอีกด้วย

เมื่อทั้ง **2** รวมอยู่ด้วยกัน มันทำให้ไปฉินมั่นใจอย่างมาก

“ขอบคุณท่านผู้บัญชาการ!”

หลินยี่โค้งคำนับ ขณะที่กระโดดขึ้นบนหลังมาของเขา เขานำกองพันทหารองครักษ์
ส่วนตัวของเขา แยกออกไปจากกองกำลังหลัก แล้วพุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

ด้านหลังของพวกเขา กรมทหารที่ **1** รีบติดตามพวกเขาไปห่างๆ หน้าที่ของพวกเขา
คือ หลังจากที่ยกกองกำลังแนวหน้ายึดประตูเมืองได้แล้ว พวกเขาจะบุกเข้าไปเป็นกำลัง
เสริมให้กับกองกำลังแนวหน้า

ถ้าไม่อย่างนั้น ทุกอย่างอาจจะกลายเป็นสูญเปล่า

ภายใต้การบัญชาการของไป่ฉี กองทัพจะเป็นเหมือนกับฟันเฟืองในเครื่องจักร พวก
เขาจะคอยช่วยเหลือและเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน

เวลา **9.00** น. กองพันทหารองครักษ์ของหลินอี้ได้ลอบโจมตีประตูเมือง พวกเขาเป็น
เหมือนกับทหารที่ลงมาจากสวรรค์ ศัตรูไม่มีเวลาจะตอบสนองการปรากฏตัวของพวก
เขาได้

กองกำลังป้องกันเมืองคิดว่า พวกเขาคือทหารหน่วยลาดตระเวณของพวกตนที่
กลับมากจากการลาดตระเวณ

ขณะที่ระยะห่างไม่ถึง **500** เมตร กองกำลังป้องกันเมืองก็สังเกตเห็นแสงที่สะท้อน
ออกมาจากชุดเกราะหมิงกวง ในที่สุด พวกเขาก็ตระหนักว่าเป็นศัตรูที่กำลังพุ่งเข้ามา
โจมตีพวกเขา

“ศัตรุโจมตี! ศัตรุโจมตี!” ทหารยามตะโกน

ประตูเมืองที่เงียบสงบในตอนแรก กลายเป็นสับสนวุ่นวายทันที ประชาชนที่กำลังต่อคิวเข้าเมือง ผลักดันไปข้างหน้า และต่อสู้ด้วยชีวิตเพื่อให้ตัวเองได้หลบเข้าไปในเมือง

“ปิดประตู! ปิดประตูเดี๋ยวนี้!” นายทหารที่รับผิดชอบประตูเมืองตะโกน

“ท่านขุนพล ประตูเมืองถูกปิดกั้นโดยประชาชนที่พยายามเข้ามา พวกเราไม่สามารถปิดประตูได้ขอรับ!”

“ไล่พวกเขาออกไปซะ! ถ้าพวกเขาไม่ยอมออกไปก็ฆ่าพวกเขาซะ!”

ใบหน้าของทหารกลายเป็นเย็นชา ถ้าประตูเมืองถูกยึด พวกเขาก็จะถูกตัดหัว เมื่อถึงตอนนั้น จะไม่มีความเมตตาใดๆหลงเหลืออยู่อีก

“ขอรับ!” ทหารนายนั้นรีบกระจายคำสั่งในทันที

“พลธนูเตรียมพร้อม!” นายทหารยังคงไม่สบายใจ เขาจึงสั่งให้ทหารธนูขึ้นไปเตรียมพร้อมบนกำแพงเมือง

“ขอรับท่านขุนพล!”

ขณะที่คำสั่งทางทหารนั้นกระจายออกไป ประตุมืองก็ยิ่งวุ่นวายมากขึ้น

ทหารยามเริ่มบอกกับประชาชนว่า ศัตรูกำลังมุ่งหน้ามาที่ประตุมือง และพวกเขาจะไม่ทำร้ายประชาชน จากนั้น ทหารยามก็ไล่ประชาชนให้ไปรออยู่ที่นอกเมือง

อย่างไรก็ตาม ประชาชนก็ยังคงไม่ฟังพวกเขา แล้วยังพยายามจะผลักดันเข้าไปในเมืองมากขึ้น

“อา...ทหาร! ขอให้ทุกคนที่พยายามจะเข้ามาซะ!”

เมื่อถึงจุดนี้ สถานการณ์ทั้งหมดก็ระเบิดขึ้น

การกระทำของพวกเขาทำให้ประชาชนบางส่วนหวาดกลัวและยอมออกไป

ในขณะที่ทหารยามกำลังยกสะพานขึ้น กองพันทหารองครักษ์ก็มาถึงหน้าประตุมืองแล้ว

ระยะทางเพียง 500 เมตรนั้น เป็นเพียงระยะทางสั้นๆสำหรับพวกเขาที่ขี่ม้าฉิ่งฟู่

“กองพันทหารองครักษ์ โจมตี!”

หลินยี่ชั๊กดาบถึงออกมา และนำกองกำลังของเขาบุกเข้าไป

“ฆ่า!!!”

กองพันทหารองครักษ์ไม่ได้สนใจประชาชนทั่วไป ใครก็ตามที่ยืนขวางทางพวกเขา
ทั้งหมดจะต้องถูกสังหาร เมื่อถึงจุดนี้ พวกเขาต้องเร่งทำเวลา พวกเขาจึงไม่สามารถ
แสดงความเมตตาใดๆออกมาได้

“ยิงธนู! อย่าให้พวกมันเข้ามามากกว่านี้!”

นายทหารของศัตรูตกใจ เมื่อได้เห็นภาพดังกล่าว กองกำลังชั้นสูงนี้มาจากที่ใดกัน?

ทหารในกองพลทหารองครักษ์เป็นดั่งทหารเหล็กกล้า

และยิ่งทหารในกองพันทหารองครักษ์ พวกเขาคือ ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในกองพลทหาร
องครักษ์ทั้งหมด

ภายใต้การนำของหลินอี้ หัวใจของพวกเขาแข็งเหมือนหิน พวกเขาไม่ได้สนใจลูกศรที่
ถูกยิงมา และรีบวิ่งตรงไปที่ประตูเมือง ไม่มีอะไรสามารถหยุดยั้งพวกเขาได้

ในที่สุด ก่อนที่ประตูเมืองจะปิดลง หลินอี้และกองกำลังของเขาก็ก้าวถึง

“ส่า!”

ขณะที่หลินอี้กวัดแกว่งดาบในมือของเขา และแสงสะท้อนของดาบสว่างขึ้น หัวของ
ประชาชนที่ขวางทางมากมายก็ตกลงบนพื้น

“ส่า!!!”

ภายในเวลาไม่ถึง 5 นาที ทหารยามที่ดูแลประตูเมือง 500 นาย ก็ถูกสังหารทั้งหมด
ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่เหลือรอด

กองพันทหารองครักษ์ได้ยึดประตูเมืองไว้แล้ว

“ตัดเชือก!”

ขณะที่หลินยี่ยึดประตูเมืองได้ เขาก็ยังคงแสดงความสงบตามปกติออกมา

“ขอรับท่านขุนพล!”

“พวกเราไม่สามารถปล่อยให้พวกมันตัดเชือกได้ กองพันป้องกันเมืองตามข้ามา ไป
ฆ่าพวกมันกัน!” นายทหารของกองกำลังป้องกันเมืองกลายเป็นดุร้าย เขานำทหาร
ของเขา ลงมาจากกำแพง เพื่อต่อสู้กับศัตรู

“พวกมด!”

เมื่อเขาเห็นศัตรูที่กำลังพุ่งเข้ามา หลินยี่ไม่แม้แต่จะขายตามองพวกเขา เขาเพียงโบก
มือและกล่าวว่า “ฆ่าพวกเขาซะ!”

ทหารองครักษ์ส่วนตัวของหลินยี่ 500 นาย ออกไปเผชิญหน้ากับกองกำลังป้องกัน
เมืองราว 1,000 นาย แม้จำนวนจะต่างกันมาก แต่ทหารองครักษ์แต่ละนาย ไม่ได้
แสดงความกังวลใดๆออกมาเลย

ขณะที่พวกเขาต่อสู้กัน ความแข็งแกร่งของพวกเขาแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ทหาร
ยามเหล่านี้ไม่แม้แต่จะเป็นศัตรูของพวกเขาได้เลย

กองกำลังป้องกันเมืองถูกทำลายอย่างง่ายดาย ซากศพของพวกเขากระจัดกระจายไป
ทั่วประตูเมือง

หลินยี่ไม่ได้เข้าไปร่วมการสังหารหมู่ในครั้งนี้ เขาชี้ม้าของเขา และมองไปที่ขอบฟ้า ซึ่ง
เขาได้เห็นกองกำลังขนาดใหญ่กำลังให้ร่องขณะที่พุ่งเข้ามาหาพวกเขา

ภายใต้แสงสะท้อนจากชุดเกราะสีทองสดใส กรมทหารที่ **1** ได้มาถึงแล้ว

.....
.....

TWO Chapter 389 ขุนพลฮูเว่ย

กรมทหารที่ **1** เร่งความเร็วขึ้น ทันทีที่พวกเขาเห็นว่า กองกำลังแนวหน้าของพวกเขา
ยึดประตูเมืองได้แล้ว ผู้การแห่งกรมทหารที่ **1** สั่งให้กองกำลังของเขาบุกเข้าไป

“โจมตี!”

เมื่อนายทหารของกองกำลังป้องกันเมืองเห็นว่า ศัตรูมีกำลังเสริม เขาก็ตกใจ “ป้องกัน
เอาไว้ กำลังเสริมของพวกเราจะมาถึงในเร็วๆนี้ พวกเราไม่สามารถปล่อยให้ศัตรูผ่าน
เข้ามาได้ ไปอย่างนั้น ดินแดนของพวกเราจะตกอยู่ในอันตราย!”

“ยอมตายดีกว่ายอมหนี!” กองกำลังป้องกันเมืองทั้งหมดพยายามที่จะป้องกัน

“เหอะ!”

หลินอี้มองไปที่พวกเขาอย่างเย็นชา เขาควบม้าของเขา ไปปรากฏตัวขึ้นด้านหน้า
นายทหารของศัตรูอย่างน่าตกใจ ในขณะเดียวกันนั้น หลินอี้ก็เทกดอกออกไป

นายทหารนายนั้นตกใจ เขาชักดาบของเขาออกมาปิดดอกทันที เกิดเป็นประกายไฟ
ขึ้นเมื่อดอกและดาบปะทะกัน

พลังอันแข็งแกร่งแพร่กระจายออกมา มันทำให้มือของนายทหารชา ส่งผลให้เขาล้มลง

แม้ว่าจะไม่มีแรงส่งจากม้ามากนัก แต่มันก็มากพอที่จะทำให้นายทหารยามตื่น

ตระหนก

เขารู้แล้วว่า เขาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของนายทหารหนุ่มผู้นี้

ในขณะที่เขากำลังลังเลว่าจะทำเช่นไรต่อไป หลินยี่ก็โจมตีอีกครั้ง

หอกยาวของหลินยี่มีความยืดหยุ่นสูง เนื่องจากศัตรูของเขากำลังตื่นตระหนก หลินยี่จึงใช้โอกาสนั้นแทงหอกออกไป โดยเล็งไปที่หน้าอกของนายทหารยาม

“ฮาก!”

นายทหารยามพ่นเลือดสดๆออกมา เขาค่อยๆก้มหน้าลง และมองเห็นว่า หอกได้แทงทะลุอกของเขาอย่างไม่อยากจะเชื่อ

หลินยี่ดึงหอกกลับมา ซึ่งมันทำให้เลือดไหลออกมาจากบาดแผลนั้น

นายทหารนั้นไม่สามารถอยู่รอดจากการโจมตีที่ทรงพลังของหลินยี่ได้เลย

“สุดยอดเลยท่านขุนพล!” เหล่าทหารองครักษ์ส่งเสียงเชียร์นายทหารของพวกเขา

ในทางกลับกัน ทหารยามกลายเป็นตื่นตระหนก ขวัญกำลังใจของพวกเขาตกลงจนเป็นศูนย์

“รีบเก็บกวาดประตูเมืองซะ!”

การแสดงออกของหลินยี่ยังคงไม่เปลี่ยนไป ขณะที่เขานำทหารของเขาสังหารศัตรู

“ขอรับท่านขุนพล!”

หลังจากนั้นไม่นาน กองกำลังป้องกันเมืองก็ล้มเหลวในการป้องกันและถูกบังคับให้
ถอยกลับไป

“ท่านขุนพล กรมทหารที่ 1 มาถึงแล้วขอรับ!” ผู้การร้องบอกเขา

หลินยี่พยักหน้า “จัดให้ 1 กองพันคอยปกป้องประตูไว้ ส่วนที่เหลือตามข้ามา!”

“ขอรับท่านขุนพล!”

หลินยี่รู้ดีว่า กองกำลังของศัตรูในปัจจุบันยังไม่มั่นคง นอกจากนี้ พวกเขายังขาด
ข้อมูลเกี่ยวกับสนามรบ มันเป็นโอกาสที่ดี ด้วยการมีกรมทหารที่ 1 เขามีความมั่นใจ
ว่า จะเอาชนะกองพลของศัตรูได้

ถ้าเขารอให้กองกำลังหลักมาถึง พวกเขาก็คงจะต้องสู้รบกับกองกำลังของศัตรูที่
เตรียมความพร้อมแล้ว

“ส่า!”

ทหารม้าเหล็กอันแข็งแกร่งเป็นเหมือนกับน้ำท่วมสีดำ พวกเขานุกเข้าไปในเมือง และ
ตรงไปที่คฤหาสน์ของลอร์ดโดยตรง

ร้านค้าต่างๆตามถนนได้ปิดตัวลงก่อนหน้านี้แล้ว ตั้งแต่ที่มีการสู้รบกันที่ประตูเมือง
บนถนนอันกว้างใหญ่ไม่มีผู้คนเลยแม้แต่คนเดียว มันสร้างเป็นฉากที่อ้างว้างและน่า
หวาดกลัวอย่างมาก

ชาวเมืองแอบมองผ่านช่องว่างระหว่างประตู ขณะที่ทหารม้าเหล็กกำลังวิ่งผ่านไป
สถานการณ์นี้ทำให้พวกเขาหวาดกลัวมาก

ช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายเกิดขึ้นซ้ำอีกครั้ง

กรมทหารที่ **1** ใช้เวลาเพียงช่วงระยะสั้นๆ ก่อนที่พวกเขาจะพบกับกองพลทหาร
ป้องกันเมือง

พวกเขาเพิ่งจะออกจากค่าย และกำลังมุ่งหน้าไปยังประตูเมือง พวกเขาไม่ได้คาดหวัง
เลยว่า ศัตรูของพวกเขาจะบุกเข้ามาถึงในเมืองได้ในเวลาเพียงแค่ 20 นาทีเท่านั้น

เมื่อพวกเขาได้พบกันในที่แคบ จะมีเพียงผู้ที่กล้าหาญกว่าเท่านั้นที่จะอยู่รอด

“โจมตี!”

หลินยี่ไม่ลังเลเลยที่จะสั่งให้กองกำลังของเขาพุ่งไปข้างหน้า

“ฆ่า! ฆ่า! ฆ่า!” กรมทหารที่ 1 กำลังซู่ขวัญศัตรูของพวกเขา

“จัดขบวนทัพ!”

นายพลแห่งกองพลทหารป้องกันเมือง ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากสั่งให้กองกำลังของเขา
จัดขบวนทัพป้องกัน เนื่องจากถนนนั้นคับแคบ มันทำให้กองกำลังของเขาต้องตั้ง
ขบวนทัพเป็นแถวยาว ส่งผลให้ด้านหน้าและด้านหลังมองไปเห็นกันและกัน

“ยกโล่ขึ้น!” ภายใต้คำสั่งของนายพล ทหารโล่ดาบที่อยู่ด้านหน้าจึงยกโล่ของพวกเขา
ขึ้น

“พลธนู!” พลธนูที่อยู่ด้านหลังเริ่มเตรียมธนูของพวกเขา

ทั้งหมดนี้อยู่เป็นระบบและน่ากลัว

แต่กองพลทหารป้องกันเมืองกำลังเผชิญหน้าอยู่นี้ คือ ทหารองครักษ์อันทรงพลัง โล่
ของพวกเขาจึงเป็นเหมือนกับกระดากที่บอบบาง

กรมทหารที่ **1** เป็นเหมือนกับเครื่องตัดหญ้า พวกเขาพุ่งเข้าไปด้วยความเร็วถึง **75** กิโลเมตร/ชั่วโมง กระแทกศัตรูจนกลายเป็นเนื้อบด

ถนนแคบๆนี้กลายเป็นฝันร้ายของศัตรู

‘ความเร็วของทหารม้าตรงหน้านี้นั้นอะไรกัน?’ แม้แต่ทหารธนูที่เก่งที่สุดในกองพล
ทหารป้องกันเมือง ก็ยังคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้

ขณะที่พวกเขาหิบบธนูออกมา ตัวของพวกเขาก็สั่นสะท้าน ในตอนแรก ศัตรูอยู่ห่าง
ออกไป **1** กิโลเมตร อย่างไรก็ตาม ในตอนนี้ ขณะที่พวกเขาเตรียมจะจ้างลูกศร ศัตรู
กลับอยู่ห่างไปเพียง **500** เมตรเท่านั้น และขณะที่พวกเขากำลังเล็งและเตรียมจะยิง
ศัตรูก็มาปรากฏตัวตรงหน้าของพวกเขาแล้ว

‘ขบวนทัพทหารโล่ดาบหรือ?’

‘หลีกทางไปซะ!’

‘ขบวนทัพทหารม้าหรือ?’

‘หลีกทางไปซะ!’

‘ขบวนทัพทหารหอกหรือ?’

‘หลีกทางไปซะ!’

‘ขบวนทัพทหารธนูหรือ?’

‘บัดขี้พวกเขาซะ!’

แม้ว่ากองพลทหารป้องกันเมืองจะตั้งขบวนทัพเป็นแถวยาวตามถนน อย่างไรก็ตาม
ขบวนทัพดังกล่าว ไม่ก่อให้เกิดปัญหาใดๆ ให้กับกรมทหารที่ **1** เลย

เหล่าทหารองครักษ์เป็นดังอสูรร้ายที่มาจากนรก พวกเขาสังหารศัตรูอย่างไร้ปราณี

พวกเขาทะลวงผ่านขบวนทัพของศัตรู รวากับกำลังฉีกกระดาศที่ละแผ่นที่ละแผ่น
อย่างง่ายดาย

กองทัพที่ดูแข็งแกร่งและน่าหวาดกลัว กลายมาเป็นหม้อต้มโจ๊กที่เหลวแหลก

ทหารองครักษ์ได้กระแทกทหารจำนวนมาก ตกลงไปในที่ระบายน้ำด้านข้าง ทำให้มี
ทหารที่ได้รับบาดเจ็บจำนวนมาก เต็มอยู่ในที่ระบายน้ำ

“เกิดอะไรขึ้น?”

เมื่อได้เห็นความแข็งแกร่งของศัตรู ใบหน้าของนายพลแห่งกองพลทหารป้องกันเมืองก็
ซีดลง

“ท่านขุนพล พวกเราไม่สามารถป้องกันได้เลย พวกเราควรจะทำเช่นไรต่อไปดี?”

เนื่องจากขบวนทัพของพวกเราเรียงเต็มอยู่ในท้องถนน มันจึงไม่มีพื้นที่ว่างให้พวกเขา
เคลื่อนไหวใดๆได้ ใบหน้าของนายพลกลายเป็นน้ำเกลียวอย่างมาก ขณะที่เขาตะโกน

ออกไปว่า “อะไรคือสิ่งที่พวกเราทำได้หรือ? พวกเราไม่มีที่ให้ถอยอีกแล้ว พวกเราทำได้เพียงต่อสู้กับความตายเท่านั้น!”

“ต่อสู้กับความตาย!”

“ต่อสู้กับความตาย!!!”

แต่น่าเสียดาย เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองกำลังทหารม้าเหล็กที่ไม่มีสัญญาณว่าจะชะลอตัวลงเลย เสียงตะโกนของพวกเขาจึงไม่ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การพึ่งพาอาศัยขวัญกำลังใจเพียงอย่างเดียว ไม่ได้ช่วยให้พวกเขาชนะสงครามได้

ความสิ้นหวังเต็มอยู่บนใบหน้าของนายพล

กรมทหารที่ **1** รวบรวมเป็นอาวุธของพระเจ้า พวกเขาแยกกองพลทหารป้องกันเมืองออกเป็น **2** ส่วนอย่างง่ายดาย

ภายใต้การนำของหลินอี้ ทหารทั้งหมดตัดสินใจกันว่า ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามจะเป็นใครก็ตาม หรือไม่ว่าจะมีจำนวนมากเพียงใดก็ตาม พวกเขาจะยังพุ่งต่อไป และสังหารผู้ที่กล้าขวางทางพวกเขาทั้งหมด

ดาบถึงถูกกวัดแกว่ง, หอกถูกแทงไปข้างหน้า, ทวนบนหลังม้าพุ่งเข้าหาศัตรู

มีศัตรูอยู่มากเกินไป พวกเขาจึงไม่สามารถสังหารได้ทั้งหมด โดยครึ่งหนึ่งหนีออกไป
ในช่วงที่สับสนวุ่นวายนั้น พวกเขาไปตามถนนเล็กๆด้านข้าง

เมื่อเผชิญหน้ากับศัตรูที่แข็งแกร่ง กองพลทหารป้องกันเมืองไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้า
พวกเขาทำได้เพียง แอบมองขณะที่กองกำลังของศัตรู พุ่งไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด

กรมทหารที่ **1** แห่งกองพลทหารองครักษ์ได้สร้างสถิติใหม่

พวกเขาใช้ความแข็งแกร่งของ **1** กรมทหาร เอาชนะ **1** กองพลทหารที่มีกำลังพล
มากกว่าถึง **5** เท่าได้

“ท่านขุนพล พวกเราควรจะได้ตามพวกเขาไปหรือไม่?”

“มันไร้ประโยชน์แล้ว!” นายพลยอมแพ้ “กองกำลังที่แข็งแกร่งเช่นนี้ ไม่ใช่อะไรที่พวก
เราจะสามารถต่อกรด้วยได้!”

กรมทหารที่ **1** ใช้เวลาเพียง **1** ชั่วโมงเท่านั้น ในการยึดเมืองเลยซาน

ขณะที่ไปฉีกนำกำลังพลที่เหลือมาถึงเมืองเล่ยซาน ธงของดินแดนซานไห่ก็ถูกแขวนอยู่บนกำแพงเมืองแล้ว ในเวลานี้ กองกำลังที่ทำหน้าเคลื่อนย้ายอาวุธปิดล้อม เพิ่งจะเดินทางได้เพียงครึ่งทางเท่านั้น

กองพลทหารองครักษ์ได้สร้างสถิติที่ดี มันทำให้พวกเขาได้รับเกียรติยศและศักดิ์ศรีเพิ่มขึ้นอย่างมาก นี่เป็นสงครามครั้งแรก นับตั้งแต่ที่พวกเขาถูกจัดตั้งขึ้น และพวกเขาก็ทำได้ตามที่คาดหวัง

ในขณะที่เมืองเล่ยซานถูกยึดครอง โอหยางไชวกำลังอ่านหนังสืออยู่ที่ห้องอ่านหนังสือของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวี่ สำหรับการยึดครองเมืองเล่ยซาน รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล **1,000** แต้ม!”

โอหยางไชวยิ้ม ขณะที่เขาหยิบถ้วยชาขึ้นมาจิบ

ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงหลังจากที่การสู้รบสิ้นสุดลง โอหยางไชวก็ได้รับรายงานการสู้รบในเชิงลึกจากองครักษ์อสรพิษหมิฟผ่านสถานีรีเลย์

โดยใช้รีเลย์เป็นสื่อกลาง องค์กรข้อสรพิษหมิพีได้สร้างเครือข่ายข่าวกรองที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้นมา แต่ละกองกำลังจะมีสมาชิกขององค์กรข้อสรพิษหมิพีติดตามไปด้วย โดยพวกเขาจะทำหน้าที่ถ่ายทอดคำสั่ง และรายงานข่าวกรองล่าสุด

โอหยางโซวเงยหน้าขึ้น เขายังคงสงบขณะที่ตะโกนเรียกออกไป “นายผุ!”

“ท่านลอร์ด!”

ไปหานานผู้รีบเดินเข้ามา

“ถ่ายทอดคำสั่งของข้าออกไป เนื่องจากกองพลทหารองค์กรข้าทำงานได้ดี ข้าจึงขอมอบรางวัลให้แก่นายพลหลินยี เป็น ‘ขุนพลสุเว่ย’ และมอบเหรียญสัญญาลักษณ์ให้กับเขา เพื่อยกย่องความกล้าหาญของเขา ทหารคนอื่นๆ ก็จะได้รับรางวัลด้วยเช่นกัน”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

นี่เป็นครั้งแรกที่โอหยางโซว มอบฉายาทางทหารให้แก่ขุนพลของเขา เนื่องจากผลงานในสงคราม

นอกเหนือจากหวังเฟิง ที่ได้เป็นขุนพลราชวงศ์แล้ว มีเพียงไป๋ฉีและซุนปินเท่านั้น ที่ได้รับ

ฉายาทางทหาร

ไป๋ฉีเป็นจอมพล ขณะที่ซุนปินเป็นขุนพลผู้ยิ่งใหญ่

ถ้าใครศึกษาระบบโบราณของราชวงศ์ฮั่นและถัง จะรู้ว่า นี่คือรางวัลสูงสุด

ฉายาขุนพลสูงเว่ย จะมอบให้กับขุนพลที่แสดงความกล้าหาญออกมาในสนามรบ

ในสมัยสามก๊ก หยูเจิง, หลูเมิ่ง, เจ้าหยุน และคล้ายๆกันนี้ ได้รับฉายานี้

สำหรับหลินยี การได้รับฉายานี้ถือเป็นเกียรติสูงสุด และมันยังเป็นครั้งแรกในดินแดน

ซานไห่อีกด้วย

ทุกคนสามารถจินตนาการได้ว่า ขุนพลคนอื่นๆจะตื่นเต้นเพียงใด เมื่อข่าวนี้
แพร่กระจายออกไป มันจะทำให้พวกเขามีความหวังในการรับฉายาเช่นนี้

สงครามเล่ย์โจวมีเป็นโอกาสที่ดีที่สุด

ด้วยเหตุนี้ การแข่งขันระหว่างขุนพลของดินแดนซานไห่จึงเริ่มขึ้น

รางวัลเป็นแรงจูงใจที่สำคัญอย่างมาก

ในอนาคต โอบายางโซวจะมอบรางวัลและเลื่อนตำแหน่งให้กับขุนพลตามผลงานทาง
ทหารของพวกเขา

หลังจากได้รับฉายาแล้ว มันจะไม่มี การเปลี่ยนแปลงจนกว่า ขุนพลนายนั้นจะทำ
ผลงานที่มากพอจะอัปเกรดฉายาของพวกเขา

หลังจากที่ยึดเมืองเล่ย์ซานให้ กองกำลังกลางก็ใช้ที่นั่นเป็นค่ายหลัก จากนั้น อาวุธปิด
ล้อมและเสบียงอาหารจำนวนจำนวนมาก ก็จะถูกขนย้ายจากท่าเรือไปยังเมืองเล่ย์
ซาน

โดยเมืองเล่ย์ซานจะอยู่ภายใต้การควบคุมของกองทัพเป็นการชั่วคราว

ขณะที่ลอร์ดแห่งเมืองเล่ย์ซานฟื้นขึ้นมาในฉนวนโจว เขายังไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

แม้ในตอนนี เขาก็ยังไม่มีรู้ใครเป็นผู้โจมตีและทำลายดินแดนของเขา

หลังจากที่ยึดเมืองเล่ย์ซานได้แล้ว ไปฉีไม่ได้ออกไปโจมตีดินแดนอื่นๆต่อทันที เพราะ
เขาไม่ต้องการจะแจ้งเตือนลอร์ดคนอื่นๆ การที่ดินแดนซักแห่งถูกทำลาย สามารถเปิด
ขึ้นได้ตามปกติ แต่ถ้ามีหลายดินแดนถูกทำลายอย่างต่อเนื่อง มันอาจจะกลายเป็นคำ
ใบ้ได้ว่าอะไรกำลังเกิดขึ้น

ไปฉีรอให้อีก 2 กองกำลังมาถึงเสียก่อน

วันที่ 22 กองเรืออ่าวเป่ย์ไห่กลับมาถึงท่าเรือเป่ย์ไห่

วันที่ 23 มู่กุ้ยหยิงนำกองกำลังของเธอมาถึงจุดหมาย ที่ทางเหนือของเล่ย์โจว

วันที่ 24 ฟานหลี่ฮ้วนนำกองกำลังของเธอ มาถึงจุดหมาย ที่ทางใต้ของเล่ย์โจว

วันที่ 25 ลั่วซีสินนำกองกำลังของเขา มาถึงเมืองเล่ย์ซาน

สงครามเล่ย์โจวกำลังจะระเบิดขึ้นพร้อมๆกันในทุกด้านแล้ว

.....
.....
.....

TWO Chapter 390 จิตสังหารที่ซ่อนอยู่

ณ หยาใจ, ฐานของกองทัพยศ

ในค่ายของกรมทหารภูเขา ทหารหนุ่ม 2 นาย ใช้โอกาสในตอนค่ำคืน ออกไปพบกับ
คนอื่น ๆ

ขณะที่ขุนปีนจัดตั้งกรมทหารภูเขาขึ้นมา นอกเหนือจากตำแหน่งผู้การและนายพันที่
คัดเลือกมาจากกองพลทหารที่ 1 และ 2 แล้ว นายกองและหัวหมู่ จะคัดเลือกมาจาก
ชาวเผ่าหมีทั้งหมด

ทหารชาวเผ่าหมี ป่าเถื่อนอย่างแท้จริง พวกเขาใช้ทักษะการต่อสู้เป็นมาตรฐานในการ
กำหนดหัวหน้าของตน

คนที่มีทักษะสูงจะได้เป็นหัวหมู่

และคนที่มีทักษะสูงยิ่งกว่าจะได้เป็นนายกอง

ตำแหน่งของทหารทั้ง 2 นายนี้ไม่ได้ต่ำเลย หรืออาจจะกล่าวได้ว่า พวกเขาไม่ธรรมดา
เลยก็ได้

“ท่านผู้นำเผ่าน้อย ข้าได้พบว่า กองพลทหารที่ 1 ได้ขึ้นเรือออกไปแล้ว อย่างไรก็ตาม
พวกเราไม่รู้ว่ พวกเขาไปที่ใด” ชายวัยกลางคนร่างผอมผู้หนึ่งกล่าว เขามีรอย
แผลเป็นยาวบนใบหน้า ดูเหมือนว่าสัตว์ร้ายบางตัวจะทิ้งแผลนี้ไว้บนหน้าของเขา

ขณะที่กล่าว รอยแผลเป็นของเขาก็ขยับไปมา มันดูน่าเกลียดอย่างมาก

“นั่นยอดเยี่ยมนัก มันเป็นโอกาสที่สวรรค์ประทานมาให้พวกเราอย่างแท้จริง”

ถ้าโอหยางโซวอยู่ที่นี้ แน่นอนว่าเขาคงจะจำได้ว่า ผู้นำเผ่าน้อยคนนี้ก็คื ทหารที่เดิน
เข้ามาชนเขา ชื่อของเขาคือ ซานจู และเขาได้รับฉายาว่าเป็นนักรบผู้กล้าหาญที่สุด
ของชนเผ่าหลิ

อัตลักษณ์ของซานจูนั้นไม่ธรรมดา จากเผ่าในชนเผ่าหลิทั้งหมด เขาเป็นผู้นำน้อยของ
เผ่าที่ใหญ่ที่สุด พวกเขาเป็นผู้ปกครองชนเผ่าหลิอย่างแท้จริง

ทุกคนจะเห็นได้ชัดว่า ตำแหน่งของเขาในฐานะผู้นำเผ่าน้อยนั้นมีความสำคัญมาก

เมื่อผู้นำเผ่าทั่วไปได้พบซานจู พวกเขายังจะต้องแสดงความเคารพต่อเขา

สำหรับซานจู เพื่อที่จะได้รับฉายนักรบผู้กล้าหาญที่สุดของชนเผ่า เขาไม่ได้พึ่งพา
เพียงอัตลักษณ์ของเขาเท่านั้น แต่เขายังพึ่งพาทักษะการต่อสู้ของตัวเองด้วย

ตั้งแต่อายุได้ 8 ขวบ เขาก็เริ่มเข้าไปในภูเขา เพื่อล่าสัตว์แล้ว

สำหรับการล่าครั้งแรกของเขา เขาได้ฆ่าหมูป่าที่หนักถึง 150 กิโลกรัม

ในช่วงเวลานั้น สิ่งที่เขาทำ มันได้ก่อให้เกิดความโกลาหลขึ้น แต่นั่นก็เป็นเพียง
จุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมดของเขาเท่านั้น

หลังจากนั้น ในทุกๆครั้งที่เขาออกไปล่าสัตว์ เขาก็จะสามารถฆ่าสัตว์ร้ายที่ดุร้ายที่สุด
ได้ เหลือของเขามีทั้งหมาป่าและเสือดาว แม้แต่หมีดำที่แข็งแกร่งก็ยังไม่ใช่อุปสรรคของ
เขา

เนื่องจากความสามารถและความกล้าหาญของเขา ซานจูจึงได้รับการแต่งตั้งเป็นรอง
หัวหน้าทีมล่าสัตว์ ในขณะที่อายุเพียง 10 ปี

เมื่อเขาอายุได้ 15 ปี เขาก็กลายเป็นหัวหน้าทีมล่าสัตว์ ชื่อเสียงของเขาแพร่กระจายออกไป และเขาถูกพิจารณาว่า เป็นตัวเอกเดียวสำหรับตำแหน่งผู้นำเผ่าคนต่อไป

ในเวลานั้น เป้าหมายของซานจูเปลี่ยนมาเป็นสัตว์ร้ายพิสดาร

ซานจูเกิดมาพร้อมกับความแข็งแกร่งที่พระเจ้าประทานให้ ในระหว่างการล่าของของเขา เขาได้สร้างเทคนิคการล่าที่สมบูรณ์แบบขึ้น ซึ่งมันมีประสิทธิภาพอย่างมากในการล่าสัตว์ร้าย หรือแม้แต่สัตว์ร้ายพิสดารก็ตาม

นอกเหนือจากการล่าสัตว์แล้ว ซานจูยังสามารถฆ่าคนได้โดยไม่ประหิริบตา

แม้ว่าพวกเขาจะเป็นชนเผ่าเดียวกัน แต่เผ่าต่างๆก็มักจะต่อสู้กับเพื่อแย่งชิงพื้นที่ล่าดีๆ

มีข่าวลือว่า นักรบชนเผ่าหนึ่งจะต้องตัดหัวของศัตรูให้ได้เสียก่อน พวกเขาถึงจะได้รับ การยอมรับอย่างแท้จริง ไม่อย่างนั้น จะไม่มีใครสนใจเขา

ด้วยวิธีนี้ ทุกคนจะสามารถมองเห็นธรรมชาติที่ไร้ความเมตตาปราณีในการต่อสู้ระหว่างเผ่าได้

ซานจูนาคณครั้งแรกเมื่ออายุเพียง **10** ปี เขาทำลายสถิติและกลายเป็นผู้ที่ได้รับการ
ยอมรับอายุน้อยที่สุด

นับแต่นั้นมา ชื่อเสียงของเขาก็แพร่กระจายออกไปทั่วทั้งเทือกเขาและป่า สร้างความ
หวาดกลัวให้กับศัตรูอย่างมาก

เผ่าที่อยู่รอบข้างพยายามที่จะยับยั้งเนื้อร้ายนี้ ไม่ให้เติบโตขึ้นไปอีก พวกเขาได้ส่งคน
ไปสังหารเขาหลายครั้ง อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่เคยทำสำเร็จเลย

เมื่อซานจูอายุได้ **15** ปี ก็ไม่มีใครกล้ามาเผชิญหน้ากับเขาอีกต่อไป

หลังจากที่ซานจูได้เป็นหัวหน้าทีมล่า เผ่าของเขาก็ค่อยๆใหญ่ขึ้น และใหญ่ขึ้นทุกๆปี

เมื่อกองทัพยักษ์เข้ามาสู่หยาใจ มันได้กลายเป็นจุดเปลี่ยนของชีวิตซานจู

หลังจากที่เขาได้เห็นว่ เผ่าต่างๆถูกกองทัพยักษ์กวาดล้าง ผู้นำเผ่าน้อยซานจู ก็ขอ
อาสาออกมา

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เขาช่วยชนเผ่าหนีต่อสู้กับกองทัพพยัคฆ์และแก๊งยอมนแพ้ว อย่างไรก็ตาม เขามีความคิดมากมาย เขาต้องการใช้โอกาสนั้น แทรกซึมเข้าไปในฐานะของศัตรู
ในฐานะเชลยเพื่อหาข้อมูล

การกระทำของเขานั้นกล้าหาญเป็นอย่างมาก

เป็นโชคดีสำหรับเขา ชุมชนต้องการจะสร้างกองทัพของเขาขึ้นโดยบังเอิญ มันทำให้ซาน
จูที่แข็งแกร่งได้รับเลือก และเขาได้เลื่อนเป็นายกองอย่างรวดเร็ว

ซานจูเป็นคนขยัน เขาศึกษาศิลปะสงคราม ในขณะที่ตรวจสอบศัตรู

เมื่อเขาเห็นว่า กองพลทหารที่ 1 ออกจากค่ายไป ซานจูก็เริ่มคิดเกี่ยวกับการกระตุ่น
ให้ชนเผ่าของเขา ที่หลบซ่อนอยู่ในเทือกเขาห้านิ้ว ออกมาโจมตีกองทัพพยัคฆ์

ซานจูไม่เพียงแต่จะแข็งแกร่งเท่านั้น แต่เขายังฉลาดมากด้วย

ในการเผชิญหน้ากับกองทัพพยัคฆ์ ซานจูรู้ดีว่า ถ้าพวกเขาไม่สามารถจัดการกับ
กองทัพพยัคฆ์ได้ ก่อนที่กองทัพของเขาจะถูกจัดตั้งขึ้นโดยสมบูรณ์ พวกเขาจะไม่มี
โอกาสชนะอีกต่อไป

“แต่กองพลทหารที่ 2 ยังคงอยู่ที่นี้ พวกเราจะเอาชนะพวกเขาได้หรือ?”

ชายวัยกลางคนที่มีแผลเป็นบนหน้าผาก กองพลทหารที่ 2 ได้ปิดล้อมและจับกุมเผ่าของเขา โดยที่นักรบอันแข็งแกร่งและกล้าหาญของพวกเขาไม่สามารถจะตอบโต้ได้

เลย

“เหอะ! พวกเรามีคนอยู่ในกองทัพ ตราบเท่าที่กรมทหารของเขาเคลื่อนไหว ชัยชนะก็จะอยู่ในมือของเรา”

เชลยหลายคนในกรมทหารของเขา ยังคงยอมรับและเคารพผู้นำเผ่าผู้นี้ จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะจงรักภักดีต่อเขา และชายวัยกลางคนที่มีแผลเป็น ก็เป็นหนึ่งในนั้น

“ท่านผู้นำเผ่าผู้น้อยฉลาดยิ่งนัก!”

ทั้ง 2 คน พุดคุยกันอย่างระมัดระวัง หลังจากนั้นไม่นาน พวกเขาก็แยกกันและหายไป
ในความมืด

พวกเขาไม่รู้เลยว่า มีดวงตาคู่หนึ่งกำลังจดจ้องพวกเขาจากความมืด

“หึหึ ในที่สุด ปลาก็กินเหยื่อเสียที”

แม้แต่ซานจูก็ไม่เคยคิดว่า จากการที่เขาได้พบกับโอหยางโซวเพียงครั้งเดียว ฝ่ายชาว
กรองจะส่งสายลับมาคอยติดตามเขา

หลังจากรู้อัตลักษณ์ของเขาแล้ว ซุนปิ่นก็ยังคงไม่ได้ทำอะไรกับเขา

ประการแรก ซุนปิ่นชื่นชมซานจูกอย่างมาก เขาต้องการที่จะพัฒนานายทหารชาวเผ่าห
ลี้ผู้นี้ ให้กลายเป็นผู้การหรือแม้แต่นายพล

มีเพียงนักรบชนเผ่าหลี้ที่แท้จริงเท่านั้น ที่สามารถควบคุมและป้องปรามนักรบชนเผ่าห
ลี้คนอื่น ๆ ได้

ประการที่สอง ซุนปิ่นต้องการใช้โอกาสนี้ ตรวจสอบแรงจูงใจของเขา

ในคำคืนอันมืดมนนั้น

ภายในเต็นท์ผู้บัญชาการกองทัพยศพลเอก เบลวไฟในตะเกียงยังคงสว่างอยู่

ซุนปิ้งนั่งอยู่บนรถเข็นของเขา ขณะที่ใช้แสงของตะเกียงอ่านหนังสือสงครามของเขา ก่อนที่เขาจะมาเมืองหยางซาน เขาได้ยืมหนังสือสงครามมา **10** เล่ม ทุกๆคืน เขาจะอ่านและวิเคราะห์พวกมัน

ทหารองครักษ์เดินเข้ามา และกล่าวว่า “ท่านผู้บัญชาการ เจ้าหน้าที่ข่าวกรองต้องการจะพบท่านขอรับ!”

“ให้เขาเข้ามา!”

หลังจากนั้นไม่นาน สายลับก็เดินเข้ามา และกล่าวว่า “เรียนท่านผู้บัญชาการ ข้ามีพัฒนาการใหม่ของปลาตัวใหญ่มารายงาน!”

เมื่อซุนปิ้งได้ยินเช่นนั้น เขาก็วางหนังสือลงและกล่าวว่า “กล่าวมาเร็ว!”

สายลับรายงานทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ยินและเห็นมาทั้งหมด ให้ซุนปิ้งฟัง

หลังจากนั้น ซุนปิ้งก็ถอนหายใจและพึมพำออกมาว่า “โหดร้าย ช่างโหดร้ายจริงๆ!”

“ท่านผู้บัญชาการประเมินเขาสูงเกินไปหรือ?”

เมื่อสายลับเห็นเช่นนั้น เขาก็มีงงเล็กน้อย

ซุนปิ่นสายห้ว “เจ้ายังไม่เข้าใจ”

“แล้วพวกเราควรจะทำอย่างไรต่อไป? พวกเราควรจะจัดการกับพวกเขาเลย
หรือไม่?”

สายลับรู้ว่า ดินแดนกำลังมีสงครามใหญ่ในละแวก ในเวลานี้ พวกเขาไม่อาจปล่อยให้
ให้มีอะไรเกิดขึ้นกับหยางโจวได้

“จัดการกับพวกเขาหรือไม่?” ซุนปิ่นสายห้ว “ท่ามกลางอันตราย มันยังมีโอกาสอยู่
ด้วยเช่นกัน ข้ากำลังกังวลอยู่ว่า พวกเขาจะไม่ยอมออกมาจากเทือกเขา แต่เมื่อพวก
เขาเลือกที่จะออกมาจากเทือกเขา ข้าก็จะต้อนรับพวกเขาเป็นอย่างดี”

เมื่อสายลับได้ยินเช่นนั้น เขาไม่ได้แสดงความคิดเห็นใดๆออกมาอีก

เขาเป็นเพียงสายลับของฝ่ายชาวกว๋อง เขาไม่สามารถแทรกแซงการตัดสินใจทาง
ทหารได้

และขุนปิ่นเองก็ไม่ได้คาดหวังจะให้เขากล่าวอะไรออกมาด้วยเช่นกัน “คอยติดตาม
พวกเขาต่อไป”

“ขอรับ!”

.....

การรุกรานของดินแดนซานไห่ เป็นเหมือนกับการฉีกoleyใจออกเป็นชิ้น

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 5 วันที่ 24

มู่กู่ยหิงนำกองกำลังทางเหนือเข้ายึดเมืองเหิงซานได้

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 5 วันที่ 25

ฟานหลี่ฮั่วนำกองกำลังทางใต้เข้ายึดเมืองไห่อันได้ หลังจากที่ยึดกันตลอดทั้งวัน

วันต่อมา โดยใช้เมืองขนาดกลางระดับ 3 ทั้ง 3 แห่งเป็นฐาน กองกำลังทั้ง 3 ได้ออก
กวาดล้างดินแดนต่างๆอย่างบ้าคลั่ง แต่ละกองกำลังมีความเร็วในการกวาดล้างley

ใจ ในอัตราที่ยึดได้ 1 เมือง ในทุกๆ 2 วัน

เมืองเป่ยกาน, เมืองจีซุ่ย, เมืองเหลียงตง, เมืองเหิงเยว่, เมืองซ่งจู, เมืองเตียนเจีย
และเมืองเฉินซาน

ที่ละเมืองที่ละเมือง ดินแดนในเล่ย์โจวค่อยถูกยึดครอง ขณะที่ประชาชนในดินแดน
เหล่านั้นตื่นขึ้นมา พวกเขาตระหนักว่า ลอร์ดของพวกเขาได้เปลี่ยนคนไปแล้ว

หอบเกิดใหม่ในฉวนโจว มีผู้เล่นพื้นถิ่นมาอย่างต่อเนื่อง

บรรดาคนที่ไม่รู้คิดว่า ด้านนอกฉวนโจวกำลังมีสงครามกิลด์ขนาดใหญ่เกิดขึ้น ใครจะ
ไปคิดว่า ผู้เล่นเหล่านี้ถูกฆ่าตายในดินแดนของพวกเขา?

ทั่วทั้งเล่ย์โจวกรีดร้อง และมันถูกปกคลุมด้วยอำนาจของกองทัพซานไห่

ภายในเวลาไม่ถึง 1 สัปดาห์ เกือบครึ่งหนึ่งของเล่ย์โจวก็ถูกยึดครอง

ลอร์ดทั้งหมดในเล่ย์โจวตกใจ, ลอร์ดทั้งหมดในหลิงหนานตกใจ และลอร์ดทั้งหมดใน
ภูมิภาคจินกัตกใจ

ใครจะไปคิดว่า ลอร์ดแห่งเกลียนโจวจะทะเยอทะยานและใช้กองกำลังของเขาโจมตี
เกลียวโจวเช่นนี้?

ในทางตรงกันข้ามกับความวุ่นวายที่โหดร้ายยิ่งกว่านั้น พันธมิตรหยานหวงยังคงสงบ
อย่างผิดปกติ

พันธมิตรหยานหวงดูเหมือนจะไม่มีเจตนาเข้าแทรกแซงสงครามเกลียวโจวเลย ลอร์ด
มากมายได้ขอความช่วยเหลือจากพวกเขา แต่พวกเขากลับปฏิเสธทั้งหมดอย่างไม่
แยแส

ด้วยเหตุนี้ มันจึงมีข่าวลือออกมาว่า พันธมิตรหยานหวงหวาดกลัวการทำลายนี้

โหดร้ายยิ่งกว่านี้เกี่ยวกับเรื่องนี้ และเห็นว่ามันมีเหตุผลอยู่ 2 ประการ

ประการแรก แม้ว่าพวกเขาอยากจะช่วย แต่พวกเขาไม่ได้ประโยชน์ใดๆเลยจากการ
กระทำเช่นนั้นเลย

พวกเขาไม่เฝ้าระวังจะให้คนอื่นใช้พวกเขาเป็นอาวุธได้

ประการที่สอง พวกเขาไม่สามารถฟังชันได้ ขณะที่พวกเขากำลังเตรียมความพร้อม
สำหรับปฏิบัติการทางทหารของพวกเขาเองอยู่ เรื่องที่สำคัญที่สุดในตอนนี้ก็คือ การ
เลื่อนตำแหน่งเป็นมาควิส

และพวกเขายังต้องการมันอย่างรวดเร็วที่สุดด้วย เมื่อไม่มีแผนที่สมรภูมิ กองทัพกบฏจึง
เป็นเป้าหมายที่ดีที่สุด ตราบเท่าที่พวกเขาจัดการมันได้ พวกเขาก็จะได้รับคะแนนการ
กุศลเป็นจำนวนมาก และอาจจะมากกว่าการเข้าร่วมแผนที่สมรภูมิเสียอีก

ด้วยเหตุนี้ การขุดรากถอนโคนกองทัพกบฏในแผนที่หลัก จึงเริ่มต้นขึ้น

เมื่อเห็นว่าพันธมิตรหยานหวงไม่ได้เข้ามาแทรกแซง โหหยางโซวก็รู้สึกยินดีเป็นอย่าง
ยิ่ง

เพื่อให้ดินแดนทั้ง **10** แห่งที่เขายึดครองได้ สามารถดำเนินการต่อไปได้อย่างราบรื่น
โหหยางโซวจึงได้ส่งเจ้ากรมทั้ง **4** ไปยังเลยโจว

โดยทุกคนจะดูแลคนละด้านกัน

ตู๋หลูฮู่จะรับผิดชอบการคัดเลือกเชลยมาตั้งกองกำลังใหม่, ฟ่านจงหยานรับผิดชอบ
ในการเลือกข้าราชการพลเรือน และมอบหมายหน้าที่ให้พวกเขา, เว่ยหยางรับผิดชอบ

ด้านกฎหมายและกฎระเบียบ รวมถึงการได้ส่วนที่สำคัญทั้งหมดด้วย, ชุ่ยหิงหยู
รับผิดชอบการฟื้นฟูเศรษฐกิจและการค้า

พวกเขาแต่ละคนจะพาผู้ช่วยของพวกเขาไปจัดการกับเมืองต่างๆด้วย

โอหยางโซวยังคงอยู่ในเมืองซานไห่ โดยเขาจะทำหน้าที่ควบคุมสถานการณ์โดยรวม

จากสถานการณ์ในปัจจุบัน การเข้ายึดครองเลย์โวจึงทั้งหมด จะเกิดขึ้นในไม่ช้า

อย่างไรก็ตาม ในวันที่ 3 ของเดือนที่ 6 สถานการณ์ในเลย์โจวได้เปลี่ยนไปอย่าง
กะทันหัน

.....
.....
.....

TWO Chapter 391 หยานฮั่วเหยาหนี

เนื่องจากเกือบครึ่งของเลย์โจวถูกยึดครองไปแล้ว และพันธมิตรหยานหวงก็ไม่มี
เจตนาที่จะแทรกแซงเข้ามา หนึ่งในลอร์ดที่ทรงอำนาจในเลย์โจวจึงก้าวออกมา เขา
เป็นลอร์ดแห่งเมืองหยานลั่ว หยานฮั่วเหยาหนี

เมืองหยานลั่วเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 3 ที่ตั้งอยู่ตอนกลางทางใต้ของเลย์โจว ใกล้
กับอ่าวเลย์โจว เมื่อเปรียบเทียบกับเมืองขนาดกลางระดับ 3 ทั้ง 3 ที่ถูกยึดครอง
ตั้งแต่แรก เมืองหยานลั่วปลอดภัยชั่วคราว เนื่องจากสถานที่ตั้งของพวกเขาไม่
ประเทศที่ดีกว่า

ณ คฤหาสน์ของลอร์ด, ห้องโถงประชุม

ในฐานะผู้นำ หยานฮั่วเหยาหนีจึงนั่งอยู่บนที่นั่งของลอร์ด

ด้านซ้ายของห้องโถง นั่งอยู่ด้วยลอร์ด 5 คน ดินแดนของพวกเขาตั้งอยู่ตอนกลางทาง
ใต้ของเลย์โจวเช่นกัน ในหมู่พวกเขา มีชายคนหนึ่งที่มีอายุราว 20 ปี เขาดูกังวล
มากกว่าคนอื่นๆ ชื่อของเขาคือ ผอจั่วจื่อ

ดินแดนของผอจั่วจื่อชื่อว่า เมืองถานมู่

จากความเร็วในการโจมตีของกองกำลังทางใต้ ในเวลาอีกไม่ถึง 2 วัน เมืองถานมู่จะ
ถูกโจมตี

ด้วยเหตุนี้เอง ผอจั่วจิ้นจึงเป็นผู้สนับสนุนและกระตือรือร้นในการรวมตัวของลอร์ด
มากที่สุด

ด้านขวาของห้องโถง นั่งอยู่ด้วยชาย 2 คน ที่มีภูมิหลังพิเศษ คนแรกเป็นชายชราที่มี
ใบหน้ากลม และดูเมตตา ชื่อของเขาก็คือ เปาซุหย่า เขาเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของห
ยานฮั่วเหยาหนี และเป็นข้าราชการคนสำคัญที่สุดของดินแดน

แม้ว่าความสามารถของเขาจะยังไม่ดีพอที่จะจัดการได้ทุกอย่างทุกอย่าง แต่เขาก็ยังคง
เป็นข้าราชการที่ยอดเยี่ยม เหตุผลที่เขาไม่ค่อยมีชื่อเสียงก็เพราะ เขาปรากฏตัวในยุค
เดียวกับกวนจง

ภายใต้เงาของกวนจง การปรากฏตัวของเปาซุหย่าจึงจืดชืด

ชื่อ : เปาซุหย่า(ระดับกษัตริย์)

ราชวงศ์ : เลียดก๊ก(แคว้นฉี)

อัตลักษณ์ : เสนาบดีแห่งเมืองหยานลัว

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน

ความจงรักภักดี : 80

ความเป็นผู้นำ : 45

กำลัง : 30

สติปัญญา : 70

การเมือง : 70

ลักษณะพิเศษ : ขอบธรรม(ความซื่อสัตย์สุจริตในดินแดน เพิ่มขึ้น 40%), ส่งเสริมผู้
มีความสามารถ(การพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษในดินแดน เพิ่มขึ้น 25%)

การประเมิน : ด้วยการมีเขาคอยถือหางเสือ ทุกอย่างจะเรียบร้อยปลอดภัย ผู้สร้าง
ปาฏิหาริย์ และมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้คน เป็นที่รู้จักของผู้คนมากมาย

นอกเหนือจากเปาฐุหยาแล้ว ยังมีขุนพลวัยกลางคนที่แต่งกายคล้ายกับนักวิชาการอีก
คน เขาดูหล่อเหลาและเย็นชา ใบหน้าของเขาดูคล้ายกับกระบี่ การปรากฏตัวขึ้นของ
เขา ทำให้ทุกคนรู้สึกหวาดกลัว

ขุนพลวัยกลางคนผู้นี้ก็คือ เขากุ้ย

เมื่อกล่าวถึงเขากุ้ย แน่แน่นอนว่าทุกคนจะต้องคิดถึงตำราที่มีชื่อเสียงของเขา-ทฤษฎี
สงครามเขากุ้ย

ชื่อ : เขากุ้ย(ระดับกษัตริย์)

ราชวงศ์ : เลียดก๊ก(ราชวงศ์หลู่)

อัตลักษณ์ : นายพลแห่งกองพลทหารป้องกันเมืองหยานลั่ว

อาชีพ : นายทหารชั้นสูง

ความจงรักภักดี : 80

ความเป็นผู้นำ : 75

กำลัง : 45

สติปัญญา : 55

การเมือง : 70

ลักษณะพิเศษ : แรงจูงใจ(ขวัญกำลังใจของกองกำลังเพิ่มขึ้น 30%)

การประเมิน : ขุนพลประเภทที่ปรึกษา ใช้ประโยชน์จากความรู้ของตนเอง ในการสู้รบ
ที่ยากลำบาก และเอาชนะได้อย่างไม่คาดฝัน

ถ้าแม้เขาก็จะอ่อนแอเมื่อเทียบกับลัทธิและขุนพลนายอื่นๆ แต่เขาก็ยังคงเป็น
ขุนพลที่พิเศษ เป็นเรื่องยากที่จะทำความเข้าใจความแข็งแกร่งของเขา และเขาก็มีกล
ยุทธ์และวิธีในการต่อสู้กับศัตรูที่แข็งแกร่งกว่า

เปาซุหยาและเซากุ่ย หนึ่งในข้าราชการพลเรือนและอีกหนึ่งเป็นขุนพล ทั้ง 2 เป็นไฟ
ลับที่สำคัญที่สุดของหยานฮั่วเหยาหนี

หยานฮั่วเหยาหนีเป็นคนที่มืโปรไฟร์ต่ำ แม้ว่าเขาจะมีบุคคลทางประวัติศาสตร์ถึง 2
คน ในดินแดน ภายนอกก็ยังคงไม่มีใครรู้

เฉพาะในช่วงเวลาที่สำคัญเช่นนี้เท่านั้น ที่เขาจำเป็นต้องเปิดเผยไฟล์ลับของเขา

เมื่อได้เห็นทั้ง 2 คน ลอร์ดทั้ง 5 ก็มั่นใจมากขึ้นเล็กน้อย

ในดินแดนของพวกเขาเองก็มีบุคคลทางประวัติศาสตร์อยู่ อย่างไรก็ตาม มันเป็นเรื่อง
ยากมากที่จะค้นหาชื่อของพวกเขาในหนังสือประวัติศาสตร์

บางคน แทบจะไม่มีอยู่ในบันทึกประวัติศาสตร์เลยด้วยซ้ำ

คนที่มีชื่อเสียงที่สุดคือ ไป๋หลี่ซี เขาเป็นลูกชายของไป๋หลี่ลี่ และเป็นขุนพล

ไป๋หลี่ลี่เดิมเป็นเดิมถูกซื้อมาจากตลาดโดยฉินมู่ ด้วยหนังแกะดำเพียง 5 ผืน ก่อนที่
เขาจะกลายเป็นขุนพลที่มีชื่อเสียง ผู้ช่วยให้แคว้นฉินกลายเป็น 1 ใน 5 แคว้น
มหาอำนาจในยุคเลียดก๊ก

“ทุกคน” หยานฮั่วเหยาหนีมองไปที่ทุกคน และกล่าวว่า “ดินแดนซานไห่มาพร้อมกับความตั้งใจที่ไม่ดี มันเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่พวกเราจะต้องรวมตัวกัน เพื่อให้ผ่านพ้นช่วงเวลาที่ยากลำบากนี้ได้”

ลอร์ดทั้งหมดพยักหน้า

“พี่ชายเหยาหนี ท่านมีไฉ่เฉียอะไรหรือไม่? เชิญกล่าวออกมาเถิด พวกเรายินดีจะทำตามที่ท่านกล่าว”

“ถูกต้อง กล่าวออกมาเถิด!”

“ยอดเยี่ยม!” หยานฮั่วเหยาหนีรู้สึกปิติยินดี “เมื่อทุกคนไวใจเข้า ข้าก็จะกล่าวออกไปตรงๆ พวกเราต้องสร้างพันธมิตรขึ้นมา และด้วยการใช้ประโยชน์จากการทะเลพอร์ต พวกเราจะสามารถรวมกำลังกัน และลอบโจมตีศัตรูโดยที่พวกเขาไม่ทันจะรู้ตัวได้!”

ขณะที่เขากล่าวออกไป หัวทั้งห้องโถงก็กลายเป็นตื่นเต้น

“พี่ชายเหยาหนี การจัดตั้งพันธมิตรก็ดีนะ ปัญหาก็คือ จากแผนการของท่าน พวกเราจะต้องรวมกองกำลังของพวกเราเข้าด้วยกัน ถ้าพวกเราทำเช่นนั้น แล้วมีอะไรเกิดขึ้นกับดินแดนของพวกเราล่ะ? หากปราศจากการป้องกัน ดินแดนของพวกเราก็คงจะ

ถูกยึดครองในเวลาไม่กี่วินาที” ลอร์ดบางคนยังมีความคิดเป็นของตัวเอง พวกเขาไม่เฝ้า
พอที่จะทำตามใครง่าย ๆ

“เจ้าโง่!” คนที่กล่าวไม่ใช่หยานฮั่วเหยาหยี่ แต่เป็นผอจั่วจื่อ

ผอจั่วจื่อยืนขึ้นด้วยอารมณ์ที่เดือดพล่าน และกล่าวว่า “พวกเจ้าไม่เคยได้ยินสำนวน
ที่ว่า เมื่อริมฝีปากตาย ฟันก็จะหล่นหรือ? ถ้าพวกเราไม่สามารถทำลายพวกเขาได้
ดินแดนที่กำลังจะถูกยึดครองจะไม่มีค่าอะไร?” เขามองไปที่ลอร์ด ที่เป็นผู้กล่าว
ออกมาก่อนหน้านี้ และตะคอกใส่ว่า “เจ้าจะรอความตายอยู่ที่นั่นหรือ?”

ลอร์ดผู้นั้นไม่สามารถตอบโต้ได้เลย

“ข้าขอถามทุกคนหน่อยว่า ด้วยกองกำลังที่พวกเจ้ามี พวกเจ้ามั่นใจว่าจะป้องกันพวก
เขาได้หรือ?”

ห้องโถงประชุมกลายเป็นเงียบไปอีกครั้ง

ในปัจจุบัน ไม่มีใครเลยที่กล้ากล่าวว่าพวกเขาสามารถต่อสู้กับกองทัพซานไห่ตาม
ลำพังได้

คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ในเวลาเพียง 1 สัปดาห์ พวกเขาสามารถยึดครองได้แล้วถึง 10
ดินแดน ผลดังกล่าว ทำให้ลอร์ดทั้งหลายยอมรับความจริงที่โหดร้ายนี้

เมื่อเห็นว่าลอร์ดคนอื่นๆกำลังคิดอย่างลึกซึ้ง หยานฮั่วเหยาหนี่ก็กล่าวขึ้นว่า
“สถานการณ์เป็นเช่นนั้น พวกเราควรจะยอมรับความจริงทั้งหมด พวกเราทำได้เพียง
ใช้กำลังทั้งหมดของพวกเขา และหวังว่า ผลจะออกมาดีที่สุด!”

“เข้าใจด้วย!”

“ตกลง!”

ด้วยเหตุนี้ พันธมิตรจึงถูกจัดตั้งขึ้น

ต่อไป พวกเขาจะพูดคุยเกี่ยวกับกลยุทธ์และแผนการสู้รบ

ในด้านนี้ พวกเขาจะต้องใช้เซาท์น็อก นอกจากนั้น ในฐานะนายพลแห่งกองพลทหาร
ป้องกันเมืองเหยาหนี่ เขาจึงได้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการกองทัพพันธมิตรด้วย

ทั้ง 6 ดินแดน มีกำลังพลรวมกันเกือบ 40,000 นาย

เป้าหมายของพวกเขาก็คือ กองกำลังทางใต้

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 6 วันที่ 2

ณ เมืองถานมู

ภายใต้การนำของฟานหลี่ฮั่ว กองกำลังทางใต้มาถึงเมืองถานมูในที่สุด

พวกเขาสังเกตเห็นว่า ทหารยามบนกำแพงเมืองมีน้อยผิดปกติ

“ท่านขุนพล ศัตรูมีจำนวนน้อยเกินไปหรือไม่?”

ฟานหลี่ฮั่วขมวดคิ้ว ขณะที่เธอตระหนักว่ามีบางอย่างเกิดขึ้น

“อย่าได้กังวลในเรื่องนั้น เพียงแค่โจมตีตามปกติก็พอ!”

“ขอรับท่านขุนพล!”

ตั้งแต่ที่ขึ้นฝั่งมา กองกำลังทางใต้ก็ออกกวาดล้างดินแดนต่างๆได้อย่างง่ายดาย ชั้น
ชนะอย่างต่อเนื่อง ทำให้เหล่าทหารรวมถึงนายทหารและขุนพลเริ่มประมาทฝ่ายตรง
ข้าม

แม้ว่าเมืองถานมู่จะดูแปลกๆ แต่ฟานหลี่ฮัวก็ไม่ได้สนใจมากนัก

การปิดล้อมดำเนินไปอย่างราบรื่น

ภายในเวลาไม่ถึง 1 ชั่วโมง กองกำลังแนวหน้าก็ยึดประตูเมืองได้

ฟานหลี่ฮัวขมวดคิ้ว “มีบางอย่างผิดปกติ สิ่งให้ทหารระมัดระวังตัวเอาไว้!”

“ขอรับท่านขุนพล!”

หลังจากที่พวกเขาเข้าไปในเมือง พวกเขาก็ไม่พบใครบนถนน

นี่ค่อนข้างจะปกติ

ในทุกๆ การปิดล้อม ประชาชนจะหลบซ่อนตัวอยู่ภายในบ้าน

ช่วงเวลาที่กองกำลังเข้าไปในเมืองทั้งหมดแล้วนั้น ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป

ในฉับพลัน ประตูลับปรากฏขึ้นที่ประตูเมืองที่พวกเขายึดเอาไว้ จากนั้น กองกำลัง
จำนวนมากก็ปรากฏตัวขึ้น และปิดประตูเมืองเอาไว้

“ແ່ລ້ວ ພວກເຮົາຕິດກັບດັກ!” ຟ້ານຫລື້ຮັດກັດໃຈ ແລະຮີບຕະໂກນອອກໄປວ່າ “ຈັດຂບວນທັພ
ປ້ອງກັນ”

มันสายเกินไปแล้ว ถนนทุกสายเต็มไปด้วยทหารของศัตรู และที่แย่ที่สุดก็คือ มีพลธนู
จำนวนมากปรากฏขึ้นบนหลังคา และฝนลูกศรก็พุ่งเป้าไปที่กองกำลังทางใต้

ในทันที มีผู้บาดเจ็บล้มตายมากมาย

“ທ່ານຊຸນຟອ ພວກເຮົາຄວນຈະກໍາເໜີໄດ້?”

“ເຈົ້າຈະຕື່ນຕົວເຮັດຫຍັງກໍ່ໄດ້? ສົ່ງໃຫ້ທ່ານໂລ່ດາບຕັ້ງຂບວນ ແລະກໍາລາຍຮ້ານຄ້າຮະ ຈັດ
ຂບວນທັພປ້ອງກັນເດີຍໄດ້!”

ฟานหลี่ฮั่วไม่กล้าถอยเข้าไปในร้านค้า เพราะถ้าศัตรูจุดไฟเผาพวกมัน เธอก็อาจจะ
สูญเสียกองกำลังทั้งหมด

“ขอรับท่านขุนพล!”

กองพลทหารที่ **1** แห่งกองทัพยศเป็นกองกำลังชั้นสูง พวกเขาจึงไม่ได้ตื่นตระหนก

ทหารโล่ดาบยกโล่ขึ้น ป้องกันฝนลูกศรของศัตรู ขณะที่พลธนูยิงสวนกลับไปจาก
ด้านหลังของพวกเขา ธนูแข็งและหน้าไม้ ได้แสดงพลังอันแข็งแกร่งของพวกมัน
ออกมา ถึงแม้ว่าศัตรูจะได้เปรียบ กองพลทหารที่ **1** ก็ยังคงจัดการกับพวกเขาได้

พลธนูบนหลังคาถูกยิง และศพก็ตกลงมาบนพื้นที่ละคนทีละคน

ภัยคุกคามจากบนหลังคาจึงถูกลบล้างออกไปช้าๆ

สำหรับทหารนายอื่นๆ พวกเขาวิ่งเข้าไปในร้านค้าด้านข้างอย่างกล้าหาญ และดึงเอา
กระดานไม้มาเป็นโล่ป้องกัน

โชคดีที่ในร้านค้าธัญพืช มีกระสอบธัญพืชจำนวนมาก พวกเขาจึงนำมันไปก่อเป็นแนว
ป้องกันง่ายๆบนถนน

จากทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น กองพลทหารที่ 1 จึงสามารถอยู่รอดได้ราวปาฏิหาริย์

เขาก็ยืนอยู่บนหนึ่งในหอคานของเมือง และมองไปที่กองกำลังทางใต้ “ตามที่คาดไว้
พวกเขาเป็นกองกำลังชั้นสูง พวกเขาสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ได้อย่าง
รวดเร็วจริงๆ”

ในสถานการณ์ที่พวกเขาไม่ได้เปรียบ แน่แน่นอนว่าเขาก็คงจะไม่กล้าต่อสู้กับพวกเขา
ตรงๆ

ไม่อย่างนั้น คงเป็นเรื่องยากที่จะบอกว่า ใครจะเป็นฝ่ายชนะหรือฝ่ายแพ้

การสู้รบจึงสิ้นสุดลงตรงนั้น

อย่างไรก็ตาม ทุกคนรู้ว่า นี่เป็นเพียงสถานการณ์ชั่วคราวเท่านั้น

ฟานหลิวฮัวยืนอยู่ด้านหลังกระดานไม้ เธอส่ายหัวด้วยความเสียใจ เพราะทั้งหมดที่
เกิดขึ้นนี้ เป็นความผิดพลาดของเธอเอง เธอไม่ได้คาดหวังว่า ในเวลาเพียงไม่กี่วัน
ศัตรูจะจัดตั้งพันธมิตรขึ้นมาได้

โดยใช้ประโยชน์จากการโทรศัพท์ ศัตรูได้ลอบโจมตีพวกเขา ขณะที่พวกเขาไม่ทันจะ
ระวังตัว

โชคดีที่กองพลทหารที่ **1** ไม่ได้อ่อนแอ ตราบเท่าที่พวกเขาสามารถต่อสู้ได้ตามปกติ
พวกเขาก็ยังคงมีโอกาส

ไฟล์ลับของฟานหลี่ฮั่วก็คือ กองกำลังของลั่วซีสิน

ตราบเท่าที่เขานำกองพลทหารที่ **2** แห่งกองทัพมังก์บุกเข้ามา ปัญหานี้ก็จะถูกแก้ไข
ไม่เพียงเท่านั้น กองทัพพันธมิตรยังจะประสบปัญหาอีกด้วย

ด้วยวิธีนี้ ดินแดนที่ตั้งอยู่ตอนกลางทางใต้ทั้งหมดก็จะพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง

ขณะที่ฟานหลี่ฮั่วกำลังรอคอย เขากุ้ยเองก็กำลังรอคอยเช่นกัน

แม้กองทัพพันธมิตรจะได้เปรียบ และมีกำลังพลมากกว่าถึง **2** เท่า แต่เขากุ้ยก็ไม่มี
ความมั่นใจว่า จะสามารถเอาชนะศัตรูได้

เขากุ้ยจึงรอกำลังเสริม

ตอนนี้ หยานฮั่วเหยาหนี่กำลังติดต่อกับดินแดนอื่นๆ เพื่อดึงพวกเขาเข้าร่วมพันธมิตร
จากนั้น เขาก็จะส่งกองกำลังของพวกเขาไปยังเมืองถานมู่ ผ่านการโทรศัพท์

ทั้ง 2 ฝ่ายจะต้องแข่งกับเวลา

กองกำลังของลั่วซีสิน จำเป็นจะต้องใช้เวลาอย่างน้อย 2 วัน

แต่กำลังเสริมของหยานฮั่วเหยาหนี่ จะมาถึงก่อน 2 วันหรือไม่?

ทั้งหมดนี้ยังไม่มีใครรู้

ข่าวที่กองกำลังทางใต้ติดกับดัก ได้แพร่กระจายไปทั่วเลยใจ

ชัยชนะครั้งนี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สำคัญจริงๆ

ภาพลักษณ์ที่ไร้พ่ายของกองทัพซานไห่ได้ถูกทำลายลงในทันที

สงครามเลยใจกำลังมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

TWO Chapter 392 ตกลงไปในกับดัก

สถานการณ์ในตอนกลางทางใต้ของเลย์โจว ทำให้ทางเหนือมองเห็นแสงแห่ง
ความหวัง

ภายใต้การนำของเมืองขนาดกลางระดับ 3 แห่งสุดท้าย เมืองกานถาง กับอีก 7
ดินแดนทางเหนือได้จัดตั้งพันธมิตรขึ้นอย่างรวดเร็ว พวกเขาเริ่มกำลังพลกันได้เกือบ
50,000 นาย และกองกำลังนี้ถูกส่งไปเผชิญหน้ากับกองกำลังทางเหนือของมู่กู่ย
หยิง

ผู้บัญชาการกองทัพพันธมิตรนี้ เป็นขุนพลแห่งเมืองกานถาง เว่ยจาง

เมื่อกล่าวถึงเขา ทุกคนจะคิดถึงอีกคน ซึ่งเป็นตัวแทนของปรัชญาสงคราม จางยี

เว่ยจางและจางยีมีความสัมพันธ์คล้ายกับไป๋ฉีและเว่ยแฮน พวกเขาเป็นขุนนางใน
ราชสำนักฉิน และเขาเป็นขุนพลที่ได้รับความไว้วางใจ

หลังจากที่ฉันต้องสิ้นพระชนม์ และฉันหวังขึ้นครองบัลลังก์ จางยี่ก็ถูกขับไล่ออกไปจาก
แคว้น ในขณะที่เดียวกันนั้น เว่ยจางก็ถูกขับไล่ออกไปเช่นกัน มันจึงทำให้เรื่องราวของ
เขาเกือบจะไม่มีอยู่ในบันทึกประวัติศาสตร์เลย

แต่ไม่ต้องสงสัยเลย เว่ยจางเป็นขุนพลชั้นยอดผู้หนึ่ง

ชื่อ : เว่ยจาง(ระดับกษัตริย์)

ราชวงศ์ : เลียดก๊ก(แคว้นฉิน)

อัตลักษณ์ : นายพลแห่งกองพลป้องกันเมืองกานถาง

อาชีพ : นายทหารชั้นสูง

ความจงรักภักดี : 80

ความเป็นผู้นำ : 75

กำลัง : 85

สถิติปัญหา : 55

การเมือง : 45

ลักษณะพิเศษ : ผลักดันออกไป(ความเร็วในการเคลื่อนที่ของกองกำลังเพิ่มขึ้น
15%)

การประเมิน : เว่ยจางเป็นขุนพลที่แข็งแกร่ง รายละเอียดวันเดือนปีเกิดของเขาไม่
แน่นอน ในปี 312 ก่อนคริสตกาล เขาได้เอาชนะแคว้นฉู่ที่ตานหยาง สังหารกำลังพล
ของศัตรูไปถึง 80,000 นาย และเขาได้เข้ายึดหนานจิงไว้ได้

ภายใต้การนำของเว่ยจาง กองทัพพันธมิตรได้หยุดยั้งกองกำลังทางเหนือเอาไว้ได้

เมื่อสถานการณ์ในเล่ย์โจวมาถึงจุดนี้ สงครามก็ยกระดับขึ้น

ณ เมืองเล่ย์ซาน, ค่ายทหาร

ไปนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานของเขา ด้านหลังของเขาเป็นแผนที่เล่ย์โจว ที่ฝ่ายข่าวกรองทำ
ขึ้น

แม้ว่าสถานการณ์จะเปลี่ยนไป แต่โอหยางโซวก็ไม่ได้ออกคำสั่งใหม่แก่ไปฉี และเขายังมอบอำนาจให้ไปฉีตัดสินใจตามที่เขาเห็นควรได้ โอหยางโซวจะไม่เข้าไปยุ่งกับสงครามนี้

เมื่อไปฉีได้รับความไว้วางใจจากลอร์ด เขาจึงต้องการสร้างผลลัพธ์ที่ดีที่สุด เพื่อตอบแทนความไว้วางใจนี้

กองพลทหารที่ 2 ของลั้วชีสินกำลังเดินทางไปยังเมืองถานมู่ เพื่อช่วยกองกำลังทางใต้ ตอนนี้ไปฉีใช้ได้เพียงกองกำลังเดียวเท่านั้น นั่นก็คือ กองพลทหารองครักษ์

ในตอนกลางทางใต้และทางเหนือ ได้จัดตั้งพันธมิตรขึ้นมาแล้ว พื้นที่เดียวที่ยังคงไร้การป้องกันก็คือ ตอนกลาง กองพลทหารองครักษ์จึงยังคงโจมตีต่อไป และพวกเขายึดครองดินแดนรอบๆได้อย่างต่อเนื่อง

“ทหาร!”

“ขอรับ!”

“ถ่ายทอดคำสั่งออกไป ให้กรมทหารที่ 1 แห่งกองพลทหารองครักษ์ เข้าไปโจมตี
เมืองหยานลั่ว และให้กองเรืออ่าวเป่ยไห่มุ่งหน้าไปยังอ่าวเลย์โจว เพื่อคอยสนับสนุน
กรมทหารที่ 1”

“ขอรับท่านขุนพล!”

ไปฉีเลือกที่จะฆ่าหัวของศัตรู ถ้าเมืองหยานลั่วถูกปิดล้อม พันมิตรตอนกลางทางได้
จะเผชิญกับสถานการณ์วิกฤต ลอร์ดแห่งเมืองหยานลั่วจะต้องเลือกว่า จะช่วยกองทัพ
พันธมิตรหรือดินแดนของตัวเอง

สำหรับปัญหาที่กองกำลังทางเหนือกำลังเผชิญอยู่ ไปฉีไม่ได้กังวลใดๆ ทั้ง 2 ฝ่าย
ยังคงยันกันไว้ ด้วยความสามารถของมู่กู่หยิง เธอจะไม่ทำพลาดอย่างแน่นอน

แม้ว่าสถานการณ์ในเลย์โจวของดินแดนซานไห่ตูเหมือนจะไม่ดีนัก แต่ในความเป็น
จริง มันใกล้จะจบแล้ว ตราบเท่าที่พวกเขาจัดการกับกองทัพพันธมิตรทั้ง 2 ได้ เลย์
โจวทั้งหมดก็จะพังทะลายลงทันที

ตอนนี้ มันขึ้นอยู่กับแผนการและความสามารถของเหล่าขุนพล

ในขณะที่สายตาที่มีการเปลี่ยนแปลง ห่างออกไปหลายพันกิโลเมตร ที่สายตา ที่นี่เองก็
มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเช่นกัน

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 6 วันที่ 3, ช่วงเช้า

สายลมเค็มๆยามเช้าพัดเข้าหาฝั่ง หมอกในยามเช้าปกคลุมไปทั่วทุกพื้นที่

ที่ชายแดนเพื่อที่เขาหันหัว ขณะที่เสียงนกร้องจิ๊บๆดังอยู่บนภูเขา

ทันใดนั้น ความเงียบสงบของป่าก็พังทลายลง

เกิดเสียง ที่ดังกระจายออกไปทั่วป่า

หลังจากนั้นไม่นาน คลื่นสีแดงก็ปรากฏขึ้นที่ชายป่า และพุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อตรวจสอบอย่างใกล้ชิด จะพบว่า พวกเขาเป็นนักรบชนเผ่าหมีทั้งหมด

ทหารของพวกเขาแต่ละนาย จะสวมชุดเกราะสีแดง และถือหอกหรือดาบในการล่าสัตว์เป็นอาวุธ แล้วพวกเขาทั้งหมดยังมีธนูแขวนไว้ที่หลังอีกด้วย ใบหน้าของพวกเขาถูกทาด้วยบางอย่างที่ลึกลับ คงมีเพียงพระเจ้าที่รู้ว่า มันคืออะไร

นี่เป็นสงครามแห่งความแค้น

จากคำกล่าวของเหล่าผู้นำเผ่า ผู้บุกรุกที่โง่เขลา ยึดแผ่นดินของพวกเขาไป นอกจากนี้มันยังทำให้พวกเขาไม่สามารถล่าหมีป่าและเสือดาวได้อีกด้วย

พวกเขาต้องใช้เลือดของศัตรู เพื่อฟื้นคืนเกียรติยศและศักดิ์ศรีของพวกเขา

ในเวลานี้ ชนเผ่าหมีสามารถรวบรวมกำลังพลได้มากถึง **60,000** นาย พวกเขาออกมาจากภูเขายาวเพื่อทำลายกองทัพพยัคฆ์

กองทัพของพวกเขาพุ่งไปข้างหน้า และเก็บกวาดทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางทางพวกเขาออกไป

ขณะที่กองทัพขนาดใหญ่ออกมาจากป่า พลัสส์ญูญานก็ถูกยิงขึ้นไปบนท้องฟ้า มันถูกยิงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในทุกๆ **2-3** กิโลเมตร

มองไปบนท้องฟ้า จะเห็นได้ว่า พลุ่สัญญาณได้ถูกยิงมาจากเทือกเขาห้านี้ว ยางไป
จนถึงค่ายของกองทัพพยัคฆ์ ขั้นตอนเหล่านี้ ใช้เวลาไม่ถึง 15 นาที

ในเวลานั้น กองทัพชนเผ่าหลียังคงอยู่ห่างไกลออกไปกว่าร้อยกิโลเมตร

ณ เติ่นท์ผู้บัญชาการ กองทัพพยัคฆ์

“เรียนท่านผู้บัญชาการ ปลากินเหยื่อแล้วขอรับ!”

นายพลแห่งกองพลทหารที่ 2 ไตฉิน เดินเข้าไปในเติ่นท์

ขุนป็นยังคงสงบมาก เขาไม่ได้เงยหน้าขึ้นจากการอ่านหนังสือของเขาด้วยซ้ำ “ทำตาม
แผน”

“ขอรับท่านผู้บัญชาการ!” ไตฉินรับออกไปจัดการตามแผนทันที

ในค่ายของกรมทหารภูเขา เหล่าทหารกำลังฝึกซ้อม

ในกลุ่มของพวกเขา มีทหารบางส่วนที่ไม่ได้สนใจการฝึกซ้อมมากนัก ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือ ผู้นำเผ่าน้อย ชานจู เขาได้ใช้วิธีลับติดต่อกับเผ่าของเขา

วันนี้ เป็นวันที่พวกเขาเห็นพ้องกันว่าจะโจมตี

กองทัพพยัคฆ์ได้สร้างค่ายของกรมทหารภูเขาไว้ต่างหาก มันมีกำแพงล้อมรอบ ทำให้
ง่ายต่อการควบคุม

ไต้จีนขี่ม้าศึกเข้าไปในค่าย ด้านหลังของเขาเป็นกองพันทหารองครักษ์

“ท่านขุนพล!”

ผู้การทั้ง 2 แห่งกรมทหารภูเขา เข้าไปค้ำับทักทายเขา ดูเหมือนว่า พวกเขาจะสับสน
และยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เพื่อรักษาความลับ พวกเขาทั้ง 2 จึงยังไม่รู้อะไรเกี่ยวกับ
แผนการ

“รวมพลซะ!”

ไต้จีนไม่ได้อธิบายอะไร เขาเพียงแค่ออกคำสั่งออกไปเท่านั้น

“ขอรับท่านขุนพล!”

ผู้การทั้ง 2 หันหลังกลับไป และออกคำสั่ง “รวมพล!”

ทหารในกรมทหารภูเขารวมพลด้วยกัน ในหมู่พวกเขา มีทหารจำนวนมากที่เชื่อมโยงกับ
ซานจู พวกเขาารู้ดีว่า วันนี้เป็นวันที่สำคัญ วันนี้จะเป็นวันแห่งการเปลี่ยนแปลง มันทำ
ให้พวกเขาตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

พวกเขาเหล่านั้นหันกลับไปมองซานจู

ในทันที เขารู้สึกสิ้นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลังของเขา แต่เขาก็พยายามรักษาความ
สงบเหมือนทหารนายอื่นๆ และเข้าไปตั้งขบวนทัก

ไม่ว่าผู้การจะรู้สึกช้าเพียงใด พวกเขา ก็รู้สึกได้ถึงบรรยากาศที่ไม่ดีนัก ใบหน้าของพวกเขา
เขาจึงกลายเป็นเคร่งขรึมและจริงจัง

“ท่านขุนพล กรมทหารภูเขารวมพลแล้วขอรับ!”

ไต้จีนที่กำลังขี่ม้าอยู่ กล่าวเสียงดังว่า “ข้าขอสั่งให้พวกเจ้าวางอาวุธของพวกเจ้าลง
ซะ!”

อาวุธทั้งหมดของกรมทหารภูเขาคือดาบถ้ำ ขณะที่พวกเขาฝึกซ้อม พวกเขาได้ใช้
ดาบถ้ำในการฝึกซ้อมมาโดยตลอด

ผู้การสั่งสะท้อน พวกเขาไม่ได้ถามอะไร พวกเขาเพียงแค่ถ่ายทอดคำสั่งต่อไป

“พวกเจ้าทั้งหมดวางอาวุธลงเดี๋ยวนี้ แล้วนำมันกลับไปเก็บที่คลังอาวุธซะ!”

กลุ่มที่ลอบแทรกซึมโกรธ และความกังวลของพวกเขาเริ่มปรากฏขึ้น

“เหตุใดพวกเราถึงต้องวางอาวุธด้วยล่ะ?”

“ใช่ เหตุใดกัน?”

ทหารบางนายได้กลับอย่างไม่พอใจ

“บังอาจ!” ผู้การโกรธและตำหนิพวกเขา “นี่เป็นคำสั่ง! พวกเจ้าไปฝึกอบรมมานาน
แล้ว พวกเขาลืมกฎระเบียบไปแล้วหรือ?”

“พวกเราไม่ต้องการจะวางอาวุธ!”

เหล่าทหารยังคงไม่สนใจและยังคงถืออาวุธแน่น

ในหน้าของผู้การกลายเป็นดำทึบ การที่กองกำลังที่พวกเขาฝึกอบรมขึ้นมา ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ ทำให้พวกเขาที่เป็นผู้การสูญเสียใบหน้าอย่างมาก

ใบหน้าของซานจูที่อยู่ท่ามกลางทหารเหล่านั้นกลายเป็นน้ำเกลียด จากสัญญาตญาณของเขา เขารู้แล้วว่า แผนการของเขาได้ถูกเปิดเผยแล้ว

ในเวลานี้ ถ้าพวกเขาวางอาวุธ พวกเขาก็จะตาย

ตอนนี้ ด้วยมีดาบถึงในมือ พวกเขาจะแข็งแกร่ง ดวงตาของพวกเขาค่อยๆกลายเป็นเย็นชาขึ้น

มองไปที่ซานจู ทหารจำนวนมากออกมาจากขบวนทัพ และไปรวมตัวกันรอบๆตัวเขา ในทันที ใบหน้าของคนที่ไม่ได้เคียงข้างเขากลายเป็นซีดขาว

ทุกคนรู้ว่ามันบางอย่างเกิดขึ้น

“พวกเจ้าทั้งหมดพยายามจะกบฏหรือ?” เมื่อถึงจุดนี้ ไตฉินก็กล่าวออกมาตรงๆ

ซานจุ่มองไปที่เขา แต่ไม่ได้กล่าวอะไรออกมา

บรรยากาศที่หนาวเย็นในตอนนี ทำให้ทุกคนรู้สึกอึดอัด

มีการกบฏเกิดขึ้นแล้ว

ใบหน้าของไตฉินกลายเป็นเย็นชา ขณะที่เขาโบกมือไปข้างหน้า

ด้วยการกระทำของเขา พลธนูที่ซ่อนอยู่ตามกำแพงค่าย ได้ปรากฏตัวออกมา พลธนู
เหล่านี้เป็นทหารม้าของกองพลทหารที่ 2

ธนูนับหมื่นเล็งไปที่กรมทหารของเขา

“หึ!”

พวกเขากลายเป็นสับสนอีกครั้ง ใบหน้าของผู้ที่สนับสนุนชานจุกลายเป็นซีดขาว
สถานการณ์นี้สามารถทำความเข้าใจได้อย่างชัดเจน ถ้าพวกเขาเคลื่อนไหวอะไร พวก
เขาทั้งหมดจะถูกสังหารทันที

ใบหน้าของชานจุกลายเป็นซีดขาว

เขารู้แล้วว่าเขาล้มเหลว

ไม่ใช่แค่เขาเท่านั้น เผ่าของเขาเองก็ล้มเหลวเช่นกัน

‘น่าขบขัน มันช่างน่าขบขันจริงๆ!’

เขาขบขันตัวเอง ที่คิดว่าตัวเขานั้นฉลาด และไม่คิดว่าจะถูกตรวจสอบ ในสถานการณ์
ปัจจุบัน เขาทำได้เพียงพยายามใช้ทุกอย่างที่เขา มี เพื่อรักษาศักดิ์ศรีของเขาไว้เท่านั้น

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ เขาก็ชักดาบถึงออกมา และตะโกนว่า “นักรบ! พวกเราจะใช้เลือด
ของศัตรูเพื่อสร้างเกียรติยศ พวกเจ้ายินดีจะติดตามเข้าไปเพื่อต่อสู้กับความตาย
หรือไม่?”

“ต่อสู้กับความตาย!”

“ต่อสู้กับความตาย!”

ตามที่คาดไว้ คนหนุ่มช่างเลือดร้อนเสียจริง

ไต้ฉันทไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เขารวบรวนกำลังภายในของเขา เพื่อตะโกนออกไป มันทำให้
ทุกคนสั่นสะท้าน “เจ้าคือซานจูหรือ?”

“ใช่!”

ซานจูเตรียมพร้อมที่จะตายแล้ว

ไต้ฉันทส่ายหัว “ข้าไม่เข้าใจเลยว่า ท่านผู้บัญชาการชอบคนเช่นเจ้าได้อย่างไร? ใน
สายตาของข้า เจ้ามันก็แค่คนขี้ตลาดเท่านั้น!”

“เจ้า!” ซานจูโกรธ “ศักดิ์ของนักรบจะคงอยู่ตลอดไป!”

“เจ้าโง่!”

ไตนินตะคอก และเสียงนั้นยังคงดังก้องอยู่ในหัวของชานจู

“เจ้าต้องการจะตายโดยไม่คิดถึงชนเผ่าของเจ้าเลยหรือ? เจ้าต้องการจะเป็นวีรบุรุษ แต่เจ้ากลับไม่คิดถึงชนเผ่าของตัวเอง เจ้าจะเป็นวีรบุรุษแบบไหนกัน?”

เมื่อชานจูได้ยินเช่นนั้น ใบหน้าของเขาก็ซีดลงยิ่งกว่าเดิม

“ยอมจำนนซะ แล้วคนของเจ้าจะได้รับโอกาส!”

ดัง!

ดาบถั่งตกลงบนพื้น และเสียงดังของมันก็คมชัด

.....

.....

TWO Chapter 393 ความล้มเหลวที่เกิดจากเหล่า

กรมทหารภูเขาทั้ง 2 ซึ่งมีกำลังพล 5,000 นาย ได้วางอาวุธลงและถูกกักขังใน
ฐานะกบฏ ฝ่ายกฎหมายทางทหารจะเป็นผู้สอบสวนขานจู และแกนนำคนอื่นๆ
เป็นผู้ก่อการ

หลังจากที่จัดการกับเนื้อร้ายแล้ว ไตฉินก็นำกองพลทหารที่ 2 ไปเตรียมการต้อนรับ
กองทัพชนเผ่าหลี่ 60,000 นาย ในการรับสมัครพวกเขา การหลังเลือดบางส่วนก็
เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างมาก

หลังจากที่ได้รับรายงานจากซุนปิ่น โอหยางโซวได้ส่งองครักษ์ราชวัง 3,000 นาย ไป
ช่วยพวกเขา

เพื่อเอาชนะกองทัพขนาดใหญ่ด้วยกำลังพลที่น้อย วิธีที่ดีที่สุดก็คือวางกับดัก

เมื่อกองทัพชนเผ่าหลี่บุกเข้าไปถึงค่ายของกองทัพยัคฆ์ พวกเขาก็เห็นเพียงค่ายที่
ว่างเปล่าและเงียบเหงา

ผู้บัญชาการของกองทัพชนเผ่าหลี่ก็คือ พ่อของขานจู ขานฮู

“ท่านผู้นำ ดูเหมือนว่าค่ายจะว่างเปล่านะขอรับ!”

คนที่กล่าวกับซานฮุยก็คือ ซานหยิง พลังต่อสู้ของเขาเป็นรองเพียงซานจูเท่านั้น

“ศัตรูหลบหนีไปแล้วงั้นหรือ?”

พวกเขาทั้งหมดพูดคุยกันในเรื่องนี้ พวกเขาไม่รู้เลยว่าควรจะทำเช่นไรต่อไป ฉากที่พวกเขาเห็นในปัจจุบัน ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาคาดหวังเอาไว้

ซานฮุยหมดคิด “ซานหยิง เจ้าจงนำกองกำลังไปตรวจสอบดูซะ!”

“ขอรับ!”

ซานหยิงเป็นคนกล้าหาญ เขาจัดนักรบ **100** นาย บุกเข้าไปพร้อมกับเขา

“ระวังกับดัkd ด้วยล่ะ!”

ซานฮุยยังคงกังวล เขากำลังเฝ้าติดตามซานหยิง

“ท่านผู้นำอย่าได้กังวลเลย!”

ซานหยิงและคนของเขาบุกเข้าไปในค่ายอย่างระมัดระวัง

มองไปรอบๆ พวกเขาไม่พบใครเลย บนพื้น เต็มไปด้วยกระสอบที่ว่างเปล่า บาง
กระสอบก็ฉีกขาด และมีธนูพิษจำนวนมากตกกระจัดกระจายไปทั่วพื้นดิน

นอกจากนี้ ยังมีเนื้อ, ถั่วเหลือง และคล้ายๆ กันนี้อีก

“หัวหน้า นี่มัน?”

ทหารทุกคนายมองไปที่ซานหยิง

“ลองเข้าไปค้นในอาคารดูซิ!”

ดูผิวเผิน ซานหยิงจะเป็นคนที่หยิ่งผยอง แต่จริงๆ แล้ว เขาเป็นคนที่ระมัดระวังอย่าง
มาก

“ขอรับ!”

ทหารทั้งหมดเข้าไปค้าอาคารที่ละหลังที่ละหลัง

10 นาทีต่อมา พวกเขาก็กลับมา

“รายงาน ไม่มีใครเลยขอรับ!”

“ทางนี้ไม่มีใครเลยขอรับ!”

“ทางนี้ก็ไม่มีใครเลยเช่นกันขอรับ!”

“หึ กลุ่มคนขี่ตลาดเหล่านี้คงจะหลบหนีไปแล้วสินะ” ซานหยิงหัวเราะ “กลับไป
รายงานท่านผู้นำเผ่ากัน!”

“ขอรับ!”

ซานฮวนากองกำลังของเขารออยู่ที่นอกค่าย เขาไม่ได้ยินเสียงต่อสู้ใดๆ มันจึงทำให้เขา
กังวลน้อยลง เขาไม่รู้ว่าอะไรเกิดขึ้นบ้างเลย

ในเวลานั้น ซานหยิงก็กลับมา

“ท่านผู้นำ!”

“เป็นอย่างไรบ้าง?”

“มันเป็นเพียงค่ายที่ว่างเปล่า รั้วพืชและเนื้อสัตว์ ตกกระจัดกระจายไปทั่ว ดูเหมือนว่าพวกเขาจะรีบร้อนหลบหนีไป”

“พวกเจ้าค้นทุกแห่งแล้วใช่หรือไม่?” ซานฮูยังคงกังวล

“พวกเราค้นทั้งหมดแล้ว แม้แต่ในอาคารก็ไม่มีใครอยู่เลย”

“ยอดเยี่ยม!” ซานฮูรู้สึกปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง เขาหันหลังและกล่าวว่า “พวกเจ้าจงฟัง วันนี้พวกเราจะพักผ่อนกัน พรุ่งนี้ พวกเราจะโจมตีเมืองหยาซาน!”

“ยอดเยี่ยม!”

เหล่าทหารส่งเสียงเชียร์ออกมา ขวัญกำลังใจของพวกเขาทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุด

ค่ายของกองทัพพยัคฆ์สร้างขึ้นมารองรับ 4 กองพลทหาร ดังนั้น มันจึงมีพื้นที่มากพอ
สำหรับทหารชนเผ่าหฺลี่ 60,000 นาย

เมื่อได้เห็นธัญพืชและเนื้อสัตว์ ตกกระจัดกระจายไปทั่ว พวกทหารก็โห่ร้องด้วยความ
ยินดี เมื่อพวกเขาเปิดยุ้งฉาง แล้วเห็นว่ามิธัญพืชและเนื้อสัตว์จำนวนมากอยู่ที่
นั่น พวกเขาก็ยังมีความปิติยินดี

ที่สำคัญที่สุด มันยังมีเหล่าจำนวนมากอยู่ในยุ้งฉางด้วย

เหล่าเป็นสิ่งที่นักรบชนเผ่าหฺลี่โปรดปราน

เมื่อพวกเขาได้กลืนเหล่า เหล่าทหารก็น้ำลายไหล

“ท่านผู้นำเผ่า?”

ซานหยิงเป็นแกนนำ เขามองไปที่ซานฮูเพื่อขออนุญาต

ซานฮูพยักหน้าและกล่าวว่า “ดูเหมือนว่าทุกคนจะหิวกันแล้ว เช่นนั้น คินนี้พวกเราจะ
จัดงานฉลองกัน!”

“ยอดเยี่ยม!”

เหล่าทหารตะโกนให้ร้องด้วยความยินดี บางนายวิ่งออกไปจากฝูงชน เพื่อกระจาย
ข่าวออกไป

ในทันที ทั้งค่ายเต็มไปด้วยความตื่นเต้น

ซานฮูเก็บรอยยิ้มของเขา และดึงซานหยิงไปด้านข้าง และกล่าวว่า “ตรวจสอบเสบียง
ที่ยึดได้ดูว่า มียาพิษปนอยู่หรือไม่?”

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

คืนนั้น ทั่วทั้งค่ายเต็มไปด้วยเสียงที่มีชีวิตชีวาและตื่นเต้น

นับรบนุกกับการร้องเพลง, เต้นรำ, กินเนื้อ และดื่มเหล้า

พวกเขาดื่มกันจนดีกดีน ก่อนจะกลับไปพักผ่อนที่เต็นท์ของตนเองเพื่อพักผ่อน

ค่ายจึงค่อยๆเงียบลง

ซานฮุยยังคงกังวลอยู่ เขาจึงจัดให้กองกำลังบางส่วนคอยเฝ้าระวังไว้ เพื่อป้องกันไม่ให้
ถูกลอบโจมตี

จนกระทั่งเวลาล่วงเลยมาถึงเที่ยงคืน ในเวลานี้ ด้านนอกมีดสนิท จนคุณไม่สามารถ
แม้แต่จะมองเห็นมือของตัวเองได้ สุดท้าย ซานฮุยก็นำกองกำลังกลับเข้าค่ายไป

ในความมืดเช่นนี้ ถ้าคุณโจมตี คุณอาจจะเป็นฝ่ายสูญเสียเอง

ค่ายขนาดใหญ่กลายเป็นเจียบสนิท จนได้ยินเสียงแมลงร้อง

ทหารที่ละนาที่ละนา เดินออกมาจากเต็นท์ เพื่อทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำ

บางคนทนรอไม่ไหว พวกเขาจึงไม่มีทางเลือกนอกจากถ่ายลงบนพื้นที่ว่าง

ในทันที กลิ่นเหม็นกระจายกระจายอยู่ทั่วทั้งค่าย

เมื่อเวลาผ่านไป ทหารก็เริ่มร้องตะโกนออกมาด้วย พวกเขาตะโกนขณะที่พวกเขาร้องไป
หาพื้นที่ว่างสำหรับถ่ายหนัก

แม้แต่ซานฮุยก็ยังไม่เว้น

“พวกชาวฮั่น พวกมันเจ้าเล่ห์นัก!”

ซานฮุยกุมท้องขณะที่ตะโกนออกมา

“ไปเรียกซานหยิงมาเดี๋ยวนี้!” ซานฮุยโกรธ “ไอ้ย!”

“ขอรับ!”

ทหารกุมท้องของเขาขณะที่ไปหาซานหยิง

ไม่นานจากนั้น ซานหยิงก็รีบเข้ามา ดูเหมือนว่า เขาจะหมดสิ้นเรี่ยวแรงแล้ว

“ไม่ใช่ว่าข้าสั่งให้เจ้าตรวจสอบยาพิษในเสปียงแล้วหรือ?”

เมื่อเขาได้เห็นซานหยิง ซานฮุยโกรธเป็นอย่างมาก

ซานหยิงตอบอย่างไรได้ยวสา “พวกเราตรวจสอบทุกอย่างแล้ว ทั้งธัญพืชและเนื้อสัตว์
พวกเรานำมันไปให้สัตว์กินแล้ว”

“แล้วทั้งหมดนี้มันอะไรกัน?” ซานฮูโกว

“เหล่า!” ซานหยิงตอบอย่างมั่นใจ “จะต้องเป็นเหล่าแน่ๆ!”

“เหล่า?” ซานฮูตกตะลึง และเขาเชื่อคำกล่าวนั้นทันที “บ้าเอ้ย! ข้าจะไม่มีวันดื่ม
เหล้าอีกเลยตลอดชีวิต มันทำให้ทุกอย่างเป็นเช่นนี้!”

องค์กรด้านข้างแสดงใบหน้าที่ไม่อยากจะเชื่อ

ทุกคนรู้ดีว่า ผู้นำเผ่าของพวกเขารักการดื่มเหล้าเป็นชีวิตจิตใจ

“ท่านผู้นำ พวกเราควรจะทำเช่นไรดี?”

“พวกเราทำอะไรได้หรือ?” ซานฮูฟิมพ์ “มีทหารกึ่งนายที่ไม่ได้ดื่มเหล้า?”

“ไม่มีเลยขอรับ!”

ชนเผ่าลี้ภัยการตีและหลงใหลเหล้ามาก ดังนั้น เมื่อกองทัพถูกล่อลวงโดยเหล่า
พวกเขาก็ตีมันไปมากกว่า **1,000** ไร่

ในช่วงกลางคืน ทหารก็เริ่มไปที่ห้องน้ำ ขณะที่บางคนเลือกพื้นที่ที่ยังว่างอยู่ด้านนอก

มันเป็นเช่นนี้ตลอดทั้งคืน ทำให้ทหารในกองทัพทั้งหมดกลายเป็นอ่อนแอ

วันรุ่งขึ้น ทั้งค่ายก็ปกคลุมด้วยกลิ่นที่น่าสะอิดสะเอียน

ในวันนี้ กองพลทหารที่ **2** นำกำลังมาปิดล้อมพวกเขา โดยทหารทุกคนได้ใช้ผ้าชุบ
น้ำปิดจมูกของพวกเขาไว้

มันเป็นเพียงแค่กลิ่นเหม็นเท่านั้น จึงไม่เ่มีปัญหามากนัก

“บุกเข้าไป และจับพวกเขาทั้งหมดซะ!”

“ขอรับท่านขุนพล!”

ในช่วงเวลาสงคราม กลยุทธ์สงครามและระเบียบวินัยของพวกเขาคมชัดมาก

พวกเขาได้ปิดจู่โจมของพวกเขาแล้ว เมื่อได้รับคำสั่งให้บุกเข้าไป พวกเขาจึงเดินไป
ข้างหน้าอย่างไม่สะทกสะท้าน

ทหารกองทัพชนเผ่าหลี่ในตอนนี้อ่อนแอเป็นอย่างมาก เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองทัพ
ซุนให้ พวกเขาจึงยอมจำนนทันที

เมื่อเห็นว่าสิ่งต่างๆราบรื่นดี หวังเฟิงที่ติดตามกองทัพมาก็บอกลาซุนปิ่น

“ท่านผู้บัญชาการ ข้าคงต้องขอตัวก่อน!”

ซุนปิ่นที่นั่งอยู่บนรถเข็นหัวเราะออกมา “ไปเถิด แล้วช่วยข้าขอบคุณท่านลอร์ดด้วย!”

ด้วยเหตุนี้ กองทัพชนเผ่าหลี่ที่มีกำลังพลมากถึง 60,000 นาย ก็พ่ายแพ้อย่าง
สิ้นเชิง

หลังจากที่จับกุมพวกเขาเสร็จแล้ว ซุนปิ่นก็ออกคำสั่งให้เก็บกวาดค่ายเป็นอย่างแรก

หลังจากที่ใช้เวลาทำความสะอาดตลอดทั้งวัน พวกเขาก็สามารถขจัดกลิ่นเหม็น
ทั้งหมดออกไปได้

ซานฮู, ซานหยิง และสมาชิกหลักคนอื่นๆถูกนำไปที่เต็นท์ผู้บัญชาการ พวกเขาดูไม่
ค่อยพอใจนัก

“ทำไมหรือ? หรือว่าไม่พอใจ?”

“น่ารังเกียจ!” ขณะที่เขากล่าว ซานฮูโพนตาของของเขาจนดูใหญ่โตราวกับดวงตา
ของวัว

“ถ้าพวกท่านทั้งหมดเลือกที่จะซ่อนตัวอยู่ในเทือกเขาห้านิ้ว ข้าก็คงจะทำอะไรไม่ได้
เลย แต่พวกท่านกลับตัดสินใจที่จะออกมาเอง เมื่ออยู่ข้างนอกนี้ ข้ามีวิธีมากมายนับ
ร้อยที่สามารถเอาชนะพวกท่านได้ พวกท่านเชื่อหรือไม่?”

“ช่างโง่เขลา!” ซานฮูไม่สนใจ

ซุนปิ่นส่ายหัว และหันไปกล่าวกับองครักษ์ของเขา “พาเขาเข้ามา!”

“ขอรับ!”

อย่างรวดเร็ว ชานจูและชายที่มีแผลเป็นบนหน้าถูกพาเข้ามาในเต็นท์

“ชานจู!”

ชานจูตกตะลึง อย่างไรก็ตาม ความสุขกับเต็มอยู่ในดวงตาของเขา

เดิมเขาคิดว่าในสถานการณ์เช่นนี้ เป็นไปได้สูงว่าชานจูจะถูกสังหารไปแล้ว เขาไม่ได้
คาดหวังเลยว่า ชานจูจะยังมีชีวิตอยู่

“ท่านพ่อ!” ชานจูกล่าวอย่างเคร่งขรึม ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด

“เป็นอย่างไรบ้าง? พวกท่านยังคงมั่นใจว่าจะสามารถเอาชนะพวกเราได้อีก
หรือไม่?” ชุนปินถาม

“เหอะ!” ชานจูรู้ว่า ตั้งแต่ที่ชานจูถูกเปิดเผย แผนของเขาก็ถูกกำหนดให้ล้มเหลว
แล้ว อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังคงยืนยันกราน “พวกเราไม่กลัวพวกเจ้าในการต่อสู้ที่แท้จริง
หรอก!”

ชุนปินพยักหน้าและกล่าว “ข้าเชื่อ”

ซานฮูมีนง ชายหนุ่มตรงหน้าเขานี้แปลกประหลาดนัก

“ในสนามรบ สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือผลลัพธ์ และผลที่ออกมาก็คือ พวกเราชนะ และ
พวกท่านพ่ายแพ้ ข้ากล่าวถูกต้องหรือไม่?”

ซานฮูตกตะลึง และเกรี้ยวกราด “ถ้าเจ้าต้องการจะสังหารข้า ก็ทำตามที่เจ้าต้องการ
ซะ!”

.....
.....
.....

TWO Chapter 394 การยอมจำนน

“เหตุใดข้าถึงต้องฆ่าท่านด้วยเล่า?”

แน่นอนว่าซุนปิ่นจะไม่ทำอะไรโง่ๆเช่นนั้น

ฐานะและตำแหน่งของซานฮุยในชนเผ่าหลี่นั้นพิเศษมาก ถ้าพวกเขาฆ่าเขา เมืองหยานซานจะกลายเป็นศัตรูคู่แค้นของชนเผ่าหลี่ เมื่อถึงจุดนั้น พวกเขาจะไม่สามารถรับสมัครชนเผ่าหลี่ได้อีกต่อไป

“เช่นนั้นก็ปล่อยข้าไปซะ!”

เมื่อเห็นว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับชีวิตของตัวเอง ซานฮุยก็กลับมาหึงผยองอีกครั้ง

“ปล่อยท่านไปหรือ? เป็นไปไม่ได้หรอก”

ซุนปินได้อ่านตำราสงครามและเรียนรู้จากจูเกอเหลียง ผู้ซึ่งจับและปล่อยเมิงฮั่วถึง 7 ครั้ง แต่แน่นอนว่า เขาจะไม่ทำอะไรที่มันน่าเบื่อที่เสียเวลาและพลังงานเช่นนั้น

“เจ้า!” ซานฮุยโกรธ “เจ้าต้องการอะไร?”

“ความร่วมมือ!”

“ความร่วมมือ?”

“ถูกต้อง!”

“เหอะ ชนเผ่าหฺลีของพวกเราอาศัยอยู่ที่นี่ พวกเราจะไม่มียวันร่วมมือกับชาวฮั่นอย่างพวกเจ้า” ซานฮฺยแสดงความเป็นปฏิปักษ์ออกมาอย่างชัดเจน เขาไม่เชื่อถือชาวฮั่น

ซุนปิ่นส่ายหัวด้วยความเสียใจ “ท่านไม่ต้องการความร่วมมือฮินะ? เช่นนั้น ข้าก็คงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากฆ่าพวกท่านทั้งหมด ข้าเองก็อยากจะรู้เหมือนกันว่า พวกคนแก่, เด็ก และคนป่วยที่ยังเหลืออยู่ในเทือกเขา จะสู้กับพวกเราอย่างไร”

ซุนปิ่นกล่าวออกมาเหมือนกับมันเป็นการกระทำง่าย ๆ สบาย ๆ แต่ความหมายของมันทำให้พวกเขาที่อยู่ในเต็นท์สั่นสะท้าน

“เหอะ ฆ่าพวกเราซะ ถ้าเจ้าต้องการ ชนเผ่าหฺลีไม่มีใครชี้ตลาดอยู่แล้ว!”

ซานฮฺยยังคงยืนกราน แม้กระทั่งเมื่อเขาวิ่งชนกำแพงแล้ว เขาก็ยังคงไม่ยอมหันหลังกลับ

“ดี ท่านกล้าดี!” ซุนปิ่นพยักหน้า ใบหน้าของเขาเปลี่ยนไปอย่างกระทันหัน ก่อนจะออกคำสั่งองครักษ์ของเขา “ทหาร!”

“ขอรับ!”

ทหารองครักษ์ 4 นาย เดินเข้ามา

“ลากพวกเขาทั้งหมดออกไป และตัดหัวพวกเขาให้ทุกคนดูซะ!”

“ขอรับท่านผู้บัญชาการ!”

ทหารองครักษ์ลากชานฮูและอีก 2 คน ออกไป

ชานฮูตกตะลึง เพียงครู่เดียวขุนพลผู้นี้ก็เปลี่ยนไป เขากลายเป็นดูเย็นชาและโหดร้าย

‘พวกชาวฮั่น พวกเจ้าช่างเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก’

ความเสียใจเต็มอยู่ในหัวใจของเขา อย่างไรก็ตาม มันเป็นไปได้ที่เขาจะยอมรับ
ความผิดพลาดของตัวเอง

“ช้าก่อน!” คนที่กล่าวขึ้นมาก็คือ ลูกชายของชานฮู ชานจู

เมื่อเขาเห็นว่าสถานการณ์ไม่ดี ชานจูก็รีบรวบรวมสติ ถ้าไม่มีใครกล่าวอะไรออกมา
มันก็อาจจะไม่ใช่เพียงพวกเขา แต่ทั้งชนเผ่าก็คงจะถูกลากเข้ามาด้วย

เมื่อเทียบกับชานฮู ชานจูอายุน้อยกว่า และความคิดของเขาก็เปิดกว้างมากกว่า
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่เขาได้เข้าร่วมกับกองทัพมาระยะเวลาหนึ่ง
ประสบการณ์ที่นี้ทำให้เขาตระหนักถึงโลกอันกว้างใหญ่

การได้รับความร่วมมือ จะทำให้ชนเผ่าที่มีชีวิตที่ดีขึ้น และพวกเขาจะสามารถแหงน
มองท้องฟ้าได้อย่างภาคภูมิใจ

ในขณะที่เขาถูกขัง เขากำลังคิดถึงว่า ชนเผ่าของเขาจะดำเนินการเช่นไร? พวกเขาจะ
เดินไปแบบผิดๆหรือไม่?

แม้จะไม่กล่าวถึงเรื่องอื่นๆ แค่คิดปะการต่อสู้ของชาวฮั่น ก็ดึงดูดเขามากแล้ว

“กล่าวมา!”

ชุนปินโบกมือเพื่อยุติทหารองครักษ์ไว้ก่อน

เขาเพียงต้องการจะทำให้ชานฮูตกใจเท่านั้น เขาไม่ได้ต้องการจะฆ่าพวกเขาจริงๆ

มีชนเผ่าเหลือถึง 60,000 คน ที่ถูกจับอยู่ ชุนปินไม่ใช่นักฆ่าเลือดเย็นเช่นนั้น

เมื่อซานจูได้ยินเช่นนั้น เขาก็หันหลังกลับแล้วกล่าวว่า “ท่านพ่อ ข้าคิดว่าพวกเราควร
จะฟังพวกเขา ก่อน แล้วค่อยตัดสินใจ”

ซานจูไม่มีทางเลือก เขาต้องคำนึงถึงใบหน้าของพ่อเขาด้วย

ซานจูส่งเสียงออกมา “เหอะ!” นี่คือการตอบรับข้อเสนอของเขา

ซานจูหันกลับไปหาชุนปิน และถามว่า “พวกเราจะร่วมมือกันอย่างไร?”

ซานจูมีความรู้สึกที่ซับซ้อนต่อชุนปิน เขามองชุนปินเป็นศัตรู ขณะเดียวกัน เขาก็ให้
ความเคารพต่อชุนปิน โดยเฉพาะหลังจากที่เขาได้ยินไต้ฉิงกล่าวว่า ชุนปินคาดหวังใน
ตัวเขาสูง คำกล่าวเหล่านั้น ทำให้เขาารู้สึกซับซ้อนมากขึ้น

“สำหรับรายละเอียดเฉพาะ ข้าไม่มีอำนาจในการตัดสินใจ พวกท่านจะต้องพูดคุยกับ
ท่านลอร์ดของข้า”

ซุนปิ่นเป็นเพียงขุนพล จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะไม่มีอำนาจในการตัดสินใจเรื่อง
ดังกล่าว แม้ว่าลอร์ดจะมอบอำนาจให้เขาอย่างมาก แต่เขาก็รู้ถึงขีดจำกัดของเขา
และไม่ก้าวข้ามมันไป

“ตกลง ท่านขุนพลโปรดพาพวกเราไปพบกับท่านลอร์ดแห่งเหลียนโจวด้วยเถิด!”

เมื่อเข้าไปในบ้านของคนอื่น คุณจะต้องลดศีรษะลง

ด้วยเหตุผลบางอย่าง ซานจูคิดถึงความทรงจำที่ได้พบกับลอร์ดแห่งเหลียนโจวเป็น
ครั้งแรก

จะมีอะไรเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต?

วันรุ่งขึ้น ภายใต้การนำของซุนปิ่น ซานฮูและซานจูเทเลพอร์ตมายังเมืองซานไห่ เพื่อ
เข้าพบโอหยางโซว

หลังจากที่เขาได้รับข่าว โอหยางโซวก็มารอพวกเขาที่ห้องโถงหลัก

เนื่องจากพวกเขาเป็นเชลย พวกเขาจึงถูกมัดไว้

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า “ยินดีต้อนรับแขกผู้มาจากแดนไกล ทหาร!
ปลดเชือกให้พวกเขา”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

“ท่านลอร์ด?” ชุนปินกังวลเล็กน้อย เขารู้ดีว่าซานจูแข็งแกร่งเพียงใด เมื่อเขาถูกปลด
เชือก เขาอาจจะคิดร้ายก็เป็นได้

“อย่าได้กังวล!” โอหยางโชวยิ้มอย่างมั่นใจ

แม้ว่าซานจูจะแข็งแกร่ง โอหยางโชวก็ไม่จำเป็นต้องกลัวเขา ด้วยความแข็งแกร่งใน
ปัจจุบันของตัวเขา และทหารองครักษ์ที่อยู่รอบข้าง เขาก็ไม่จำเป็นต้องกังวลใดๆ

เมื่อทหารองครักษ์ได้ยินคำสั่งของเขา พวกเขาก็ปลดเชือกออกทันที

ขณะที่เขาถูกปลดเชือกออก ซานจูก็คิดถึงการจับลอร์ดเป็นตัวประกันจริงๆ

อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาได้เห็นความยิ่งใหญ่และมั่นคงของโอหยางโชวแล้ว ซานจูก็รู้สึก
สิ้นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลังของเขา เขาตระหนักได้ว่า เขาไม่สามารถมองทะลุคน
ตรงหน้าเขาได้เลย

เมื่อเห็นว่าซานจูไม่ก่อปัญหาใดๆ ชุนปิ่นก็ถอนหายใจออกมา

โอหยางโซวไม่ได้คิดอะไรมาก เขายิ้มและกล่าวว่า “เชิณั๋ง!”

ทั้ง 2 นั่งอยู่ด้านข้าง ขณะที่ชุนปิ่นนั่งอยู่อีกด้านหนึ่งของพวกเขา เจ้ากรรมทั้ง 4 อยู่ที่
oleyใจว มันจึงไม่สะดวกนักที่พวกเขาจะเข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้

เมื่อทั้ง 2 เข้ามาในห้องโถงหลัก พวกเขาก็ประเมินโอหยางโซว และพวกเขาก็รู้สึกได้
ว่า เขาไม่ใช่คนธรรมดา หลังจากที่ได้ต่อสู้และฆ่าสัตว์ร้ายบนภูเขาเขามากมาย พวกเขาก็
มีสัญชาตญาณเหมือนกับสัตว์ร้าย

จากสัญชาตญาณของพวกเขา พวกเขารับรู้ได้ถึงความแข็งแกร่งและจิตสังหารของ
ลอร์ดแห่งเหลียนโจว มันเหมือนกับว่า พวกเขากำลังเผชิญหน้ากับราชาแห่งภูเขและ
ป่า พวกเขา รู้สึกอึดอัดอย่างมาก

เมื่อความทรงจำของโอหยางโซวฟั่นกลับมา กลืนอายแห่งการฆ่าฟันจากชีวิตที่แล้ว
ของเขาก็เริ่มมีอิทธิพลต่อเขา เทคนิคการบ่มกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง ได้ช่วย
ระงับกลิ่นอายนี้เอาไว้

ในทางกลับกัน กลิ่นอายนี้ช่วยกระตุ้นสายเลือดเทพอสูรในร่างกายของเขาได้เป็นอย่างดี

ถ้าโอหยางโซวไม่คอยใส่ใจ กลิ่นอายนี้อาจจะรั่วไหลออกมาได้

เมื่อพวกเขารับรู้ถึงกลิ่นอายนี้ มันทำให้พวกเขาสูญเสียความมั่นใจทั้งหมดไป

ก่อนการประชุม โอหยางโซวไม่ได้กล่าวถึงชนเผ่าหลิเลย เขาเพียงแนะนำเกี่ยวกับชน
เผ่าคนเถื่อนภูเขาและชนเผ่าเร่ร่อน ที่อาศัยอยู่ในมณฑลเหลียนโจว

เมื่อซานฮูและซานจูได้รับคำอธิบายของเขา พวกเขาทั้งสองก็สับสน

ไม่ต้องกล่าวถึงชนเผ่าเร่ร่อน ชนเผ่าคนเถื่อนภูเขานั้นคล้ายกับชนเผ่าหลิมาก การที่
ลอร์ดแห่งเหลียนโจวสามารถจับกุมพวกเขาได้ มันแสดงให้เห็นว่า เขาเป็น
ผู้ปกครองที่แท้จริง

ถ้ามันเป็นดังที่ลอร์ดแห่งเหลียนโจวกล่าว การออกจากภูเขาก็คือเป็นความคิดที่ดี

ซานจูรู้สึกปิติยินดี เขาคิดว่าการตัดสินใจของเขาถูกต้องแล้ว

มองไปที่ทั้ง 2 โหหยางโชวกกล่าวต่อว่า “ถ้าพวกท่านมีข้อสงสัย พวกท่านสามารถ
ออกไปทัวร์มณฑลเหลียนโจว เพื่อดูว่า ที่ข้ากล่าวมานั้นเป็นจริงหรือไม่ จากนั้น พวก
เราค่อยกลับมาคุยกันก็ได้”

ซานฮูและซานจูเปลี่ยนการแสดงออกของพวกเขา และกล่าวว่า “พวกเราเชื่อใจท่าน
ลอร์ด!”

“ยอดเยี่ยม!” โหหยางโชวยิ้มอย่างพอใจ

ซุนปิ่นนั่งอยู่ด้านข้าง เมื่อเขาเห็นว่า ลอร์ดสามารถรับสมัครพวกเขาได้อย่างง่ายดาย
มันทำให้เขาประหลาดใจเป็นอย่างมาก

จากผลของการประชุม มีการตัดสินใจว่า จะมีมากกว่า 20 เผ่า ย้ายไปอยู่ในเมืองห
ยาซาน พวกเขาจะยุติวิถีชีวิตการล่าสัตว์ และกลายมาเป็นเกษตรกร โดยพวกเขาจะ
สร้างนิคมของเผ่าทางตะวันตกของเมือง

จากกลยุทธ์ของดินแดน แต่ละเผ่าจะได้รับที่ดิน, เครื่องมือทำการเกษตร, เมล็ดพันธุ์
และทรัพยากรอื่นๆฟรี ถ้าพวกเขาต้องการธัญพืช พวกเขาสามารถขอยืมจากยุ้งฉาง
ของเมืองก่อนได้

ในขณะเดียวกัน เพื่อดูแลผู้ที่ไม่เต็มใจจะเป็นเกษตรกร เมืองหย่าซานจะก่อตั้งเมือง
สาขาแห่งแรกขึ้น ที่ปลายเทือกเขาห่านิว โดยจะมีชื่อว่า เมืองหนิงหยวน

ทุกคนจะสามารถมองเห็นความเจริญรุ่งเรืองในอนาคตของเมืองหนิงหยวนได้อย่าง
ชัดเจน

เป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะไม่ดึงทั้ง **60,000** คน ที่ยอมจำนนเข้ากองทัพ พวกเขา
ส่วนใหญ่จะถูกส่งกลับไปยังเผ่าของพวกเขา เพื่อให้กลายมาเป็นเกษตรกร

เพื่อให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของกองทัพชั้นสูง โอหยางโซวได้สั่งให้ซุนปินจัดตั้ง
กองพลทหารที่ **3** ขึ้นมา โดยคัดเลือกนักรบชั้นสูงจากกองทัพชนเผ่าเหล่านี้

ในปัจจุบัน พวกเขามี **2** กรมทหารแล้ว ดังนั้น พวกเขาจึงเพียงแค่จัดตั้งเพิ่มอีก **3** กรม
ทหารเท่านั้น ก็จะรวมเป็น **1** กองพลทหารได้

ตำแหน่งนายพลของกองพลทหารที่ **3** แห่งกองทัพพยัคฆ์จะถูกว่างเว้นไว้ชั่วคราว

ซานจูที่ได้รับการสนับสนุนจากซุนปิน จะได้เป็นรองนายพล และผู้การแห่งกรมทหารที่
1 ในขณะเดียวกัน ซานหยิงก็จะได้เป็น ผู้การแห่งกรมทหารที่ **2**

การแต่งตั้ง^๕ชานจู ไม่ได้ทำให้ชานจูมีความสงสัยใดๆ

ทองไปที่^๑ไฉหยางไชว ชานจูรู้สึกขอบคุณเขาอย่างมาก

ชื่อ : ชานจู(ระดับทอง)

อัตลักษณ์ : รองนายพลของกองพลทหารที่ **3** แห่งกองทัพพยัคฆ์, ผู้การของกรม
ทหารที่ **1**

อาชีพ : นายทหารชั้นกลาง

ความจงรักภักดี : **75**

ความเป็นผู้นำ : **55**

กำลัง : **85**

สติปัญญา : **45**

การเมือง : 40

ลักษณะพิเศษ : ความแข็งแกร่งที่พระเจ้าประทานให้(พลังต่อสู้ของกองกำลังเพิ่มขึ้น
15%)

ฝึกฝน : ไม่มี

อุปกรณ์ : ไม่มี

การประเมิน : นักรบผู้กล้าหาญที่สุดของชนเผ่าหลี เกิดมาพร้อมกับความแข็งแกร่งที่
พระเจ้าประทานให้

ตามที่คาดไว้ เขาเป็นผู้มีความสามารถพิเศษที่พระเจ้าประทานพรให้ โดยไม่ได้
ฝึกอบรมใดๆ เขาก็สามารถกลายมาเป็นนายทหารชั้นกลางได้โดยตรง หลังจาก
ที่ซุนปิ่นได้ฝึกอบรมเขาชั่วระยะเวลาหนึ่ง โอหยางโซวเชื่อว่า ซานจูจะเลื่อนเป็น
นายทหารชั้นสูงได้

สำหรับปัญหาเรื่องเทคนิคการปมเพาะของเขา โอหยางโซวคิดถึงเทคนิคที่เอ้อหลาย
ปมเพาะอยู่

ถ้ามีโอกาส เขาจะขอให้เอื้อหลายสอนซานจู

ด้วยเหตุนี้เอง ทางใต้ของเกาะฉีอ๋องโจวจึงกลับคืนสู่ความสงบ

จำนวนประชากรของเมืองหย่าซานเพิ่มสูงขึ้นอีกกว่า **160,000** คน จากผลของสงครามในครั้งนี้ คะแนนการกุศลของปิงเอ๋อทะยานขึ้นอย่างมาก ตอนนี้ เธอเป็นเอิร์ล
ชั้น **2** แล้ว

ในวันเดียวกันนั้น เมืองหย่าซานได้อัปเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ **2**

ในเวลาเดียวกันนั้น สงครามเล่ย์โจวก็เข้าสู่ช่วงเวลาที่สำคัญ

.....
.....

TWO Chapter 395 แหวนอยู่บนเส้นด้าย

ณ เล่ย์โจว, เมืองถ่านมู่

เมืองที่เดิมไม่เป็นที่สนใจและอ่อนแอนี้ กลายเป็นจุดสำคัญของสงครามเลยใจ

ในคำคือนั้น เมืองที่เคยเฟื่องฟูกลายเป็นเหมือนกับเมืองที่ล่มสลายเพราะสงคราม
บรรยากาศแห่งความตายลอยอยู่เต็มอากาศ และถนนการค้าที่เคยพลุกพล่าน ก็
กลายเป็นพื้นที่รกร้าง

พื้นที่ที่เคยสะอาดสวยงาม เต็มไปด้วยร่องรอยของการต่อสู้และคราบเลือด ในท่อ
ระบายน้ำทั้ง 2 ฝั่งถนน เต็มไปด้วยศพของทหารที่ตาย ใบหน้าของคนตายเหล่านั้น
มีดมน เพราะพวกเขาไม่ได้รับการฝังศพอย่างเหมาะสม

ไฟได้ถูกจุดขึ้น เผาไหม้ร้านค้าที่มีทั้งงานแกะสลักและภาพเขียน จนเหลือเพียงเศษ
เสี้ยวของอาคารและควันที่เกิดจากการลุกไหม้ของเปลวเพลิง

จากทั้งหมดนี้ บอกถึงความโหดร้ายของสงคราม

ภายใต้แสงอาทิตย์ที่ส่องลงมา เขากู้ยีนอยู่บนหอนู ขณะที่ขมวดคิ้วอย่างเคร่งขรึม

พวกเขาได้พยายามโจมตีทั้งกลางวันกลางคืน

กองกำลังทางใต้ของกองทัพซานกลับยังคงตั้งมั่นอยู่ได้ พวกเขามั่นคงราวกับเป็นภูเข
ที่สูงตระหง่าน

เขาก็ใช้วิธีต่างๆ ทั้งจุดไฟเผา, ลอบโจมตี และอื่นๆตลอดทั้งคืน แต่กลยุทธ์ทั้งหมด
เหล่านี้กลับไร้ประโยชน์ กองกำลังของศัตรูดีขึ้นอย่างมาก ไม่ว่าเขาจะทำอะไร
พวกเขาก็ยังอดทนอยู่ได้

ราวกับจะบอกเขาว่า ‘ไม่ว่าเจ้าจะทำอะไร ข้าก็จะไม่ยอมขยับเคลื่อนไหว’

ทางเหนือของเลย์โจวได้รวมกลุ่มเป็นพันธมิตรกันแล้ว ซึ่งก็หมายความว่า ลอร์ดของ
เขา หยานฮั่วเหยาหนี่ จะไม่สามารถรับสมัครสมาชิกเพิ่มจากทางเหนือได้

ทางเหนือและทางใต้แยกออกจากกัน แต่ละฝั่งต่อสู้เพื่อตัวเอง

‘เพื่อความอยู่รอด พวกเขาไม่ควรจะหยิ่งพองกันเช่นนี้’

ขณะที่หยานฮั่วเหยาหนี่ขอให้กองทัพพันธมิตรทางเหนือส่งกองกำลังมาช่วยเมือง
ถ่านมู่ เพื่อทำลายกองกำลังทางใต้ของศัตรู เขาก็ถูกถามกลับว่า เหตุใดกองทัพ
พันธมิตรตอนกลางทางใต้ไม่ส่งกองกำลังไปที่เมืองกานถาง เพื่อทำลายกองกำลังทาง
เหนือของศัตรูล่ะ?

หยานฮั่วเหวหนี่จึงเลิกพูดคุยกับพวกเขา

ไม่ใช่ทุกคนที่มีความกล้าหาญและมียุทธศาสตร์ที่มองการไกลอย่างเขา ก่อนที่จะถูก
ผลักดันไปชนเข้ากับกำแพง ผู้คนจะสนใจเพียงเรื่องของตัวเองเท่านั้น

หลังจากผ่านไป 1 วัน มีดินแดนเพียง 2 แห่งเท่านั้น ที่เข้าร่วมกับพันธมิตรตอนกลาง
ทางใต้ ซึ่งพวกเขาได้ส่งกำลังเสริมมาเพิ่มอีก 10,000 นาย

หยานฮั่วเหวหนี่ส่งข้อความมาว่า จะไม่มีกำลังเสริมเข้ามาอีกแล้ว

เขาก็ยังไม่กล้ารอช้าอีกต่อไป เขาเริ่มที่จะเข้าใจมติศัตรูอย่างต่อเนื่อง เขารู้ว่า กอง
กำลังทหารม้าของกองทัพซานไห่กำลังเร่งเดินทัพตลอดทั้งวันทั้งคืน มาที่เมืองถานมู่
แห่งนี้

ความดีใจของพวกเขาเกินกว่าที่เข้าค่ายคาดการณ์ไว้มาก

เขาก็ไม่อาจจินตนาการได้เลยว่า ชุนพลหญิงจัดการฝึกอบรมกองกำลังของเธอ ให้
กลายเป็นกองกำลังที่แข็งแกร่งเช่นนี้ได้อย่างไร มันทำให้ความสมดุลของการสู้รบเริ่ม
เอนเอียงไปทางของพวกเขา

“ทหาร!”

“ขอรับ!”

“ถ่ายทอดคำสั่ง ถอนกำลังกลับมา พวกเราจะพักผ่อนกันในคืนนี้ แล้วพรุ่งนี้เช้า พวกเราจะโจมตีเป็นครั้งสุดท้ายอย่างสุดกำลัง!”

“ขอรับท่านขุนพล!”

หลังจากเสียงระฆังดังขึ้น กองทัพพันธมิตรก็ถอนกำลังกลับไปทั้งหมด

“ฟู!” ฟานหลี่ฮั่วถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“ท่านขุนพล ดูจากการเคลื่อนไหวของพวกเขาแล้ว ดูเหมือนว่าพวกเขาจะไม่สนใจโจมตีพวกเราในคืนนี้” ผู้การแห่งกรมทหารที่ 2 เลี้ยวไคกล่าว

ฟานหลี่ฮั่วพยักหน้า “ถึงอย่างนั้น พวกเราก็ไม่อาจปล่อยการ์ดของพวกเราลงได้”

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

“เรียกเจ้าหยานมา มันถึงเวลาแล้ว!”

“ท่านขุนพล?” เลี้ยวไค่ประหลาดใจ ความตื่นเต้นปรากฏอยู่ในดวงตาของเขา

“ขุนพล^๑ลี้ตอบกลับมาแล้ว กำลังเสริมของพวกเราจะมาถึงก่อนเที่ยง”

ฝ่ายข่าวกรองได้ใช้เครือข่ายข่าวกรองจากนกเฟิง ส่งข่าวและคำสั่งต่างๆได้อย่าง
รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

“นั่นมันยอดเยี่ยมไปเลย!”

เจ้าหยานเป็น **1** ในนายทหารตั้งแต่ยุคเริ่มต้นของดินแดนซานไห่ และเขาเป็นผู้การ
แห่งกรมทหารที่ **1** ซึ่งเป็นกรมทหารโล่ดาบ และพวกเขาก็เป็นกองกำลังหลักของการ
สู้รบที่นี่

เหตุผลหลักที่กองพลทหารที่ **1** ยังคงอยู่ได้จนถึงตอนนี้ เป็นเพราะพวกเขา

เมื่อเทียบกับเลี้ยวไคที่ฉลาดและยืดหยุ่น เจ้าหยานหนักไปทางความอาฆาต และ
เขาเป็นนายทหารที่บ้าคลั่ง

เจ้าหยานรีบวิ่งมา ชูตะเกาะของเขาเต็มไปด้วยเลือดของศัตรู และเขาถือดาบตั้งอยู่ใน
มืออย่างมั่นคง

ถ้าไม่มีใครรู้จักเขา พวกเขาคงจะคิดว่าเขาเป็นปีศาจร้ายที่ขึ้นมาจากนรก

อย่างไรก็ตาม เหล่าทหารไม่ได้หวาดกลัวเขา แต่พวกเขาเต็มไปด้วยความเคารพและ
นับถือเขา

เป็นธรรมดาที่ทหารจะนับถือนายทหารที่มีความกล้าหาญและความแข็งแกร่ง

“ท่านขุนพล!”

เจ้าหยานยิ้มและโค้งคำนับ

ฟานหลี่ฮัวพยักหน้า เธอไม่ได้สนใจภาพลักษณ์ของเขา แม้ว่าเธอจะเป็นหญิง แต่เธอก็
เคยผ่านการสู้รบที่ดุเดือดมามาก

เรื่องเล็กๆน้อยๆนี้ไม่อาจทำให้เธอสิ้นไหวได้

ความสงบของเธอนี้ เพียงพอแล้วที่จะทำให้ทหารทั้งกองพลทหารที่ 1 หวาดกลัวเธอ
แม้แต่เจ้านายก็ไม่กล้าเผชิญหน้ากับฟานหลี่ฮั่วจริงๆ

“ไปล้างตัวซะ และเลือกทหารชั้นสูงมา 500 นาย พวกเราจะทำตามแผน”

ดวงตาของเจ้านายเปล่งประกายขึ้น และเขากล่าวว่า “เข้าใจแล้วขอรับ ข้าจะทำ
ภารกิจให้สำเร็จ!”

“จำไว้ว่า ความสำเร็จและความล้มเหลวของสงครามครั้งนี้ ขึ้นอยู่กับเจ้า” ฟานหลี่ฮั่ว
ออกคำสั่งอย่างเคร่งขรึม

“ท่านขุนพลอย่าได้กังวล ข้าจะไม่ยอมให้มีความผิดพลาดใดๆเกิดขึ้น หากผิดพลาด
ท่านรับหัวของข้าไปได้เลย!”

ฟานหลี่ฮั่วพยักหน้าและโบกมือให้เขา “ดี ออกไปเตรียมตัวได้แล้ว!”

“ขอรับท่านขุนพล!”

เจ้าหยานค่านับอีกครึ่ง ก่อนจะเดินออกไปอย่างมั่นใจ

ภายใต้ความมืดของค่ำคืนที่มีดมืด เจ้าหยานนำทหารชั้นสูง 500 นาย จากกรมทหารที่ 1 ลอบออกไปจากด้านหลังของร้านค้าแห่งหนึ่ง และพวกเขาก็หายตัวไปในความมืดนั้น

ในขณะที่กองทัพพันธมิตรกำลังเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบครั้งสุดท้ายในวันพรุ่งนี้ พวกเขาจึงไม่ได้สังเกตเห็นการกระทำนี้

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 6 วันที่ 5, เวลาเช้าตรู่

วันนี้เป็นวันสำคัญของสงครามเลยใจ

เช้าตรู่ กองทัพพันธมิตรได้จัดขบวนทัพของพวกเขา

ทหาร 50,000 นาย เตรียมเข้าโจมตีศัตรูที่ด้านหน้าของพวกเขา

ผู้บัญชาการเซากุ้ย ถ่ายทอดคำสั่งออกไปว่า การโจมตีครั้งนี้จะต้องประสบ
ความสำเร็จเท่านั้น

ทหารทุกคนมีทางเลือกเพียงตายในสนามรบ หรือไม่ก็ก้าวข้ามศพของศัตรูเพื่อ
เดินหน้าต่อไป พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่นอีก และพวกเขาจะฆ่าทุกคนที่พยายามจะ
ถอยหรือหลบหนี

สำหรับเรื่องนี้ เซากุ้ยได้จัดตั้งกองกำลังพิเศษขึ้น เพื่อคอยติดตามและฆ่าผู้ที่พยายาม
หลบหนีโดยเฉพาะ

คำสั่งทางทหารที่กระหายเลือดนี้ ทำให้ทหารกองทัพพันธมิตรสั่นสะท้านด้วยความ
หวาดกลัว

พวกเขาต้องทุ่มทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขามี พวกเขาจะต้องทำให้สำเร็จ

“ฆ่า! ฆ่า! ฆ่า!”

ในสถานที่ที่ไม่รู้จัก ลัวชีสินกำลังนำกองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพมังกรเคลื่อนทัพไป
ข้างหน้า

ทันใดนั้น จากสัญญาตญาณของเขาในฐานะขุนพล เขามองไปทางเมืองถันมู่อย่าง
ตกตะลึง เขารู้สึกได้ถึงจิตสังหารที่แข็งแกร่งกำลังปกคลุมเมืองแห่งนั้นเอาไว้

แน่นอนว่านี่ไม่ใช่เรื่องที่ดี

ลั่วซีลिनที่กำลังขี่ม้า ตะโกนออกไปว่า “เร่งความเร็วขึ้นอีก!”

“ขอรับท่านขุนพล!”

เขาก็ขี่ขึ้นไปบนหอคานอีกครั้ง แต่ในครั้งนี้ เขาไม่ได้เดินไปที่นั่งผู้บัญชาการ เขาเดินไป
หยุดยืนอยู่ที่ด้านหน้ากองศึก เขาหยิบไม้กลองขึ้นมา ก่อนจะตีกลองเพื่อเพิ่มขวัญ
กำลังใจให้กับกองกำลังของเขา

เสียงกลองดังกังวาล แพร่กระจายออกไปทั่วทั้งเมือง

“สู้! สู้! สู้!”

โดยใช้จังหวะของกลองศึก กองทัพพันธมิตร 50,000 นาย บุกเข้าโจมตีจากทั้ง 2
ฝั่งของถนน พลธนูหลายนายปรากฏตัวขึ้นบนหลังคา พวกเขาพุ่งเป้าไปที่ฐานของศัตรู

การต่อสู้ด้วยชีวิตและความตาย ได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว

ณฐานของกองกำลังทางใต้

ฟานหลี่ฮั่วยังคงมั่นใจ ซึ่งมันช่วยให้เหล่าทหารพลอยมั่นใจไปด้วย

“ท่านขุนพล พวกเขารเริ่มการโจมตีแล้ว!” เลี้ยวไค่เดินเข้ามา

ฟานหลี่ฮั่วไม่ได้แสดงความรู้สึกใดๆ ผู้การนายนี้ชอบกล่าวสิ่งที่ไม่มีความหมาย
ออกมาเสียจริง เธอไม่ได้หันกลับไป ขณะกล่าวว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยหรือไม่? เจ้า
หยานติดต่อกลับมาแล้วหรือยัง?”

“เวลาตี 3 พวกเราได้ส่งนกพิราบบอกว่า ทุกอย่างเตรียมพร้อมแล้วขอรับ!”

“ยอดเยี่ยม!” ฟานหลี่ฮั่วรู้สึกโล่งใจ “บอกเหล่าทหารว่า พวกเราจะต้องป้องกันเอาไว้
จนกว่าจะถึงช่วงเที่ยง!”

“ขอรับท่านขุนพล!”

นี่เป็นการสู้รบที่ยากลำบากที่สุดของกองทัพพยัคฆ์ นับตั้งแต่ที่พวกเขาถูกก่อตั้งขึ้น

ขณะที่พวกเขาอยู่ลึกเข้าไปในดินแดนของศัตรู การขนส่งเสบียงและทรัพยากรต่างๆ ถูกตัดขาด พวกเขาจึงไม่ได้รับเสบียงใดๆ ดังนั้น พวกเขาจึงจำเป็นต้องใช้ทรัพยากรที่พวกเขาพบ นำมาทำเป็นใจึก เพื่อเติมเต็มท้องให้อิ่มเท่านั้น

แม้แต่น้ำ พวกเขาก็จำเป็นต้องใช้น้ำจากท่อระบายน้ำ

เหล่าทหารยังขาดแคลนอุปกรณ์ทางการแพทย์ด้วย พวกเขาได้ใช้อุปกรณ์ทั้งหมดที่มีไปแล้ว ตอนนี้ พวกเขาจึงไม่สามารถจะหาผ้าพันแผลอะไรก็ได้

ถึงกระนั้น กองพลทหารที่ **1** ก็ยังคงต่อสู้อย่างกล้าหาญ

พวกเขาสามารถอดทนได้ก็เพราะขุนพลของพวกเขากินอาหารเช่นเดียวกับพวกเขา และดื่มน้ำที่สกปรกเช่นเดียวกับพวกเขา

ด้วยการกระทำดังกล่าวของขุนพลพวกเขา แล้วจะไม่ให้พวกเขาต่อสู้ด้วยชีวิตและความตายเพื่อเธอได้อย่างไร

ภายใต้แรงกดดันของกองทัพพันธมิตร กองพลทหารที่ **1** จึงถูกผลักดันให้ถอยกลับ

กว่าจะทำได้เช่นนี้ กองทัพพันธมิตรต้องสูญเสียอย่างมาก ทุกก้าวที่พวกเขาเดินไป
ข้างหน้า จะมีทหารหลายร้อยน้อยที่เสียชีวิต มันยากที่จะจินตนาการได้ว่า พวกเขาได้
สูญเสียไปแล้วถึง **1 ใน 5**

เมื่อคิดว่าศัตรูไม่เหลือทรัพยากรใดๆ แล้วยังคงต่อสู้ได้ขนาดนี้ เขาก็ก็เต็มไปด้วย
ความเคารพต่อพวกเขา

พวกเขาเป็นกลุ่มคนที่ควรจะได้รับ ความเคารพ พวกเขาเป็นกองกำลังชั้นสูงอย่าง
แท้จริง

แม้ว่าจะสูญเสียอย่างมาก แต่เขาก็กลับรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น กระแสของการสู้รบ
มันเหมาทางพวกเขาแล้ว ไม่ว่าจะสูญเสียมากเพียงใด มันก็ยังคุ้มค้ำ หากพวกเขา
สามารถทำลายศัตรูลงได้

เขาก็ยุติกลองศึกอย่างต่อเนื่อง เพื่อกระตุ้นกองกำลังของเขา

การสู้รบรุนแรงและดุเดือดมากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อเวลา **11.00 น.** ที่ด้านนอกของเมือง เสียงหอน้ำก็ดังขึ้น

เขาก็อยู่ที่อยู่บนหอฉันรู้สึกสั่นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลังของเขา

นี่มันไม่ดีแล้ว กำลังเสริมของศัตรูมาถึงเร็วเช่นนี้ได้ยังไงกัน?

โชคดีที่เขาก็เป็นขุนพลที่มีประสบการณ์มากมาย

เขารู้ดีว่า สถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด มักจะเป็นโอกาสที่ดีที่สุดด้วยเช่นกัน ถ้าคุณคิดว่าสถานการณ์แย่ มันก็จะแย่อย่างแท้จริง

ดังนั้น เขาก็จึงจัดกองกำลัง 2,000 นาย ไปปกป้องประตูเมือง

ด้วยการป้องกันของพวกเขา กำลังเสริมที่เป็นทหารม้า คงจะไม่สามารถบุกเข้ามาได้ง่ายๆ

ตราบเท่าที่พวกเขาทำลายกองกำลังทางใต้ได้ก่อนที่พวกเขาจะบุกเข้ามาได้
สถานการณ์ก็ยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของเขา

เขาก็ภูมิใจอย่างมาก

TWO Chapter 396 ผู้ปกครองเลยใจ

อย่างไรก็ตาม ความเชื่อมั่นของเขาก็อยู่ได้ไม่นานนัก

ภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง คนส่งสารก็วิ่งเข้ามาอย่างหวาดกลัว ใบหน้าของเขาซีดขาวขณะที่กล่าวออกมา “เรียนท่านขุนพล มันไม่ดีแล้ว กำลังเสริมของศัตรูเข้ามาในเมืองแล้ว!”

“อะไรนะ?”

เขาก็ย่นตื่นตระหนก ร่างของเขาสั่นสะท้าน และเกือบจะล้มลง

แต่ในทันที เขาคว่าคอของคนส่งสาร และดำนิว่า “เจ้ากล่าวบ้าอะไรออกมา ที่ประตูเมืองมีทหาร 2,000 นาย คอยปกป้องอยู่ แล้วพวกเขาจะบุกเข้ามาเร็วขนาดนี้ได้ อย่างไม่รู้กัน? ข้าจะฆ่าเจ้า สำหรับข่าวเท็จนี้!” ขณะที่เขากล่าว เขาก็ชักกระบี่ออกมา

การกระทำของเขาทำให้คนส่งสารตกใจ คอของเขาถูกพาดด้วยคมกระบี่ เขารู้สึกสั่นสะท้านไปทั่วทั้งตัว

“ท่านขุนพล ใจเย็นๆ แล้วฟังเขาก่อนขอรับ!”

โชคดีที่ทหารองครักษ์รีบเข้ามาหยุดเขา และช่วยชีวิตคนส่งสารเอาไว้

เขาก็กู้พยายามสงบสติอารมณ์ลง ก่อนจะกล่าวว่า “ประตูเมืองถูกทะเลงเข้ามาได้
อย่างไร?”

ผู้ส่งสารรีบถอนหายใจเอาอากาศเข้าไป เขามองอย่างหวาดกลัวไปที่เขากู้ ก่อนจะ
กล่าวว่า “ศัตรูซ่อนกองกำลังขนาดเล็กเอาไว้ กองกำลังป้องกันประตูเมืองไม่สามารถ
รับมือกับพวกเขาได้ ดังนั้น ภายใต้การโจมตีต่อเนื่องจากทั้งด้านนอกและด้านใน
ประตูเมืองจึงถูกทะเลงเข้ามาได้อย่างรวดเร็วขอรับ”

กองกำลังที่ซ่อนอยู่ก็คือ เจ้าหยานและทหารชั้นสูง 500 นาย ของเขา

เมื่อคืนนี้ เจ้าหยานได้นำพวกเขาแทรกซึมเข้าไปในเมือง ใกล้กับประตูเมือง เมื่อกอง
กำลังของลั่วซีสินมาถึง พวกเขาก็โจมตีทันที

“กองกำลังที่ซ่อนอยู่หรือ?”

เข้าгүйเป็นคนฉลาด เขาสามารถคาดเดาสิ่งที่เกิดขึ้นได้

“พวกเราประมาณเกินไป!”

เขาก្យไม่ได้คาดหวังว่า ศัตรูจะซ่อนกองกำลังเอาไว้ในสถานการณ์ที่สิ้นหวังเช่นนี้ การ
สู้รบครั้งนี้ เขาก្យพ่ายแพ้แล้ว เขาพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง

เขารู้สึกถึงความล้มเหลว รวากับวิญญาณได้หลุดออกไปจากร่างของเขาแล้ว

“ท่านขุนพล พวกเราควรจะทำเช่นไรต่อไปดี?”

“ทำอย่างไรหรือ?” เขาก្យพิมพ์

หลังจากนั้น เขาก็กัดฟันบังคับตัวเองให้กล่าวคำนั้นออกไป “ยอมจำนน!”

เขาก្យไม่ต้องการให้ทหารของเขาตายอย่างไร้ความหมาย การสู้รบในตอนนี้อย่างไร
ความหมายอะไรอีกต่อไปแล้ว

มันทำให้บรรยากาศบนหอนูเงียบลง

มันเหมือนกับพวกเขากระโดดลงมาจากสวรรค์ ลงสู่ขุมนรก มันเป็นความรู้สึกที่น่าอึด
อัดอย่างมาก

“ยอมจำนน!” เขาก็ยกกล่าวซ้ำอีกครั้ง ในครั้งนี้ เสียงของเขาหนักแน่นมากขึ้น

‘ท่านลอร์ด ข้าทำให้ท่านผิดหวังแล้ว!’

ในสายตาของเขา มันเต็มไปด้วยความปรารถนาที่จะตาย เพื่อชดใช้ความผิดนี้

เสียงห่อหุ้มดังขึ้นบนถนน มันเป็นฝนร้ายสำหรับกองทัพพันธมิตรที่ถูกโจมตีจาก
ด้านหลัง

ทหารม้าเหล็กพุ่งมาจากกระยะไกล ปะทะเข้ากับศัตรูจากด้านหลัง ส่งให้พวกเขา
กระเด็นออกไป

ในชั่วครู่ต่อมา กองทัพพันธมิตรก็สูญเสียชีวิตอย่างหนัก

โชคดีที่ฝนร้ายนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และมันจบลงอย่างรวดเร็ว

ภายในเวลาไม่ถึง **10** นาที ธงสีขาวยกโบกสะบัดจากบนหอคำนุ ทหารของกองทัพ
พันธมิตรจึงโยนอาวุธของพวกเขาลงทันที พวกเขากลัวว่า ถ้าพวกเขาล่าช้า พวกเขา
จะถูกสังหารจากความเข้าใจผิด

เมื่อเทียบกับความเศร้าของและหวาดกลัวของกองทัพพันธมิตรแล้ว กองกำลังทางใต้
เต็มไปด้วยความรู้สึกตื่นเต้นและยินดี

พวกเขาทำได้สำเร็จ พวกเขาสามารถยืนอยู่ใต้ภายใต้การโจมตีของทหารศัตรู
50,000 นาย

ตามที่คาดไว้ กองพลทหารที่ **1** แห่งกองทัพพยัคฆ์แข็งแกร่งอย่างแท้จริง

หลังจากนั้น ด้วยความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า พวกเขาก็เริ่มหาสถานที่สำหรับพักผ่อน
เพื่อป้องกันการโจมตีของศัตรูตลอดทั้งกลางวันกลางคืน เหล่าทหารแทบจะไม่ได้นอน
หลับพักผ่อนเลยใน **2** วันนี้

ทหารบางนายไม่ได้สนใจคราบเลือดบนสนามรบ พวกเขาเพียงแค่ล้มตัวลงและนอน
หลับไปเท่านั้น

พวกเขาใช้ซากศพบนสนามรบแทนหมอนในการหนุนนอน

เมื่อลัวชีสินนำกำลังเสริมมาถึง เขาก็พบกับฉากที่น่าตกใจนี้

หลังจากที่กองทัพพันธมิตรยอมจำนนแล้ว การสู้รบในเมืองถานมู่ก็จบลง และมันเป็น
ชัยชนะที่สมบูรณ์แบบของกองทัพซานไห่

ฟานหลี่ฮัวยืนอย่างมั่นคงบนสนามรบ ใบหน้าของเธอไม่มีความสุขอยู่เลย

ชัยชนะครั้งนี้เป็นการต่อสู้ที่ยากลำบากเกินไป

ในระหว่างการสู้รบครั้งนี้ กองพลทหารที่ **1** แห่งกองทัพพยัคฆ์สูญเสียชีวิตอย่างมาก พวกเขา
เสียชีวิตไปถึง **3,000** นาย, ผู้การ **1** นาย และนายพันอีก **6** นาย ถ้านับรวม
ผู้บาดเจ็บด้วยแล้ว พวกเขาสูญเสียชีวิตเกือบ **1** ใน **3**

นี่เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่กองทัพซานไห่ก่อตั้งขึ้น ที่มีผู้การตายในสนามรบ

มันถือเป็นการสูญเสียครั้งใหญ่

ผู้การที่ตายก็คือ ผู้การของกรมทหารม้าแห่งกองพลทหารที่ **1** หลี่หมิงเหลียง

หลี่หมิงเหลียงเป็นนายทหารมานาน นับตั้งแต่ที่หมู่บ้านซานไห่ก่อตั้งขึ้น โอหยางโซว มักจะเรียกใช้เขาเสมอ เขาไต่เต้าขึ้นมาจากการเป็นหัวหมู่, นายกอง, นายพัน และตอนนี้ก็ได้เป็นผู้การ

ไม่มีใครคาดหวังว่า เขาจะมาตายในการสู้รบที่เมืองถานมู่

บรรยากาศในสนามรบช่างน่าอัศจรรย์อย่างมาก

เมื่อเห็นสถานการณ์ของเธอแล้ว ลั่วซีลिनก็นำกองกำลังของเขาไปจัดการกับเชลย

จากกำลังพลรวม 50,000 นาย ที่ยังเหลืออยู่มีเพียง 30,000 นายเท่านั้น และในหมู่คนเหล่านี้ บางคนที่ได้รับบาดเจ็บหนัก ต้องเกษียณออกไป สุดท้าย พวกเขาก็สำเร็จโทษศัตรูไปบางส่วน

การสู้รบในครั้งนี้โหดร้ายเป็นอย่างมาก

ฟานหลี่ฮัวเป็นขุนพลหญิงที่เด็ดเดี่ยวมาก หลังจากที่ได้รับผลกระทบจากมัน เธอสามารถฟื้นตัวกลับมาได้อย่างรวดเร็ว

จับกุมเชลย, รักษาผู้บาดเจ็บ, เก็บกวาดสนามรบ จากนั้น พวกเขาก็ทำหน้าที่ในการ
ยึดเมืองถานมู

หลังจากการสู้รบจบลง มันมีเรื่องมากมายที่ต้องจัดการ

ผอเจ้าจื่อที่เป็นลอร์ดแห่งเมืองถานมูได้หลบหนีไปแล้ว ในขณะที่ลัวชีสินนำกองกำลัง
เข้าโจมตีคฤหาสน์ของลอร์ด

จากบรรดาเชลยทั้งหมด คนที่มีสถานสูงที่สุดก็คือเซากู่ย

ในเวลานั้น ฟานหลี่ฮั่วได้ไปเยี่ยมเยือนเขาเป็นพิเศษ

บนหอนู เซากู่ยพยายามจะฆ่าตัวตาย แต่ทหารองครักษ์หยุดเขาไว้ได้ทัน

เมื่อฟานหลี่ฮั่วได้รับข่าว เธอก็ส่งทหารไปคุมตัวเซากู่ยไว้ ไม่ให้เขาฆ่าตัวตายได้ การ
จับกุมเขาไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ถ้าเธอปล่อยให้เขาตาย ฟานหลี่ฮั่วไม่รู้ว่าเธอจะสู้น้ำ
ลอร์ดได้อย่างไร

เมื่อเหล่าลอร์ดได้ฟังรายงานการสู้รบครั้งนี้ พวกเขาก็ตกใจและประหลาดใจที่

ทุกคนเข้าใจได้ในทันทีว่า พื้นที่ตอนกลางทางใต้ของเลย์โจวพ่ายแพ้แล้ว และพวกเขา
ไม่สามารถจะทำอะไรได้อีกต่อไป

ลอร์ดบางคนไม่รอให้กองทัพซันไห่มาถึง พวกเขารีบเก็บรวบรวมทรัพย์สินทั้งหมด
แล้วหนีไปทันที

มันทำให้พื้นที่ตอนกลางทางใต้ของเลย์โจวเกิดความวุ่นวาย

พวกเขารู้สึกโอกาสนี้ บุกเข้าไปในดินแดนเหล่านั้น

เลย์โจวจำเป็นต้องมีลอร์ดเข้ามาจัดการกับปัญหานี้

บ่ายวันนั้น กรมทหารที่ 1 แห่งกองพลทหารองครักษ์ได้ไปถึงเมืองหยานลั่ว

ลอร์ดแห่งเมืองหยานลั่ว หยานฮั่วเหยาหนี่ ได้รับข่าวเกี่ยวกับความพ่ายแพ้ของ
กองทัพพันธมิตรแล้ว

ตรงกันข้ามกับลอร์ดคนอื่นๆ วิธีการยอมจำนนของหยานฮั่วเหยาหนี่แปลกเล็กน้อย
เขาออกมาจากเมืองเพื่อยอมจำนนโดยตรง

เมื่อกรมทหารที่ 1 เห็นการกระทำของเขา พวกเขาก็ลังเลเล็กน้อย และกังวลว่า มันจะ
เป็นกับดัก

บนเรือนของกองกำลังทางใต้ยังคงคมชัดในความคิดของพวกเขา ซึ่งคนที่รับผิดชอบ
เหตุการณ์นั้น คือ คนยืนอยู่ตรงหน้าของพวกเขา

เมื่อหยานฮั่วเหยาหนีเห็นว่ากรมทหารที่ 1 ไม่ขยับเคลื่อนไหว เขาก็ประหลาดใจ
สุดท้าย เขาจึงพาปาฐูหยามา และมอบตราของลอร์ดออกมา เพื่อแสดงการยอม
จำนน

เมื่อเห็นเช่นนั้น กรมทหารที่ 1 ก็เลิกกังวลและเข้าไปในเมือง

มันเป็นเรื่องแปลกมากที่เขาไม่ได้หนีไป เขากลับย้ายไปอยู่ที่คฤหาสน์ด้านข้าง
คฤหาสน์ของลอร์ดกับคนของเขา ปาฐูหยา

ผู้การแห่งกรมทหารที่ 1 ไม่ได้ตัดสินใจใดๆ หลังจากที่เขายึดเมืองได้แล้ว เขาก็
รายงานทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้กองบัญชาการทราบ เพื่อรอคำสั่งต่อไป

การรอคอยนี้จะกินเวลาถึงครึ่งเดือน

ในขณะที่การสู้รบที่เมืองถานมู้สิ้นสุดลง ไปฉีก็ยุ่งอย่างมาก รายงานการสู้รบถูกส่งมา
ให้เขาเกือบทุกชั่วโมง

บ้างก็ถามเกี่ยวกับการขนส่ง, บ้างก็ถามเกี่ยวกับการจัดการเชลย, บ้างก็ถามเกี่ยวกับ
คำสั่งต่อไป และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้อีกมาก

อย่างไรก็ตาม ไปฉีไม่สามารถจัดการรายงานทั้งหมดนี้ตามลำพังได้ ในเวลานั้น เขา
รู้สึกรำคาญพวกเรื่องเล็กๆน้อยๆอย่างมาก รายงานการสู้รบเต็มอยู่บนโต๊ะทำงานของ
เขา และไม่มีใครช่วยเขาได้ในเรื่องนี้

หลังจากที่กองทัพพันธมิตรพ่ายแพ้แล้ว ลัวซีสินก็นำกองกำลังของเขามุ่งหน้าขึ้นเหนือ
เพื่อช่วยกองกำลังทางเหนือ ส่วนพื้นที่ตอนกลางทางใต้ ฟานหลี่ฮั่วจะกวาดล้าง
ดินแดนที่ยังเหลืออยู่ทั้งหมดเอง

ภายใต้การนำของฟานหลี่ฮั่ว กองพลทหารที่ **1** แห่งกองทัพพยัคฆ์ได้เข้ายึดเมือง
ต่างๆอย่างรวดเร็ว วันละเมืองวันละเมือง พวกเขาใช้เวลา **1** สัปดาห์ กวาดล้างพื้นที่
ตอนกลางทางใต้ได้ทั้งหมด

พวกโจรต่างก็หลบหนีกันไปคนละทิศละทาง

พื้นที่ตอนกลางทางใต้ที่วนวายจึงกลับมาสงบอีกครั้ง

เหล่าเจ้าหน้าที่และข้าราชการของเมืองที่ถูกยึด บ่นกับผู้รับผิดชอบของพวกเขาว่า
พวกเขายุ่งมากเพียงใด

เจ้ากรมทั้ง 4 ไม่มีเวลาฟังคำบ่นของพวกเขา เพราะเหล่าเจ้ากรมยุ่งยิ่งกว่าพวกเขา
เสียอีก

การตรวจสอบนักวิชาการ, การแต่งตั้งข้าราชการ, การจัดการกับประชาชน, การ
รักษาความสงบ และอื่นๆ...

พวกเขายุ่งมากจนไม่มีเวลาทานอาหารเป็นการส่วนตัว พวกเขาต้องทานอาหาร
ขณะที่ฟังรายงาน และให้คำแนะนำในเวลาเดียวกันนั้น

ฟานจงหยานยุ่งอย่างมาก แต่ตัวเธอยังยืนน่าทึ่ง

กองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพยศได้ออกกวาดล้างค่ายโจรและดินแดนต่างๆ
ตอนนี้พวกเขามีเชลยทั้งหมดราว 60,000-70,000 คนแล้ว โดยที่มีทหารดูแล
เพียง 1 กรมทหารเท่านั้น

เมื่อเขาคิดถึงเรื่องนี้ ตู๋หู่ฮู่ก็กังวลมากจนนอนไม่หลับ

ในขณะที่ข้าราชการของเขากำลังยุ่งอยู่กับการจัดการเรื่องต่างๆในเลย์โจว โอหยาง
โซวในฐานะลอร์ด เขาอยู่อย่างซื่อสัตย์ในเมืองซานไห่ โดยที่ไม่มีเจตนาจะเข้าไป
ช่วยเหลือใดๆ

กองกำลังของลัทธิซินมู่หน้าขึ้นเหนือ การสู้รบเป็นเรื่องธรรมดาทั่วไปสำหรับพวกเขา
ก่อนที่จะขึ้นไปถึงทางเหนือ เขายังช่วยกองพลทหารองครักษ์ กวาดล้างตอนกลางของ
เลย์โจวด้วย

จากนั้น กองกำลังทั้ง 2 ก็ขึ้นไปทางเหนือพร้อมกัน

เมื่อพวกเขาไปถึงทางเหนือ พื้นที่ทางเหนือของเลย์โจวก็ถูกกวาดล้างทั้งหมด

พันธมิตรทางเหนือทำได้เพียงเสียใจที่พวกเขาไม่ฟังคำแนะนำของหยานฮั่วเหยาหนี
มันทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ในที่สุด

การพ่ายแพ้ของกองทัพพันธมิตรที่เมืองถานมู่ เป็นเหมือนการฉกฉวยโดมิโนตัวแรกล้ม
หลังจากเหตุการณ์นั้น การสู้รบทั่วทั้งเลย์โจวก็เปลี่ยนนำไป

ถึงแม้ว่าเว่ยจางจะเป็นขุนพลชั้นยอด แต่เขาก็ตัดสินใจยอมจำนน เมื่อต้องเผชิญหน้า
กับกองพลทหารชั้นสูงถึง 3 กองพล

การสู้รบครั้งสุดท้ายจึงจบลงก่อนสิ้นสุดเดือนที่ 6 จากนั้น เล่ยโจวก็ถูกยึดครองโดย
สมบูรณ

ตอนนี้ เล่ยโจวกำลังเตรียมต้อนรับผู้ปกครองคนใหม่แล้ว

.....

.....

TWO Chapter 397 ได้รับรางวัลจากผลงาน

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 6 วันที่ 20

โอหยางโซวมาถึงเล่ยโจว

โอหยางโชวได้จัดการประชุมการปกครองและการทหารขึ้นที่เมืองเล่ยซาน เพื่อ
ประกาศแผนการจัดการหลังสงคราม

เสมียนไปหนานผู่ ยืนอยู่ข้างหลังของเขา

ที่ด้านซ้ายของห้องโถงหลัก เป็นผู้บัญชาการไป่ฉี และนายพลทั้ง 4 นั่งอยู่ด้านหลัง
ของเขา ที่ด้านขวาเป็นเจ้ากรมทั้ง 4 นั่งอยู่ด้วยกัน

ก่อนที่การประชุมจะเริ่มขึ้น ไปหนานผู่ได้อ่านประกาศผลรางวัล

“กองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพมังกร กวาดล้างข้ามผ่านจากทางใต้ถึงทางเหนือ นาย
พลลั่วซีสิน ได้รับฉายา ขุนพลหยินหยาง สำหรับคุณูปการสงครามและความกล้า
หาญของเขา ทหารในกองพลทหารที่ 2 ก็จะได้รับรางวัลด้วยเช่นกัน!”

ในระหว่างการสู้รบที่เมืองถานมู่ หากกองพลทหารที่ 2 ไม่ได้เร่งความเร็วของกอง
กำลังจนถึงขีดสุด สงครามอาจจะสิ้นสุดลงในลักษณะที่แตกต่างออกไปจากในตอนนี้
ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า การกระทำของลั่วซีสินมีผลต่อสงครามทั้งหมด

เขาได้รับฉายา ขุนพลหยินหยาง ตามที่คาดกันเอาไว้

“กองพลทหารที่ 4 แห่งกองทัพมังกร กวาดล้างทางเหนืออย่างราบคาบ นายพลมู่กู่ย
หยิง ได้รับฉายา ขุนพลชวนเว่ย สำหรับคุณูปการสงครามและความกล้าหาญของนาง
ทหารในกองพลทหารที่ 4 ก็จะได้รับรางวัลด้วยเช่นกัน!”

มู่กู่ยหยิงก้าวออกมาข้างหน้าเพื่อขอบคุณ

“กองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพพยัคฆ์ กวาดล้างทางใต้อย่างราบคาบ นายพลฟานห
ลี่ฮั่ว ได้รับฉายา ขุนพลเจ้าเล่ห์ สำหรับคุณูปการสงครามและความกล้าหาญของนาง
ทหารในกองพลทหารที่ 1 ก็จะได้รับรางวัลด้วยเช่นกัน!”

ฟานหลี่ฮั่วก้าวออกมาขอบคุณโอหยางโซว แต่การแสดงออกของเธอดูแตกต่างจาก
คนอื่นๆ เล็กน้อย

จากกองกำลังทั้ง 3 ที่ถูกส่งออกไป มีเพียงกองกำลังของเธอเท่านั้น ที่ถูกชมใจเมต
แล้วจะไม่ให้เธอรู้สึกอึดอัดได้อย่างไร

เมื่อมาถึงจุดนี้ นายพลทั้ง 4 ที่เข้าร่วมสงครามเลยใจก็ได้รับฉายากันทั้งหมดแล้ว

หลังจากประกาศรางวัลแล้ว การประชุมก็เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ

เจ้ากรรมทั้ง 4 เริ่มรายงานเกี่ยวกับสถานการณ์หลังจากสิ้นสุดสงคราม

“ในสงครามเลี้ยวโจย กรมทหารทั้ง 4 มีทหารเสียชีวิต 6,400 นาย, ได้เจ็บเล็กน้อย 7,500 นาย และได้รับบาดเจ็บสาหัส 1,500 นาย”

หลังจากที่ได้รับรายงานผู้บาดเจ็บล้มตายแล้ว โอหยางโซวกี้ขมวดคิ้ว

เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า เลี้ยวโจยนี้จะแข็งแกร่งเหมือนกับเม็ดเกาลัดที่ยากจะแตก มันทำให้เขาต้องสูญเสียเงินไปกว่า 20,000 เหรียญทอง สำหรับค่าชุดเซยหลังสงครามเพียงอย่างเดียว

ตู๋หฺวู่ฮุกกล่าวต่อ “กรมกิจการทหารได้จับกุมเซยทั้งสิ้น 114,300 คน ในหมู่พวกเขา 5,000 คน ได้รับบาดเจ็บสาหัส และคงจะต้องเกะเขี่ยนออกไป”

พวกเขาจับกุมเซยได้มากกว่า 100,000 คน พวกเขาจะต้องจัดการหางานให้กับคนเหล่านี้อย่างรวดเร็ว ไม่อย่างนั้น มันอาจจะก่อให้เกิดปัญหาขึ้นได้

“คุณภาพของเซยเป็นอย่างไร?” โอหยางโซวกี้ถาม

เมื่อตุ๋นอยู่ได้ยินคำถามนี้ เขาก็ตอบอย่างเคร่งขรึมว่า “ไม่ค่อยดีนัก จากเซลยทั้งหมด
ทุกคนเป็นทหารของกองกำลังป้องกันเมือง มันทำให้พวกเขาขาดประสบการณ์ ที่แย่
ที่สุดก็คือ หลังจากสงครามสิ้นสุดลง บางคนได้รู้สึกเกลียดชังสงคราม การบังคับให้
พวกเขาเป็นทหารไม่ใช่ทางเลือกที่ดี”

โอหยางโซวพยักหน้า “เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็เลือกเพียงพวกชั้นสูงไว้ สำหรับคนที่ไม่ผ่าน
หรือเกลียดสงครามก็ให้เกษียณออกไป”

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

“เดี๋ยวนะ ให้ข้าคิดเกี่ยวกับมันสักครู่” โอหยางโซวคิดเกี่ยวกับมันอยู่ชั่วครู่ ก่อนที่เขา
จะเงยหน้าขึ้นมาแล้วกล่าวว่า “แบ่งเซลยที่ผ่านการคัดเลือกเป็น **2** กลุ่ม กลุ่มแรกให้
ทำหน้าที่เป็นกองกำลังป้องกันเมือง และอีกกลุ่มจะเป็นกองกำลังต่อสู้ในเขต
ทุรกันดาร”

เมื่อเขากล่าวถึงเรื่องนี้แล้ว โอหยางโซวก็หันไปมองฟานจงหยาน และกล่าวว่า “เล่ย์
โจวจะกลายเป็นมณฑลเล่ย์โจว เมืองขนาดกลางระดับ **3** จะทำหน้าที่เป็นรัฐบาลย่อย
ทั้ง **5** ได้แก่ รัฐบาลเล่ย์ซาน, รัฐบาลเหิงซาน, รัฐบาลไห่อัน, รัฐบาลกานถาง และ
รัฐบาลหยานลั่ว ส่วนที่เหลืออีก **22** เมือง จะถูกแบ่งให้อยู่ภายใต้รัฐบาลทั้ง **5** นี้”

ฟานจงหยานพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม ในครั้งนี้ เขาจะต้องแต่งตั้งผู้นำรัฐบาล 5 คน
และผู้ปกครองเมืองอีก 22 คน

โอหยางโซวมองกลับไปหาคู่หูคู่หู แล้วกล่าวว่า “จากข้อจำกัดของดินแดนซานไห่ เมือง
จะมีกองพันป้องกันเมือง, รัฐบาลจะมีกรมทหารป้องกันเมือง และมณฑลจะมีกองพล
ทหารรักษาการณ์”

“คำนวณทั้งหมดแล้ว กองกำลังป้องกันทั้งหมด จะมีกำลังพลราว 37,000 นาย
สำหรับกองกำลังต่อสู้ในเขตทุรกันดาร ให้จัดตั้งพวกเขาขึ้นมา 2 กองพล โดยกองพล
แรก จะอยู่ภายใต้กองทัพยศ และเป็นกองพลทหารที่ 4 ของพวกเขา ส่วนอีก 1
กองพล จะเป็นกองพลทหารอิสระ”

คู่หูคู่หูพยักหน้า จากการจัดการของลอร์ด จะมีเชลยราว 36,000 คน ที่ถูกว่างงาน
ไว้ คนเหล่านี้จะกลายมาเป็นกองกำลังสำรอง

ค่าใช้จ่ายในการจัดการกับกองทัพนั้นสูงมาก

โอหยางโซวหันไปทางไปฉีและคู่หูคู่หู และกล่าวว่า “เกี่ยวกับตำแหน่งนายพลทั้ง 3
พวกท่านทั้ง 2 มีข้อเสนอแนะอย่างไรบ้าง?”

ในระหว่างสงครามครั้งนี้ พวกเขาจับกุมขุนพลทางประวัติศาสตร์ได้ 3 คน ได้แก่
เซากุ๋ย, เว่ยจาง และไป๋หลี่ซี ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือ การจะใช้ขุนพลที่ล้มเหลวเหล่านี้
เป็นนายพล พวกเขาจะต้องจัดการอย่างเหมาะสม

จากกองพลทหารทั้ง 3 กองพลทหารรักษาการณ์มีสถานะต่ำที่สุด

นอกจากนี้ กองพลทหารที่ 3 แห่งกองทัพยศัศ ที่เพิ่งถูกจัดตั้งขึ้นมาใหม่ ยังไม่มีนาย
พลอีกด้วย

อย่างเห็นได้ชัด พวกเขาขาดแคลนผู้ที่จะมาเป็นนายพล

ห้องโถงเงียบไปในทันที

นี่เป็นครั้งแรกที่โอหยางโซวถามความคิดเห็นของพวกเขา เกี่ยวกับการเลือกนายพล
ปกติแล้วเขาจะตัดสินใจด้วยตัวเอง

ตู๋หฺวู่ยอมองไปที่ไป๋ฉี และกล่าวว่า “เรียนท่านลอร์ด เกี่ยวกับการเลือกนายพลแห่งกอง
พลทหารรักษาการณ์ ข้าคิดว่าจะดีที่สุด หากพวกเราเลือกหนึ่งในผู้การ”

“ข้าก็คิดเช่นนั้น” โอหยางโซวพยักหน้าเห็นด้วย

กองพลทหารรักษาการณ์นี้จะรับผิดชอบมณฑลเลยใจ นอกเหนือจากเรื่องการ
ป้องกันแล้ว พวกเขายังมีภารกิจอื่นๆอยู่อีก เช่น การป้องปรามการกระทำผิดกฎหมาย
และการก่อความวุ่นวาย

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ การจะใช้ขุนพลจากเลยใจ เป็นผู้รับผิดชอบคงจะไม่
เหมาะสมนัก แม้ตำแหน่งนายพลแห่งกองพลทหารรักษาการณ์จะดูไร้ประโยชน์ แต่
มันก็สำคัญมาก

โอหยางโซมองไปที่ไปฉี และถามว่า “สำหรับตำแหน่งนายพลแห่งกองพลทหาร
รักษาการณ์ พวกเราจะเลือกจากผู้การที่ทำผลงานดีที่สุดในสงครามครั้งนี้ พวกท่าน
คิดว่าใครเหมาะสมที่สุด?”

ในฐานะผู้บัญชาการในสงครามเลยใจ เป็นธรรมดาที่ไปฉีจะเหมาะสมเป็นผู้ตัดสินใจ
มากที่สุด

เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้น นายพลทั้ง 4 ก็มองไปที่ไปฉีอย่างกระวนกระวาย

ถ้าผู้การที่อยู่ภายใต้พวกเขาได้เลื่อนเป็นนายพล มันคงจะทำให้พวกเขาได้รับ
เกียรติยศอย่างมาก

ไปซื้อชุดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนที่จะกล่าวออกมาช้าๆว่า “ข้าคิดว่า ผู้การของกรมทหารที่ 1 ของกองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพยศเจ้าหยาน เป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุด”

“ตกลง พวกเราจะเอาตามนั้น”

ในครั้งนี้อ๋อหยางไชวให้ไปซื้อเป็นผู้ตัดสินใจอย่างชัดเจน

หลังจากจัดการเรื่องนายพลแห่งกองพลทหารรักษาการณ์แล้ว อ๋อหยางไชวก็ประกาศแผนการของเขาเกี่ยวกับการจัดการขุนพลทางประวัติศาสตร์ทั้ง 3 “ข้าจะแต่งตั้งเซากุ้ยเป็นนายพลของกองพลทหารที่ 3 และไปหลี่ซีเป็นนายพลของกองพลทหารที่ 4 แห่งกองทัพยศ ขณะที่เว่ยจาง จะเป็นนายพลแห่งกองพลทหารอิสระ”

“ข้าเห็นด้วย!” ตู๋หฺวู่ฮุยสนับสนุนการแต่งตั้งนี้

กองพลทหารที่ 3 เป็นกองพลภูเขา ที่มีรองนายพลที่แข็งแกร่งอย่างซานจู แต่พวกเขา ยังขาดความสามารถในการวางกลยุทธ์ ดังนั้น การมีนักวางกลยุทธ์อย่างเซากุ้ยย้ายเข้าไป จึงเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่สุด

จากทั้ง 2 คนหนึ่งเป็นนักวางกลยุทธ์ อีกคนเป็นผู้มีทักษะการต่อสู้ที่แข็งแกร่ง มันเป็น
การรวมกันที่สมบูรณ์แบบ

เห็นได้ชัดว่า ลอร์ดมีความคาดหวังสูงอย่างมากสำหรับซานจู

“ท่านลอร์ด เกี่ยวกับเซากุ้ย ข้ามีบางอย่างต้องรายงาน!”

“เชิญกล่าว!”

“หลังจากที่พวกเราจับเขาได้ เซากุ้ยพยายามที่จะฆ่าตัวตายหลายครั้ง มันจึงไม่ง่าย
เลยที่จะโน้มน้าวเขาให้เต็มใจรับใช้ท่าน” ตูหฺงฮุ่ยกล่าว

“โอ้? มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นด้วยหรือ?” โอหยางโซวซมวด “ดูเหมือนว่าลอร์ดของเซากุ้ย
จะเป็นคนที่น่าอัศจรรย์ ที่เขาทำให้คนของเขาจงรักภักดีได้ถึงเพียงนี้”

“ถ้าข้าจำไม่ผิด เขาเป็นขุนพลจากเมืองหยานลั่วซินะ”

“ถูกต้องแล้ว ลอร์ดของเขามีนามว่า หยานลั่วเหยาหนี่ นอกจากนี้ เขายังมีข้าราชการ
พลเรือนที่มีชื่อเสียงอย่าง เปาซุหย่า อีกด้วย”

คนที่กล่าวออกมาก็คือ เจ้ากรมการบริหาร ฟานจงหยาน

“นี่เป็นเรื่องที่น่าสนใจ ดูเหมือนว่าเลย์โจจะมีมังกรซ่อนอยู่มากมายจริงๆ” โอหยาง
โซวอี้ม และกล่าวว่า “นอกเหนือจากเปาซุหยาแล้ว มีข้าราชการพลเรือนคนอื่นๆอีก
หรือไม่?”

“มีขอรับ!” ฟานจงหยานพยักหน้า “นอกจากเขาแล้วยังมี ซีเหวินและจางเหวินจิ้ง”

“โอ้?”

โอหยางโซวอี้มมีความประทับใจต่อทั้ง 2 ไม่มากนัก เพราะเขาไม่รู้จักทั้ง 2 คน

นั่นเพราะมีคนมากมายที่มีชื่อเสียงในยุคเลียดก๊ก บางคนก็ชื่อเสียงโด่งดัง ข

ณะที่บางคนก็ไม่ได้มีชื่อเสียงมากนัก

“ข้าพจะรู้เกี่ยวกับพวกเขาทั้ง 2 อยู่บ้าง” แตกต่างจากโอหยางโซว ฟานจงหยาน
อ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน มันทำให้เขามีความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์อย่าง
มาก

“โอ้? บอกเข้ามาเร็ว!”

“จางเหวินจิ้งมาจากแคว้นหลู่ และทำงานให้กับฮ่องถึง 4 สมัย เขามีความคิดที่เปิดกว้าง โดยเขาได้เปิดด่าน เพื่อขยายการค้าไปยังต่างแดน เขาเป็นผู้มีความรู้ที่ยอดเยี่ยม และไม่กลัวที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ”

โอหยางโซวพยักหน้า ดูเหมือนว่าคนผู้นี้จะเป็นข้าราชการพลเรือนที่ยอดเยี่ยม

“ซีเหวินเป็นนักดนตรี และถือเป็นปรมาจารย์ผู้หนึ่งในสมัยนั้น” ฟานจงหยานแนะนำซีเหวินอย่างง่าย ๆ ตามที่เขารู้ ลอร์ดของเขาไม่สนใจเรื่องนี้มากนัก

แล้วก็เป็นไปตามที่คาด โอหยางโซวเพียงแค่พนักหนาเท่านั้น

นักดนตรีสามารถส่งไปที่มหาวิทยาลัยสีหนาน เพื่อเป็นอาจารย์ผู้สอนได้เท่านั้น พวกเขาไม่ได้มีประโยชน์มากนัก

เมื่อฟานจงหยานแนะนำพวกเขาทั้ง 2 เสร็จแล้ว ไปฉีก็มีแสดงออกแปลกๆบนใบหน้าของเขา

หลังจากที่กล่าวถึงเมืองหยานลั่วกันแล้ว ไปฉีกนี้ถึงรายงานที่เขาโยนไปที่มุมโต๊ะ
ขึ้นมาได้ เขามีความทรงจำที่น่าตกใจมาก เพียงแค่มองผ่านตาครั้งเดียว เขาก็จดจำ
ทุกสิ่งทุกอย่างได้แล้ว

ผู้การของกรมทหารที่ 1 แห่งกองพลทหารองครักษ์ ได้รายงานมาว่า เมืองหยานลั่ว
ค่อนข้างแปลก และที่แปลกที่สุดก็คือ ลอร์ดของพวกเขา

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้แล้ว ไปฉีกก็กล่าวขึ้นว่า “ท่านลอร์ด เพื่อที่จะโน้มน้าวเขาให้ พวกเราคง
ต้องให้ลอร์ดเขา หยานฮั่วเหยาหนีช่วย”

“อย่างไร?”

ไปฉีกอธิบายรายงาน ที่เขาได้รับมาโอหยางโชวฟัง

“มีสิ่งแปลกประหลาดเช่นนั้นเกิดขึ้นด้วยหรือ?” ขาวนี้ทำให้โอหยางโชวสนใจอย่าง
มาก “ดูเหมือนว่า ข้าคงต้องเรียกลอร์ดผู้นี้มาพบเสียหน่อยแล้ว”

แม้จะไม่ได้กล่าวถึงหยานฮั่วเหยาหนี เพียงเป่าซู่หยาก็ทำให้โอหยางโชวสนใจมาก
แล้ว

TWO Chapter 398 รับภาระมากขึ้น

หลังจากที่ได้ฟังคำกล่าวของไป๋ฉีแล้ว โอหยางโชนก็คิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ แล้วออกคำสั่ง

“ทหาร!”

“ขอรับ!”

“ไปที่เมืองหยานลั่ว แล้วนำหยานฮั่วเหยาหนี และพาซุหยามายังเมืองเล่ยซาน”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ดวงตาของฟานจงหยานเฉียบคม ขณะที่เขากล่าวว่า “ท่านลอร์ด ท่านตั้งใจจะให้เมือง
เล่ยซานเป็นเขตปกครองหลักของเล่ยโจวหรือ?”

“ถูกต้อง!”

จากรัฐบาลทั้ง 5 เมืองเล่ย์ซานและเมืองหยานลั่วตั้งอยู่ใกล้ตอนกลางของเล่ย์โจว
ที่สุด ดังนั้น ทั้ง 2 เมืองนี้ จึงเหมาะจะเป็นตัวเลือกใช้เป็นเขตปกครองหลัก

อย่างไม่คาดคิด ลอร์ดของพวกเขาเลือกเมืองเล่ย์ซาน

เขตปกครองหลักจะมีหน้าที่ในการปกครองทั้งมณฑล

โอหยางโชวไม่สนใจที่จะอธิบายการตัดสินใจของเขา และกล่าวว่า “ถ้ายทอดคำสั่ง
ออกไป เปาซุหยานจะเป็นผู้ว่าราชการมณฑลเล่ย์โจว, จางเหวินจิ้งจะเป็นผู้นำรัฐบาล
ดาบหักแห่งมณฑลเหลียนโจว และโจวไห่เจินจะย้ายมาเป็นผู้นำรัฐบาลเล่ย์ซาน”

ดวงตาของฟานจงหยานเปล่งประกาย เขาเข้าใจความหมายทั้งหมดนี้

เปาซุหยานได้รับตำแหน่งผู้ว่าราชการมณฑลนั้นไม่ใช่เรื่องเกิดคาด เขามีความสามารถ
มากพอที่จะปกครองมณฑลได้ และที่เป็นเช่นนี้ ก็เป็นเพราะภายในดินแดนชาดผู้มี
ความสามารถพิเศษคนอื่นๆที่เหมาะสมด้วย

อย่างไรก็ตาม เมื่อแต่งตั้งเขาแล้ว จำเป็นต้องดึงเขาออกมาให้ห่างจากเมืองหยานลั่ว
การจะให้เขาอยู่ที่เมืองหยานลั่วต่อไปไม่เหมาะสมนัก เพราะมันอาจจะก่อให้เกิด
ปัญหาร้ายแรงขึ้นมาได้

การปกครองเป็นเรื่องที่มีความโหดร้ายแฝงอยู่มากมาย

ในเวลาเดียวกัน ลอร์ดยังได้แต่งตั้งโจวไห่เจิน ที่เขาไว้วางใจ มาเป็นผู้นำรัฐบาลเล่ยซาน
เพื่อคอยเฝ้าติดตามเปาซุหยานอีกทาง

โอหยางโซวไว้วางใจเปาซุหยาน แต่เขาจำเป็นต้องระมัดระวังตัวไว้ก่อน

มันดูขัดแย้งกัน แต่มันก็เป็นความคิดที่ดี

โอหยางโซวกล่าวต่อ “ผู้นำรัฐบาลทั้ง 4 จะได้รับการคัดเลือกมาจากข้าราชการพลเรือนในเล่ยโจว ส่วนผู้ปกครองเมืองทั้ง 22 ครั้งหนึ่งจะตัดเลือกจากเล่ยโจว ส่วนอีกครั้งหนึ่งจะคัดเลือกจากเหลียนโจว”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ด้วยวิธีนี้ พวกเขาจะแก้ปัญหาเรื่องการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นได้ ขณะเดียวกัน ก็เป็น
การเลื่อนตำแหน่งให้กับข้าราชการพลเรือนของดินแดนด้วย บางคนก็นำวิธีการ
ปกครองในแบบของมณฑลเหลียนโจวมาใช้ที่นี่

จากคำกล่าวของฟานจงหยาน มณฑลเล่ย์โจวมีกลุ่มข้าราชการที่ดี พวกเขามีบทบาท
สำคัญในดินแดนเดิม และเป็นมือขวาของลอร์ดพวกเขา

โอหยางโชวจะใช้ประโยชน์จากข้าราชการเหล่านี้ แน่แน่นอนว่า เขาจะโยกย้ายพวกเขา
ไม่ให้อยู่ในเมืองเดิมที่พวกเขาเคยอยู่ นอกจากนี้ กรมกิจการภายในยังจะคอย
ตรวจสอบและตักเตือนพวกเขาอย่างเคร่งครัดด้วย

ในตอนนี โอหยางโชวได้ตัดสินใจเรื่องมณฑลเล่ย์โจวไปแล้ว หลังจากที่ถูกกล่าวออกมา
เพียงไม่กี่ประโยค ดูเหมือนมันจะเป็นงานง่ายๆ แต่ในความเป็นจริง เขาได้วางแผน
โครงสร้างพื้นฐานหลักๆไว้ก่อนหน้านี้แล้ว

กรมการบริหารจำเป็นต้องจัดการเรื่องต่อจากนี้ แน่แน่นอนว่า ฟานจงหยานมี
ความสามารถมากพอที่จะจัดการมันได้

หลังจากที่ปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับเรื่องข้าราชการแล้ว เจ้ากรมการเงิน ชู่หยิงหยูก็
ลุกขึ้น

โอหยางโชวมองไปที่เธอ เมื่อเขาเห็นใบหน้าขมขื่นของชู่หยิงหยู เขาก็คาดเดาได้ว่า
สถานการณ์ทางเศรษฐกิจคงจะเลวร้ายมาก

“เดิมเศรษฐกิจของมณฑลเลยใจเรียกได้ว่าไม่ค่อยดีอยู่แล้ว หลังจากที่สงครามเกิดขึ้น มันทำให้สถานการณ์เลวร้ายลง โดยไม่ต้องกล่าวถึงความเสียหายของดินแดน ส่วนที่แย่ที่สุดก็คือ เหล่าลอร์ดได้นำเงินและของมีค่าทั้งหมดไปด้วยขณะที่พวกเขาหลบหนีไป ตอนนี้ไม่มีเงินแม้แต่เหรียญทองแดงเดียวเหลืออยู่ในคลังสมบัติทั่วทั้งเลยใจ”

หลังจากที่เธอกล่าวถึงจุดนี้ ชุ่ยหยิงหยูก็ถอนหายใจออกมา และกล่าวต่อว่า “กรมการเงินคาดการณ์ว่า จะต้องใช้เงินราว **100,000** เหรียญทอง สำหรับการฟื้นฟูเศรษฐกิจ และสร้างโครงสร้างพื้นฐานขึ้นมาใหม่”

หลังจากที่คำกล่าวของเธอดังออกไป ทุกคนก็เริ่มซุบซิบกัน

ใบหน้าของโอหยางโชวกลายเป็นมีดมน

ดินแดนซานไห่ใช้เงินไปกว่า **100,000** เหรียญทอง ในการเริ่มสงครามเลยใจ นอกจากนี้ พวกเขายังต้องจ่ายค่าชดเชยให้กับครอบครัวของทหารที่ตาย รวมไปถึงการขยายกองทัพและการจัดการทางการเมืองอื่นๆอีก พวกเขายังต้องใช้อีกจำนวนมหาศาล

โอหยางโชวคิดว่า เขาจะสามารถหาเหมืองทองได้หลังจากที่ครอบครองเลยใจแล้ว ใครจะคิดว่า สุดท้ายแล้ว มันจะกลายเป็นการรับภาระเพิ่มเข้ามาแทน?

“มันแยขนาดนั้นเลยหรือ?”

ชู่หยิงหยูพยักหน้ายืนยัน “นี่เป็นการคำนวณขั้นต่ำสุดแล้ว นอกเหนือจากการ
ซ่อมแซมเมือง ถ้ารัฐบาลทั้ง 5 ต้องการจะขยายและสร้างกำแพงเมืองชั้นนอก มัน
จะต้องใช้เงินมากกว่านี้”

แน่นอนว่ารัฐบาลทั้ง 5 จำเป็นจะต้องขยายพื้นที่ออกไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองเล่ย์
ชาน ที่จะเป็นเขตปกครองหลักของมณฑล ถ้ามันมีพื้นที่ไม่ถึง 100 ตารางกิโลเมตร
มันก็คงจะไม่สามารถรับบทบาทนั้นได้

เมื่อเธอเห็นใบหน้าที่เย็นชาของโอหยางโซว ชู่หยิงหยูก็กล่าวอย่างระมัดระวังว่า
“แน่นอนว่าเศรษฐกิจของเล่ย์โจวมีขนาดใหญ่ トラบเท่าที่พวกเราลงทุนกับมันระยะ
หนึ่ง รายได้ทางการเงินที่จะทำได้ก็จะมหาศาล”

“นอกจากนี้ เล่ย์โจวยังอยู่ติดกับทะเลเป็นส่วนใหญ่ มันมีความสามารถในการพัฒนา
อุตสาหกรรมทางเรือและนาเกลือได้ดี และพวกเรายังสามารถขยายอุตสาหกรรมอื่นๆ
อย่างอุตสาหกรรมผ้าไหมหลากหลายสี มายังที่นี่ได้อีกด้วย”

“นั่นยังไม่เพียงพอ” โอิหยางโชวส่ายหัว “การขยายอุตสาหกรรมจะไม่สามารถ
แก้ปัญหาได้ทั้งหมด กรมการเงินจะต้องมองหาความเป็นไปได้ใหม่ๆ พัฒนา
อุตสาหกรรมใหม่ๆ และหาแหล่งรายได้ใหม่ๆ ด้วย”

“เข้าใจแล้วค่ะ!”

การแสดงออกของโอหยางโชวผ่อนคลายลงเล็กน้อย “ในตอนนี้อย่างไร พวกเราสามารถทำได้
เพียงระดมทุนเท่านั้น เราจะกู้เงินเท่าที่กู้ได้มาจากธนาคารสี่สมุทร ถ้ายังไม่พอ พวก
เราจะต้องหาจากหอการค้าต่างๆ”

ขณะที่ธนาคารสี่สมุทรมองยังคงเติบโตและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มันจึงเริ่มมีเงินออกมาก
ขึ้นเรื่อยๆ

เงินกู้ที่โอหยางโชวกล่าวถึง มณฑลเสฉวนจะต้องชำระคืนในอนาคต นอกจากนี้ พวก
เขาจะต้องชำระดอกเบี้ยด้วย

แม้มันจะดูลำบาก แต่มันเป็นเรื่องปกติของสังคมสมัยใหม่ ผู้จัดการธนาคารสี่สมุทร
เมิ่งจี้ดำ เป็นบุคลากรผู้มีความสามารถ ดังนั้น เขาคงจะสามารถจัดการกับเรื่องนี้ได้

“หอการค้า?”

“ถูกต้อง” โอิหยางโชวพยักหน้า “บอกกับหอการค้าต่างๆว่า พวกเราจะอนุญาตให้พวกเขาตั้งสาขาในเลย์โจว หากพวกเขายินดีจะช่วยพวกเราในช่วงเวลาที่ยากลำบากนี้”

โออิหยางโชวเชื่อว่า หอการค้าต่างๆจะมองเห็นถึงศักยภาพในการพัฒนาของมณฑลเลย์โจว

ตราบเท่าที่พวกเขามองเห็นกำไร แน่แน่นอนว่าหอการค้าต่างๆคงยินดีที่จะเข้ามาให้ความช่วยเหลือ

นอกจากนี้ โอิหยางโชวจะกู้เงินจากพวกเขา เขาจะคืนเงินต้นพร้อมกับดอกเบี้ย เขาไม่ได้ขอรับบริจาคเงินแต่อย่างใด

ดวงตาของชู่หยิงหยูเปล่งประกาย “เช่นนั้นก็คงจะไม่มีปัญหาแล้ว” เธอกำลังคิดอยู่ว่า เธอควรจะขอให้พ่อของเธอ ช่วยให้หอการค้าชู่ยอมปล่อยเงินกู้ยืมจำนวนมากให้แก่พวกเขาดีหรือไม่

ด้วยการช่วยเหลือของมณฑลเหลียนโจวและเมืองหย่าซาน หอการค้าชู่จึงมีผลประกอบการที่ยอดเยียม

เมื่อเขาได้เห็นท่าทีที่ตื่นเต้นของชู่หยิงหยู โอหยางโซวก็ถอนหายใจ

อย่างช่วยไม่ได้ ถ้าเขาบอกคนอื่นๆว่า ดินแดนซานไห่จำเป็นต้องกู้เงินเพื่อความอยู่รอด คงจะไม่มีสมาชิกในพันธมิตรคนไหนเชื่อเขา ในสายตาของพวกเขา ดินแดนซานไห่ร่ำรวยที่สุดแล้ว

ดูเหมือนว่า เขาคงจะต้องเร่งพัฒนาหยางโจวให้เร็วขึ้น

โอหยางโซวต้องการหาวิธีอื่นๆในกราเพิ่มแหล่งรายได้

สุดท้ายคือ เจ้ากรมกิจการภายใน เว่ยหยาง เขารายงานเกี่ยวกับการสืบสวนของเขาในเลย์โจว

หลังจากที่พวกเขาครอบครองเลย์โจว ภายใต้อำนาจของเว่ยหยาง ความไม่มั่นคงได้ถูกกวาดออกไปทั้งหมด ส่วนที่ยากที่สุดก็คือ กลุ่มอำนาจที่ซ่อนอยู่พยายามจะใช้ประโยชน์จากความสับสนวุ่นวายนี้

การจัดการกับคนเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องง่ายๆเลย

ในหมู่พวกเขา บางคนเป็นคนที่จงรักภักดีต่อดินแดนเดิม, บางคนเป็นพ่อค้าที่สูญเสีย
ทุกอย่าง และบางคนเป็นประชาชนที่สูญเสียครอบครัวในสงคราม

เจ้ากรรมกิจการภายในจำเป็นยังต้องดำเนินงานของเขาต่อไปอีกค่อนข้างนาน

โชคดีที่เขามีความสามารถและมีความเป็นผู้นำสูง เขาจึงสามารถจัดการกับเรื่อง
เหล่านี้ได้ไม่ยากนัก ทุกคนที่พยายามสร้างปัญหา และก่อความวุ่นวาย จะได้รับการ
ปฏิบัติอย่างโหดร้าย

ในด้านนี้ ไอ่หยาংโซวมีท่าทีที่แข็งแกร่งอย่างมาก

หลังจากที่เว่ยหยางรายงานเสร็จ การประชุมก็สิ้นสุดลง

ไม่กี่วันจากนี้ ไอ่หยาংโซวจะยังอยู่ที่เฉยไจว เพื่อพบกับเหล่าขุนพลและข้าราชการ
โดยเขาให้ความสำคัญกับนายพลและผู้นำรัฐบาลที่เพิ่งจะถูกแต่งตั้งเป็นพิเศษ

วันหนึ่ง ขณะที่ไอ่หยาংโซวกำลังประชุมกับเว่ยจาง ประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ
ที่นำโดยกุหลาบหิมะ สำหรับการผ่านพื้นที่ลึกลับสาธารณะ-ถ้าภูเขาทิศใต้เป็นครั้งแรก,
รางวัลพิเศษ : คะแนนชื่อเสียง 10,000 เต็ม!”

เมื่อเทียบกับ 1 สัปดาห์ที่หลินชิงเคยกล่าวไว้ พวกเขาทำได้ช้ากว่านั้นถึง 1 เดือนเต็ม
ดูเหมือนว่า กองกำลังชั้นสูงจะประสบปัญหาบางอย่าง ขณะที่ต่อสู้กับบอสตัวสุดท้าย

ขณะที่ประกาศดังออกไป ผู้เล่นนักผจญภัยก็ระเบิดขึ้น เพียงแค่คำว่า ‘พื้นที่ลึกลับ
สาธารณะ’ ก็เพียงพอที่จะทำให้พวกเขาบ้าคลั่งได้แล้ว

มันเป็นพื้นที่ลึกลับสาธารณะแห่งแรกที่ถูกเปิดเผยออกมา นับตั้งแต่ที่ระบบเปิดพื้นที่
ลึกลับขึ้น

ผู้เล่นพยายามหาข้อมูลเกี่ยวกับตำแหน่งที่แน่นอนของมัน

เป็นธรรมดาที่สมาชิกของกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ จะถูกถามมากที่สุด
แต่น่าเสียดาย หย่าจิวเป็นความลับอย่างมาก แม้แต่สมาชิกทั่วไปภายในกิลด์ ก็ยังไม่มี
ใครรู้

อย่างไรก็ตาม มีคนเชื่อโยงมันได้ และพบว่าถ้าภูเขาศิได้ตั้งอยู่ใกล้กับเมืองหยา
ซาน

ฉบับพลัน เมืองหยาซานจึงกลายเป็นศูนย์กลางความสนใจในทันที

เมื่อผู้เล่นพยายามจะเทเลพอร์ตไปที่นั่น พวกเขาก็พบว่า มันถูกจำกัดการเทเลพอร์ต
เฉพาะบางคนเท่านั้น

สำหรับการเล่นเรือไปที่นั่น มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆเลย

ในทันที ฟอรัมกลายเป็นโกลาหลวุ่นวาย

ผู้เล่นบ่นจี้มจ่าและเรียกร้องให้เมืองหยาซานเปิดให้พวกเขาเทเลพอร์ตเข้าไป บางคน
ถึงกับตำหนิพวกเขาอย่างรุนแรง คนเหล่านี้ทำเหมือนกับว่า เมืองหยาซานจะต้องเปิด
ตามคำสั่งของพวกเขา

ในตอนนี้ เมืองหยาซานยังคงเก็บเงียบ

หากปราศจากคำสั่งของโอหยางโซว พวกเขาจะไม่มีทางเปิดประตูเทเลพอร์ตอย่าง
แน่นอน

วันรุ่งขึ้น โอหยางโซวสั่งให้เมืองหย่าซานเปิดรับเฉพาะสมาชิกจากในพันธมิตรซานไห่เท่านั้น สำหรับผู้เล่นคนอื่นๆ? พวกเขายังไม่ได้รับอนุญาตในตอนนี

โอหยางโซวไม่ใช่คนใจบุญ

จากคำกล่าวของหลินชิง ถ้าภูเขาทิศใต้ ครอบครองกรรมของนักวางกลยุทธ์

บังเอิญที่สมาชิกลำดับสูงและถึงหยู ส่วนใหญ่เป็นนักวางกลยุทธ์ ส่วนกลุ่มทหารรับจ้างถูกลาภสงคราม-หิมะเอง ก็มีอาชีพหลากหลาย ดังนั้น พวกเขาจึงมีนักวางกลยุทธ์จำนวนมากเช่นกัน

ในช่วงเวลานี้ พวกเขาต้องตอบสนองความต้องการภายในของตนเองเป็นอย่างแรก สิทธิประโยชน์ดังกล่าวจะช่วยเพิ่มความรู้สึที่ซับซ้อนต่อกิลด์ของพวกเขา

ทุกคนสามารถคาดเดาได้ว่า ในอนาคต สมาชิกจากกิลด์ทั้ง 3 จำนวนมากเพียงใด จะแย่งกันมายังเมืองหย่าซาน

เพื่อคอยดูแลเรื่องนี้ โอหยางโซวส่งจดหมายให้กับซ่งเจี๋ย ขอให้เธอไปดูแลเมืองหย่าซาน โดยเธอจะรับผิดชอบเรื่องต่างๆของผู้เล่นนักผจญภัย

TWO Chapter 399 สิ้นสุดกองทัพกบฏหวงจิน

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 6 วันที่ 25

เมื่อพวกเขาได้พบกัน หยานฮั่วเหยาหนึ่งก็เริ่มกล่าวก่อน “ลอร์ดแห่งเหลียนโจว ข้าเดา
ว่า ท่านคงมีคำถามจะถามข้าใช่หรือไม่?”

“ถูกต้อง!” โอหยางโซวกล่าวอย่างรู้ความรู้สึก

“มันก็แค่ทฤษฎีง่าย ๆ ถ้าข้าไม่สามารถเป็นลอร์ดได้ ข้าก็จะขอเป็นมือขวาของลอร์ด
นั่นแหละสไตร์ของข้า”

โอหยางโซวพยักหน้า และกล่าวว่า “อะไรทำให้เจ้ามั่นใจว่าข้าจะใช้เจ้า?”

ในสายตาของผู้เล่น โอหยางโซวไม่ใช่คนที่เปิดกว้างมากนัก เขาดูเคร่งครัดและไม่เป็น
มิตร เรื่องของเมืองหยางซานที่มีถ้าภูเขาทิศใต้เป็นตัวอย่างที่เหมาะสมแบบ

“ลอร์ดแห่งเหลียนโจว ทำไมท่านไม่ลองดูสถานะของข้าซะก่อนล่ะ”

หยานฮั่วเหยาหนีหัวเราะอย่างมั่นใจ ขณะที่เขาแสดงหน้าตาต่างสถานะของเขาให้อิ
อหยังโชวดู

เมื่ออิอหยังโชวได้เห็นหน้าตาต่างสถานะของหยานฮั่วเหยาหนี ดวงตาของเขาก็แข็งค้าง

หยานฮั่วเหยาหนีก็มีอาชีพรองเป็นนายทหาร สถานะของเขาถือว่าธรรมดาทั่วไป
อย่างไรก็ตาม มันมีอยู่ 2 สิ่งที่ทำให้อิอหยังโชวตกตะลึง นั่นก็คือ ความสามารถพิเศษ
ของหยานฮั่วเหยาหนี-ชำนาญการสู้รบทางเรือ และเทคนิคการบ่มเพาะระดับกษัตริย์
ของเขา-เทคนิคคลื่นผันผวนที่แท้จริง

ชำนาญการสู้รบทางเรือ : ในระหว่างการสู้รบทางเรือ ปืนใหญ่หรือธนู มีช่วงระยะยิง
เพิ่มขึ้น 10%, ความเร็วของเรือ เพิ่มขึ้น 20%, การป้องกันของเรือ เพิ่มขึ้น 25%,
โอกาสที่เรือจะจม ลดลง 15%

มันเป็นความสามารถพิเศษที่ทรงพลังอย่างมาก และมันเหมาะสำหรับขุนพลเรืออย่าง
มาก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเหตุใด หยานฮั่วเหยาหนีถึงได้มั่นใจมากเช่นนี้ ด้วย
ความสามารถพิเศษดังกล่าว การเป็นลอร์ดช่างไร้ประโยชน์

โอหยางโซวไม่สามารถจินตนาการได้ว่า จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าคู่มือเทคโนโลยีการสร้าง
เรือบของราชวงศ์หมิงจากงานประมุข ไปตกอยู่ในมือของหยานฮั่วเหยาหนี

ไม่เพียงแค่นั้น เทคนิคการบ่มเพาะของเขาก็คคล้ายๆกัน มันช่วยส่งเสริมความสามารถ
พิเศษของเขา

“ระบุงิเอนของเจ้ามา!”

เมื่อได้เห็นสถานะของเขาแล้ว โอหยางโซวจึงอยากลองดู

การขาดแคลนขุนพลเรือ เป็นจุดอ่อนของดินแดนซานไห่ โอหยางโซวจึงไม่อยากปล่อย
โอกาสนี้ไป

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโซวไม่เคยได้ยินชื่อลอร์ดผู้นี้มาก่อน

อย่างไรก็ตาม ตราบเท่าที่เขาไม่ใช่ผู้เล่นที่เลวร้าย โอหยางโซวก็เชื่อว่าเขาปกครองเขา
ได้

“ข้าได้ยินมาว่า ดินแดนซานไห่ได้สร้างกองเรืออ่าวเป่ย์ไห่ขึ้นมา ข้าเพียงต้องการจะทำงานในกองเรือเท่านั้น”

“ง่ายแค่นี้หรือ?”

“ใช่ ง่ายแค่นี้” หยานฮั่วเหยาหนีเป็นคนตรงไปตรงมา “เมื่อเทียบกับการเป็นลอร์ดแล้ว ข้าอยากจะท่องเที่ยวไปทั่วท้องทะเลอันกว้างใหญ่มากกว่า และแทนที่จะจำกัดอยู่เพียงในภูมิภาคจีน ทำไมไม่ออกไปโจมตีภูมิภาคอื่นๆบ้างล่ะ?”

โอหยางโซ่วยังคงเงิบ ในชีวิตที่แล้วของเขา เหตุผลที่เพื่อนคนนี้ได้มีชื่อเสียง อาจมีบางอย่างเกี่ยวข้องกับความคิดนี้ของเขา

“ตกลง ข้ายอมรับ!”

“ฮ่า?”

ครั้งนี้เป็นหยานฮั่วเหยาหนีที่ประหลาดใจ เขาไม่คิดว่า โอหยางโซ่วจะยอมรับง่ายและรวดเร็วเช่นนี้

“เจ้าตกใจหรือ?”

“ถูกต้อง!” หยานฮั่วเหยาหนีพนักหน้า “ลอร์ดแห่งเหลียนโจว จากข่าวลือ ท่านไม่ใช่
คนที่จะไว้ใจผู้เล่นลอร์ดคนอื่นๆง่าย ๆ”

หยานฮั่วเหยาหนีกำลังตีพุ่มไม้รอบๆ เขาหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวว่า โอหยางโซว
ระมัดระวังผู้เล่นคนอื่นๆมากเกินไป

โอหยางโซวยิ้ม “เวลาได้เปลี่ยนไปแล้ว ตอนนี้ ดินแดนซานไห่มีระบบที่สมบูรณ์แบบ
ถ้าเจ้าพยายามจะทำอะไรตลกๆ ข้าจะรู้ได้ทันที”

หยานฮั่วเหยาหนีตกใจอีกครั้ง เขาคงไม่ได้ดูเป็นคนเช่นนั้นใช่หรือไม่?

“แน่นอนว่าคงจะต้องเปลี่ยนเงื่อนไขเล็กน้อย กองเรืออ่าวเป่ยไห่อยู่ใกล้กับ
แผ่นดินใหญ่ ด้วยสถานะที่พิเศษของเจ้า จะดีกว่าถ้าเจ้าไปอยู่กับกองเรือหย่าซาน”

“กองเรือหย่าซาน?” นี่เป็นสิ่งที่ทำให้เขาตกใจอย่างมาก เขารู้ถึงการมีอยู่ของกองเรือ
อ่าวเป่ยไห่ แต่เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับกองเรือหย่าซานเลย

โอหยางโซวอธิบายสั้น “นายพลเรือของกองพลเรือที่ **1** แห่งกองเรือหย่าซาน ก็คือ ไซ
เหมา เจ้าสามารถทำงานภายใต้เขา และเป็นรองนายพลเรือของเขาได้”

“เช่นนั้นก็ไม่มีปัญหา!”

ตาของหยานฮั่วเหยาหนีเป็นกระกาย เขาไม่ได้รู้สึกเศร้าเสียใจใดๆที่ได้รับตำแหน่งต่ำ
เช่นนั้น

เขารู้ดีว่า แม้เขาจะมีความสามารถพิเศษที่ยอดเยียม แต่เขาก็ยังคงขาดประสบการณ์
ในทางปฏิบัติจริง โอกาสในการเรียนรู้จากใช้เหมา ถือได้ว่าเป็นพรจากสวรรค์

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ หยานฮั่วเหยาหนีก็โค้งคำนับโอบอย่างโจว และกล่าวว่า “เหยาหนี
คำนับท่านลอร์ด!”

ในเวลานี้ โอบอย่างโจวได้ชักชวนเขา และทำให้เขายอมรับได้อย่างแท้จริง

ถ้าคุณสงสัยใครบางคน คุณจะไม่ใช่พวกเขา แต่ถ้าคุณใช้พวกเขา มันแสดงว่าคุณไม่
สงสัยพวกเขา ความใจกว้างนี้ไม่ใช่สิ่งที่ลอร์ดทั่วไปจะมีได้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การตัดสินใจของหยานฮั่วเหยาหนีในครั้งนี้ มันจะกลายเป็น
จุดสำคัญของเขาในเกมส์ เมื่อกองทัพเรือพัฒนาขึ้น เขาก็จะมีเวทีแสดงความสามารถที่
ยอดเยี่ยมของเขา

ในเวลาเดียวกับที่โอหยางโชยุ่งอยู่กับการรักษาความสงบในมณฑลเล่ย์โจว กองทัพ
กบฏหวงจินที่ภาคเหนือได้ถูกทำลายลงแล้ว

ก่อนหน้านี้ในเดือนที่ 6 ตี๋เฉินได้เริ่มแผนการทำลายกองทัพกบฏ

ในเวลานั้น หลังจากที่ดินแดนซ่านไห้เริ่มทำสงครามเล่ย์โจว เป็นธรรมดาที่ตี๋เฉินจะไม่
เพิ่มปัญหาให้กับตัวเอง ดังนั้น เขาจึงปฏิเสธลอร์ดในเล่ย์โจว

หลังจากครึ่งเดือนของการพูดคุยและเตรียมพร้อม ตี๋เฉินได้ใช้ทุกอย่างที่เขา มี โดยไม่
ฟังพาตระกูล เขาไปจับมือเป็นพันธมิตรกับดินแดนอื่นๆ 30 ดินแดน ในชิงตูชั่วคราว
เพื่อทำภารกิจนี้ให้สำเร็จ

แม้ว่าเหล่าลอร์ดจะรู้ว่า การร่วมมือกับเมืองห่านตาน เป็นเหมือนการช่วยเหลือศัตรู
แต่พวกเขาจำเป็นต้องจับมือเป็นพันธมิตรกันชั่วคราว เพื่อเผชิญหน้ากับกองทัพกบฏ
หวงจินที่กำลังเติบโตขึ้นทุกวัน พวกเขาจะคิดถึงผลที่ตามมาในภายหลัง

เพราะถ้ากองทัพกบฏหวงจินกวาดล้างพวกเขาออกไป ทุกอย่างก็จะกลายเป็นเพียง
เรื่องไร้สาระ

และอาจกล่าวได้ว่า ในด้านการชักชวนผู้เล่น ที่เงินเหนือกว่าโอหยางโซมาก ยิ่ง
เพิ่มजूได้เฟิงฮัวเข้าไปด้วย มันช่วยให้พวกเขาเชื่อมโยงกันได้ดีขึ้น พันธมิตรจึงถูก
จัดตั้งขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 6 วันที่ 16

เหลียนผอทำหน้าที่เป็นผู้บัญชาการกองทัพพันธมิตรซิงตู โดยเขานำกำลังพลมากถึง
150,000 นาย บุกเข้าโจมตีกองทัพกบฏหวงจิน

ในเวลานั้น กองทัพกบฏได้กวาดล้างพื้นที่เงินตึง และเตรียมจะขยายออกไปรอบข้าง

กำลังพลรวม **120,000** นาย ของพวกเขาถูกแบ่งออกเป็น กองกำลังย่อย **4** กอง
กำลัง และโจมตีออกไป **4** ทิศทาง

คล้ายกับกองทัพกบฏไท่ผิง กองทัพกบฏหวงจินมีขุนพลที่มีชื่อเสียงจำนวนมาก
นอกเหนือจาก **3** พี่น้องที่เป็นผู้นำอย่าง จางเจียว, จางเปา และจางเหลียงแล้ว ยังมี
จางหม่านเฉิง, ปอไต้, หวนจิ้ง และคนอื่น ๆ

นอกจากนี้ การที่จางเจี๋ยมีความทรงจำในอดีตของเขา มันทำให้พวกเขากลายเป็น
กองกำลังที่เข้มแข็งมากขึ้น

ใครจะคิดว่า กองทัพพันธมิตรจะเข้าโจมตีจางเจี๋ยในช่วงเวลานั้น

เหลียนผอถือโอกาสที่กองทัพกบฏแบ่งกองกำลังของพวกเขา นำกองทัพพันธมิตร
ออกไปโจมตีพวกเขา แล้วพวกเขาก็สามารถทำลายกองกำลังทางเหนือและกองกำลัง
ทางตะวันออกไปในเวลาเพียง 4 วันเท่านั้น

ทางเหนือ ขุนพลจางหามาจนถึงตายในสนามรบ ในขณะที่กองทัพพันธมิตรจับกุม
ขุนพลของกองกำลังทางตะวันออกอย่างจางเหลียงและรองขุนพลอย่างปอไช่ไ้วได้ ใน
เวลาเดียวกัน พวกเขาก็จับนายทหารคนอื่นๆได้ และเหล่าลอร์ดก็แย่งชิงตัวพวกเขา
กัน

เมื่อการสู้รบครั้งแรกจบลงด้วยชัยชนะ ขวัญกำลังใจของกองทัพพันธมิตรก็เพิ่มสูงขึ้น
มันทำให้พวกเขาไม่กังวลกับกองกำลังทางตะวันตก และกองกำลังทางใต้ก็ต่อไป
พวกเขาเข้าโจมตีเมืองเจินตงโดยตรง

ผู้ที่ดูแลเมืองเจินตงก็คือ จางเจี๋ยและยี่

ขุนพลยี่ เสียชีวิตในประวัติศาสตร์ เพราะถึงใจแอบแพร่กระจายความลับของเขา ปกติ
แล้ว เขาจะเป็นมือขวาของจางเจียว และเขานำกองกำลัง **30,000** นาย คอย
ปกป้องเมือง

ภายใต้การถูกโจมตี แม้จะมีความทรงจำในอดีต จางเจียวก็ไม่สามารถทำอะไรได้มาก
นัก เขาจึงจำเป็นต้องเรียกกองกำลังทางใต้และกองกำลังทางตะวันตกกลับมาช่วย
ปกป้องเมือง

มันทำให้จางเจียวตกลงไปในกับดักของเหลียนผอ

ที่เหลียนผอโจมตีเมืองเจิ้นติง ก็เพื่อล่อกำลังเสริม จากนั้น พวกเขาก็เปลี่ยนเป้าหมาย

โศกนาฏกรรมได้เกิดขึ้นซ้ำรอยอีกครั้ง

กองกำลังทางใต้และกองกำลังทางตะวันตก ที่เร่งเดินทางกลับถูกซุ่มโจมตี ในเวลา
สั้นๆ เพียง **2** วัน กองกำลังทั้ง **2** ก็พังทลายลง

ทางใต้ ขุนพลจางเปา, ทางตะวันตก ขุนพลกวนเค่อ และนายทหารบางส่วนถูกจับ
ส่วนที่เหลือตายในสนามรบ

ในการสู้รบครั้งนี้ กองทัพพันธมิตรได้รับชัยชนะอีกครั้ง พวกเขาไม่เพียงแค่ว่าจะได้รับ
สมัครนายทหารหรือขุนพลที่มีความสามารถเท่านั้น พวกเขายังได้รับเชลยจำนวนมาก
อีกด้วย มันทำให้ขวัญกำลังใจของพวกเขาทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุด

เกียรติยศและศักดิ์ศรีของตี่เจินในภูมิภาคชิงตูจึงเริ่มทะยานขึ้น

คงมีเพียงเมืองหินเท่านั้น ที่ไม่เป็นมิตรกับเขาในชิงตู

ลอร์ดแห่งเมืองหิน หวู่ฟู เป็นสมาชิกของพันธมิตรชานไห่ จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะ
กีดกันเขาออกจากกองทัพพันธมิตรในสงครามครั้งนี้ เขากลายเป็นเพียงผู้เฝ้าดู
สถานการณ์เท่านั้น

หลังจากที่ทำลายกองกำลังทางใต้และกองกำลังทางตะวันตกแล้ว กองทัพพันธมิตรก็
เริ่มทำการปิดล้อมเมืองเจินติงไว้

ที่ประตูเมืองเจินติง จางเจียวมองไปที่กองกำลังของศัตรูด้านนอก เขาเต็มไปด้วย
ความรู้สึกหดหู่ เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า แม้จะพ่ายกลับมาอีกครั้ง เขาก็ไม่สามารถ
เปลี่ยนชะตากรรมของหวงจินได้

โชคชะตามักจะโหดร้ายเสมอ

ยี่เดินมาหาเขาและกล่าวว่า “นายท่าน พวกเรายังมีโอกาสหลบหนี แม้ว่าข้าจะตาย
ข้าก็จะปกป้องท่านให้ได้”

“หนี? หนีไปไหนล่ะ?” ดวงตาของจางเจียวแสดงให้เห็นว่า เขาได้ยอมแพ้แล้ว
“แม้ว่าพวกเราจะหลบหนี พวกเขาก็จะต้องหาที่ซ่อนตัว การทำเช่นนั้นและความตาย
ไม่ได้แตกต่างกันเลย”

“ขอเพียงพวกเราอยู่รอดได้ พวกเราก็ไม่จำเป็นต้องกลัวสิ่งใด!”

จางเจียวส่ายหัว “เจ้าไม่จำเป็นต้องพยายามโน้มน้าวข้า เพียงปล่อยให้ข้าตายไป
พร้อมกับเมืองก็พอ”

“...” ยี่ไม่ได้กล่าวอะไรต่ออีก

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 6 วันที่ 22

กองทัพพันธมิตรเริ่มการโจมตีเมืองเจินตงเป็นครั้งสุดท้าย

กองกำลังป้องกันเมืองเจินตงมองว่า ความตายเป็นเกียรติยศของพวกเขา

พลเมื่อนับแสนในเมืองก็เป็นผู้ที่ศรัทธาและจงรักภักดีต่อหวงจิน

ในสงครามครั้งนี้ พวกเขาได้ทำให้กองทัพพันธมิตรเห็นและตระหนักว่า ความหมาย
ของแรงศรัทธานั้นเป็นอย่างไร

ภายใต้การโจมตีอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการใช้เครื่องยิงหินและบันไดกำแพงจำนวนมาก ในที่สุด พวกเขาก็ตีเมืองได้ หลังจากที่ยพยายามนานถึง 5 วัน ความสูญเสียของ
พวกเขาในการโจมตีเมืองนี้ มากกว่าการสู้รบก่อนหน้านี้ทั้งหมดรวมกันเสียอีก

ทั้งจางเจี๋ยและยี่ตายในสนามรบ

พร้อมกับพวกเขา ทหารกว่า 20,000 และพลเมืองอีกหลายหมื่นคน ก็ตายในสนาม
รบ

ในขณะที่เมืองเจินตงถูกยึด เสียงประกาศจากระบบก็ดังขึ้น มันเป็นการสิ้นสุดกองทัพ
กบฏหวงจิน

ช่วงเวลาทีประกาศจากระบบดั่งขึ้น ทัวทั้งภูมิภาคจีนก็กลายเป็นโกลาหลวุ่นวาย

ผ่านไปเพียงครึ่งปี กองทัพกบฏหวงจินก็ถูกทำลายลง

ศักดิ์ศรีและชื่อเสียงของตี้เจินทะยานขึ้น เขาไล่ตามโอหยางโชวมาแล้ว

จากคะแนนการกุศลที่เขาได้รับจากสงครามครั้งนี้ มันทำให้ตี้เจินเลื่อนเป็นมาควิสชั้น

3

เมืองหานตานจะอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ในเร็วๆนี้

.....
.....

TWO Chapter 400 วีรบุรุษปรากฏตัวขึ้นแล้ว

หลังจากที่ยึดครองเมืองเจิ่นตงได้ บรรยาภาศในกองทัพพันธมิตรก็แปลกไป

ในสงครามครั้งนี้ กองทัพพันธมิตรได้จับกุม จางเหลียง, ป่อไ้, หานจ้ง และกวนเค่อ แล้วพวกเขายังได้รับนายทหารมาอีกราว 20 นาย และเชลยอีกกว่า 80,000 คน

เค้กชิ้นใหญ่นี้ พวกเขาจะแบ่งกันอย่างไร?

นอกจากนี้ ยังมีดินแดนที่อยู่ภายใต้การครอบครองของกองทัพกบฏ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมืองเจิ้นตง ใครจะเป็นผู้ครองครองมัน?

ผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้มีขนาดใหญ่มากเกินไป

เหล่าลอร์ดไม่ได้ใจ เพื่อป้องกันไม่ให้เมืองหานตายรับเอารางวัลทั้งหมดไป พวกเขาได้รวมกลุ่มกันเป็นพันธมิตรขนาดเล็กในก่อนหน้านี้ เพื่อต่อต้านตี้เฉิน

และตี้เฉินก็คิดเช่นนั้นจริงๆ ถ้าเขาสามารถใช้สงครามครั้งนี้ ทำลายกองทัพพันธมิตร และยึดรางวัลทั้งหมดมาได้ ทั้งภูมิภาคชิงตู ก็คงจะเป็นของเขา

แต่น่าเสียดายที่เขาเผชิญหน้ากับกลุ่มคนฉลาด ไม่มีใครโง่ ในระหว่างสงคราม ลอร์ดทั้งหลายระมัดระวังเมืองหานตานอยู่ตลอด

ในช่วงสงคราม ไม่ว่าจะเป็นขุนพล, อาวุธและอุปกรณ์ หรืออาวุธปิดล้อม เมืองหาน
ตามส่งบุคลากรระดับสูงกว่า และมีจำนวนมากกว่าดินแดนอื่นๆ

ดังนั้น ลอร์ดทั้งหลายจึงรวมตัวกันเพื่อต่อต้านเขา หลังจาก 5 วัน ของการเจรจา ใน
ที่สุดพวกเขาก็ตัดสินใจเกี่ยวกับการแบ่งเค้กได้

สุดท้ายแล้ว เมืองหานตามได้รับ กวนเค่อ, นายทหาร 2 นาย และเชลยอีก 10,000
คน

เนื่องจากเมืองเจินตั้งอยู่ห่างไกลจากเมืองหานตาม ตีเงินจึงไม่มีทางเลือกนอกจาก
ยอมแพ้ในเรื่องนี้

พันธมิตรมอบมันให้กับดินแดนที่อยู่ใกล้ 5 แห่ง พวกเขาจะจัดการมันร่วมกัน

หลังจากแบ่งเค้กแล้ว กองทัพพันธมิตรก็ยับยั้งตัวลง และทุกคนก็กระจัดกระจายไปตาม
ทิศทางของตัวเอง

ตีเงินขี่มาของเขา หันกลับไปมองเมืองเจินตง และพิมพ์ว่า “ผลประโยชน์ที่ข้าสูญเสีย
ไปในวันนี้ จะกลับมาเป็นของข้าสักวันหนึ่ง”

การสิ้นสุดของกองทัพกบฏหวงจิน ก่อให้เกิดเพียงคลื่นเล็กๆ ในความโกลาหลวุ่นวาย
ของภูมิภาคจีน

ไกอ่า ปีที่ 2 มันเป็นปีแห่งความสับสนวุ่นวาย มันจะไม่จบลงเพียงแค่นี้

ขณะที่เวลาล่วงเข้าสู่ช่วงครึ่งปีหลัง ดินแดนต่างๆก็เริ่มรวมกำลังกัน ต่อสู้กับกองทัพ
กบฏที่เหลือ

ในภาคกลาง

กองทัพกบฏจินเซิงหวู่กวง ออกอาละวาดไปทั่วทั้งภาคกลาง

ขุนเขินจุนอยู่เสี้ยนหยาง เพียวหลิงฮวนและซาโพจุนอยู่ที่เสี้ยนหยาง เฟิงฉิวฮวงอยู่ที่ไท่
หยวน(ลั่วหยาง) ภูมิภาคทั้ง 3 อยู่ในที่ราบภาคกลาง

ที่อยู่ใกล้กองทัพกบฏมากที่สุดก็คือ ดินแดนหงส์สาบสูญของเฟิงฉิวฮวง

ในทางตรงกันข้ามกับหวู่ฟู เฟิงฉิวฮวงได้จัดตั้งกองทัพพันธมิตรขึ้นมา พร้อมกับ
สมาชิกของพันธมิตรหงส์คนอื่นๆ เพื่อเผชิญหน้ากับกองทัพกบฏ

แม้ว่าขุนเฉินจุน, เพียวหลิงฮวน และซาไฟจุ่นจะมีความเกลียดชังต่อกัน แต่พวกเขาก็
ยังคงต้องรวมกลุ่มกัน เพื่อต่อต้านกองทัพกบฏเงินเซิงหวู่กวง

ที่ราบภาคกลางนั้นแตกต่างจากชิงตู เนื่องจากมันครอบคลุมพื้นที่ของภูมิภาคหลาย
แห่ง การจะทำเช่นเดียวกับตีเฉิน จึงเป็นไปได้เลย ที่อยู่ใกล้ที่สุดก็คือพันธมิตรลั่ว
หยาง ซึ่งเป็นพันธมิตรระดับภูมิภาค

แม้ว่าพวกเขาจะขอความช่วยเหลือ แต่โชคร้ายสำหรับพวกเขา ทั้ง 2 ฝ่าย ไม่ได้ตั้งใจที่
จะส่งกองกองกำลังของพวกเขาออกไป มันเป็นไปตามที่โอหยางโชวคาดไว้

จงหยวนจึงอยู่ภายใต้แรงกดดันของกองทัพกบฏ

มันขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น ที่พวกเขาจะครอบครองทั้งจงหยวน ในเวลานั้น ขุนเฉินจุน,
เฟิงฉิวฮวง, เพียวหลิงฮวน และซาไฟจุ่นคงจะแสดงตัวออกมา

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ที่จงหยวน มันเป็นที่ตั้งของเมืองหลวงอย่าง ลั่วหยาง
หากกองทัพกบฏยิ่งหยองและโง่เขลามากเกิน แล้วพยายามที่จะโจมตีลั่วหยาง พวก
เขาก็จะถูกกวาดล้างอย่างสิ้นซาก โอหยางโชวรู้ดีว่า เมืองหลวงแต่ละแห่งมีกองกำลัง
ชั้นสูงอันแข็งแกร่งนับแสนคอยปกป้องอยู่

ในช่วงไม่กี่ปีแรกของเกมส์ ดินแดนของผู้เล่นจะไม่กล้าแตะต้องเมืองหลวง

ภาคตะวันออกเฉียงใต้

เมื่อเทียบกับที่ราบภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงใต้ใหญ่ยิ่งกว่า จานหลวง, ซีอองป้า, กงเจิงซี และชุ่นหลงเตียนเซวอยู่ที่นี่ ในพื้นที่ที่แตกต่างกัน

บังเอิญที่ฐานของกองทัพกบฏหวงเฉาอยู่ในพื้นที่หวนหนาน

ที่ติดกับพื้นที่นี้คือ พื้นที่เซียนเย่ซึ่งเป็นที่ตั้งของเมืองโลहितลีชาด, เจียงหนานซึ่งเป็นที่ตั้งของเมืองราชา และเจียงโจวซึ่งเป็นที่ตั้งของเมืองสิงโตทมิฬ

สำหรับฉวงโจวซึ่งเป็นที่ตั้งของเมืองชุ่นหลง มันไม่ได้ตั้งอยู่ใกล้กับกองทัพกบฏมากนัก ถ้าชุ่นหลงเตียนเซวต้องการจะเข้าร่วมสงครามนี้ เขาจะต้องเทเลพอร์ตกองกำลังของเขาไปที่เมืองสิงโตทมิฬ แล้วเข้าโจมตีพร้อมกับกงเจิงซี

แตกต่างจากภาคกลาง ภูมิภาคเซียนเย่ยาวและแคบมาก ดินแดนของจานหลวงอยู่ห่างจากหวนหนานเพียง **200-300** กิโลเมตรเท่านั้น

จากข่าวที่โอหยางโซวได้รับมา จานกลางใช้วิธีเดียวกันตีเงิน ก่อตั้งพันธมิตรเขียนเย
ขึ้นมา โดยพวกเขาจะเข้าโจมตีเมืองเฟิงหยาง ซึ่งเป็นฐานหลักของกองทัพกบฏหว
ง

เมื่อกองทัพกบฏหวงจินได้ถูกทำลายลง มันทำให้กองทัพกบฏอื่นระมัดระวังมากขึ้น

เป้าหมายหลักของจานกลางก็คือ การได้รับคะแนนการกุศลมากพอ ที่จะเลื่อน
ตำแหน่งของเขาเป็นมาคิวิให้เร็วที่สุด

ที่แปลกที่สุดก็คือ ภาคตะวันตกเฉียงใต้

ดินแดนของเฟิงฉิงหยางตั้งอยู่ที่พื้นที่ชุ่ม ซึ่งแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะโจมตี ส่วน
ดินแดนซานไห่, ดินแดนสอดคล้อง และเมืองเทียนชวง ได้สร้างรูปแบบ 3 ขา ปิดล้อม
กองทัพกบฏไท่ผิงไว้

อย่างไรก็ตาม เจตนาของโอหยางโซวยังไม่ชัดเจนในตอนนี ดินแดนซานไห่ไม่ได้เข้า
โจมตีกองทัพกบฏไท่ผิง แต่พวกเขากลับโจมตีเลยโจว ทั้งไปฮั่วและซ่งเหวิน จึงได้เข้า
ไปถามความคิดเห็นและความตั้งใจของเขา

โอหยางโซวตอบพวกเขาว่า เขาจะยังไม่โจมตีกองทัพกบฏชั่วคราว

ไปฮั่วและซ่งเหวินจึงทำได้เพียงเก็บตัวเงียบเท่านั้น

จากดินแดนทั้งหมด ที่ตั้งอยู่ใกล้กับกองทัพกบฏไท่ผิงมากที่สุดก็คือ ดินแดนซานไห่

ไม่ว่าจะเป็นดินแดนสอดคลองหรือเมืองเทียนชวง

พวกเขายังคงอยู่ห่างไกลออกไป โดยเฉพาะเมืองเทียนชวง ที่มีเมืองซีไห่หวคั่นกลาง
ระหว่างพวกเขากับกองทัพกบฏไ้ มันจึงเป็นไปได้เลยที่พวกเขาจะเข้าโจมตี
กองทัพกบฏได้

เมื่อดินแดนซานไห่ไม่เคลื่อนไหว ทั้ง 2 ก็ทำได้เพียงรอและไม่เคลื่อนไหวใดๆ

ผู้เดียวที่ได้รับผลกระทบก็คือ พันมิตรกล้าที่จะตาย ที่ตั้งอยู่ที่กว้างสี่

ในขณะที่ดินแดนซานไห่โจมตีแล้วใจ กองกำลังทางเหนือและกองกำลังทางตะวันตก
ของกองทัพกบฏไท่ผิง ได้ประสบความสำเร็จในการยึดครองกุ้ยหลินและเจินอาน
เรียบร้อยแล้ว

พันธมิตรกล้าที่จะตายได้พ่ายแพ้ไปแล้ว

หลังจากที่ได้ครอบครอง 3 มณฑล หงสี่วฉวนก็ประกาศก่อตั้งประเทศไทยขึ้นมา
อย่างเป็นทางการ

หงสี่วฉวนยังคงมีเหตุผล หลังจากที่ได้ประกาศก่อตั้งประเทศแล้ว เขาไม่ได้เลือกที่จะ
ขยายอาณาเขตออกไปอย่างรวดเร็ว แต่เขากลับเลือกที่จะเริ่มจากการปกครองมณฑล
แห่งใหม่ให้มั่นคงเสียก่อน

ในเวลาเดียวกัน เขาสั่งให้ขุนพลของเขา เริ่มการฝึกอบรมกองทัพ เขาต้องการจะ
ฝึกอบรมให้กองทัพชาวนา กลายเป็นกองทัพที่แท้จริง

แน่นอนว่า โหหยางไชวไม่ได้เพียงแค่เฝ้าดูในขณะที่มันเกิดขึ้น

ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายชาวกองหรือองค์กรกษัตริย์ซุ่ยพิชิตมิพิ พวกเขต่างก็ยุ่งวุ่นวายกับการ
แทรกซึมเข้าไป

แผนการของดินแดนซานไห่กำลังคืบหน้าอย่างช้าๆ

ในเดือนที่ 6 นี้ เปลวเพลิงแห่งสงครามได้ลุกลามไปทั่วภูมิภาคจีน

นอกเหนือจากพันธมิตรซานไห่และพันธมิตรหยานหวงแล้ว พันมิตรระดับภูมิภาค
หลายแห่งเริ่มที่จะแสดงตัวออกมา ที่เป็นจุดสนใจมากที่สุดก็คือ พันมิตรกล้าที่จะ
ตาย, พันมิตรลั่วหยาง และพันธมิตรหวานหนาน

จุดสำคัญก็คือ พวกเขาทั้ง 3 เป็นผู้เผชิญหน้ากับกองทัพกบฏโดยตรง

พันธมิตรกล้าที่จะตายถูกทำลายไปแล้ว ส่วนอีก 2 พันมิตร มันขึ้นอยู่กับเวลาว่า
พวกเขาจะอยู่ได้นานแค่ไหน

ใครจะอยู่รอดและใครจะตาย?

นี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น

เปลวเพลิงแห่งสงครามในช่วงครึ่งปีหลัง จะยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 7 วันที่ 1

เสียงประกาศจากระบบ ดังไปทั่วทั้งภูมิภาคจีน

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นที่เงิน สำหรับการเป็นลอร์ดคนที่ 4
ในภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 1, รางวัลพิเศษ : คะแนน
การกุศล 3,800 แต้ม!”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นที่เงิน สำหรับการเป็นลอร์ดคนที่ 4
ในภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 1, รางวัลพิเศษ : คะแนน
การกุศล 3,800 แต้ม!”

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นที่เงิน สำหรับการเป็นลอร์ดคนที่ 4
ในภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 1, รางวัลพิเศษ : คะแนน
การกุศล 3,800 แต้ม!”

ในเวลาเพียง 1 สัปดาห์ เมืองหantanสามารถอัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ได้

การอัฟเกรดในครั้งนี้ มีความหมายว่า เมืองขนาดใหญ่ กำลังจะค่อยๆเพิ่มจำนวนขึ้น
แล้ว

หลังจากอัฟเกรดแล้ว ดินแดนหอนตานก็เริ่มกลับมาอยู่ในระดับเดียวกับดินแดนซาน
ไห่ ในวันเดียวกัน ตี๋เจินก็ได้ประกาศในช่องระดับประเทศว่า เขารับสมัครผู้เล่นนัก
ผจญภัย **200,000** คน ให้ย้ายเข้ามาอยู่เมืองหอนตาน

ผู้เล่น **200,000** คนนี้ เทียบได้กับจำนวนประชากรที่เมืองซานไห่สะสมมาตลอด
ครึ่งปี

เพื่อดึงดูดผู้เล่นให้ย้ายเข้ามา ตี๋เจินได้แสดงถึงผลประโยชน์มากมายในฟอรัม หนึ่งใน
ผลประโยชน์เหล่านั้นก็คือ กฎหมาย **1** แห่ง สำหรับแต่ละครอบครัว

ขณะที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป ภูมิภาคจีนก็กลายเป็นวุ่นวาย

ผู้เล่นนักผจญภัยคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นพิเศษ ขณะที่พวกเขาใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก
ในเมืองหลวง ถ้าพวกเขาได้รับกฎหมาย มันคงจะเป็นอะไรที่ยอดเยี่ยม นอกจากนี้
เมืองหอนตานยังไม่ได้ขอให้พวกเขาทำอะไรเลย มันฟรีทั้งหมด

ในขณะที่การแข่งขันระหว่างกิลด์เติบโตและรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ผู้เล่นโดยเฉพาะผู้
เล่นที่เป็นกลุ่มเล็กๆ เลือกว่าจะออกไปจากเมืองหลวง เพราะพวกเขากำลังเผชิญกับ
ช่วงเวลาที่ยากลำบาก

ข้อเสนอของตีเจิน สอดคล้องกับความต้องการของพวกเขา

ดังนั้น เพียงไม่นาน เมืองห่านตานก็ได้รับใบสมัครนับหมื่นๆจากผู้เล่น

เห็นได้ชัดว่า ดินแดนห่านตานเดินในเส้นทางที่แตกต่างไปจากดินแดนซานไห่
เนื่องจากมีตระกูลคอยสนับสนุน ตีเจินจึงมั่นใจในการบริหารจัดการผู้เล่นทั้งหมด
เหล่านี้

ไม่เพียงแค่นั้น จากผลงานของเขาในการทำลายกองทัพบกภูหวงจิน ปัญหาทั้งหมดใน
ก่อนหน้านี้ของเขาจึงถูกลบล้างออกไป

ตระกูลของตีเจินได้ตกลงกันว่า จะสนับสนุนการพัฒนาของเมืองห่านตานอย่างเต็มที่
ทรัพยากรทั้งหมดของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นที่แสดงออกมาหรือที่ซ่อนอยู่ จะถูกนำเข้าไป
ในเมืองทั้งหมด

แม้เข้าสู่ช่วงครึ่งปีหลังแล้ว ความเร็วในการพัฒนาของเมืองซานไห่ก็ยังคงไม่ได้ช้าลง
ดังนั้น กลุ่มอำนาจขนาดใหญ่อย่างพวกเขาจึงต้องแสดงพลังออกมา

สิ่งที่น่ากลัวก็คือ เมื่อเทียบกับความหยิ่งผยองของตระกูลเขา ขณะที่พวกเขาได้เข้ามา
ในเกมส์ ตีเจินเติบโตและสงบมากขึ้น

ต้องกล่าวว่า โหมดลอร์ดใน **Earth Online** ช่วยฝึกอบรมและพัฒนาผู้นำได้อย่าง
แท้จริง

การเติบโตของทีเจ็น เป็นตัวอย่างที่ดี

โกอาต้องการคนที่ควบคุมและลุกขึ้นมาได้ ไม่มีความแตกต่างระหว่างคนทั่วไปและ
คนจากกลุ่มอำนาจ มันจะไม่ลำเอียงใดๆ

ตระกูลของทีเจ็นรู้สึกมีความสุขกับเรื่องนี้ เมื่อเทียบกับความสำเร็จในเกมส์แล้ว การมี
ทายาทที่ยอดเยี่ยม คือ สิ่งที่สำคัญที่สุดของตระกูล

.....
.....